

Tác Tử (Tìm Đường Chết)

Contents

Tác Tử (Tìm Đường Chết)	2
1. Chương 1: Trở Mặt	2
2. Chương 2: Cãi Vả	8
3. Chương 3: Manh Mối	13
4. Chương 4: Tình Cảm	19
5. Chương 5: Nguyên Lai	25
6. Chương 6: Mối Tình Đầu	30
7. Chương 7: Đánh Cuộc	34
8. Chương 8: Khả Năng Chuyển Biến Tốt	39
9. Chương 9: Ngoại Truyện: Hồ Bằng Cầu Hữu 1	45
10. Chương 10: Thụy Tuyết *	47
11. Chương 11: Hẹn Hò	53
12. Chương 12: Ngoại Truyện: Hồ Bằng Cầu Hữu 2	60
13. Chương 13: Bại Lộ	62
14. Chương 14: Ngâm Đồng Ý	68
15. Chương 15: Cổ Nhân	74
16. Chương 16: Quá Lửa	81
17. Chương 17: Anh Trai	87
18. Chương 18: Ngoại Truyện: Minh Minh Và Kiều Kiều	92
19. Chương 19: Kết Giao	94
20. Chương 20: Nhung Nhớ	99
21. Chương 21: Biển Giấm Chua	106
22. Chương 22: Khúc Nhạc Đạo	113
23. Chương 23: Không Ổn	119
24. Chương 24: Ngoại Truyện: Hồ Bằng Cầu Hữu 3	125
25. Chương 25: Ước Định	127
26. Chương 26: Ác Ngữ	134
27. Chương 27: Buông Tha	139
28. Chương 28: Công Khai	145
29. Chương 29: Chân Tâm	150
30. Chương 30: Tiểu Ngoại Truyện: Nhóm Chat 520	156
31. Chương 31: Đủ Loại	158
32. Chương 32: Phấn Khởi	164
33. Chương 33: Lựa Chọn	169
34. Chương 34: Tiểu Ngoại Truyện: Quốc Tế Thiếu Nhi	173
35. Chương 35: Hôn Lễ	176
36. Chương 36: Ngọt (chương Đây 16+ Nha)	181
37. Chương 37: Bị “ăn”	186
38. Chương 38: Ăn Sạch Sẽ	193
39. Chương 39: Tai Nạn Giao Thông	199
40. Chương 40: Chấp Nhận	205

41. Chương 41: Khởi Đầu Mới (hoàn Chính Văn)	210
42. Chương 42: Ngoại Truyện: Hồ Bằng Cầu Hữu 4	215
43. Chương 43: Ngoại Truyện: Hồ Bằng Cầu Hữu 5	220
44. Chương 44: Ngoại Truyện: Hồ Bằng Cầu Hữu 6 (end)	226

Tác Tử (Tìm Đường Chết)

Giới thiệu

Thể loại: chủ thụ, ôn nhu lạnh lùng công x tra (ngạo kiều) thụ biến trung khuyến, trước ngược công (ít thôi) sau ngược

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tac-tu-tim-duong-chet>

1. Chương 1: Trở Mặt

Edit: Minorthing (tui)

Beta: Phương Bánh Bao

“Tôi thích cậu, tôi thích cậu, tôi... tôi thích cậu...” Người con trai thổ lộ với hơi thở dồn dập, khí nóng hừng hực phả vào mặt, ép Thẩm Xán không thở nổi, “Tôi thích cậu, thích cậu, thương cậu...” Chàng trai ấy liên tục lặp đi lặp lại không dứt.

“Á!” Thẩm Xán bừng tỉnh giấc mộng, mồ hôi nhễ nhại, cậu lại nằm mơ và nội dung vẫn như thế.

Vén chăn lên bước xuống giường, cậu đi vào buồng tắm làm vệ sinh, hình ảnh Thẩm Xán phản chiếu trên chiếc gương. Nhìn bản thân mình trong gương, cậu sờ tay lên vai trái cảm nhận được một dấu răng nhàn nhạt hằn in, cảnh tượng trong mơ lại ủa về, dục vọng lập tức sôi trào, Thẩm Xán không kìm nén được mà nắm chặt “thằng nhỏ” rồi phát tiết...

Tiếng gõ cửa vang lên làm cắt ngang cơn lửa tình đang tràn trề trong người Thẩm Xán. Cậu điên tiết, vội quần lấy khăn tắm rồi đi mở cửa.

Vừa ra khỏi buồng tắm đã thấy Quý Quân Húc đẩy cửa đứng trong phòng từ lúc nào: “Còn vài phút nữa thôi.”

Thẩm Xán không trả lời, cậu ngồi ở mép giường chậm rãi lau tóc. Thấy Quý Quân Húc vẫn mang bộ mặt như xác chết và đứng đực ở trong phòng mà không hề có ý định rời đi, Thẩm Xán bèn ngẩng đầu nhìn anh nói: “Anh còn không đi đi?”

“Nhiệm vụ của tôi là bảo đảm cậu không đi học trễ mỗi ngày.”

Thẩm Xán ra vẻ khinh thường hừ nhẹ một tiếng, ông già nhà mình cũng rảnh thật, sợ con trai đi học trễ cũng đừng có ép mỗi tối phải về nhà ngủ chứ, ở trong ký túc xá là được rồi, còn cho người đưa đón đi học hàng ngày, rồi âm thầm kêu bạn học giám sát, cậu cũng đâu phải trẻ con mẫu giáo.

“Anh nhất định không đi?” Thẩm Xán hỏi lần nữa.

“Cậu đi thì tôi mới đi.”

“Được thôi.” Dứt lời Thẩm Xán đứng lên và cởi khăn tắm ra, hoàn toàn không ngại khi có Quý Quân Húc ở đó mà tự nhiên thay quần áo, cậu nhìn về phía Quý Quân Húc đầy khiêu khích, cậu thầm mong trên mặt anh có một tia bối rối nào đó, nhưng Quý Quân Húc lại làm cậu thất vọng rồi, anh vẫn đứng trơ ra, không tránh không né mà cứ nhìn chằm chằm về phía Thẩm Xán, không hề có bất cứ rung động gì.

“Xi, đồ xạo ke.” Thẩm Xán mặc quần áo chỉnh tề xong cầm lấy cặp sách nói, “Đi thôi, ‘quản gia’ Quý.”

Xe đã đứng chờ cổng lớn, Quý Quân Húc chuẩn bị xong đâu ra đó. Trước tiên anh mở cửa sau cho Thẩm Xán rồi mới lên chỗ ngồi của mình, Thẩm Xán không hề cảm kích mà đóng cánh cửa đã được mở sẵn ấy rầm một cái, tự mình đi vòng qua mở cửa bên kia rồi lên xe.

“Mới một năm mà trình mở cửa của anh càng lúc càng tiến bộ ha.” Thẩm Xán ngồi băng sau nhắm mắt dưỡng thần, xe chạy bình ổn, dễ gây buồn ngủ.

“Ừ.” Quý Quân Húc liếc nhìn qua gương chiếu hậu thấy Thẩm Xán ngửa đầu ngủ, anh thuận miệng đáp. Hiển nhiên là anh không thấy hứng thú với đề tài này.

Chiếc xe này là Thẩm Khang Viễn mua tặng cho Thẩm Xán mừng cậu lên năm hai, có điều Thẩm Xán không lái qua được mấy lần, toàn là Quý Quân Húc lái. Thật ra, lúc trước, hai người đi học đều có tài xế riêng đưa đón, nhưng sau khi mua xe thì Thẩm Xán nói đùa rằng nhà có sẵn tài xế rồi thì cần gì tốn tiền mướn người nữa? Quý Quân Húc nghe vậy liền đi thi lấy bằng liền, rồi đưa đón Thẩm Xán mỗi ngày.

Sắp ngủ gục thì xe dừng lại.

“Tới rồi.” Giọng nói lạnh lùng của Quý Quân Húc truyền đến.

“Sao không mở cửa cho tôi?” Thẩm Xán ngồi im ru.

“Cậu không có tay à?”

“Giả tạo vãi, lúc ở nhà trước mặt ông già thì khúm núm gọi dạ bảo vâng, vừa thoát khỏi tầm mắt ông là vênh mặt lên làm chủ nhân luôn.”

Có người gõ nhẹ cửa kính, Quý Quân Húc mở khóa xe ra, người ấy bèn ngồi vào cạnh anh: “Cho anh này, Latte ít đường, còn nóng đấy.”

Đường Tiêu Vân là cô gái xinh đẹp, vô cùng xinh đẹp, dáng người nóng bỏng, tướng mạo tinh xảo, da trắng như trứng gà bóc. Bình thường, cô đã được mệnh danh là nữ hoàng mặt mộc, khi trang điểm lên một tý là nguyên đám đàn ông con trai tình nguyện quỳ rạp xuống dưới chân tôn cô làm nữ vương đại nhân luôn. Gia thế cũng thuộc dạng thượng lưu cao cấp, tuy nói trường G là một trong hai trường đại học quý tộc nhất trong toàn quốc, nhưng trường mà Đường gia đang theo học cũng nổi tiếng không kém. Như vậy đó, một cô gái đẹp tuyệt trần có tiền có tài không biết bao nhiêu người xếp hàng theo đuổi, nhưng đại tiểu thư này chỉ để ý đến mình Quý Quân Húc, thậm chí từng bỏ ra một năm trời để cửa cẩm anh, Quý Quân Húc cuối cùng mới gật đầu chịu. Lúc đó, nguyên bấy sinh viên nam cảm hận muốn nghiền nát cả hàm răng.

Đường Tiêu Vân vừa lên xe đã đưa cà phê cho Quý Quân Húc, nhìn thấy Thẩm Xán ngồi phía sau, cô cũng lấy từ bên trong túi ra một ly cà phê khác đưa cho cậu: “Của cậu đây.”

Thẩm Xán không cảm kích mà mở cửa xuống xe.

“Em không phải không biết cậu ta sẽ làm lơ.” Quý Quân Húc liếc nhìn bóng lưng Thẩm Xán rời đi mà nói.

“Không có gì đâu, dù sao cũng không tính là phần cậu ấy, đây là em mua cho con nhỏ kia, biết cậu ta không uống em mới đưa, thuận nước đẩy thuyền tiện tay vậy thôi.” Đường Tiêu Vân cất ly cà phê vào lại trong túi, cầm lấy ly của Quý Quân Húc nói, “Em với anh đi kiếm chỗ đậu xe.”

Quý Quân Húc cười cười nhìn Đường Tiêu Vân đầy cưng chiều, cô bé này rõ ràng đã trưởng thành rồi.

Chương trình học của tất cả các lớp đại học năm ba nhiều nhất gói trong một học kỳ, chủ yếu là các môn tự chọn.

Buổi sáng vừa hết tiết bắt buộc, chiều sẽ lại có hai môn tự chọn, trưa thì ăn cơm ở canteen trường. Tuy nói là canteen, nhưng thức ăn của trường G nổi tiếng có bếp trưởng của khách sạn năm sao nấu, thành thử xung quanh khu đó nhà hàng rất ít, cũng không mấy ai ra ngoài ăn uống.

Ngoại trừ giờ lên lớp, Thẩm Xán còn phải xử lý công việc trong hội học sinh sinh viên. Mặc dù mang danh là hội trưởng, nhưng những việc cơ bản thì hội phó sẽ làm hết, tuy nhiên Thẩm Xán vẫn lộ mặt ra cho có với người ta.

“Hội phó làm việc nghiêm túc như vậy là muốn tôi phát lương tăng ca sao?” Thẩm Xán gõ gõ lên cửa phòng, hai tay ôm ngực tựa nửa người lên cửa cười nói.

Úc Vệ Hằng ngẩng đầu lên từ trong đồng giấy tờ, nhìn đồng hồ đeo tay: “Mười hai giờ rồi nhỉ, làm gấp quá quên mất thời gian.”

“Ở canteen không thấy ông đâu nên tôi mới biết ông đã quên, đi thôi.”

“Dịch thân hội trưởng đại nhân đến đây mời làm anh mày hơi hết hồn đấy.” Úc Vệ Hằng đóng lại tập văn kiện, đứng dậy dọn dẹp sơ qua bàn làm việc, phân loại thu xếp các thứ rồi mới đi.

“Cường bách chứng.” Thẩm Xán không vui nói. (Cường bách chứng: rối loạn ám ảnh cưỡng chế, cảm ơn bạn Huyết Hỏa <3)

“Thời buổi này ai chẳng có bệnh?” Úc Vệ Hằng không để ý lắm, kê vai sát cánh cùng Thẩm Xán rồi đi.

Hai vị hội trưởng quang lâm lập tức thu hút sự chú ý của mọi người đang dùng bữa trong phòng ăn, vài nữ sinh còn lấy di động ra lên chụp ảnh.

“Hai phần loại A.” Úc Vệ Hằng đi lên phía trước chọn món.

Thẩm Xán nhìn quanh bốn phía canteen, quả nhiên cậu trông thấy bóng dáng Quý Quân Húc ở góc phòng hướng đông nam, ngồi bên cạnh anh không cần nhìn cũng biết là Đường Tiêu Vân. Cậu liền nhấc chân lên tiến về phía bên đó mà đi, chẳng hề quan tâm cạnh Quý Quân Húc có ai không mà trực tiếp đặt mông ngồi xuống ngay kế anh.

“Tôi muốn một phần ăn loại C.” Giọng nói bên tai Quý Quân Húc không lớn nhưng đủ khiến mọi người nghe rõ cả.

“Thẩm Xán! Cậu đừng có quá đáng!” Đường Tiêu Vân vỗ bàn đứng dậy, cả người như phát hỏa thì mu bàn tay cô được Quý Quân Húc nắm chặt lấy để ngăn lại, anh vẫn tiếp tục ăn cơm không để ý đến cậu.

Thẩm Xán hết sức cảm hận bộ mặt lạnh lùng ngàn năm không đổi của Quý Quân Húc, đúng là cứng rắn khó chơi, đao thương bất nhập, dường như không gì làm anh có thể động tâm dù chỉ là một tia gợn sóng: “Không phải anh là người hầu ở nhà tôi sao? Người hầu đi mua cơm cho chủ nhân khó khăn lắm à? Hay là không có tiền? Không chịu nói sớm, tôi có đây, cầm lấy.” Vừa nói Thẩm Xán vừa rút từ trong ví da ra một xấp một trăm đồng ném trước mặt Quý Quân Húc.

Đường Tiêu Vân không thể nhịn được nữa lấy tiền liệng lại vô mặt Thẩm Xán: “Quân Húc chỉ có nhiệm vụ hỗ trợ cậu đi học, không phải người hầu!”

“Ồ, biết tôi vất vả mua cơm còn cố ý đem tiền cho tôi, cảm ơn nha.” Úc Vệ Hằng bưng lấy cơm đi tới trước mặt Thẩm Xán, không chần chừ tóm lấy xấp tiền bỏ luôn vào túi mình.

Bạn thân của Đường Tiêu Vân là Tống Du nhìn thấy nam thần hội phó thì vui vẻ sột sắng hẳn lên, hiếm có cơ hội nào được gặp nam thần, đã vậy hắn còn muốn ngồi chung bàn tán gẫu. Nhưng khổ nỗi chỉ có bốn ghế, Đường Tiêu Vân và hội trưởng đại nhân thì đang căng thẳng, trong lòng bối rối một hồi lâu, rốt cuộc cô cắn răng quyết định hy sinh dâng chỗ cho trai đẹp nhằm lấy le với hắn: “Em ăn xong rồi, anh ngồi đi.”

Nói đoạn đứng dậy nhường cho Úc Vệ Hằng.

“Cám ơn.” Úc Vệ Hằng nhìn cô khẽ mỉm cười cảm kích rồi ngồi xuống.

Nụ cười mê hồn của trai đẹp vừa nở ra khiến trong lòng Tống Du nai vàng ngơ ngác, ngoài mặt thì ra vẻ bình tĩnh nhưng lại lưu luyến không muốn rời đi.

“Bọn tôi ăn xong rồi, hai người thông thả nhé.” Quý Quân Húc thu thập đồ ăn rồi dắt tay Đường Tiêu Vân đi mất.

Nhìn bóng dáng đôi nam nữ tay trong tay mà con mắt Thẩm Xán muốn tóe ra lửa.

“Có cần phải vậy không, lần nào cũng tự làm khổ mình.” Úc Vệ Hằng lắc đầu nói.

Tuy rằng ba Thẩm đã sắp đặt ổn thỏa cho hai người không phải học chung ban ngành, do đó mới tránh được không ít mâu thuẫn, nhưng có lẽ tạo hóa trêu người, ngay từ năm nhất chỉ cần là môn học tự chọn, hai người luôn không hẹn mà gặp cứ đụng mặt nhau mãi, hai năm đầu thì thôi cũng được, vì môn tự chọn không nhiều, mỗi người nhận một chút là qua, nhưng từ khi bước vào năm thứ ba đại học thì khóa học hai người liên tiếp trùng nhau, Thẩm Xán hận đến nghiến răng.

“Tôi bảo anh cố tình đúng không, thế nào mà cả sáu môn tự chọn đều giống tôi vậy? Anh muốn tôi buồn nôn à?” Tan học trên đường về, Thẩm Xán như thường lệ ngồi ghế sau xe phía bên phải, đá một cái vào ghế lái trước mặt mình.

Quý Quân Húc quay đầu lại nhìn cậu bằng ánh mắt khinh thường đừng có tưởng bở: “Trải qua vụ việc đó, cậu còn có thể cho rằng tôi muốn quần quýt lấy cậu?”

“Anh!” Thẩm Xán bị cửa phải vết đau cũ, “Sự tình qua lâu như vậy, tôi cũng đã xin lỗi rồi, sao anh cứ thù dai không chịu tha thứ một lần?”

Quý Quân Húc không trả lời, hai người chẳng nói gì thêm suốt dọc đường, cho đến khi về nhà.

Trong phòng khách Thẩm Khang Viễn đang ngồi sa lông xem tin tức, thấy hai con về liền kêu bác Tường đi dọn cơm.

“Con không đói, không muốn ăn.” Thẩm Xán nói giọng trầm đục hờn dỗi rồi bỏ lên phòng.

“Chú Thẩm.” Quý Quân Húc đậu xe xong đi vào, đem chìa khóa treo lên trên móc nối chỗ cửa trước.

“Con cứ giữ lấy chìa khóa, không cần phải treo lại mỗi lần chạy xe xong, con muốn lấy xe thì cứ lấy cũng

khỏi phải báo cho chú.” Thắm Khang Viễn khuyên nhủ, ông đã nói những lời này với Quý Quân Húc không biết bao nhiêu lần, nhưng anh vẫn không thay đổi, dùng xe xong là đem trả lại chìa khóa, tuy nguyên tắc đầu ra đó như vậy là tốt thật nhưng cứ xa cách thế nào ấy. Thắm Khang Viễn không khỏi thở dài trong lòng, thằng bé này nếu như... thì tốt biết bao.

Đang lúc nói chuyện thì bác Tường đã dọn sẵn cơm nước lên bàn rồi kêu hai người cùng ăn: “Tiểu Xán đâu? Sao nó không xuống ăn cơm?”

“Trên lầu đấy, để tôi gọi.” Thắm Khang Viễn lên lầu kêu Thắm Xán, Quý Quân Húc phụ thím Tường xới cơm.

Chốc lát sau Thắm Khang Viễn từ trên lầu đi xuống: “Nó không ăn, thôi mình cứ ăn của mình.”

“Như vậy sao được, nửa đêm đói bụng chết mất.”

“Khỏi để ý nó đi, mấy đứa thanh niên có đói một hai bữa cũng chẳng mất miếng thịt nào.” Thắm Khang Viễn ngồi xuống đối diện Quý Quân Húc, cầm chén đũa lên ăn cơm.

“Để tôi chờ chút đồ ăn cho Tiểu Xán, nhờ nó nửa đêm có đói bụng thì còn cái mà ăn.” Dứt lời bác Tường lại lục đục chui vào bếp.

“Hôm nay ở trường Thắm Xán lại kiểm chuyện với con sao?” Thắm Khang Viễn hỏi, ông vốn hiểu rõ con trai mình, Quý Quân Húc nghĩ đến thời gian trước hai người còn quan hệ khá tốt với nhau, sau đó không hiểu sao Thắm Xán nhìn anh chỗ nào cũng thấy chướng mắt, cứ gặp anh là kiểm chuyện mặc dù đầu đuôi không lại, kết thúc lúc nào Thắm Xán cũng ôm nguyên cục tức.

“Dạ không ạ.” Mấy năm gần đây Quý Quân Húc mở miệng ra là chỉ nói tối đa một câu.

Cơm nước xong Thắm Khang Viễn vào thư phòng tiếp tục làm việc, còn Quý Quân Húc phụ bác Tường rửa chén dọn dẹp, rồi ra hoa viên dưới lầu chạy hai vòng xong cũng về phòng tắm rửa ngủ nghỉ.

Đến nửa đêm, cửa phòng của Quý Quân Húc bị đẩy ra, Thắm Xán bước vào ngồi xổm trước giường anh, lẳng lặng nhìn anh, vẻ mặt si ngốc ngơ ngác, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Nhìn tay Quý Quân Húc lộ ra bên ngoài tấm chăn, cậu từ từ đưa ngón tay mình nhẹ nhàng lướt qua trên bàn tay anh, giấc mơ bị quấy nhiễu, Quý Quân Húc liền co tay rút vào trong chăn.

Thắm Xán như bị người ta cướp đi món đồ chơi, cậu bấu môi giống trẻ con, nhẹ nhàng vén một góc chăn lên rồi lôi bàn tay Quý Quân Húc ra ngoài, cậu dùng đầu ngón tay mình cọ cọ vào ngón tay anh, tựa hồ xác định người kia không giạt mình tỉnh giấc, dần dần cả gan đặt nguyên bàn tay của mình áp lên tay Quý Quân Húc, tách ra năm ngón xen vào, mười ngón quấn chặt lấy nhau...

Cứ như vậy duy trì tư thế này không biết bao lâu, Thẩm Xán mới buông Quý Quân Húc ra, chậm rãi đứng dậy rồi đi.

Không nghe tiếng động nữa, Quý Quân Húc bèn mở mắt, đưa tay giơ lên trước mặt mình: cậu ta lại mộng du?

2. Chương 2: Cãi Vã

Vì Quý Quân Húc có vài tiết học nên anh thức dậy sớm hơn so với bình thường, sau khi thu thập chuẩn bị xong xuôi anh lên lầu kêu Thẩm Xán thức dậy.

Gõ cửa phòng ba lần mà vẫn không có tiếng trả lời, Quý Quân Húc bèn trực tiếp đẩy cửa vô thì phát hiện bị khóa trái, anh mới xoay người đi xuống lầu tìm chìa khóa rồi mở cửa. Quả nhiên, bên trong Thẩm Xán vẫn còn đang ngủ mê. Tối nào cũng mộng du như vậy, sáng sớm thức dậy được mới lạ, Quý Quân Húc tựa mình vào cánh cửa ngẫm nghĩ, rồi không do dự mà dùng tay đập thật mạnh vào cửa, mong có thể đánh thức được cậu, cậu trả lời dành cho anh là một chiếc gối bay vèo tới.

Nhìn đồng hồ trên tay đã bảy giờ, nếu lát nữa lái xe nhanh một chút thì bây giờ ăn sáng vẫn kịp. Nghe mùi cháo hải sản thơm ngon bay xộc vào mũi từ phòng bếp do bác Tường nấu, Quý Quân Húc quyết định ăn điểm tâm ở nhà, anh nhanh chân tiến đến xốc cái chăn trên người Thẩm Xán lên, bên dưới Thẩm Xán nằm cuộn tròn như con sâu, tự ôm mình mà vật lộn giãy dụa. Vài giây sau rốt cục cậu cũng chiến thắng được cơn buồn ngủ rồi nổi trận lôi đình: “Anh làm cái quái gì thế, muốn tôi lạnh chết à?”

“Yên tâm, lạnh không chết được đâu.” Đạt mục đích rồi, Quý Quân Húc mới liệng chăn sang một bên, “Rửa ráy nhanh rồi mau xuống lầu.”

Có giờ lên lớp tiết một, hai nên Thẩm Xán rất ít khi ăn điểm tâm ở nhà, bác Tường biết cậu không kịp giờ thường sẽ cố tình chuẩn bị một phần bánh mì với sữa bò nóng để cậu mang theo ăn trên đường đi. Riêng ngày hôm nay lần đầu tiên Thẩm Xán phá lệ, nhanh chóng soạn đồ cặp vở xong hết rồi xuống lầu ăn cơm.

Ở dưới nhà không chỉ ba người Thẩm Khang Viễn, Quý Quân Húc và bác Tường, mà còn có một cô gái trẻ tuổi ngồi bên cạnh Quý Quân Húc, đó là Thẩm Kiều – em họ của Thẩm Xán.

“Chào anh Xán.” Thẩm Kiều ngẩng đầu lên chào hỏi Thẩm Xán đang từ trên lầu xuống.

“Con bé này làm sao tới sớm thế?” Thẩm Xán ngáp liên tục.

“Bên đó gần nghỉ hè, em quyết định qua nhà anh liên, anh không cảm động chút nào sao?” Chưa nói xong Thẩm Kiều đã xấp lại gần bên người Quý Quân Húc, thiếu điều muốn leo lên anh luôn, “Anh Quân Húc, tối nay là đêm Giáng Sinh, anh có rảnh không? Tụi mình hẹn hò nha.”

Thẩm Khang Viễn vốn có tư tưởng văn minh nên làm như không thấy gì hết, cứ thế mà ăn ngon lành.

“Xin lỗi, tôi có hẹn rồi, chắc không được.” Quý Quân Húc lột một quả trứng gà ngon mắt đưa cho Thẩm Kiều, Thẩm Kiều không nhận lấy mà kê miệng qua cắn một miếng.

Thẩm Xán chán chường từ trên lầu đi xuống: “Anh Quý cao sang của chúng ta bận rộn lắm, còn có hoa khô của trường phục vụ cơ đấy.”

“Anh Quân Húc, anh chưa chịu chia tay với bạn gái nữa, em làm sao bây giờ? Anh đừng có bắt cả hai tay nha!” Thẩm Kiều ôm lấy Quý Quân Húc làm nũng.

Nghe tới đó, Thẩm Khang Viễn mới ngẩng đầu nhìn về phía Quý Quân Húc, ông có vẻ quan tâm chuyện của anh với bạn gái.

“Ngoan, đừng quậy nè.” Quý Quân Húc cầm miếng trứng còn lại dứt luôn vô miệng Thẩm Kiều, Thẩm Kiều nhai nhai hai ba cái rồi nuốt xuống, bị mắc nghẹn, Quý Quân Húc mới đưa cô ly nước trái cây.

Loáng một cái nước trái cây đã vô bụng Thẩm Kiều hết, làm cô phục hồi tinh thần lại, gạt ly nước sang bên, cô ôm lấy cổ Quý Quân Húc mà nũng nịu nói: “Anh Quân Húc, anh lại cứu em một mạng rồi, anh nói xem em không lấy thân báo đáp anh sao được?”

“Con gái thì ý tứ chút đi, hử một tí lấy thân báo đáp là sao.” Thẩm Khang Viễn rốt cục không nhịn được mở miệng nói.

Thẩm Kiều bĩu môi rời khỏi người Quý Quân Húc rồi lầm bầm than thở: “Hồi xưa rõ ràng là bác hứa chờ con lớn lên rồi cho con cưới anh Quân Húc làm chồng.”

“Thời buổi này làm gì còn hôn nhân sắp đặt nữa, bác đâu quyết định được, con phải hỏi anh Quân Húc coi có chịu cưới con không chứ.” Thẩm Khang Viễn cười nói.

Thẩm Kiều lập tức chớp chớp mắt nai ảm ướt nhìn về phía Quý Quân Húc tràn đầy chờ mong.

Quý Quân Húc húp xong miếng cháo hải sản cuối cùng rồi cầm lấy cặp sách: “Con đi trước đây thưa chú Thẩm.”

Thẩm Xán không được ai để ý tới, chào hai người kia rồi cũng gấp rút bước ra ngoài.

“Ê, Tiểu Xán, bánh mì bánh mì nè!” Bác Tường lạch bạch rượt theo từ trong nhà bếp, nhưng cả hai đều đã rõ ga vọt xe đi rồi.

“Rõ ràng là thứ thấp kém hạ đẳng chỉ biết bám vào gia sản thế lực nhà người ta, vậy mà còn mơ mộng trào cao muốn cưới em họ người ta, đúng là thấp kém từ trong trứng nước, trùng không biết bò lại đòi biến thành rồng lộn!” Thắm Xán mọi khi im lặng ngồi trong xe hôm nay đột nhiên khinh bỉ nói.

“Cậu suy nghĩ nhiều rồi, tôi không hề có ý định kết hôn với em họ nhà cậu đâu.” Quý Quân Húc lạnh lùng cười khẩy.

“Hừ, xem như anh tự biết thân biết phận vậy.” Quý Quân Húc nói có một câu mà bao nhiêu khó chịu trong bụng cậu tan biến hết, tâm trạng Thắm Xán trở nên vui vẻ hẳn, cậu thò tay định lấy bánh mì theo thói quen thì phát hiện mình quên mang theo.

“Tôi có người thương rồi, sau khi tốt nghiệp đại học tôi sẽ cầu hôn cô ấy, vì thế cậu cứ yên 120 cái tâm, tôi không cưới em họ nhà cậu đâu mà lo.”

“Anh muốn kết hôn với Đường Tiêu Vân à?” Lời nói dè hèn chưa kịp suy nghĩ đã thốt ra, rồi cứ thế mà bắn liên thanh không hãm lại được: “Nói cái này thô tục tí nha, nghĩ sao đi thích con đàn bà đó vậy, chẳng biết hàng của ả bao nhiêu người đã đâm chọt rồi, hai người ngủ với nhau chưa? Có muốn tôi phụ một tay kiểm tra hàng cho không...”

Xe thắng gấp mạnh một phát, Thắm Xán bật lên đụng vào hàng ghế phía trước.

“Xuống xe!” Giọng điệu Quý Quân Húc cực kỳ khủng bố âm trầm.

“Nhắc tới ả nên giấy đành đập lên hả? Không lẽ nói trúng tim đen rồi? Anh đúng là đang xài hàng rách nát đã qua sử dụng?” Tuy nói những lời ác độc kinh khủng như vậy, nhưng trong lòng Thắm Xán cũng không thoải mái bao nhiêu.

Quý Quân Húc ánh mắt hình viên đạn sôi sục căm hờn, xoay người lại kẹp cổ Thắm Xán: “Tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu còn sỉ nhục Đường Tiêu Vân thì đừng trách tôi không nể nang.”

“Ừa bây giờ có cái thể loại này nữa sao, lúc trước ai là người quỳ liếm dưới chân ba tôi như con chó rồi một mực nói có chết cũng báo đáp ân tình này nọ.” Thắm Xán túm chặt lấy cánh tay đang kẹp cổ mình, mặt cậu đỏ bừng lên, cái đêch, anh ta muốn chơi thì chơi à, vì con tiện nhân đó mà vũ phu với mình.

“Nếu tôi là chú Thắm, tôi thấy thật đáng buồn khi có đứa con trai như cậu.” Quý Quân Húc buông tay đang kẹp cổ Thắm Xán ra, tháo dây an toàn rồi xuống xe.

“Đêch, anh đi đâu đó? Quay lại cho tôi!” Thấy Quý Quân Húc tự đi bộ, Thắm Xán kéo cửa kính xuống mà hô to, đáp lại cậu là bóng lưng của Quý Quân Húc càng lúc càng xa rồi biến mất trong dòng xe cộ.

“Ừ, xuống xe đi bộ tới trường đi, cho mệt chết anh luôn!” Cậu mở cửa xuống xe rồi bước tới ngồi vào trong ghế lái, Thắm Xán đạp chân ga nghênh ngang phóng xe rời đi.

Mặc dù biết Quý Quân Húc không thể đến giảng đường kịp giờ, nhưng Thẩm Xán lúc tới cổng trường không nhìn được mà ngồi đực ra đó chờ anh, chờ mãi đợi mãi chừng hơn nửa canh giờ sau vẫn không thấy người ấy đâu.

Kết thúc tiết học thứ nhất, Thẩm Xán nằm bò trên bàn ngủ bù, rồi bị một người đánh thức.

“Quân Húc đâu? Sáng nay anh ấy không đi học chung với cậu à?”

Thẩm Xán liếc Đường Tiêu Vân rồi quay mặt qua chỗ khác ngủ tiếp, không để ý gì tới cô.

“Tôi hỏi cậu, anh Quân Húc sao không thấy lên lớp?”

Thẩm Xán mở mắt ra, ngồi thẳng lên nhìn Đường Tiêu Vân cười nói: “Anh ấy là bạn trai của cô chứ đâu phải bạn trai tôi, mắc cười quá tự nhiên bỏ cúp học cái đi hỏi tôi là sao?”

“Hai người ở chung với nhau, không hỏi cậu chứ hỏi ai giờ?” Đường Tiêu Vân trừng mắt đẩy người bên cạnh ra xong ngồi xuống kế Thẩm Xán.

“Hôm nay anh ta bất chợt muốn vận động một chút, tự đi bộ đến trường.” Thẩm Xán xoay xoay cổ mình, tối hôm qua có vẻ như ngủ không ngon, cổ bị đau.

“Gì cơ? Cậu để anh ấy đi bộ?” Đường Tiêu Vân vừa nghe Quý Quân Húc bị “ngược đãi” thì tức giận mà không biết nói sao, hận không thể nhào tới chọt vô cổ Thẩm Xán.

“Chính anh muốn đi bộ thì trách ai đây?” Thẩm Xán không để ý lắm.

“Nhất định là cậu cố tình hoạnh hợ anh ấy, cậu có lương tâm không, ngày nào anh ấy cũng làm tài xế đưa đón cậu đi học, cậu nỡ đối xử với anh ấy vậy sao?”

“Trước giờ nhà tôi không có nuôi người vô tích sự, lười biếng.”

“Mày mới là đồ chứa lười biếng! Thứ lòng lang dạ sói!” Tuy không thể dùng tay chân nhưng chửi nhau thì nhất quyết không chịu thua, Đường Tiêu Vân mắng Thẩm Xán một trận rồi mới quay mòng bỏ đi.

Lúc Đường Tiêu Vân làm loạn thì phòng học trở nên yên tĩnh, sau khi cô rời đi nguyên lớp mới ồn ào lại.

“Ê, Đường Tiêu Vân nhìn xinh đẹp lịch sự vậy mà đánh đá thấy ớn luôn, hung hăng vãi.” Tôn Trạch ngồi bên cạnh Thẩm Xán thở dài, đúng là không nên để vẻ lung linh bề ngoài mê hoặc.

“Còn phải nói, có điều may không thấy ẽm đối với Quý Quân Húc dịu dàng chảy nước luôn, lúc nào cũng ông ọ khiến người ta nhìn là thích mê liền.” Dương Đào ngồi bên kia nhớ lại lúc trước thấy mấy cảnh nũng nịu của Đường Tiêu Vân nên phải đem ra so sánh, trước sau quả thực như hai người khác nhau.

“Học đi, câm miệng!” Thẩm Xán cau mày.

Hai người im re ngượng ngùng, mở sách vở ra làm bộ làm tịch nghe bài giảng ghi ghi chép chép.

Dương Đào phát hiện Thẩm Xán đầu óc để đầu đầu, tâm hồn như trên mây, mắt thì chăm chăm nhìn lên bảng ra vẻ chăm chú nghe giảng lắm, sách trên tay thì vẫn vậy không lật qua trang nào, muốn nhắc nhở nhưng nghĩ đến tâm trạng không vui của cậu, nên quyết định không nhiều chuyện nữa, để hồn cậu muốn bay đi đâu thì bay.

Học xong hai tiết đầu thì phải đổi phòng khác, hai môn kế là hai môn tự chọn, nhiều người muốn đi sớm một chút để chiếm chỗ ngồi tốt.

Gần tới giờ học, sinh viên đã lục đục vào lớp đông đủ cả, Thẩm Xán nhìn bao quát bốn phía vẫn không thấy bóng dáng Quý Quân Húc đâu, Đường Tiêu Vân cũng vậy không thấy tăm hơi.

“Đêm nay Giáng Sinh cô có đi mua táo không?” Mấy đứa con gái xếp sau lúu rúu tán gẫu.

“Chán chết, mấy cái trò này tại tôi không có hứng.”

“Có ý nghĩa mà, lễ ít lòng nhiều đó.”

“Nhắc mới nhớ, tối nay chàng hẹn tôi đi ăn, chắc không về ngủ đâu. Lúc kiểm tra phòng, cô bao che giúp tôi cái nha.”

“Mấy người, khà khà khà...”

“Thấy ghét hà...”

Tiếng chuông lên lớp cắt đứt cuộc buôn dưa lê của mấy bà tám, Thẩm Xán mới thấy sách vở mình qua cho Tôn Trạch: “Học xong mang về ký túc xá dùm tôi.” Ký túc xá trường đại học G được xây theo tiêu chuẩn của khách sạn năm sao, lúc nào Thẩm Xán không đi học thì vẫn có chỗ để nghỉ ngơi, nên nhà họ Thẩm cứ thế mà bao luôn ký túc xá của Thẩm Xán.

“Còn hai tiết nữa, cậu không học sao?” Tôn Trạch vừa hỏi vừa cầm lấy sách vở.

“Không, có chút việc, lát điểm danh dùm tôi.” Nói xong Thẩm Xán vội vã rời đi.

Thăng đến bãi đậu xe, cậu lần theo đường cũ mà lái xe về.

Trên đường cậu chạy rất chậm, vừa chạy vừa nhìn xung quanh chú ý đến người đi đường.

Tên kia chắc không đi bộ đi học thật đâu nhỉ? Đoạn đường này quá trời taxi, cứ gọi một cuộc thôi? Đường Tiêu Vân cũng không thấy đâu, phỏng chừng là đi đón anh ấy rồi? Nghĩ tới đây, Thẩm Xán đột nhiên thấy nản, bèn thẳng cái két dừng xe lại. Anh ấy đã có bạn gái lo cho, mà nhiều chuyện làm gì không biết?

Càng chạy càng xa, thoáng chốc đã về gần đến nhà, sắc mặt của Thẩm Xán cũng càng lúc càng tối tăm, anh ấy chắc hẳn là được Đường Tiêu Vân đón đi rồi. Hừ! Cậu bất thành linh đập tay xuống vô lăng như điên, tiếng còi xe vang lên đinh tai nhức óc khiến người đi đường khiếp sợ mà dạt qua một bên né tránh.

3. Chương 3: Manh Mối

“Anh thích tôi phải không?” Nam sinh gồi đầu lên đùi người còn lại nằm trên sa lông, ngửa mặt nhìn người kia hỏi.

Người kia quào quào tóc cậu nhưng im lặng không trả lời.

Không nghe thấy câu trả lời mong muốn, nam sinh bèn giận dỗi bật dậy khỏi ghế sa lông định đi mất, thì bị người phía sau kéo vào trong lòng: “Ngoan, đừng có nhoi, cậu biết rõ mà.”

Cậu sung sướng nhoẻn miệng cười, hai tay ôm chầm lấy cổ người nọ, nghiêng đầu dán một nụ hôn lên môi anh: “Tôi thích anh, anh có thích tôi không?”

Người nọ tràn đầy khiếp sợ nhìn cậu, anh chưa bao giờ nghĩ đến việc cậu sẽ thổ lộ với anh, anh ôm lấy cậu nắm chặt tay cậu, ép người cậu lại sát với cơ thể mình, hôn lên đôi môi cậu, thỏa sức mà mút liếm.

Cậu nam sinh đột nhiên bị hôn môi đến tối tăm mặt mày, đầu óc trống rỗng, cảm xúc của toàn bộ cơ thể đều tập trung vào miệng lưỡi hai người đang quấn quýt bên rít lấy nhau, cậu quên mất phải nghe câu trả lời, mà theo bản năng đón nhận nụ hôn ấy. Mãi đến khi người kia đưa tay tiến vào vạt áo, sờ mó khắp nơi sau lưng cậu, cuối cùng trượt tay lên ngực véo véo đầu ti, cậu nam sinh mới hết hồn tỉnh lại, vội vàng đẩy người kia ra, nghiêng đầu dựa vào anh: “Anh không trả lời thì tôi không cho hôn!”

Vì hôn dữ dội quá nên đôi môi cậu đỏ tươi như muốn chảy máu, người kia nhìn mà không nhin được, tiến lại gần rồi chạm khẽ một cái, hôn nhẹ lên trán cậu: “Tôi thích cậu lắm, thương cậu từ cái nhìn đầu tiên, cho dù cậu ngang ngược hung hăng dữ tợn, tùy hứng, thích gây sự, nhưng tôi vẫn thương cậu, không cách chi kèm chế được.”

Nghe người ấy nói vậy, cậu không biết là nên mừng hay nên giận: “Anh đang tỏ tình với tôi hay đang chà

đạp tôi đó?”

Người kia khẽ cười: “Cả hai.”

Cậu không vui, cong miệng lên: “Nếu tôi nhiều tính xấu như vậy, anh đừng thích tôi làm gì.”

“Không thể được, nếu có thể không thích đã không thích lâu rồi.”

Cậu lộ ra nụ cười, dặng chân lên đùi người kia, nâng mặt anh mà nói: “Anh nói thương tôi đi, tôi thích nghe.”

“Tôi thương cậu, tôi thích cậu.” Nam sinh bèn thưởng cho anh một cái hôn trên má bên phải.

“Tôi thích cậu.” Nam sinh lại đè má trái anh ra mà hôn.

“Tôi yêu cậu...”

Nam sinh đang xoa xoa hai má người kia, nghe vậy ngây ngẩn hết cả người, yêu so với thích khác xa một trời một vực à, cậu bối rối không biết nên trả lời lại làm sao.

Thấy nam sinh e sợ, người kia bèn nâng đầu cậu dậy kéo thân người lên.

“Tôi thích cậu, tôi yêu cậu...” rồi hôn từ môi hôn dần dần xuống dưới, từ cổ đến xương quai xanh, lưu lại trên da một dấu hôn.

Nam sinh chìm đắm trong lời thổ lộ của người ấy, không biết là quên đẩy ra hay không muốn đẩy ra, cứ để cho người kia tùy ý lột sạch quần áo của mình, để anh tha hồ mà hôn môi...

Không biết qua bao lâu, người kia đã đi mất, nam sinh quần áo xốc xếch nằm trên ghế sa lông, bàn tay mò vào khe vá của nệm ghế...

“Không, không muốn, đừng...” Thẩm Xán tỉnh lại kêu lên, trong phòng tối thui, có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình, lo sợ bất an, cậu lấy điện thoại ra xem thì đã 19:45, này giờ ngủ lâu như vậy.

Không gặp được Quý Quân Húc, Thẩm Xán cũng không quay lại trường học mà về nhà ngủ luôn, không ngờ nằm mơ thấy tình hình khi đó, nếu như lúc trước không... Ngay lập tức Thẩm Xán xua tan ý nghĩ trong đầu, chuyện xảy ra thì đã xảy ra rồi, có hối hận đi chăng nữa cũng không thay đổi được.

“Bác Tường.” Thẩm Xán mặc thêm áo xuống lầu, “Còn cơm chiều không ạ?”

“Còn, bác chờ lại cho con đây.” Bác Tường đi vào nhà bếp.

Trong nhà rất yên tĩnh, ngoại trừ tiếng bác Tường lục tục trong bếp thì không nghe thấy có ai cả.

“Ba của con đâu ạ?” Thẩm Xán đảo mắt nhìn quanh khắp nhà rồi hỏi.

“Thẩm tổng gọi về nói có liên hoan, mọi người cứ ăn cơm trước không cần chờ.”

“Dạ... còn Quý Quân Húc?”

“Tiểu Húc à, không rõ lắm, không gọi điện thoại về, đêm nay Giáng Sinh chắc đi hẹn hò với bạn gái rồi.”

Trong phòng khách đột nhiên truyền đến tiếng cửa mở rồi đóng “rầm” lại, bác Tường bận bịu đi ra từ trong bếp, phòng không có ai: “Tiểu Xán? Tiểu Xán ơi?” Chẳng có tiếng đáp lại.

“Thằng bé này sao lại đi đâu rồi? Cơm hâm sẵn cho nó đây.” Thím Tường thầm nói.

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, vui lòng gọi lại sau...”

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, vui lòng gọi lại sau...”

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, vui lòng gọi lại sau...”

“Xin lỗi...”

Thẩm Xán lập tức lên xe lái vọt đi mà quên thay cả bộ đồ ngủ ra, nhưng cậu chạy loạn xạ ngoài đường mà không biết đi nơi nào để tìm, vừa lái vừa liên tục gọi điện cho Quý Quân Húc, chuông reo mãi mà không ai bắt máy.

“Nhắc mới nhớ, tối nay chàng hẹn tôi đi ăn, chắc không về ngủ đâu, lúc kiểm tra phòng cô bao che giúp tôi cái nha.”

“Mấy người, khà khà khà...”

“Thấy ghét hà...”

“Tiểu Húc à, không rõ lắm, không gọi điện thoại về, đêm nay Giáng Sinh chắc đi hẹn hò với bạn gái rồi.”

Mấy đứa con gái ngồi sau hồi sáng nói đúng ghê, cả lời nói của bác Tường cùng với cảnh tượng trong mơ của Thẩm Xán cứ lần lượt dần dần hiện lên, thế nào cũng không tiêu tan được, làm Thẩm Xán gần như suy sụp.

“Sao, có chuyện gì?” Di động bỗng nhiên được bắt máy, Thẩm Xán vội vàng đỡ xe vào lề đường dừng lại: “Anh đang ở đâu? Giờ này còn chưa về?”

“Tôi có dặn chú Thẩm tối nay không về rồi.” Đầu dây bên kia có tiếng âm ỉ khác thường, giọng nói của Quý Quân Húc không được rõ lắm.

“Anh đang ở với Đường Tiêu Vân hả?” Giọng Thẩm Xán run run.

“Không liên quan đến cậu.”

“Quay về! Tôi bảo anh đi về ngay và luôn!” Thẩm Xán hét to vào điện thoại, nhưng chỉ nhận được tiếng “tút tut” ngắt quãng.

Lại bị cắt kết nối một lần nữa, Thẩm Xán nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, quyết không chịu thua, nhưng ngón tay vẫn run rẩy không kiểm soát được.

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy...”

Trong quán rượu Phú Phàm từ nhà vệ sinh trở ra quầy bar, vỗ vỗ vai Quý Quân Húc nói: “Làm gì tắt máy thế? Lỡ Đường Tiêu Vân gọi không được rồi sao.”

Quý Quân Húc lại lấy di động ra bấm giữ nút power: “Chắc không để ý đụng phải nút tắt.”

Nghe có vẻ vô lý nhưng Phú Phàm cũng chẳng truy cứu làm gì, hắn nép sát Quý Quân Húc nói bên tai: “Tôi bắt đắc dĩ FA nên đêm Giáng Sinh cô đơn là chuyện bình thường, còn cậu có bạn gái rành rành ra mà cũng một mình là sao, hồi sáng thấy cậu có vẻ bất ổn trên đường, bộ cãi nhau với Đường Tiêu Vân à?”

Quý Quân Húc đưa một ly rượu tới trước mặt Phú Phàm: “Không có, tại vì muốn yên tĩnh một lúc.”

Phú Phàm nghe tiếng nhạc xập xình đập âm ỉ đinh tai nhức óc xung quanh thì thầm nghĩ tên này thật khéo chọn chỗ để “yên tĩnh”.

Sau khi mở máy điện thoại lại thì nó cứ rung liên tục, làm Phú Phàm cảm giác được, hắn ghé sát lại xem thì hay thật, năm mươi mấy cuộc gọi nhỡ chứ không giòn: “Di động cậu trúng độc à? Đắc tội người nào mà bị dội bom kinh thế?”

“Tôi ra ngoài trả lời Tiêu Vân chút.”

Quý Quân Húc chân trước chân sau vừa đi khỏi thì Phú Phàm nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, hẩn liếm liếm môi rồi uống một hơi cạn sạch ly rượu. Đêm Giáng Sinh này vốn là muốn tha cho cậu một mạng, vậy mà lại tự dâng mình tới cửa, đừng trách tôi không nể nang.

Chưa đi đến cửa thì chuông điện thoại lại reo vang, vẫn là Thẩm Xán, Quý Quân Húc bồi hồi chằm một điều thuốc, anh không nhận cũng không tắt cuộc gọi.

Chuông điện thoại vừa dừng thì lại vang lên ngay sau đó, cứ liên tục như vậy không gián đoạn chút nào, Quý Quân Húc rít một hơi thuốc cuối cùng rồi anh đưa tay ấn vào nút nhận cuộc gọi: “Gì nữa?”

“Anh muốn dẫn vật tôi tới lúc nào nữa đây?” Bên kia đầu dây nghe thẩn thớt tiếng khóc nức nở của Thẩm Xán, “Anh về đi, về có được không? Không muốn anh qua đêm bên ngoài với cô ta... Tôi van anh, anh về với tôi...” Nói đến đó Thẩm Xán kìm không nổi nữa ầm ỨC mà khóc òa lên, khóc không thành tiếng.

Quý Quân Húc im lặng, cảm thấy bức bối khó chịu thế nào, sờ sờ túi lấy ra hộp thuốc lá, trong điện thoại Thẩm Xán vẫn cứ khóc mà nói không nên lời, khóc đến tan nát cõi lòng, khóc đến mức khiến người ta tội nghiệp, anh vò hộp thuốc thành một cục rồi ném vào thùng rác: “Tôi không đi xe, cậu qua đây đón tôi...”

Quay trở lại quầy bar, Quý Quân Húc muốn chào Phú Phàm trước khi về, thì được phục vụ nói là Phú Phàm lúc này hẩn giở trò sàm sỡ với một tên con trai, hai người hôn nhau đến kém nước không nuốt luôn tên còn lại vào bụng, sau đó nhin không nổi chắc dắt nhau đi phá zin mất rồi.

Nghe kể xong Quý Quân Húc không tin vào tai mình nữa, con trai? Phá zin? Chẳng phải Phú Phàm là thẳng sao?

Lúc phục vụ kéo mạnh Quý Quân Húc thì phía bên kia xuất hiện Thẩm Xán mặc áo ngủ đang đi tới, khiến cậu thành trung tâm của mọi ánh nhìn, phục vụ cũng khựng lại nhìn chằm chặp vào cậu.

Quý Quân Húc nhìn theo ánh mắt của phục vụ thì trông thấy Thẩm Xán, ăn mặc kiểu gì xộc xệch ỚN, khoác đại cái áo ngủ lên người làm lộ ra hơn phân nửa lồng ngực, lúc bước đi áo ngủ cứ phập phồng khiến bên trong cơ thể ẩn ẩn hiện hiện, mấy người đứng xung quanh bu lại chỉ trỏ, có người còn huýt sáo trên ghẹo nữa.

Ai nhìn, Thẩm Xán không hề quan tâm, trong mắt cậu chỉ biết có Quý Quân Húc đang đứng đó, vừa thấy cậu thì Quý Quân Húc túm cổ lỎi ngay vào quầy bar.

“Cậu từ đâu qua đây?” Sắc mặt Quý Quân Húc không vui.

“Từ nhà...” Nói chuyện trong điện thoại thì cậu khóc như mưa nhưng khi đối mặt với Quý Quân Húc, cậu lại tỏ vẻ cứng rắn, cúi gầm mặt xuống khều khều chân ở dưới đất, không muốn anh nhìn thấy hai con mắt

đã sưng đỏ.

“Mặc đồ ngủ mang dép lê đi ra đường?”

“Thì gấp mà.”

Câu trả lời này làm Quý Quân Húc đỏ khóc đỏ cười, thôi, hay là về nhà trước cái đã.

“Cậu xỏ dép lê vậy thì đừng lái xe, để tôi.”

Trời đông giá rét, Thẩm Xán mặc đồ ngủ chân xỏ dép lê toàn thân như bị đông cứng run lấy bầy hết lên, Quý Quân Húc chỉnh điều hòa nhiệt độ cho ấm, Thẩm Xán ngồi run cầm cập ở băng ghế phía sau, tay ôm lấy chân mà co rúc. Quý Quân Húc cởi áo khoác của anh ném qua: “Mặc vào.”

Thẩm Xán liếc nhìn chiếc áo khoác trước mặt, muốn lấy mà ngập ngừng không lấy.

Quý Quân Húc lại phải rời khỏi ghế lái, đi ra phía sau xe mở cửa bước vào ngồi bên cạnh Thẩm Xán, cầm áo khoác phủ lên người cậu: “Lần sau nhớ mặc đồ cho đàng hoàng rồi hãy đi.” Chiếc áo khoác vẫn còn nhiệt độ cơ thể của anh khiến Thẩm Xán cảm thấy ấm áp vô cùng.

Bất thành linh Thẩm Xán vươn tay ra nắm chặt lấy tay Quý Quân Húc đang mặc áo khoác cho cậu, nghiêng mình về phía trước chậm rãi nhích lại gần hơn, Quý Quân Húc có đôi môi mỏng đẹp tuyệt vời, người ta nói ai có môi mỏng thì bạc tình lắm. Thẩm Xán từ từ ghé sát bên anh, càng lúc càng gần, cậu muốn chạm môi anh lần nữa, nhưng lúc đó Quý Quân Húc lui lại kịp thời nên âm mưu đành thất bại.

Quý Quân Húc định mở cửa xuống xe thì bị Thẩm Xán kéo ngược về đẩy ngã trên ghế, cậu dè anh ra: “Tại sao? Chuyện đã qua lâu như vậy, sao anh không bỏ qua được cho tôi? Sao anh không chịu tin tưởng tôi?”

Quý Quân Húc cười khẩy: “Cậu cảm thấy cậu có điểm nào đáng để tôi tin tưởng?”

“Tôi... tôi...” Thẩm Xán không nói được gì, tình cảm của cậu đối với Quý Quân Húc trong lòng thì nghĩ khác mà thái độ biểu hiện ra ngoài thì cứ ngang ngược hung hăng. Cậu muốn thay đổi lắm mà mỗi lần cậu đẹp đi bao nhiêu tự tôn cao ngạo, hạ thấp bản thân mình để thể hiện mọi thiện ý với Quý Quân Húc, muốn thân mật với anh, thì anh chẳng khác nào khối băng, một mực tránh xa cậu ngàn dặm, nghĩ đến việc anh dịu dàng che chở Đường Tiêu Vân như vậy mà đối với mình lại lạnh như băng thì nhịn không được mà muốn bốc lửa, muốn xé nát cái mặt nạ giả tạo ấy, muốn đập tan hết tình hình lúc này, rồi kiếm củi ba năm thiêu một giờ trở lại từ đầu cũng được... Chính bản thân Thẩm Xán một mặt thì hận chết được, mặt khác thì bất lực không có cách nào sửa chữa không biết phải làm sao.

Trong lòng Thẩm Xán lúc này bất chấp hết dâng trào lên một ngọn lửa vô danh, cậu dè Quý Quân Húc ra nâng mặt anh lên áp môi hôn ngẫu nhiên, miệng thì hôn tay thì lột áo bứt nút: “Tôi biết anh thích tôi, trước đây anh cũng rất thích...”

“Đủ rồi!” Quý Quân Húc đạp người đang đè mình ra, ngồi dậy sửa sang lại quần áo, “Thảm thiếu, nếu cậu thấy cô đơn quá thì xin đi tìm người khác dùm, thứ lỗi cho tôi không phục vụ được.” Nói xong anh kéo cửa định xuống xe.

“Em thích anh.” Thẩm Xán ôm chậm lấy Quý Quân Húc từ phía sau, “Em thích anh, thật sự thích anh, hãy tin em, tin tưởng em một lần...”

Bàn tay từng ngón từng ngón lần lượt được gỡ ra, Quý Quân Húc mở cửa xuống xe rồi lên lại ghế lái, khởi động xe rồi đi.

Sáng sớm hôm sau như thường lệ Quý Quân Húc đánh thức Thẩm Xán rời giường, Thẩm Xán vẫn nói lời cay độc, chỉ có đôi mắt đỏ hoe ngập nước nhắc nhở hai người tối hôm qua không phải là giấc mơ, nhưng không phải mơ thì là gì? Chẳng có gì thay đổi, tất cả đều quay về như cũ.

Thật ra thì những chuyện như vậy không phải ngẫu nhiên, hàng năm đều xảy ra mấy lần, cuối cùng vẫn là như thế, tựa như giấc mơ vô căn cứ mà không chân thực.

Một người quyết tâm dứt áo ra đi không quay đầu, người còn muốn đem tấm lòng bền bỉ kiên trì theo sau, hai đường thẳng song song chẳng thể giao nhau, càng chạy càng xa.

4. Chương 4: Tình Cảm

Vì hai mắt sưng đến thâm nên Thẩm Xán thực sự không muốn ngồi trong phòng học để bị người người vây quanh “hỏi han ân cần” mà trốn vào hội sinh viên.

“Vừa khóc đấy à?” Úc Vệ Hằng đẩy cửa vào thì thấy thành viên cũng thừa thốt, Thẩm Xán đang ngồi dựa vào một chiếc ghế da, đầu ngẩng lên, trên mắt còn đắp khăn mặt, hần tiến đến lấy khăn ra, quả nhiên sưng đỏ như vừa ngâm trong nước nở ra.

“Ai nói khóc, tại tối hôm qua ngủ không ngon.” Thẩm Xán túm lấy chiếc khăn trong tay Úc Vệ Hằng tiếp tục xoa xoa mắt.

“Được được, thì ngủ không ngon. Khăn lạnh không hiệu quả đâu, để anh ngâm nóng cho chú.” Nói xong hần bóc khăn ra lần thứ hai. Thẩm Xán sợ bị phát hiện nên cứ nhắm tịt hai mắt không chịu mở.

Chiếc khăn ấm nóng một lần nữa được đắp lên mặt, cậu cảm thấy mắt bớt thốn rất nhiều, cực thoải mái.

“Cảm ơn.” Thẩm Xán nói cảm ơn với Úc Vệ Hằng, tay đỡ lấy khăn mặt lại tránh tiếp xúc với tay của đối phương.

“Không có chuyện gì thì cậu ra ngoài trước đi.” Giọng nói của Úc Vệ Hằng từ nơi khác truyền đến.

Thẩm Xán lấy làm kinh hãi kéo khăn xuống, chỉ trông thấy một khuôn mặt xa lạ ở trên đỉnh đầu.

“Hội trưởng khỏe không, tôi là Hà Khải Nhuệ năm hai.” Cậu sinh viên dường như nhận ra sự nghi hoặc của Thẩm Xán, bèn tự giới thiệu mình.

“Sao cậu lại ở đây?” Sắc mặt Thẩm Xán không vui, cậu rất ghét nếu có ai xâm phạm lãnh địa của riêng mình, càng ghét hơn khi có người xa lạ tiếp xúc thân cận.

“Lúc anh đi ngâm khăn thì gặp phải giáo viên hướng dẫn rồi nói chuyện một lát, anh mới nhờ hắn đem khăn cho chú trước.” Úc Vệ Hằng đáp, nhưng hắn không ngờ là Hà Khải Nhuệ trực tiếp đắp khăn cho Thẩm Xán luôn.

“Ra ngoài dùm đi, sau này nếu có vào thì nhớ gõ cửa.” Thẩm Xán phát tay một cái như ra lệnh người kia phải đi.

“Xin lỗi, lần sau nhất định chú ý.” Hà Khải Nhuệ xin lỗi rồi cũng đi.

Chuyện như thế làm Thẩm Xán mất hứng, liệng cái khăn vô thùng rác, nghĩ đến người kia cậu cảm thấy không dễ chịu chút nào.

“Xin lỗi, anh không ngờ thằng đó thích xáp vô người ta như vậy.” Bên ngoài nhiều người đi tới đi lui, hiếm khi nào trong hội sinh viên cùng lúc có hai vị trưởng phó nên bọn họ không nhận được mà cứ ngó vào phòng, Úc Vệ Hằng bèn đóng cửa lại ngăn trở hết tầm mắt bên ngoài.

“Miệng ông bị gì thế?” Thẩm Xán lúc này mới phát hiện môi Úc Vệ Hằng có vết trầy, giống như bị cắn nát.

Úc Vệ Hằng sờ sờ vết thương trên môi nói: “Bị chó điên cắn.”

“Bạn gái ông dữ dội thật, chừng nào giới thiệu đây?”

“Anh mà không có bạn gái.”

“Bạn trai?”

“Càng không thể.”

Thẩm Xán khinh thường nhìn hắn kiêu có quỷ mới tin, suốt ngày cắm mặt vào điện thoại di động lén la

lén lút nhẩn tin, miệng thì tùm tùm cười, cứ có tiếng chuông reo là trốn qua một bên, buổi tối còn không hện giờ mà tắt máy, thấy thế nào cũng giống như trộm tình ấy. Nghĩ như vậy Thẩm Xán có chút tò mò, loại người gì mới có thể làm cho Úc Vệ Hằng lưu tâm rồi không muốn công khai với mọi người?

“Hôm nay Giáng Sinh không biết tôi có được hân hạnh cùng hội trưởng đại nhân ăn cơm tối không?” Úc Vệ Hằng đánh trống lảng.

“Sao cơ? Ông không sợ bị cắn nữa à?” Thẩm Xán dè bĩu.

“Sợ chứ, nhưng sợ chú cô đơn chốn khuê phòng nhiều hơn.” Chưa dứt lời một cuốn tự điển đã bay đến.

Thẩm Xán đã sớm gọi điện thoại cho bác Tường báo dừng nấu cơm, vì đi ăn ở ngoài với bạn, bác Tường cả giận nói rằng sao ai cũng đi mất biệt, Tiểu Húc hôm qua không thấy đâu hôm nay vẫn chẳng về nhà. Trong nháy mắt, tâm trạng Thẩm Xán bỗng tụt dốc không phanh, lại biến mất? Vẫn đi cùng Đường Tiêu Vân ư?

Gần nhá nhem tối, mắt Thẩm Xán đã bớt sưng nhiều, khôi phục lại vẻ ngoài anh tuấn tiêu sái. Thẩm Xán mơ mơ màng màng bị Úc Vệ Hằng kéo đến một nhà hàng món cay Tứ Xuyên ở trung tâm thành phố, lễ Giáng Sinh nên đông khách, người người chật ních bên trong, phía ngoài cửa người ta đứng xếp hàng dài, có điều Úc Vệ Hằng là khách VIP nên được đối xử đặc biệt.

“Chào ngài Úc tiên sinh, phòng ngài đặt trước đã được chuẩn bị sẵn, mời đến bên này.” Nhân viên phục vụ ân cần chào đón, dẫn đường cho Úc Vệ Hằng cùng Thẩm Xán.

Thẩm Xán bất chợt đứng chôn chân ở đại sảnh không nhúc nhích, Úc Vệ Hằng nhìn theo ánh mắt Thẩm Xán, huyết Thái Dương giật giật, trong phòng lớn kia không phải Quý Quân Húc ngồi đó chứ còn ai nữa? Đường Tiêu Vân dính sát bên cạnh Quý Quân Húc cùng xem thực đơn, đối diện có hai cậu trai chắc là bạn bè họ.

“Hay là bọn mình đổi...” Úc Vệ Hằng chưa nói hết câu thì Thẩm Xán đã nhanh chân đi về phía trước thẳng đến bàn Quý Quân Húc: “Trùng hợp thật? Phiên phục vụ ghép hai bàn lại rồi mang thêm hai bộ chén đĩa nữa nhé.”

Úc Vệ Hằng bất đắc dĩ phải đi theo: “Ha ha, đúng dịp ghê.”

Bữa ăn tự nhiên cảm giác rất gượng gạo, Quý Quân Húc và Đường Tiêu Vân coi như hoàn toàn không thấy Thẩm Xán, mạnh ai nấy ăn.

“Quân Húc, anh thích ăn đầu cá băm tiêu, ở đây nấu món này rất chuẩn, nếm thử đi.” Đường Tiêu Vân lóc hết xương đi đem miếng cá gấp cho Quý Quân Húc.

“Anh ta có bị tàn phế đâu, sao cô không mớm từ miệng qua miệng luôn đi.” Thẩm Xán chán chường nói.

“Ý kiến hay, dùng miệng có vẻ được hơn.” Nói xong Đường Tiêu Vân liền tiến lại gần mà cong miệng lên.

“Cô!” Thẩm Xán chau mày, nhìn chăm chú hai người, nắm chặt đôi đũa trong tay.

“Thôi thôi được rồi, nhiều người nhìn như vậy, hai đứa không biết mắc cỡ à, tôi còn xấu hổ dùm đây.” Phú Phàm ngồi đối diện Quý Quân Húc đưa tay cắt ngang màn ân ái buồn nôn của cặp uyên ương.

Thẩm Xán không khỏi thở phào một hơi, nhưng vẫn chăm chú dán chặt mắt vào hai người, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Úc Vệ Hằng thì chỉ lo vui đùa vào ăn uống, vừa thò đũa sang đĩa rau định gấp thì bị người bên cạnh dè lại, Úc Vệ Hằng ngẩng đầu nhìn Phú Phàm, mấy người khác cũng tò mò nhìn theo.

“Cậu đang gấp ớt đấy, để ý một chút, ăn phải khéo lại đau dạ dày.” Phú Phàm gạt miếng ớt trên đũa Úc Vệ Hằng xuống, rồi đẩy trứng hầm đến trước mặt hắn.

“Hai cậu thân thiết nhau nhỉ?” Đường Tiêu Vân hỏi.

“Phó...”

“Học chung cấp ba, học chung cấp ba!” Úc Vệ Hằng không đợi Phú Phàm mở miệng đã giành trả lời trước.

Đường Tiêu Vân bán tín bán nghi nhìn về phía Phú Phàm để xác thực.

“Ừ, bạn học cũ.” Phú Phàm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Anh Phàm, đây có phải là bạn học của anh không?” Nam sinh ngồi bên cạnh Phú Phàm bộ dáng vô cùng đáng yêu ngoan ngoãn.

“Vâng, Úc đại công tử.”

Hắn quét mắt một vòng lên người Úc Vệ Hằng, không có mấy thiện ý.

“Còn vị này là?” Úc Vệ Hằng hỏi.

“Nhân tiện, đây cũng là bạn cũ chung lớp của tôi từ tiểu học lên trung học cơ sở, Trang Hành. Nhìn đi nhìn lại thì những người ngồi chung bàn này đều là bạn học nhau cả, cùng cấp một, cùng cấp hai cấp ba, học chung đại học, nguyên đám bạn học.” Giọng điệu Phú Phàm khá gắt gỏng.

Quý Quân Húc nhìn ba người, rồi quay sang Đường Tiêu Vân trao đổi ánh mắt, đoạn anh gọi nhân viên phục vụ tính tiền để kết thúc sớm buổi họp mặt không được tự nhiên này.

Nhìn thấy Quý Quân Húc đứng dậy, Thẩm Xán cũng nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi mà bám theo sát sau lưng anh.

“Để anh đưa em về trường trước.” Quý Quân Húc quàng một chiếc khăn lên cổ Đường Tiêu Vân.

“Em muốn về nhà.” Thẩm Xán đề nghị.

Lúc này Quý Quân Húc mới để ý thấy sau lưng mình có người, anh đảo mắt nhìn cậu một lượt, Đường Tiêu Vân kéo cánh tay của Quý Quân Húc nói: “VẬY anh cứ đưa cậu ấy về nhà đi, rồi sau đó hai đứa mình sẽ về lại ký túc xá.”

“Không được! Đưa cô qua trường trước!” Thẩm Xán lập tức đổi giọng.

Đường Tiêu Vân trộm cười.

Thẩm Xán theo thói quen mở cửa bên phải chỗ ngồi sau xe, còn Đường Tiêu Vân thì rất tùy tiện ngồi lên ghế phụ kế bên tài xế, Thẩm Xán kinh ngạc, hành động của Đường Tiêu Vân quá tự nhiên, cứ như cô ấy là bà chủ vậy còn bản thân mình chẳng khác nào khách không mời mà đến.

Trên đường đi, Đường Tiêu Vân cười nói rôm rả với Quý Quân Húc, Thẩm Xán ngồi phía sau ánh mắt bốc lửa nhìn hai người: “Lo tập trung lái xe, đừng nói chuyện nữa!”

Nghe vậy, Đường Tiêu Vân càng cười lớn hơn, cô vuốt vuốt đùi Quý Quân Húc: “Húc nè, anh lái chậm một chút, người ta không muốn tách anh ra sớm quá đâu.”

Quý Quân Húc liền nghe lời giảm tốc độ xe ngay.

Đường về trường học cũng không dài lắm, Thẩm Xán sốt ruột như đứng đồng lửa ngồi đồng than, một giây mà dài tựa cả năm trời, cậu nóng lòng thiếu điều muốn đạp Quý Quân Húc ra khỏi ghế lái mà tự mình lái xe.

Rốt cục cũng về được đến cổng trường, Thẩm Xán âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xe vừa mới dừng lại cậu đã nhảy vọt xuống chạy qua chỗ ghế phụ mở cửa liền: “Xuống đi, tới rồi.”

Đường Tiêu Vân làm như không thấy Thẩm Xán, cô nghiêng người qua ôm lấy Quý Quân Húc: “Giáng Sinh vui vẻ nhé anh!”

“Giáng Sinh vui vẻ, em ngủ ngon.” Quý Quân Húc cũng ôm ghì lấy cô gái.

“Anh không hôn em chúc ngủ ngon thì em ngủ không được đâu.” Đường Tiêu Vân chu miệng lên.

Quý Quân Húc bất đắc dĩ cười cười nghiêng mình về phía trước.

“Ê! Anh định làm gì?” Thẩm Xán không để hai người chạm vào nhau mà nhanh tay kéo tuột Đường Tiêu Vân ra khỏi xe, cậu nổi cơn tam bành, “Bị khủng hã!”

Thẩm Xán không để ý tới cô gái, tổng cô ra ngoài xong thì ngồi luôn lên ghế phụ, sau đó đóng cửa!

Quý Quân Húc vội xuống xe đi đến bên Đường Tiêu Vân mà an ủi, hai người đứng sát rạt không biết nói gì với nhau, thỉnh thoảng Đường Tiêu Vân nhìn qua Thẩm Xán. Thẩm Xán sắp không nhịn được liền đi tới tách đôi nam nữ ra, Đường Tiêu Vân rốt cục bật cười, nhón chân lên ôm Quý Quân Húc một cái rồi vẫy tay đi mất.

Đến trường thì chạy chậm rì, về nhà lại vọt như tên bắn.

Thẩm Xán ngồi bên ghế phụ nghiêng đầu nhìn Quý Quân Húc, cậu cứ bất động nhìn anh như vậy, dường như ánh mắt cậu chứa thiên ngôn vạn ngữ, với tâm tình bốn bề dậy sóng.

Thật ra Thẩm Khang Viễn không hề buộc Thẩm Xán về nhà ngủ hằng ngày, chỉ là đòi hỏi Quý Quân Húc nhất định phải về mỗi tối. Lúc Thẩm Xán nghe được yêu cầu có vẻ vô lý ấy của Thẩm Khang Viễn, cậu rất không vui, nhưng cũng chẳng nghĩ nhiều mà ngày ngày đều đương nhiên theo Quý Quân Húc cùng về. Thời gian sau Quý Quân Húc công khai cặp bồ thì Thẩm Xán thậm chí còn cảm ơn quyết định ngày trước của Thẩm Khang Viễn, như vậy chỉ ít bọn họ còn có thể bên nhau dưới một mái nhà mỗi đêm.

Khoảng thời gian hai người cùng đi học là lúc hạnh phúc nhất đối với Thẩm Xán, khi ấy chỉ hai người bọn họ, không có Đường Tiêu Vân, không có ai khác làm chướng ngại vật, thành thử cậu luôn thích ngồi băng ghế sau xe hơn là bên phải của Quý Quân Húc, bởi vì... cậu có thể vụng trộm nhìn ngắm Quý Quân Húc thỏa thích, soi kỹ từng lỗ chân lông của anh. Cũng chỉ có Thẩm Xán biết rõ là cậu muốn ở bên cạnh Quý Quân Húc, cậu thích anh, không muốn xa anh. Cậu hay nói lời cay nghiệt, đối chọi gay gắt tất cả cũng chỉ vì cậu thích anh, cậu phát ghen lên, nói cậu ấu trĩ cũng được, cực đoan cũng được, thích là thích làm sao có thể thay đổi, giống như bản tính cậu đã vậy rồi.

Xe đậu vào gara, Quý Quân Húc tắt máy mở cửa chuẩn bị rời ghế thì Thẩm Xán bất thành linh ôm chầm lấy anh từ phía sau: “Tại sao? Tại sao hai chúng ta lại lâm vào tình cảnh này? Rõ ràng anh rất thích em mà, không phải ư?”

Cánh tay ôm chặt Quý Quân Húc bị anh gỡ bỏ, sau đó giọng nói lạnh lùng của anh vang lên: “Tôi không muốn vấp té hai lần ở cùng một nơi.”

Cửa xe đóng rầm một phát, để lại Thẩm Xán ngồi một mình trên ghế phụ, tràn ngập suy tư.

Vấp té hai lần ở cùng một nơi? Cũng đúng thôi, có ai ngu ngốc như vậy, đã từng trải qua đau khổ còn muốn lặp đi lặp lại nhiều lần? Thế nhưng lần này là em nghiêm túc, em không lừa anh, thật sự không hề gạt anh...

5. Chương 5: Nguyên Lai

Lần đầu tiên Thẩm Xán gặp Quý Quân Húc là năm cậu lên bảy, Quý Quân Húc cùng lắm tám tuổi.

Lúc ấy trong huyện tổ chức một cuộc gặp mặt tri ân những mạnh thường quân đã giúp đỡ hội người nghèo khổ.

Thẩm Xán bảy tuổi năng động như hoàng tử trong cổ tích bước ra, chân mang giày tây màu trắng, cổ áo thắt nơ đỏ. Xung quanh cậu là một đám trẻ con lồi thối lếch thếch, cậu không khác nào hoàng tử nhà giàu đi cứu trợ người dân tị nạn. Cho nên Quý Quân Húc cứ nhìn chằm chằm vào cậu, khi bắt gặp ánh mắt của Thẩm Xán thì vội cúi gầm mặt xuống đất.

“Anh tên gì?” Hoàng tử nhỏ đi đến trước mặt cậu bé tị nạn dò hỏi.

“Cậu... Cậu khỏe không...” Quý Quân Húc căng thẳng đến cả lăm.

“Tên hần là Quý Quân Húc!” Đứa bé bên cạnh giành trả lời, còn đẩy đẩy Quý Quân Húc ra phía trước.

Bị đẩy ra trước đám trẻ con, Quý Quân Húc càn lòng cuống tay chân lên, đầu cúi thấp tới mức sắp dính vào ngực.

“Xán Xán thích cậu bé này à?” Mẹ Thẩm đi tới ngồi xổm xuống trước mặt Quý Quân Húc.

Quý Quân Húc vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy gương mặt tươi cười hòa ái dễ gần của mẹ Thẩm, rồi lại cúi đầu mặt đỏ bừng lo sợ.

“Không thích!” Khuôn mặt nhỏ xinh của Thẩm Xán nhăn nhú lại.

Ba mẹ Thẩm được huyện trưởng mời đi nói chuyện, Thẩm Xán ở lại. Những người lớn vừa rời đi thì cậu hoàng tử nhỏ lập tức bị các em bé tị nạn vây quanh xúm xít, như đang xem con khỉ mới trong vườn thú. Rốt cục có đứa nhện không được thò tay chạm vào quần áo của Thẩm Xán, nhìn thấy bàn tay đen thùi lùi trước mặt, Thẩm Xán vội vàng lui về phía sau: “Đừng đụng vào tôi, dơ quần áo tôi mất.”

Bé gái thò tay ấy khỏ sở cúi thấp đầu, đôi mắt rưng rưng ngấn nước. Một cậu trai hơi lớn tuổi hơn chứng kiến bé gái chịu oan ức, bèn ra mặt bảo vệ bé: “Mày làm nó khóc rồi, xin lỗi mau!”

“Tại sao tôi phải xin lỗi? Quần áo mới không thể để dơ được.” Thẩm Xán cũng không nhượng bộ.

Cậu trai tức giận vốc một nắm đất ở dưới sàn rồi vung vãi lên người Thẩm Xán, Thẩm Xán bất ngờ không kịp trở tay bị bụi bặm phủ đầy mặt, trong mắt mũi miệng, trên người đều là bụi đất, cậu nổi nóng muốn xông lên ăn thua đủ với cậu trai kia.

Có một người lớn đi về phía đám nhỏ, cậu trai liền vội vàng chạy mất, mấy đứa khác thấy cậu đi cũng nói đùa giải tán hết, Thẩm Xán muốn đuổi theo nhưng mắt dính đầy bụi nên không nhìn rõ, rồi vấp ngã một cái, nằm nhoài dưới đất khóc rống lên oa oa.

“Đừng khóc, tôi dẫn cậu đi rửa mặt.” Nước mắt trộn với bùn làm Thẩm Xán như biến thành em bé bằng tượng đất, cổ trộn mắt vẫn không mở ra được, chỉ có thể sờ soạng tự mò mẫm mà bước.

“Ở đây có ghế, cậu ngồi đi, tôi lấy nước cho cậu làm vệ sinh.” Giọng trẻ con non nớt ấy lại vang lên, Thẩm Xán được đỡ cho ngồi xuống, sau đó tay cậu bị kéo luồn vào trong thau nước.

“À, nước đây, cậu rửa nhé.”

Lau mặt xong thì Thẩm Xán nhìn thấy được, mở mắt ra thì đứng trước cậu là bé trai cậu nói không thích lúc nãy: “Cảm ơn.”

Đột nhiên được cảm ơn như vậy, Quý Quân Húc đứng hình mất 3 giây sau đó toét miệng cười tươi như hoa, dù gì đi nữa được một hoàng tử nhỏ mà bây giờ là hoàng tử nhỏ đầy bùn nói cảm ơn là cả một sự kiện đáng tự hào: “Không có chi!” Tiếng trả lời hùng hồn.

Sau đó cậu bé phủ đầy bùn đất được la mắng một phen tận tình, tuy Thẩm Xán khó chịu nhưng vẫn nói không sao đâu, lần đó xảy ra chuyện xong là cậu lại càng không thích tiếp xúc với người lạ. Có điều chính vì chuyện này nên ba mẹ nhà họ Thẩm đem lòng yêu thích Quý Quân Húc, ngoại trừ khoản từ thiện công khai của công ty, họ cũng lén lút trợ cấp không ít. Quan hệ như vậy vẫn kéo dài đến lúc học cấp hai.

Nghiêm túc mà nói thì lần đầu gặp nhau giữa hai đứa bé không phải là không hòa thuận, trái lại rất tốt đẹp nữa là khác. Nhưng ai dè sau đó Thẩm Xán bỗng càng lúc càng đâm ra chán ghét Quý Quân Húc.

Năm 14 tuổi, mẹ Quý Quân Húc bị bệnh nặng, dù có nhà họ Thẩm giúp đỡ nhưng không cách nào ngăn được sự tổn hại của thuốc men và châm cứu gây ra, mẹ Quý cuối cùng cũng qua đời. Từ lúc này đây, Quý Quân Húc mồ côi hoàn toàn không còn chỗ nương tựa nữa, đành phải được đưa qua nhà bác trai gửi nuôi.

Trong thôn trang nhỏ nghèo, gia đình vốn không giàu có vì xuất hiện thêm Quý Quân Húc nên càng thêm khốn cùng, riêng gánh nặng học phí của hai đứa bé cũng đã khiến cả nhà lâm vào cảnh nghèo túng. Có

lần mẹ Thẩm đến thăm Quý Quân Húc, nhìn thấy gia cảnh nghèo rớt mồng tơi này, Quý Quân Húc thì lại không muốn nói chuyện với bất cứ ai, lúc nào cũng lầm lì im lặng, quả thật bà rất đau lòng, vì vậy bà thương lượng cùng Thẩm Khang Viễn việc đưa cậu bé về nhà mình ở.

Lần đầu tiên trong đời vào ở căn nhà xa hoa rộng lớn, nội thất trang hoàng bên trong trước giờ chỉ toàn thấy trên tivi, Quý Quân Húc có vẻ càng thêm thấp thỏm lo âu, đứng nấp trong phòng lén lút khóc.

Gặp thấy cảnh như vậy Thẩm Xán tỏ ra rất thông cảm, cậu chủ động đi tới làm bộ dạng an ủi, nhưng càng vỗ về Quý Quân Húc càng khóc to hơn, rồi Thẩm Xán cũng khóc theo một cách bất lực, hai đứa thì nhau gào khóc thê thảm.

Có thể nguyên do vì đã khóc cùng nhau một trận, Quý Quân Húc bắt đầu dần dần trở nên gần gũi với Thẩm Xán, được ba mẹ dạy rằng tiểu ca ca vừa mới mất mẹ nên rất đau khổ thương tâm con phải chăm sóc tiểu ca ca thật tốt, Thẩm Xán cứ theo đó mà làm, với tinh thần giúp người làm niềm vui, cậu với tiểu ca ca cùng nhau chơi đùa, đôi bạn cùng tiến trong học tập, cùng ăn cơm, có gì tốt cũng chia sẻ với nhau.

Thời gian là liều thuốc rất hay để chữa lành vết thương, một năm sau Quý Quân Húc đã không còn buồn nữa, dần dần hòa nhập vào gia đình này, lại ngày càng thân thiết gắn bó với Thẩm Xán hơn.

Nhưng Thẩm Xán bỗng không ưa cái vị tiểu ca ca cứ ở mãi nhà mình một mực không đi nữa.

Vì không muốn Quý Quân Húc có cảm giác cô đơn trong gia đình mới xa lạ này, Thẩm Khang Viễn an bài cả hai đứa chung một lớp, tức là học cùng nguyên năm cấp hai.

Trước kia thành tích của Quý Quân Húc luôn nổi trội xuất sắc đứng đầu lớp, kết quả học tập các môn đều ở đỉnh cao.

Còn thành tích của Thẩm Xán không phải là kém, cơ bản duy trì trong mười vị trí đầu, vốn là không có vấn đề gì, nhưng cha mẹ cứ mãi khen ngợi Quý Quân Húc nào là lợi hại rồi ca tụng anh bao nhiêu ghê gớm, Thẩm Xán nghe được trong lòng không dễ chịu chút nào.

“Con nhà người ta” từ trước tới giờ đều là kẻ thù không đội trời chung, huống hồ gì tên “con nhà người ta” này còn chung sống với mình dưới một mái nhà. Cha mẹ càng lúc càng quan tâm đến Quý Quân Húc làm Thẩm Xán vô cùng bức rứt, trước giờ được nâng niu trong tay nay đột nhiên lòi ra một kẻ khác đè bẹp mình đi làm sao chịu nổi, không chỉ một lần cậu hỏi qua cha mẹ rằng cửa nợ ăn bám nhà chúng ta chừng nào mới đi khỏi đây?

Mẹ Thẩm dịu dàng xoa đầu Thẩm Xán nói cho cậu biết: “Quân Húc không có nhà, nhà chúng ta cũng là nhà anh ấy, anh sẽ không đi đâu cả, sẽ vẫn chung sống với mình.”

“Sống với nhau mãi mãi sao?” Thẩm Xán chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục hỏi.

Mẹ Thẩm suy nghĩ một hồi cười trả lời: “Cũng không hần.”

“Vậy khi nào mới đi?” Hai mắt Thẩm Xán tỏa sáng như nhìn thấy tia hy vọng, vênh tai lên nghe đáp án.

“Chờ đến khi Quân Húc kết hôn sẽ dọn ra ngoài ở.”

“Vậy chừng nào anh ta mới kết hôn?”

“Đợi mấy con lớn lên đã.”

Kể từ lúc đó nguyện vọng trong sinh nhật hàng năm cùng với nguyện ước năm mới của Thẩm Xán đều là được mau lớn lên để Quý Quân Húc nhanh nhanh kết hôn mà ra khỏi nhà mình.

Nhưng Thẩm Xán chưa chờ được tới lúc Quý Quân Húc kết hôn thì trước tiên tin dữ ập tới, mẹ Thẩm qua đời.

Ngày đó cũng là giỗ mẹ của Quý Quân Húc, mẹ Thẩm đưa Quý Quân Húc trở lại thăm nhà cũ, đang đi thì nhìn thấy đối diện bên kia đường có bán kẹo hình nhân mà Thẩm Xán chắc hẳn rất thích, bà liền xuống xe đi mua, rồi cục không trở về được, bị ô tô húc văng...

Quý Quân Húc kinh ngạc sững sờ chứng kiến hết thấy, chạy tới thì nhìn thấy máu tươi lênh láng đầy dưới đất, quá khiếp sợ nên ngất xỉu.

Tỉnh lại lần nữa đã thấy mình nằm ở bệnh viện, bác Tường khóc đỏ cả hai mắt ngồi bên giường Quý Quân Húc trông coi.

Năm ấy Thẩm Xán mười sáu tuổi mất mẹ, Quý Quân Húc mười bảy tuổi lại một lần nữa mất mẹ.

Tang lễ qua đi, Thẩm Xán trở nên lầm lì không nói chuyện, Quý Quân Húc an ủi Thẩm Xán như lúc trước Thẩm Xán đã từng an ủi anh, nhưng đối lấy là lời nói cay nghiệt từ Thẩm Xán: “Là anh, chính anh đã hại chết mẹ, nếu mẹ không đưa anh về nhà thì mẹ đâu chết?”

Thẩm Xán đẩy Quý Quân Húc té ngã dưới đất, cậu sấn lại gần định đánh anh.

“Không, không phải, dì là vì mua kẹo hình nhân cho cậu mới...” Quý Quân Húc hoảng hốt nhìn Thẩm Xán, cực lực phản bác, tội danh như vậy quá lớn anh không nhận nổi.

“Anh nói bậy! Tôi không hại chết mẹ, lỗi là của anh hết!” Thẩm Xán đánh một cú vào mặt Quý Quân Húc, “Anh là sao chổi, hại chết mẹ mình chưa đủ lại làm mẹ tôi phải chết, tôi đập anh, đập chết anh đồ sao chổi!” Cú đánh này tiếp theo cú khác, không chút lưu tình.

“Tôi không có! Tôi không phải sao chổi!” Trong lòng Quý Quân Húc vẫn còn đau đớn việc mẹ mình đã qua đời nhiều năm, bây giờ lại bị người ta khơi dậy khiến anh đau đến mất lý trí, anh bắt đầu phản kích bằng cách ngăn trở nắm đấm của Thẩm Xán, hai người cùng lao vào đánh nhau. Quý Quân Húc lớn hơn một tuổi nên chiếm thượng phong trong lúc xáp lá cà, anh đè Thẩm Xán xuống dưới rồi cắn một cái ở vai trái của cậu, dồn hết sức cắn phập vào, mang theo oan ức đầy bụng, tràn ngập bi thương.

Áo lót mùa hè mỏng manh bên trong không có tác dụng, Thẩm Xán đau quá đẩy anh ra khóc lóc: “Đau, anh thả ra, thả ra...”

Người đè phía trên dường như thế nào cũng không chịu nhả, càng cắn càng sâu thêm, đến mức da thịt trên vai bật máu, nếm được mùi vị máu tanh trong miệng mới lật đặt nhả ra.

Thẩm Xán bưng lấy một bên vai nằm nhoài trên đất, vừa khóc rống vừa kêu gào mẹ sẽ không sống lại nữa, Quý Quân Húc thì lảo đảo chạy về phòng khóa cửa nhốt mình bên trong.

Vừa rồi bản thân mình rõ ràng có phản ứng, lần đầu thức tỉnh dục vọng thiếu niên lại là với con trai, với người mà mình vẫn thường xem như em út trong nhà, hơn nữa trong hoàn cảnh đối phương vừa mới mất mẹ.

Tối đó, Quý Quân Húc quỳ suốt một đêm trước di ảnh mẹ trong phòng.

Từ lúc ấy về sau Thẩm Xán xem như chính thức trở mặt với Quý Quân Húc, không nói chuyện với nhau, không ăn cùng bàn, không còn đôi bạn cùng tiến trong học tập, trên lớp thì hầu như cứ kiếm chuyện với Quý Quân Húc mãi, Quý Quân Húc đều nhẫn nhịn cả.

Một học kỳ trôi qua trong bầu không khí áp thấp nhiệt đới, hai người cùng lên lớp 11. Ba Thẩm có ý định dựa vào quan hệ tốt mà sắp đặt Thẩm Xán chuyển qua lớp khác học, chỉ có không chung lớp thì quan hệ mới được xoa dịu đôi chút.

Học khác lớp, Quý Quân Húc môn nào cũng vẫn xếp hàng đầu trong top 3, còn Thẩm Xán thì top 10 không ổn định. Vào cấp ba rồi, thân thể phát triển chiều cao đột biến, mặt mày thì càng lúc càng đẹp trai, ngoại hình hai người cùng hấp dẫn sự chú ý của nữ sinh trong trường, thư tình, sôcôla chất đầy ngăn kéo. Thẩm Xán liệng thẳng vào thùng rác không thèm nhìn. Hành động vô lễ ấy khiến rất nhiều nữ sinh trở nên ngại ngại mà chuyển sự hâm mộ về phía anh chàng Quý Quân Húc vừa đẹp trai ngời ngời vừa lịch sự nhã nhặn. Quý Quân Húc lúc nào cũng mỉm cười nhận lấy thư tình, nhưng quà thì không, chỉ nói cảm ơn với các cô gái chứ không dây dưa gì thêm.

Quý Quân Húc càng được tung hô thì Thẩm Xán càng khó chịu.

Dựa vào đâu? Rõ ràng là dựa vào gia đình mình cứ mang nuôi lớn anh ta, chỗ nào cũng không bằng mình, thế nhưng việc gì cũng ưu tú hơn mình, mạnh hơn mình, lại còn cướp đi mạng sống của mẹ.

Ganh ghét, mầm mống thù hận một khi đã gieo xuống bắt đầu nảy mầm mọc rễ ngay, lại rất khó nhổ đi.

6. Chương 6: Môi Tình Đầu

Bước vào lớp mới, vì tự bản thân Thẩm Xán tỏa ra vầng hào quang chói lóa nên xung quanh cậu thu hút bạn bè rất nhanh, có điều đều là lũ hồ bằng cầu hữu, có gia thế tương đương, là mấy đại thiếu gia được chiều chuộng sinh hư, luôn thấy ngứa mắt với người xuất thân thấp hèn mà nổi tiếng như Quý Quân Húc, mỗi khi rảnh rỗi đều tụ tập nói xấu anh.

Người ta nói câu lạc bộ anti-fan lúc nào cũng đông thành viên hơn câu lạc bộ fan, lời này đúng là không sai. Thẩm Xán thấy ngoài kia có nhiều người giống mình cùng ghét Quý Quân Húc thì đâm ra hợp rơ, thành tri kỷ, ăn nhậu với nhau.

Ngày tan học nào đó, 3 người cười cười nói nói ra khỏi lớp, nhìn thấy xa xa bên kia Quý Quân Húc bị một đám nữ sinh vây quanh không biết nói cái gì, mặt Thẩm Xán lập tức đen kịt lại, làm bộ không thấy mà đi qua anh.

Sau khi tạm biệt mấy thằng bạn, không thấy tài xế đâu, Thẩm Xán đứng chờ hoài xe cũng chẳng tới, cậu bèn lấy di động ra định gọi hỏi mới phát hiện điện thoại hết pin tự động tắt máy, lúc này nhớ ra Quý Quân Húc đang đứng tựa cửa nhân nhả tán gẫu với gái, cậu tức giận tới đuổi nốt hai cô nàng còn quyến luyến không chịu rời: “Sao chú Ngô chưa đến?”

Quý Quân Húc phủi bụi trên túi xách đeo sau lưng: “Xe chú ấy hư rồi, kêu mình tự về, gọi di động cho cậu không được.”

“Anh không nói sớm, để tôi đứng chờ bên đường như thằng ngốc, anh cố tình phải không?” Thẩm Xán xấu bụng.

“Tôi mới gặp cậu mà, cậu ra sớm một chút thì tôi đã nói rồi.” Quý Quân Húc thản nhiên đi về phía trước không có ý thuê taxi.

Đây chẳng phải là tuyên bố khó chịu đối với hành động tránh mặt vừa rồi của Thẩm Xán sao? Bụng dạ hẹp hòi! Thẩm Xán thầm oán. Một chiếc taxi băng ngang trước mặt, Thẩm Xán giơ tay vẫy vẫy, vừa định lên ngồi thì Quý Quân Húc cản lại đóng cửa xe: “Ngại quá sư phụ, cậu ấy không lên.” Tài xế mắng hai câu rồi đi mất.

“Anh bị bệnh hả?” Thẩm Xán giận dữ trách.

“Nguyên ngày ngồi xe rồi, tay chân sắp thoái hóa hết, có cơ hội đi bộ về nhà, không xa lắm đâu.” Quý Quân Húc túm lấy cặp sách trên vai Thẩm Xán, ra hiệu cậu cùng đi.

“Khùng quá, giờ đi bộ về phải mất hơn một tiếng, anh muốn đi thì đi đi.” Dứt lời Thẩm Xán lạnh lẽo chặn lại một chiếc taxi khác, nghênh ngang rời đi mà không cần cặp. Muốn tập thể dục? Được, cho anh vác

nặng thêm một chút, chỉ sợ anh nản thôi.

Không biết có phải vì Quý Quân Húc đi bộ quá chậm, hay là lêu lổng chỗ nào giữa đường, mà cậu đợi ở nhà hơn 2 tiếng không thấy trở về, gọi di động anh cũng không bắt máy.

Sắc trời đã tối, Thẩm Khang Viễn đi công tác không có nhà, bác Tường hối Thẩm Xán ngủ sớm một chút, nhưng làm sao Thẩm Xán có thể ngủ được, cặp sách của cậu Quý Quân Húc còn giữ, cậu chưa làm bài tập nữa! Quý Quân Húc cố tình sao? Chắc hẳn là cố tình!

Kim giờ đã chỉ đến số chín, Quý Quân Húc vẫn chưa về, Thẩm Xán ngồi salông xem tivi trong phòng khách, hai mí mắt tẻ nhạt đánh nhau, cơn buồn ngủ ập đến.

Quý Quân Húc vừa mở cửa thì thấy Thẩm Xán nằm trên ghế đã ngủ mất rồi, anh không đánh thức cậu mà về phòng mình cất cặp vở đi rồi trở lại phòng khách, Thẩm Xán vẫn đang say giấc mộng.

Quý Quân Húc đến trước salông khom lưng vỗ vỗ gọi Thẩm Xán dậy về phòng mà ngủ, Thẩm Xán vui vẻ trở mình qua lại.

Gương mặt cậu từ vị trí quay vào trong salông bây giờ quay ra ngoài, Quý Quân Húc ngồi xổm xuống tình tế ngắm nhìn gương mặt đang ngủ của người kia.

Từ nhỏ đã giống như nhân vật hoàng tử trong cổ tích, lớn lên vẫn rạng ngời mà không chói lóa, hấp dẫn biết bao nhiêu ánh nhìn của người xung quanh, trong đó có mình.

Mặc dù không được nhận nuôi chính thức, nhưng Quý Quân Húc vẫn xem vợ chồng gia đình họ Thẩm như cha mẹ thứ hai của mình, anh không muốn phụ ý tốt của họ, luôn nỗ lực học tập siêng năng đèn sách, hy vọng sau này có thể thành nhân thành tài báo đáp họ, nhưng anh không hề nghĩ đến việc anh lại trở thành đối tượng gương mẫu cho Thẩm Xán noi theo, nỗ lực của anh vô hình trung biến thành áp lực dành cho Thẩm Xán, tới mức Thẩm Xán ngày càng chán ghét xa lánh anh.

Quý Quân Húc lúc nào cũng muốn cứu vãn quan hệ giữa hai người, anh từng cố tình thi rớt cốt để Thẩm Xán hài lòng, nhưng lại làm cho cha mẹ Thẩm lo lắng quan tâm, tự dưng cảm giác tội lỗi lớn lao lại ập đến, sau lần đó anh không còn dám thi rớt nữa. Phải tìm cách khác củng cố quan hệ với Thẩm Xán thôi, Quý Quân Húc nghĩ vậy.

Từ sau khi mẹ Thẩm qua đời, Quý Quân Húc kinh ngạc phát hiện mình ôm ấp ảo tưởng khác thường đối với Thẩm Xán, anh tự phủ nhận, tự bài xích mình, trong lòng tràn ngập hổ thẹn. Anh chưa từng nghĩ rằng mình không được bình thường, có thể đem lòng yêu mến con trai, càng không chấp nhận người mình thích lại là Thẩm Xán, chưa nói đến ân đức của cha mẹ Thẩm dành cho anh, làm sao có thể nuôi tư tưởng đơ bần – trái khoáy – hạ lưu đối với con trai họ? Anh không thể có lỗi với họ.

Ngột ngạt, ức chế. Quý Quân Húc không thử cứu vãn quan hệ với Thẩm Xán nữa, anh cố tình trốn tránh, xa lánh cậu, nếu không cần thiết thì tuyệt đối không chủ động tìm cậu. Trong lúc quan hệ của hai người

lạnh đến đóng băng, tự dừng mọi thứ bất ngờ êm dịu, bớt đi hẳn xung đột.

Nhưng chỉ có Quý Quân Húc là biết rõ ý nghĩ thật sự trong thâm tâm mình, tuy ngoài mặt xa cách, nhưng trong lòng như có mối lửa dồn nén, càng nung nấu càng mãnh liệt, sắp bùng cháy ra ngoài. Anh không ngừng nằm mơ thấy người kia, rất nhiều lần mộng thấy đề người ấy xuống dưới rồi làm càn, biết bao lần ngắm nhìn cậu, khao khát muốn ôm chặt vào lòng mà nhắm nháp đôi môi.

Bàn tay anh không biết từ khi nào vô thức xoa xoa lên đôi môi Thẩm Xán, môi Thẩm Xán bị quấy rầy liền mím lại vô tình ngậm mút lấy ngón tay Quý Quân Húc.

Ầm, ầm, ầm... Quý Quân Húc kinh hoàng nghe được tiếng trống dồn dập bên trong lồng ngực mình. Cảm giác ấm nóng, ẩm ướt, Quý Quân Húc không thể ngăn mình càng thêm khát nhiều hơn.

Lấy hết sức bình sinh, Quý Quân Húc rút ngón tay mình ra, đứng dậy ôm Thẩm Xán bế về phòng.

Thẩm Xán lên lớp 11 đã sắp vị thành niên, trở mã không khác gì trai tráng trưởng thành, ẵm cậu trên tay mà Quý Quân Húc thấy hơi nặng. Hóa ra cậu đã lớn vậy rồi, không còn là nhóc con hồ đồ đáng yêu khi xưa nữa, lớn đến mức người ta gửi thư tình luôn, có thể yêu đương được rồi.

Nghĩ đến đây tự nhiên Quý Quân Húc cảm thấy đau nhói, mình đang yêu say đắm một cách vô vọng, bạn gái sau này của cậu ra là mẫu người như thế nào? Người cậu ta lấy làm vợ sẽ ra sao? Rồi cậu ta còn sinh con để cái...

Nhẹ nhàng đặt Thẩm Xán lên giường, Quý Quân Húc cũng không hề rời đi, anh cứ đứng đó nhìn chăm chăm vào Thẩm Xán, hai tay đút túi quần không làm gì cả, nghiêng người dựa vào đầu giường mà si ngốc nhìn cậu.

Đêm rất tĩnh lặng, yên ắng đến mức có thể nghe rõ được âm thanh tí tách của kim giây đồng hồ dịch chuyển.

Chẳng biết đứng đó đã bao lâu rồi, Quý Quân Húc bất thành linh cúi xuống hôn lên môi Thẩm Xán, nhẹ nhàng, chậm chạp, tinh tế, sợ đánh thức người đang ngủ say, sợ cắt đứt luồng dưỡng khí trào dâng duy nhất một lần này của chính mình.

Môi Thẩm Xán mềm mại, ấm áp, làm trái tim Quý Quân Húc suýt tan chảy.

Lưu luyến không muốn rời đôi môi của đối phương ra, Quý Quân Húc xiết chặt góc chăn giúp Thẩm Xán, anh đứng dậy cầm lấy đồng hồ trên đầu tủ chính giờ báo thức sớm hơn một tiếng so với ngày thường, sau đó mới ra khỏi phòng.

Nghe tiếng đóng cửa xong, một đôi mắt mở ra trong bóng tối, ánh mắt tràn đầy khiếp đảm không thể tin được. Tay sờ sờ lên môi, mình vừa bị hôn trộm sao? Chẳng những là con trai hôn mà còn là người mình

ghét nhất nữa? Cậu bỗng nhiên ngồi bật dậy, lấy mu bàn tay dùng hết sức chà chà môi mình, hừ hừ hừ, mắc ối chết được, đồ biến thái!

Lúc Quý Quân Húc bế Thẩm Xán lên từ ghế salông là cậu đã tỉnh rồi, Thẩm Xán cảm thấy mắt mặt khi phát hiện mình bị ôm trong lòng như vậy, cậu bèn đơn giản giả vờ không biết, giả vờ ngủ. Ai dè Quý Quân Húc cứ đứng đực ra trong phòng mình không biết làm gì, nghe thấy những tiếng động xột xoạt của quần áo va chạm mới xác định Quý Quân Húc vẫn không đi khỏi, chẳng biết qua bao lâu sau, đến khi Thẩm Xán sắp ngủ lại lần nữa, thì trên môi mới truyền đến một cảm giác thật mềm mại.

Dù chưa bao giờ được ai hôn môi nhưng phản ứng đầu tiên của Thẩm Xán khi được hôn vẫn là chấn kinh đến xém chút nữa lấy tay đẩy người ra.

Anh ta... anh ta... lại...

Nụ hôn này không sâu, chỉ đơn giản môi chạm vào môi, nhưng dừng lại rất lâu.

Trong đầu Thẩm Xán hỗn loạn lên, đấu tranh tư tưởng xem có nên vạch trần tại chỗ anh, sau đó tàn nhẫn cười nhạo khinh bỉ anh? Nếu cha xuất hiện bất thành linh thì sẽ ra sao? Cậu nghĩ nếu cha biết Quý Quân Húc làm chuyện như vậy với mình thì có đuổi anh ta ra khỏi nhà không?

Rốt cục Thẩm Xán cũng không làm gì, chỉ là cố kìm nén nhắm tịt hai mắt mà tiếp tục giả bộ ngủ.

Quý Quân Húc đi khỏi, Thẩm Xán mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại hối hận tại sao vừa nãy không đâm cho anh ta một cú, hoặc là đập một trận tận tình khiến anh ta bất lực luôn, mình sẽ làm lớn chuyện xem cha còn thiên vị anh ta không, đi đâu cũng tự hào, gặp là ca tụng lên trời? Càng nghĩ càng hối hận.

Mà vừa rồi có tính là nụ hôn đầu đời của mình không nhỉ? Nghĩ tới đây Thẩm Xán không nhịn được muốn phát điên, quay vô đâm đá loạn xạ lên gối. Biến thái, biến thái chết được, cướp nụ hôn đầu của mình nữa mới ghê, đập chết anh! Thật muốn đập chết cmn anh. Thẩm Xán tức giận đến hận không thể kích động lao qua phòng Quý Quân Húc lôi tuột anh ra đem lên mái nhà quăng xuống ngay lập tức.

Quên đi, coi như bị chó cắn, nắm được điểm yếu này sau đó coi mình có làm anh ta nhục chết không! Thẩm Xán tự an ủi, nhưng vẫn khó chịu trong lòng, quay cuồng trên giường suốt một đêm đến gần sáng mới ngủ.

Tiếng chuông đồng hồ phiền phức làm Thẩm Xán thức dậy, trở mình qua lại đột nhiên nhớ ra tối hôm qua vẫn chưa làm bài tập, đều do tên biến thái Quý Quân Húc kia làm mình quên khuấy đi nguyên chuỗi bài tập về nhà, cậu lập tức tỉnh ngủ vội vã xuống giường lục lọi cặp sách.

Cậu nhìn qua đồng hồ báo thức chút, chuông reo sớm hơn một tiếng so với ngày thường, lẽ nào Quý Quân Húc đã chỉnh? Để đánh thức mình kịp thời làm bài tập? Vừa nghĩ tới đó thì chốt cửa phòng được vặn qua, Quý Quân Húc mở cửa nhìn vô trong, không có ai trên giường, anh xoay đầu một chút nhìn về phía bàn học thì bất gặp tầm mắt của Thẩm Xán, bốn mắt nhìn nhau.

Nụ hôn tối qua lần nữa thoáng hiện, Thẩm Xán không được tự nhiên quay đầu trở lại, giả bộ làm bài tập.

“Làm xong rồi xuống ăn sáng.” Quý Quân Húc vẫn lạnh lùng, tựa hồ tối qua chỉ là ảo giác của một mình Thẩm Xán.

Mặc dù bài tập làm xong rất nhanh, nhưng quá trời chỗ sai, nhìn vết mực đỏ rải đầy trang giấy, Thẩm Xán vừa nghe giáo viên cần nhân liên tu bất tận vừa lặng lẽ ghi lại trong lòng một khoản nợ dành riêng cho Quý Quân Húc.

7. Chương 7: Đánh Cuộc

Sau khi nắm được điểm yếu Quý Quân Húc là đồng tính luyến ái, thái độ của Thẩm Xán đối với anh càng dịu đi, không còn vừa thấy mặt đã xù lông nhím như trước.

Sinh nhật 18 tuổi của Quý Quân húc trong nháy mắt đã đến, Thẩm Khang Viễn dự định tổ chức thật hoành tráng, mời hết thầy bạn học, cùng nhiều đối tác kinh doanh, ông có ý muốn tuyên bố cho mọi người biết Quý Quân Húc chính thức trở thành người nhà họ Thẩm.

“Không phải họ Quý này là con riêng của cha ông đấy chứ? Hắn cứ được nâng bi như thế.” Hồ Văn Bằng nói.

Nghe vậy Thẩm Xán liền xụ mặt xuống: “Ông nói anh ta sao cũng được, nhưng không cho phép cậu động đến cha mẹ tôi.”

“Là, là... ai chẳng biết bác trai Thẩm bác gái Thẩm tình nghĩa sâu nặng, vợ chồng đầm thắm, làm sao có chuyện có con rơi được.” Tuần Hữu vội giảng hòa. “Có điều ông không cảm thấy rằng bác trai Thẩm thật sự đối xử rất tốt với Quý Quân Húc sao? Không sợ những thứ khác, chỉ sợ hắn ra về tội nghiệp để lấy lòng thương hại của bác, muốn làm tu hú chiếm chỗ chim khách.”

Thẩm Xán nhìn vào giữa hội trường, Quý Quân Húc rất rạng rỡ đi theo cha mình cười nói chúc rượu bởi mọi người, trong lòng cậu không phải không nổi sóng, cậu hừ lạnh một tiếng: “Yên tâm đi, anh ta không có bản lĩnh đó đâu.”

“Chưa chắc, diễn xuất không kém trên truyền hình sao?” Có lẽ Hồ Văn Bằng không có ý xấu, đơn giản chỉ nhắc nhở Thẩm Xán chú ý, dù sao lũ bạn cậu không quen không biết Quý Quân Húc là hạng người như thế nào, nhưng hắn thực sự đã phá vỡ giới hạn kìm nén lửa giận cùng lòng đố kỵ của Thẩm Xán.

“Vì ba tôi không biết anh ta vốn là tên biến thái, nếu phát hiện ra chắc chắn sẽ đuổi cổ anh ta liền.” Thẩm Xán quơ lấy ly rượu trong khay trên tay người phục vụ, nốc một cái thật mạnh, nhưng vì chưa từng uống rượu nên bị nghẹn. Tuần Hữu thấy vậy mới đập lưng giúp cậu để thoát hơi thuận khí, cũng không quan tâm việc cậu không thích bị người khác đụng chạm: “Chạm thôi, đã không biết uống còn vội vã như vậy.”

“Mà ông vừa nhắc tới biến thái? Là ý gì?” Hai người bên cạnh tỏ ra hứng thú.

“Anh ta thích con trai, không phải biến thái chứ là gì?” Thẩm Xán nói một cách khinh thường trong lúc tập trung cao độ nhìn về bóng dáng Quý Quân Húc.

Hồ Vân Bằng khiếp sợ liếc qua Tuần Hữu, Tuần Hữu kìm nén bối rối làm vẻ mặt tự nhiên hỏi Thẩm Xán: “Sao ông biết? Chẳng lẽ...”

“Bậy! Tôi... có lần tôi tình cờ nhìn thấy anh ta hôn môi một cậu nam sinh mới biết.” Thẩm Xán lại uống một hớp rượu để che giấu nội tâm hoảng loạn.

Thật ra hai đứa kia cũng không nghĩ bậy về Thẩm Xán, nghe cậu nói vậy tất nhiên sẽ không suy nghĩ nhiều, chỉ hỏi nam sinh kia là ai.

“Tôi chưa từng thấy qua, không biết, có lẽ không phải học sinh trường mình.”

“Thật sao?”

“Thật.”

Đột nhiên Tuần Hữu nảy ra một ý xấu: “Làm sao cũng không tin nổi, gái thích hần nhiều như vậy, lẽ nào lại có tình cảm với con trai? Mấy ngày trước tôi còn thấy hần liếc mắt đưa tình với chị hoa khôi cấp 3 nữa à, rõ ràng là để ý cô ta.”

“Tôi cũng không tin lắm.” Hồ Vân Bằng thật thà.

“Trừ phi ông chứng minh được.” Tuần Hữu thừa cơ nói ngay.

“Chứng minh? Chứng minh làm sao?” Thẩm Xán không hiểu.

“Làm cho chính miệng hần thừa nhận thích con trai, với lại sức hấp dẫn của Thẩm công tử nhà mình trước giờ rất mãnh liệt, nếu có thể khiến hần yêu thích ông, sau này ông còn sợ gì hần tác oai tác quái nữa?” Tuần Hữu tràn đầy ác ý.

Vốn là Thẩm Xán nên cự tuyệt lời đề nghị hoang đường này nhưng lại có chút gì động tâm không rõ.

“Bọn này không ngại đánh cược.” Tuần Hữu tiếp tục nói khi thấy Thẩm Xán do dự.

“Đánh cược gì?”

“Tất nhiên là cực phẩm công tử ngọc thụ lâm phong nhà ta có thể khiến cho hần đem lòng yêu chính đối thủ một mất một còn của mình.”

“Chắc là không được đâu.” Hồ Vân Bằng thật sự khó có thể tưởng tượng ra hình ảnh như vậy.

“Được, tôi đồng ý vụ đánh cực này.” Thẩm Xán bỗng nhiên sục sôi ý chí chiến đấu khi bị nói khích.

“Trong vòng hai tháng.”

“Mấy ông chờ thua đi, nếu thua tôi nói gì cũng phải làm theo.” Nực cười, người anh ta thích là ông đây, còn phải mất đến hai tháng sao?

“Được, nếu ông thua cũng phải làm theo yêu cầu của bọn tôi.”

“Một lời đã định!”

Thẩm Xán phần khích nhìn Quý Quân Húc trong đại sảnh đứng cách đó không xa đang tán gẫu với bạn bè mà không biết rằng bản thân mình là đề tài trung tâm của họ.

Tiệc rượu kết thúc, Hồ Vân Bằng và Tuần Hữu cùng cáo từ rồi rời đi trước, Thẩm Xán bị bỏ lại trong phòng tiệc cũng không còn hứng thú nữa, có một người lặng lẽ rời đi định ra ngoài kiếm chỗ hóng mát một chút.

Đêm đến trời lạnh thấu xương tiết lập đông, bên ngoài bể bơi không một bóng người, Thẩm Xán run lập cập ngồi xuống cạnh bờ, thà rằng cậu ra hứng gió rét còn hơn là ở trong kia nhìn vẻ mặt đắc ý của Quý Quân Húc.

Ánh đèn vàng chiếu tỏa lấp lánh trên mặt nước dập dờn, Thẩm Xán cắn chặt răng mà vô thức tận hưởng cảnh trí tuyệt đẹp này, trong đầu toàn nghĩ đến việc đánh cực với Tuần Hữu.

Quý Quân Húc hôn lên mình, rõ ràng anh ta thích mình đấy nhỉ? Hay là anh ta vốn thích con trai, đổi thành trai nào khác cũng được? Cứ coi như anh ta thích mình thật, với tình trạng hiện giờ tránh mặt nhau, không có gì để nói, làm sao khiến anh ta bày tỏ thích mình bây giờ?

“Hắt xì!” Một cơn gió lạnh thổi qua, Thẩm Xán không nhịn được hắt hơi một cái, thậm chí nghĩ chắc là bị cảm rồi.

Bất thành lình có một người ôm chầm lấy Thẩm Xán từ phía sau, Thẩm Xán giật mình vội tránh ra xoay lại, chỉ thấy một dáng người âm u mang kính, đứng trước mặt Thẩm Xán là một nam sinh tóc tai bù xù: “Cậu làm quái gì thế?”

“Học trưởng... tôi... tôi...” Nam sinh muốn nói lại thôi, đầu cúi xuống mang dáng vẻ lo sợ, nhưng vẫn tiến lên từng bước một.

Thẩm Xán thấy một chiếc áo khoác rơi xuống bên chân, cậu đoán hẳn chắc là nghĩ mình lạnh nên muốn đắp lên? Cậu ngồi xổm người xuống định nhặt áo trả lại, ai dè vừa khom người thì nam sinh kia đột nhiên nhào lại ôm Thẩm Xán thật chặt: “Học trưởng, tôi... tôi thích anh...”

Vốn không thích tiếp xúc quá thân mật với người khác, Thẩm Xán sau khi nghe lời thổ lộ xong thì tự nhiên lộ ra vẻ khinh bỉ muốn buồn nôn, cậu nhấc chân lên tàn nhẫn giẫm thật mạnh vào mũi chân tên nam sinh ấy, nghiền ép, đau đến mức tên kia không nghĩ đến việc ôm Thẩm Xán nữa, chỉ muốn cứu nguy cho bàn chân của mình.

Sau khi Thẩm Xán thoát thân được, cậu ném áo khoác vào người nam sinh: “Biến thái, buồn nôn!”

Giọng điệu của Thẩm Xán tràn đầy khinh thường dường như thêm kích thích tên kia, hắn nhào đến túm lấy Thẩm Xán lần thứ hai.

“Cút ngay!” Thẩm Xán bực bội không chịu nổi, nghiêng người tách ra khỏi hắn, nhưng dùng sức quá mạnh, toàn thân chao đảo té úm xuống bể bơi.

“Thẩm Xán!” Có một bóng người nhảy xuống nước.

“Anh điên à, nhảy xuống làm gì?” Thẩm Xán vừa ổn định đứng lên trong bể bơi thì bị sóng nước đánh dồn dập.

“Tôi...” Quý Quân Húc từ phòng tiệc đi tìm Thẩm Xán thì cùng lúc ấy thấy một màn rơi xuống nước, không kịp suy nghĩ gì, tay nhanh hơn não, anh cởi ngay giày nhảy vào bể bơi, “Cậu không bị sao là tốt rồi.”

“Tôi có thể gặp chuyện gì chứ? Tôi biết bơi, hơn nữa đây là hồ bơi, không phải ngoài biển.” Nói lời mang địch ý đã trở thành phản ứng bản năng của Thẩm Xán mỗi khi nhìn thấy Quý Quân Húc, “Đệch, thằng biến thái kia không thấy đâu.”

Thẩm Xán nhìn qua bên bờ, tên nam sinh đã biến mất tăm.

Người mới từ dưới nước bò lên, gió lại thổi qua một hơi làm Thẩm Xán lạnh đến run rẩy.

“Mau đi tắm rửa rồi thay quần áo nào.” Quý Quân Húc kéo xuống một chiếc khăn trải bàn choàng lên người Thẩm Xán, dìu cậu đi vào sảnh.

Lấy thẻ phòng quét mở cửa xong, Thẩm Xán vừa cởi quần áo vừa bước vào buồng tắm, cậu thấy Quý Quân Húc còn ở trong phòng bỗng nhớ ra anh ta đang có tình ý với mình thì dừng ngay việc cởi nút áo: “Anh

còn không đi? Muốn tắm chung với tôi sao?”

Áo sơ mi trắng ướt đầm hoàn toàn gần như trong suốt dính vào thân người Thẩm Xán, hai điểm trước ngực cậu do lạnh nên bị kích thích đứng thẳng lên dưới lớp áo mỏng manh làm người ta phải chú ý ngay, quần tây đã bị lột ra ở cửa, quần lót màu xám bó sát vào hạ thân, khắc họa đường nét bờ mông trông rất ngon lành, chỉ tiếc đã bị vạt áo phủ lên che khuất không nhìn thấy được gì.

Thân người ướt ướt mê hoặc mấy ai có thể kiềm chế được, huống chi Quý Quân Húc còn đang tuổi thiếu niên tràn đầy tinh lực, nghe Thẩm Xán nói vậy mới không nhìn chăm chăm nữa mà quay đầu đi: “Đây là thẻ phòng của tôi.”

Thẩm Xán nhìn xác định đây không phải phòng mình, vì từ nhà tới khách sạn có sảnh tiệc cũng cách một đoạn khá xa, Thẩm Khang Viễn sợ hai đứa qua lại khó khăn, nên đặt luôn hai phòng ở khách sạn mỗi đứa một phòng. Cậu nhặt quần tây rơi trên đất lên thò tay vào túi, định đưa cho Quý Quân Húc thẻ phòng của mình để anh qua bên kia tắm, nhưng tìm đâu cũng không thấy: “Không biết có bị rớt mất chỗ bế bơi không.”

“Không tìm được thì thôi, cậu mau đi tắm đi, kéo cảm lạnh đó.” Quý Quân Húc đẩy mạnh Thẩm Xán vào buồng tắm.

Nước nóng từ vòi sen rơi xối xả lên đầu, thân người lạnh run bỗng chốc ấm áp trở lại, Thẩm Xán nhìn cửa phòng tắm, trong lòng cảm thấy hơi bất an, muốn Quý Quân Húc vào tắm chung nhưng lại ngại mở miệng, cậu tưới ướt người hai ba lần rồi mặc áo tắm mà đi ra ngoài.

“Xong rồi, tới phiên anh tắm đó.”

“Nhanh quá vậy?” Quý Quân Húc đã cởi áo, anh vươn tay lấy khăn lông lau khô người cậu.

“Xối mấy cái mà thôi, không có kỳ lưng.” Thẩm Xán không để ý tới anh mà nằm dài ra giường.

Quý Quân Húc đã vào buồng tắm một lúc lâu, thân người ướt cả. Trước mắt anh hình ảnh Thẩm Xán cứ hiện lên, anh chống hai tay lên tường nhắm nạy chịu đựng.

Không biết tắm trong bao lâu, làn da bị luộc nóng đến đỏ bừng, Quý Quân Húc mới ra khỏi buồng tắm, Thẩm Xán đã ngủ mất trên giường.

Quý Quân Húc bèn tới giúp cậu đắp chăn kín lại, xoay người mở cửa, muốn qua phòng kia để ngủ nhưng tay cầm nắm cửa cứ ngập ngừng mãi không chịu cử động, cuối cùng thở dài một hơi rồi rời đi.

Thẩm Xán nghe được tiếng đóng cửa xong bèn ngồi dậy trên giường, cậu cứ tưởng anh sẽ ở lại giống như lần trước lên nhìn mình, nhưng không ngờ anh chẳng làm gì cả. Cậu chợt nghĩ đến vụ cá cược với Tuấn Hữu thì buồn bực mà gãi gãi đầu, rồi cảm tức nằm xuống kéo chăn phủ kín người.

Sáng hôm sau, Thẩm Xán rời giường trong trạng thái hơi bèo nhèo, hẳn là hôm qua bị cảm lạnh rồi? Cậu cũng không để ý, mấy bệnh vặt vãnh thường uống hai chén nước nóng là ổn cả.

Con gái của bác Tường sắp kết hôn nên thím nghỉ làm một tháng để về nhà chuẩn bị, Thẩm Khang Viễn cũng đi công tác, trong nhà chỉ còn lại hai người Thẩm Xán cùng Quý Quân Húc.

Vì người không được khỏe nên về nhà là Thẩm Xán vào ngay phòng ngủ, riết thành quen nếu không có gì thì tránh không tiếp xúc với Quý Quân Húc, anh cũng không phát hiện Thẩm Xán khác thường, tận khuya anh đi mua cơm về gọi Thẩm Xán ra ăn mới thấy cậu nóng sốt bừng bừng nằm trên giường.

Quý Quân Húc không muốn làm Thẩm Khang Viễn lo lắng nên không gọi báo cho ông, anh tìm một áo khoác dày khoác lên người Thẩm Xán, rồi ôm cậu xuống lầu, đón một chiếc taxi tiến thẳng đến bệnh viện.

Thẩm Xán mơ mơ màng màng trên đường đi, cậu biết Quý Quân Húc ở bên cạnh nên không muốn lộ vẻ suy yếu ra ngoài để anh chê cười, cậu định đẩy anh ra, nhưng tay chân mềm nhũn cả thành thử động tác như vịn nhẹ lên người anh.

Quý Quân Húc thấy cậu ngã về mình thì nghĩ rằng cậu bị lạnh, anh bèn ôm sát cậu vào trọn trong lồng ngực.

Đến bệnh viện, trước gian khám cấp cứu, Quý Quân Húc một tay vừa đăng ký lấy thuốc còn tay kia đỡ lấy Thẩm Xán sắp ngất đi muốn luống cuống lên hết, thật căng thẳng quá sức, mãi đến tận khi đưa được cậu lên giường bệnh rồi anh mới buông lỏng lại đôi chút, nằm nhoài bên giường mệt đến ngủ thiếp đi.

8. Chương 8: Khả Năng Chuyển Biến Tốt

Thiếu chút nữa bệnh đã biến chứng thành viêm màng não, Thẩm Xán đành phải ở lại bệnh viện một tuần lễ, trong suốt thời gian này ngày nào Quý Quân Húc cũng đưa canh đưa cháo qua, cắt hoa quả làm nước trái cây, theo sát săn sóc trông nom cho cậu.

“Tôi bảo này, anh không cần đi học sao?” Thấy Quý Quân Húc ngày đêm túc trực bên giường mà không học hành gì được, Thẩm Xán tự hỏi giả sử cậu bệnh suốt thì không chừng Quý Quân Húc dám thôi học luôn? Lập tức xua tan ý nghĩ ấy trong đầu, nếu bệnh hoài quả thật không ổn chút nào, chẳng qua nếu như Quý Quân Húc vì một tuần nghỉ học này mà ở lại lớp thì còn gì tốt hơn.

“Khỏi, tôi xin phép thầy nghỉ rồi.” Quý Quân Húc đưa tới một quả táo đã được rửa sạch.

Thẩm Xán không nhận lấy: “Lúc này lẽ ra anh phải gọt vỏ cho tôi chứ?”

“Táo để nguyên vỏ ăn mới tốt nha, nhiều chất dinh dưỡng.” Quý Quân Húc kéo tay Thẩm Xán qua rồi đặt

táo vào lòng bàn tay cậu.

“Chứ không phải trên vỏ táo có dính hóa chất sao?”

“Tôi rửa sạch rồi.”

Nhìn bộ dạng anh ta xem chừng là nhất quyết không chịu gọt vỏ, Thẩm Xán cầm lấy quả táo cắn một phát đầy tức giận, thật ra cũng khá giòn đấy.

Không biết vì đang bệnh, hay vì nhớ đang đánh cuộc với Tuần Hữu, mà thái độ của Thẩm Xán đối với Quý Quân Húc khá mềm mỏng, đối thoại giữa hai người bất giác bắt đầu tăng lên.

“Tối nay ăn gì vậy?”

“Húp cháo.”

“Ngày nào cũng cháo, chẳng có mùi vị gì trong miệng, không thể đổi món khác?” Thẩm Xán phàn nàn, cả tuần nay ăn cháo liên tục, nghe nhắc tới là muốn dỗi.

“Muốn ăn cái gì khác nữa?”

“Mì bò?”

“Được. Ở đây không có nước sôi, tôi đi lấy vậy.” Quý Quân Húc cầm bình thủy ra ngoài, vừa lúc gặp Tuần Hữu cùng Hồ Văn Bằng đến thăm bệnh ở cửa, anh gật gù xem như chào hỏi.

“Sao rồi? Khá hơn chút nào không?” Hồ Văn Bằng sờ tay lên trán Thẩm Xán để thử nhiệt độ người cậu, còn chưa đụng tới thì bị Tuần Hữu vỗ đi một phát, “Cậu đâu phải bác sĩ, đo mà được à?”

Hồ Văn Bằng ngẫm lại cũng đúng, bác sĩ đều lấy nhiệt kế để đo, hắn liền rút tay về rồi chuyển qua ghế ngồi bên giường nói chuyện với Thẩm Xán.

“Mấy ngày nay một tay hắn chăm sóc cho ông?” Không cần nêu đích danh Thẩm Xán cũng biết được người Tuần Hữu nói đến là ai, hiểu rõ lòng dạ hắn muốn gì, trong bụng chột khó chịu, cậu ân hận khi ấy tự dưng lỡ miệng nói chuyện kia cho bọn hắn.

“Nhà tôi giờ không có ai, trừ anh ấy thì còn ai vào đây nữa?”

“Cậu ra tay nhanh thật, mới vừa đánh cược chưa được mấy ngày đã nghĩ ngay ra chiêu giả bệnh.”

“Mấy người đến thăm tôi hay là náo loạn đấy?” Thẩm Xán càng lúc càng không vui.

“Đương nhiên là thăm bệnh, đây sợ ông mấy ngày nay không lên lớp sau này đi học lại sẽ không theo kịp, nên mới có ý đem tập vở ghi chép qua cho ông.” Nói xong Tuần Hữu quay sang vỗ vỗ lên Hồ Văn Bằng, Hồ Văn Bằng vội rút ra 3 quyển tập ra từ trong túi.

“Toán – lý – hóa, tất cả đều ở đây, còn văn – anh tôi nghĩ ông không cần học bù đâu.”

Thẩm Xán mở tập ra, chữ viết chỉnh tề đẹp đẽ, tỉ mỉ chi tiết, ngay cả biểu đồ minh họa cũng hoàn hảo vượt mức: “Ông lại sai bảo Hồ Văn Bằng như nô dịch giúp ông sửa sang vở bài học chứ gì?” Đừng nghĩ bề ngoài Hồ Văn Bằng thô kệch thiếu não, không ngờ chữ viết của hắn thanh tú rất dễ nhìn, lần đầu tiên trông thấy Hồ Văn Bằng viết chữ, Thẩm Xán quả thực cứ nghi ngờ không lẽ mất mình mù.

“Sai, không phải giúp tôi mà là giúp ông, hơn nữa chép lại nhiều lần sẽ làm hắn nhớ bài kỹ hơn, ai bảo hắn ngốc.”

Hồ Văn Bằng bị nói ngốc cũng không tức giận, gãi gãi đầu có chút ngượng ngùng: “Thật ra viết ba lần tôi cũng không nhớ nổi.”

“Vậy thì về tiếp tục viết lần thứ tư.” Tuần Hữu gõ lên đầu hắn, chỉ tiếc mài sắt không nên kim, nếu cứ như vậy làm sao thi đậu đại học được.

“Ôi? Tôi nói nhầm, tôi cũng nhớ được chút ít đó.”

“Còn bày đặt tập nói dóc, chép phạt năm lần!”

Bọn họ? Đột nhiên một ý nghĩ cổ quái lách vào trong đầu Thẩm Xán, suy nghĩ nhiều quá, bọn họ làm sao có thể chứ?

Quý Quân Húc cố tình tránh mặt hai người, mãi đến sau khi Tuần Hữu và Hồ Văn Bằng đi khỏi anh mới mang phích nước nóng về phòng.

“Tôi thấy xuất viện được rồi.” Trong lòng Thẩm Xán còn băn khoăn việc Tuần Hữu nói cậu giả vờ bệnh để củng cố tình cảm.

“Bác sĩ chưa cho ra viện mà.” Quý Quân Húc không hiểu gần đây cậu còn rất ngoan tại sao tự nhiên rùm beng muốn xuất viện bằng được.

“Bác sĩ chưa cho thì anh đi hỏi, anh giúp tôi làm cả thủ tục ra viện nữa.”

“Để tôi đi hỏi một chút.” Anh nghĩ Thẩm Xán nằm viện suốt một tuần lễ chắc buồn chán lắm, thân thể cũng hồi phục không còn đáng ngại, Quý Quân Húc không cố chấp nữa, anh đi dò hỏi ý kiến bác sĩ rồi sau đó giúp cậu làm thủ tục xuất viện.

Mọi thứ xong xuôi, về đến nhà thì trời đã tối, Thẩm Xán đói bụng đến mức ngực dán vào lưng, Quý Quân Húc không chiều theo ý cậu muốn ra ngoài ăn.

“Đồ ăn bên ngoài không vệ sinh, cậu mới khỏi bệnh thì ăn uống cẩn thận chút, để tôi nấu cho cậu.”

“Anh nấu?” Thẩm Xán nhìn Quý Quân Húc đầy ngạc nhiên, từ nhỏ tới lớn cậu chưa từng thấy Quý Quân Húc làm đồ ăn bao giờ.

“Chứ sao?” Quý Quân Húc cởi ngay áo khoác rồi đi thẳng vào nhà bếp.

Thẩm Xán sinh lòng hiếu kỳ bèn bám theo anh vào bếp, vừa nhìn đã giật mình, từ trên xuống dưới khắp nơi bừa bộn, nồi niêu xoong chảo nằm chồng chơ lên hết, nước cơm cũng chảy tràn ra khắp sàn nhà, đầu bếp luống cuống tay chân là phải.

“Trước đây cháo là do anh nấu cả à?” Thẩm Xán vẫn cho rằng Quý Quân Húc toàn đi mua cháo ở ngoài, chưa từng nghĩ tới việc đích thân anh nấu cho cậu ăn.

“Ừ, thời gian gấp rút quá nên không kịp dọn dẹp.” Quý Quân Húc bị phát hiện thì thấy hơi ngượng ngùng.

“Không trách anh được, vốn dĩ nước bị tràn ra ngoài hết, ai vừa mới nói đói bụng muốn rụng rời kia.”

“Thật sự không đói lắm mà.” Quý Quân Húc kiên quyết không thừa nhận trình độ mình chưa đủ.

“Không ra ngoài mua cho rồi?”

“Chẳng yên tâm, bên ngoài bán ai dám bảo đảm không bỏ hóa chất vào?”

Nghe vậy, Thẩm Xán không nói gì thêm lặng lẽ trở về phòng khách. Lúc mẹ còn sống thì cơ bản người nấu ăn vẫn là bác Tường, thỉnh thoảng tâm huyết dâng trào bà có làm một hai món, cả nhà phải nhắm mắt nuốt rồi gượng gạo lên khen cho có, chỉ khoảng nấu cháo là coi như hơi ổn, nhưng giờ đây không được ăn cháo mẹ nấu nữa rồi.

Thẩm Xán biết không thể trách Quý Quân Húc vì đó là tai nạn không mong muốn, chỉ có thể trách tài xế, là ông ta cướp mẹ cậu đi. Mỗi khi nhớ đến cái chết của mẹ, cậu không ngăn được ý nghĩ nếu lúc ấy mẹ không đưa Quý Quân Húc về nhà, không mua kẹo hình nhân cho mình, có phải là bi kịch sẽ chẳng xảy ra?

Quý Quân Húc nấu xong rồi bưng ra hai phần mì ngon lành, Thắm Xán nằm trên sa lông lòng tràn ngập bi thương sầu muộn, Quý Quân Húc không hiểu sao cậu tự nhiên lại ra vẻ khổ sở vậy, nhưng nhìn Thắm Xán như thế khiến anh đau lòng không thôi: “Đã nấu mì xong, mau tới nếm thử.”

Vốn muốn từ chối nhưng sau khi ngửi thấy mùi thơm thì cái bụng kêu ọ ọ đã bán đứng Thắm Xán. Cậu ngồi vào bàn cầm lấy đũa, yên lặng ăn mì.

Đây là lần đầu tiên Thắm Xán nếm mì Quý Quân Húc nấu, cũng là lần đầu Quý Quân Húc tự ăn sản phẩm của mình. Phòng khách to lớn, hai người ngồi đối diện, xử hai tô mì không có nước tương lẫn hành họ gì, vậy mà cảm giác ấm lòng khó tả, Thắm Xán chợt thấy mũi cay cay.

“Anh nói mì bò vậy bò đâu?”

“Ặc, đông lạnh cứng quá, chưa kịp rã, thôi để lần sau.”

Đi học trở lại không bao lâu thì mùa thi ập đến, thi xong kết quả lần đầu tiên Thắm Xán xếp thứ hai mươi mấy. Nhìn điểm số trên giấy, Thắm Xán vô cùng hậm hực, vì lẽ gì cùng là không đi học, Quý Quân Húc vẫn đứng nhất như thường, còn bản thân mình thì tụt hậu một đoạn dài? Bỏ Tắt à, Ngài không phải làm ngược lại nguyện ước của con đấy chứ?

“Tôi bảo ghi chép của ông không nhầm chỗ nào chứ?” Thắm Xán nhìn Hồ Văn Bằng trách móc.

“Ông có thể nghi ngờ năng lực ghi bài của hấn, nhưng ông tuyệt đối không được nghi ngờ năng lực soát bài của tôi.” Tuần Hữu bất mãn.

Không tìm được cố, Thắm Xán tiếp tục nhìn bài thi của mình mà ca thán.

“Nghe nói thằng họ Quý kia lần này lại đứng nhất? Không phải hấn cũng không đi học một thời gian sao?”

Chưa dứt lời, Thắm Xán càng thêm ai oán khi nhắc đến việc này, ba mình luôn rất thích đem mình so sánh với Quý Quân Húc, bây giờ thành tích chênh lệch càng lớn làm sao không bị chính chết được?

“Kết quả học tập hấn tốt vậy sao ông không nhờ hấn phụ đạo thêm cho?” Hồ Văn Bằng tùm tùm lại nói, “Tuần Hữu thường hay kèm cặp tôi học hành, nếu không điểm thi của tôi không cao được như thế đâu.” Nhìn điểm 20 rực rỡ chói lóa trên bài thi của Hồ Văn Bằng, Tuần Hữu quả thật không muốn thừa nhận mình có giúp người này học bù.

“Tôi mà nhờ anh ta kèm cặp á? Nực cười.” Thắm Xán tựa hồ không để vào tai những lời nói đó, làm sao cậu có thể chủ động đi nhờ vả Quý Quân Húc giúp mình học, làm sao có thể yếu thế cúi đầu trước anh.

“Thôi, đừng nói, ý này không tệ đâu.” Tuần Hữu ghé sát vào Thắm Xán, “Chuyện lúc trước mình bàn tiến

triển tới đâu rồi?”

“Ông có thấy ông phiền không, bây giờ mới qua mấy ngày? Ngày nào cũng hỏi.” Vừa nhắc tới vụ cá cược do nhất thời kích động kia, trong lòng Thẩm Xán cực khó chịu.

“Ông đừng hòng chơi xấu nhé.”

“Chơi xấu? Tôi là loại người vậy sao?”

“Ai biết được?”

“Ông!” Lời đã nói như nước đổ ra, không cách chi thu lại được, Thẩm Xán cắn răng miễn cưỡng, “Cứ chờ xem sau hai tháng nữa sẽ thế nào.”

Sau khi qua đi đợt bệnh, mọi thứ với Quý Quân Húc lại khôi phục như cũ, nếu không có gì cần thiết thì không nói chuyện với Thẩm Xán, đi đường với nhau mà bầu không khí đầy âm u chết chóc.

“Nghe nói lần thi này anh lại xếp thứ nhất?” Thẩm Xán bất đắc dĩ mở miệng hòng phá vỡ hiện trạng.

“Ừ.” Quý Quân Húc đáp qua loa một tiếng, không biết cậu đang muốn nói móc anh gì nữa đây.

“Tiểu Húc thật lợi hại quá, lần nào thi cũng đứng đầu.” Chú Ngô đang lái xe nghe được trò chuyện giữa hai người thì cũng khích lệ thêm vào.

Thẩm Xán không chịu nổi, muốn khen ngợi Quý Quân Húc ít ra cũng đừng khen trước mặt cậu, dường như có ý nói cậu thi tệ, sắc mặt cậu lập tức trầm xuống, nuốt luôn ý định đề nghị Quý Quân Húc kèm cặp vốn đã được chuẩn bị kỹ càng.

Bỗng nhiên Thẩm Xán im lặng hẳn, chú Ngô nhận ra mình tài lanh đã lỡ miệng chọc giận vị đại thiếu gia này, vội vàng muốn đính chính: “Tiểu Xán thi không tệ lắm đâu, như thằng con tôi ấy nếu bằng được một góc hai người thì tôi cũng đủ hài lòng rồi...”

Hôm nay thời gian về nhà so với bình thường được rút ngắn còn phân nửa.

Tối đến, Quý Quân Húc đang ôn bài trong phòng thì tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.”

“Thẩm Xán từ từ thò đầu vô, tay giấu sau lưng.

“Có việc gì?” Quý Quân Húc cảm thấy kỳ quái, ngoại trừ cái lần năm đó vừa mới tới nhà Thẩm ở, Thẩm Xán chưa từng vào phòng anh.

“Chuyện là...” Thẩm Xán đi vào phòng đóng cửa, tay vẫn để sau lưng, ấp úng muốn nói lại thôi.

“Làm sao thế?”

“Tôi muốn làm bài tập chung với anh.” Thẩm Xán vẫn ngại ngùng không bật hai chữ kèm cặp ra khỏi miệng.

Quý Quân Húc ái ngại nhìn cậu... từ trên xuống dưới...

“Nhìn cái gì mà nhìn? Làm bài tập với nhau thôi, có gì lạ đâu?” Thẩm Xán ngượng chín mặt, lấy ra quyển sách giáo khoa từ phía sau rồi ngồi xuống ghế bên cạnh Quý Quân Húc, không cho anh cơ hội từ chối.

9. Chương 9: Ngoại Truyện: Hồ Bằng Cầu Hữu 1

Thứ tự của ngoại truyện này ở sau chương 7 chính văn, thời điểm sau khi tiệc rượu kết thúc.

Gần đến mười giờ, Tuần Hữu cảm thấy chán nên chào Thẩm Xán một tiếng, quay sang tạm biệt Thẩm Khang Viễn và Quý Quân Húc rồi rời đi trước.

“Tài xế nhà tôi có việc không đến được, đi xe của cậu thôi.” Tuần Hữu nhìn Hồ Văn Bằng nói.

“Được, cậu đợi tôi đi nói một tiếng đã, chìa khóa cho cậu, lái xe tới cửa chờ tôi.” Hồ Văn Bằng đưa chìa khóa cho Tuần Hữu. Từ nhỏ với kết quả học tập thường xuyên đội sổ, Hồ Văn Bằng ở lại hai lớp, Tuần Hữu học rất giỏi chẳng biết vì sao cũng ở lại một lớp, cộng với việc bắt đầu cấp một muộn, nên so với Thẩm Xán hai người già hơn nhiều, bằng lái xe cũng lấy rất sớm.

Chờ Hồ Văn Bằng chào hỏi mọi người rồi đi ra, xe đã đậu trước cổng, Tuần Hữu ngồi ở ghế phụ nhắm mắt dưỡng thần, Hồ Văn Bằng tự giác ngồi vào ghế lái.

“Dừng xe ven đường.” Chạy được nửa đường Tuần Hữu bỗng kêu ngừng.

“Không có gì, tự nhiên muốn làm chút chuyện.” Nói xong Tuần Hữu tháo dây an toàn dạng chân ngồi lên người Hồ Văn Bằng, Hồ Văn Bằng phối hợp hạ ghế dựa xuống.

“Nơi này có say không?” Tay mò vào bên trong quần tây, nắm chặt con chim đại bàng còn chưa thức tỉnh,

“Bình thường không thấy cậu mặc âu phục, hôm nay diện lên thật sự trông rất.....”

“Đẹp trai?” Hồ Văn Bằng tự sướng.

“Thật sự mặc long bào vào cũng không giống thái tử.” Tuần Hữu khẽ cắn vành tai hắn.

“Đúng rồi, hôm nay cậu đánh cược với Thẩm Xán là sao thế này?” Hồ Văn Bằng dùng răng cắn mở khuy áo sơmi của Tuần Hữu, lộ ra đầu nhũ phần hồng, hắn bèn ngậm lấy.

“Chơi thôi, hứng lên rồi đánh cược.”

“Nó còn nói Quý Quân Húc biến thái, thích con trai là biến thái.” Hồ Văn Bằng chợt nhớ tới lời Thẩm Xán, nhả đầu nhũ đang ngậm trong miệng ra, nhìn Tuần Hữu chờ câu trả lời.

“Chúng ta không phải.....” Tuần Hữu ôm lấy đầu Hồ Văn Bằng rồi tự ưỡn đầu nhũ của mình lên, tay chậm chậm sờ vào tấm ngực đầy lông trước mặt, “Cậu không thích tôi, chúng ta chỉ là bạn giường chiếu, là nhu cầu giải tỏa ham muốn bình thường đàn ông ai cũng có, không phải biến thái.....” Hắn nhìn ánh mắt người trước ngực tràn đầy thâm tình rồi lại thống khổ.

“Ừ..... Nhẹ chút..... Đã bảo cậu không được dùng răng cắn.....”

Hồ Văn Bằng không yên được nữa liền cởi bỏ dây nịt trên người ra, tay liên tục xoa nắn bờ mông của người kia không nhẹ không mạnh.

“Biểu hiện của cậu hôm nay không tệ, còn biết hòa với tôi nói khích nó.” Tuần Hữu khen ngợi rồi cúi người hôn nhẹ vào cánh môi Hồ Văn Bằng.

“Nói khích? Tôi khích nó hồi nào?” Hồ Văn Bằng mơ hồ.

“Không phải cậu..... Quên đi, cậu vốn là đứa ngốc chẳng biết phối bề nhịp nhàng gì cả.” Hồ Văn Bằng đúng là ngốc bẩm sinh, thấy hắn cùng mình kẻ xướng người họa, Tuần Hữu cảm giác hắn cố ý, nhưng có mấy ai tin được hắn thật không phải cố ý?

Đứa ngốc, trừ tôi ra còn ai để ý cậu? Phải ở sát bên cạnh tôi mới được, tuyệt đối đừng bị người khác dụ đi mất nhé.

Tác giả có lời muốn nói: thả miếng thịt vụn cho đỡ thèm.

10. Chương 10: Thụy Tuyệt *

Làm bài tập, thật sự chỉ là làm bài tập mà thôi.

Vốn thành tích của Thẩm Xán khá ổn, bình thường làm bài cũng sẽ không hỏi này hỏi nọ, vì vậy một bộ đề thi này làm trong im lặng.

Thẩm Xán vừa làm bài vừa lén nhìn tiến độ của Quý Quân Húc, rốt cuộc tại thời điểm hần làm xong đề cuối cùng liền buông bút: “Tui làm xong rồi.”

Quý Quân Húc ngẩng đầu liếc mắt nhìn cậu rồi tiếp tục làm bài.

Thẩm Xán ghé vào một bên nhìn anh giải đề, trình bày, trật tự đều rõ ràng... Không đúng, không phải giải như vậy. Thẩm Xán quay đầu kiểm tra bài thi của chính mình, yên lặng xoay người sang chỗ khác xóa đi viết lại...

Quý Quân Húc rốt cuộc làm xong ngẩng đầu lên, Thẩm Xán vẫn còn ở bên cạnh cắn bút trầm tư.

“Có muốn tôi giúp cậu không?” Đột nhiên có thanh âm ở sát bên mình dọa Thẩm Xán nhảy dựng, vừa mạnh nhấc đầu thì gương mặt người nọ đã gần ngay trước mắt, mũi liền chạm vào mũi, cậu vội vàng thối lui: “Không, không cần.”

“Vậy được, tôi đi tắm rửa trước rồi ngủ.” Quý Quân Húc đem bài thi, giấy bút thu thập xong xuôi bỏ vào túi sách, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Thẩm Xán lại nỗ lực trong mười phút đem đề thi làm xong, Quý Quân Húc còn chưa trở ra, thấy khóa kéo túi sách của anh còn chưa đóng, cậu nhin không được lấy bài thi của anh ra nhìn đáp án, không thể không nói anh luôn đứng trong топ 3 là hoàn toàn xứng đáng, xem một mạch từ trên xuống dưới Thẩm Xán phát hiện mình không chỉ làm sai đề một mà ngay cả 2 đề dưới cũng sai luôn.

Nghe được tiếng bước chân, Thẩm Xán vội đem bài thi nhét lại vào túi sách.

“Con hôm nay sao lại ở trong phòng Tiểu Húc làm bài tập vậy?” Thẩm Khang Viễn đi ngang qua thấy con trai trong phòng không khỏi thấy hiếu kỳ.

Bị bắt gặp khiến Thẩm Xán hơi chột dạ, ấp úng: “Không có gì ạ, con nhất thời hứng trí nên tới đây thôi.”. Nói xong liền vội vàng thu dọn các thứ rồi đi.

Thẩm Khang Viễn bắt giác quan ngại không biết tiểu tử này lại đang tính toán giở trò quỷ gì.

Thẩm Xán chột dạ về phòng liền đặt đầu xuống ngủ, đáng tiếc làm thế nào cũng ngủ không được.

Cửa bị gõ vang, sau ba tiếng Quý Quân Húc đẩy cửa đi vào.

“Có chuyện gì?” Thẩm Xán từ trên giường ngồi dậy.

“Cậu để quên bút trên bàn tôi.” Quý Quân Húc đem chiếc bút mực màu đen trong tay đặt trên bàn, “Cậu hôm nay có chút lạ lạ.”

“Lạ chỗ nào?” Thẩm Xán chột dạ.

“Cậu trước kia không bao giờ cùng tôi ôn bài.” Quý Quân Húc đưa lưng về Thẩm Xán khiến Thẩm Xán không thể thấy vẻ mặt của hắn.

“Trước kia là trước kia, anh trước kia cũng đâu có nấu cháo cho tui bao giờ đâu.” Thẩm Xán nói thầm, mặc dù có ý nhân cơ hội cùng hắn thân cận nhưng ngoài miệng vẫn là thực sự miễn cưỡng, “Không muốn thì thôi, về sau không tiếp tục cùng nhau nữa.”

“Cậu làm như vậy là vì mấy hôm trước tôi chiếu cố cậu?”

“Không biết anh đang nói cái gì, tui mệt lắm, buồn ngủ.” Thẩm Xán kéo chăn nằm xuống, xoay người sang chỗ khác không hề nhìn hắn.

Quý Quân Húc đi đến bên giường ngồi xổm xuống nhẹ giọng nói: “Thẩm Xán... Nếu có thể, tôi hi vọng chúng ta không cần làm kẻ thù, tuy không thể thân cận giống huynh đệ nhưng ít ra không cần trở mặt, Thẩm thúc cũng nhất định không hi vọng chúng ta như vậy, tôi chưa từng nghĩ tới muốn tranh với cậu cái gì, cậu có thể tiếp nhận tôi được không?”

Bởi vì Thẩm Xán đối địch, bởi vì Quý Quân Húc thẹn trong lòng, hai người bọn họ đã làm địch nhân từ lâu lắm, rõ ràng ở cùng dưới mái hiên lại xa cách đến không thể xa cách hơn. Khoảng thời gian Thẩm Xán sinh bệnh trước kia trong nhà không có ai lại là thời điểm hai người thân cận nhất trong suốt mấy năm qua, từng chút một tiếp xúc khiến Quý Quân Húc phát hiện mình cỡ nào muốn cùng cậu thân cận, cho dù bọn họ vĩnh viễn không thể cùng một chỗ, cho dù Thẩm Xán vĩnh viễn sẽ không sinh ra loại cảm tình như vậy đối với mình, Quý Quân Húc cũng hi vọng bọn họ ít nhất có thể ở chung hòa hợp lâu thêm một chút, có thể được đợi chờ bên cạnh cậu.

Thẩm Xán không nói gì, thật lâu sau Quý Quân Húc thở dài, đứng dậy rời đi.

Anh gần đây có vẻ thường hay thở dài, Thẩm Xán nghĩ, cơ mà lời anh vừa nói ý là muốn làm hòa với mình sao?

Khóe miệng Thẩm Xán vẽ ra một mặt cười, hai tháng? Tui sẽ khiến cho anh nói ra anh thích tui trong vòng một tháng!

Ngày hôm sau Thẩm Xán đặc biệt rời giường sớm, Quý Quân Húc lại chậm chạp không thấy ra khỏi cửa phòng. Tới gần thời gian xuất phát vẫn không thấy Quý Quân Húc từ phòng đi ra, Thẩm Xán không kiên nhẫn đi gõ cửa, nghe được bên trong vang lên một trận bùm bùm, lập tức cửa bị mở ra, Quý Quân Húc tóc tai lộn xộn chạy đến: “Xin lỗi, đồng hồ báo thức không kêu, chờ tôi ba phút lập tức xong ngay.”

Thẩm Xán tựa vào cửa cảm thấy thật buồn cười, cậu cũng có thời điểm ngủ quên, mà có nên nói cho hắn biết hắn mặc ngược áo không ta?

Vấn đề này Thẩm Xán nhấn một đường, rốt cuộc lúc gần đến trường nhin không được “hảo tâm” nhắc nhở: “Anh không cảm thấy quần áo hôm nay có chút không đúng à?”

Quý Quân Húc nhìn Thẩm Xán một lượt từ trên xuống dưới.

Thẩm Xán đỏ mồ hôi: “Không phải tui, là anh, anh không phát hiện anh mặc ngược áo sao?”

Quý Quân Húc tháo khăn quàng cổ ra cúi đầu liền thấy mình quả thực mặc ngược từ đằng trước ra đằng sau, bèn vội cởi áo ra mặc lại.

“Tiểu Húc đáng người không tồi nha, tuổi trẻ thật tốt.” Chú Ngô cười nói.

“Cuồng khoe thân, bên trong áo lông lại không mặc quần áo, lộ da thịt cho ai xem.” Thẩm Xán không được tự nhiên quay đầu đi, thời điểm Quý Quân Húc cởi áo lông lộ ra thân trên, Thẩm Xán thật sự là bị choáng váng, hắn bên trong thể mà lại không mặc áo!

Quý Quân Húc xấu hổ cười cười: “Cái này...buổi sáng vội quá chưa kịp mặc.”

“Không kịp mặc quần áo mà lại nhớ rõ quần khăn quàng cổ.” Thẩm Xán hừ lạnh một tiếng, “Còn nói không phải cuồng khoe thân, đang giữa mùa đông lại hở thân ngủ.”

Chú Ngô chỉ có thể ha ha cười, ý đồ hóa giải xấu hổ giữa hai người, trong lòng ông thật bị ai, thực sự là không dễ dàng, mình đây chỉ có đưa đón 2 người một đoạn đường thôi mà còn chịu không nổi, ông chủ mỗi ngày cùng bọn họ ở chung chắc đủ gian truân.

Lúc xe dừng ở trước cổng trường học thì Quý Quân Húc cũng vừa mặc quần áo xong, hai người xuống xe, chú Ngô thở dài nhẹ nhõm một hơi, một khắc cũng không lưu lại, nhanh chóng rời đi.

“Nè, cho anh.” Trước lúc vào trường, Thẩm Xán đem một túi bánh mì nhét vào trong tay Quý Quân Húc.

“Nhìn cái gì vậy, không ăn thì trả đây.” Thấy Quý Quân Húc làm ra bộ dạng như nhìn thấy quỷ, Thẩm Xán một trận cảm tức thân thủ muốn đoạt lại bánh mì, nếu không phải nghĩ muốn đổi tốt với mì, ai không đâu đi mang điểm tâm cho mì?

Quý Quân Húc lui lại đem bánh mì gắt gao bảo vệ: “Cám ơn.”

“Ừm...Tối hôm qua mấy thứ anh nói tui nghe được... Tui đáp ứng anh...” Thẩm Xán không được tự nhiên nói, cùng hắn đối nghịch đã quen, trong lúc nhất thời phải chung sống hài hòa thật đúng là không được tự nhiên.

“Cậu...” Quý Quân Húc còn định nói gì đó nhưng tiếng chuông đã reo vang, hai người vội vàng chạy vào sân trường.

“Ông hôm nay tự dừng lại đến muộn vậy?” Sau khi tan học Tuần Hữu liền xán lại.

“Còn không phải tại tên họ Quý đó ngủ quên.”

“Ông xác định kẻ ngủ quên kia không phải ông?”

Thẩm Xán trừng mắt về phía Tuần Hữu một cái, Tuần Hữu không đùa cậu nữa, hỏi: “Thật sự là kỳ quái, tại ông rõ ràng thủy hỏa bất dung, sao không nghĩ đến chuyện tách ra mà đến trường?”

Vấn đề này nếu Tuần Hữu không nói Thẩm Xán thật đúng là không nghĩ tới, ngay cả thời điểm căng thẳng nhất, kể cả trên chiếc xe không nói lời nào với nhau nhưng hai người cũng chưa hề tách ra để đến trường mà vẫn cùng nhau ngồi xe, phẳng phất như đó là điều đương nhiên.

“Tôi nên hỏi ông mới đúng, ông cùng Hồ Vân Bằng rõ ràng không ở cùng nhau, sao mỗi ngày lại cùng nhau đến cùng nhau về?”. Thẩm Xán không nghĩ ra đáp án liền hỏi ngược lại.

“Bởi vì...” Tuần Hữu một phen ôm lấy Hồ Vân Bằng vừa lúc đi ngang qua, dùng thanh âm không lớn không nhỏ chỉ có ba người có thể nghe nói, “Bởi vì tụi này ở chung ...”

Hắn nói như vậy nhưng Thẩm Xán lại không có lời nào đáp lại được, lời từ miệng Tuần Hữu vốn không phân biệt thật giả, không dám tò mò thêm nữa cậu liền khoát tay: “Được được được, các ông ở chung phi pháp, đừng để bị người nhà đến bắt là được.”

Cơm trưa ăn tại căn tin trường, để tỏ vẻ thân cận Thẩm Xán kiên trì đến lớp học của Quý Quân Húc tìm hắn ăn cơm, ai biết đến phòng học của anh rồi lại được bảo là anh đã đi căn tin.

Trong căn tin Quý Quân Húc đặc biệt nổi bật, bị một đám nữ sinh vây quanh có thể không nổi bật sao?

Hừ, rõ ràng là gay lại còn dám hỗn loạn đứng chung với một đám nữ sinh, Thẩm Xán cười lạnh một tiếng đi lên trước: “Ăn cơm cũng không gọi tui? Không phải nói muốn hòa bình chung sống sao?”

Quan hệ đối địch của hai người tồn tại đã lâu, người chung quanh thấy hai người bọn họ bỗng đứng ngồi cùng nhau liền hướng qua bên này hóng xem, trực giác mách bảo lại có một vở kịch lớn sắp được trình diễn.

“Là lỗi của tôi, lần sau đi tìm cậu.” Quý Quân Húc mỉm cười.

Ngữ khí ôn nhu mê người khiến mấy thiếu nữ bên cạnh mắt sáng tâm nhũn, hận không thể thất thanh hét chói tai.

Cũng có nữ sinh thầm mến Thẩm Xán tay mát lạnh đem đồ ăn đẩy đến trước mặt Thẩm Xán: “Cái kia... Vừa lấy xong, mình còn chưa ăn, nếu cậu không ghét bỏ...”

“Cám ơn.” Thẩm Xán tiếp nhận đồ ăn của nữ sinh nói lời cảm tạ.

“Không, không cần phải khách sáo.” Nữ sinh thẹn thùng chạy lấy cơm một lần nữa.

Không phải chỉ là giả vờ ôn nhu sao? Ai chẳng biết.

Một bữa cơm tuy rằng trao đổi không nhiều, nhưng cũng coi như trôi qua trong bình an vô sự. Không có xuất hiện cảnh tượng đối chọi gay gắt như trong tưởng tượng, quần chúng vây xem tỏ vẻ thất vọng.

Buổi chiều đột nhiên đổ tuyết rơi, năm nay trận tuyết đầu đến sớm hơn so với trước kia.

Thẩm Xán lưng đeo túi sách từ phòng học đi ra, bên ngoài tuyết bay đầy trời, chỉ vồn vện trong thời gian một buổi chiều mà đã phủ kín mặt đất, bước chân lên nghe rõ tiếng lạt lạt chi vang vang, không thiếu nữ sinh thích lãng mạn tản ra dưới đầy trời tuyết trắng rơi như những đóa hoa nở.

Tuyết hoa bay xuống lưu lại trên tóc quần áo, Thẩm Xán nhin không được đánh rùng mình, rút cổ kéo nhanh áo khoác, trong lòng oán giận thời tiết thay đổi bất thường.

“Đi đâu vậy?” Có người thò tay bắt lấy Thẩm Xán.

Thẩm Xán ngẩng đầu liền thấy đúng là Quý Quân Húc, hắn cầm dù đứng trong tuyết, mặt được khăn bao kín nhưng vẫn ngăn không được khoe mắt lộ ra ý cười. Buổi sáng còn cười nhạo anh giả nhả nhận quần khăn quảng cổ, không nghĩ tới chạng vạng liền có công dụng cao như vậy.

“Về nhà.” Thẩm Xán trong bụng tuy không hài lòng nhưng vẫn thành thành thật thật trả lời.

“Tuyết lớn, chúng ta cùng nhau đi.” Quý Quân Húc bước lên hai bước, trước tiên đem tán ô nhét vào trong tay Thẩm Xán.

Anh đây là muốn để tui thay anh bung dù hả? Không đợi Thẩm Xán suy nghĩ cẩn thận Quý Quân Húc liền đem khăn quàng trên cổ gỡ xuống một vòng cho Thẩm Xán quần lên, cự ly giữa hai người nháy mắt kéo gần lại, gần đến trước nay chưa từng có.

“Anh...” Thẩm Xán không biết làm sao.

“Có ấm áp hơn không?” Quý Quân Húc một lần nữa tiếp nhận tán ô từ trong tay Thẩm Xán đang ngốc ra mà thất thần, ôm cậu đi về phía trước.

“Đem khăn quàng cổ bỏ ra đi, hai người cùng nhau quàng căn bản không dễ đi.” Thẩm Xán nghiêng nghiêng ngả ngả cố gắng điều chỉnh bước đi cho phù hợp với cước bộ của Quý Quân Húc.

“Cậu lại gần chút nữa liền tốt ngay.” Vừa nói vừa ôm Thẩm Xán bước đi càng nhanh.

“Được voi vò tiên, buông ra.” Thẩm Xán giãy dụa đổi lấy lại là bị ôm càng chặt.

“Đừng lộn xộn, mặt đất rất trơn đó.”

Lời còn chưa dứt dưới chân Thẩm Xán liền không ổn thiếu chút nữa ngã sấp xuống, cậu không dám lộn xộn nữa, vội ôm chặt lấy hông người bên cạnh.

“Thì ra anh mang dù, buổi sáng sao tui không phát hiện nhỉ?” Thẩm Xán hỏi.

“Lần trước để ở phòng học quên mang về nhà.” Quý Quân Húc đem khăn quàng trên cổ Thẩm Xán quần kỹ hơn.

“Sợ tui lạnh thì đem hân khăn quàng cổ xuống cho tui quần đi.”

“Không được, tôi cũng lạnh.”

“Tay kia đâu? Tay tui cũng lạnh, anh có thể đem bao tay chia cho tui một cái không?” Thẩm Xán đem bàn tay bị đông lạnh đến đỏ bừng giơ lên trước mặt Quý Quân Húc. Quý Quân Húc cầm bàn tay lạnh buốt của cậu nhét vào trong túi áo của mình: “Như vậy sẽ không lạnh.”

“Đồ khác người.” Tuy nói như vậy Thẩm Xán lại không có đưa tay rút ra.

Thì ra anh thích tui như vậy, càng ngày càng thú vị.

Cuối cùng, thanh niên tâm không cam tình không nguyện bị ôm – Thẩm Xán không ý thức được trên mặt

mình tràn đầy tiểu ý nồng đậm.

==== =====

Chú thích:

Thụy tuyết: Tuyết rơi đúng lúc.

11. Chương 11: Hẹn Hò

Cuối tuần, cho dù Quý Quân Húc bình thường vốn chăm chỉ học thì trong ngày này cũng sẽ lựa chọn nghỉ ngơi thả lỏng.

Thẩm Xán vừa mở mắt, mới năm giờ rưỡi, trần trần ngó trần nhà không sao ngủ được. Vì tổ vệ thân cận hôm nay mình có nên hẹn anh đi ra ngoài chơi không? Nhưng hai người ra ngoài chơi không phải tương đương với hẹn hò sao? Hẹn hò với Quý Quân Húc? Ngẫm lại liền cả người không được tự nhiên, không được tự nhiên.....

Ở trong phòng mình lẩn lộn đến bảy giờ rưỡi, Thẩm Xán rốt cuộc quyết định ám chỉ với Quý Quân Húc hôm nay thời tiết tốt, thích hợp giao du linh tinh, nếu anh rủ thì mình sẽ đi, nếu tên đầu gối kia không thông suốt thì coi như đánh mất cơ hội.

Xuống lầu Quý Quân Húc đang ngồi trên bàn ăn sáng.

“Chào.” Thấy Thẩm Xán xuống lầu Quý Quân Húc thuận miệng nói sớm an.

“Ừa... Chào.” Đột nhiên thân cận như vậy Thẩm Xán vẫn không quá quen.

Nhìn thấy bác Tường mang cháo đi ra hai người lại cùng nhau chào, bà kinh ngạc bưng lấy nồi cháo đứng lại, do mình tuổi lớn sao? Tại lỗi tai không tốt hay tại mắt không tốt vậy?

Thẩm Xán làm bộ như không phát hiện biểu tình không dám tin của bác Tường nhận lấy cháo trong tay bà: “Cẩn thận nóng.”

“Bác Tường, bác cũng ngồi xuống cùng nhau ăn đi.” Quý Quân Húc kéo ghế bên cạnh ra cho bác Tường ngồi xuống.

Bác Tường mơ mơ hồ hồ, không rõ chuyện gì xảy ra ngồi xuống ăn cơm.

Cổ nhân có câu: Ăn không nói, ngủ không nói.

Những lời này có thể miêu tả hoàn hảo tình hình trên bàn cơm lúc này. Một bàn ba người ăn cơm, im ắng, không ai nói chuyện, ngay cả tiếng bát đũa va chạm cũng rất ít.

Bác Tường quan sát Quý Quân Húc rồi lại ngó Thẩm Xán, hai người đều giữ vẻ mặt bình thường, lo ăn phần cơm của mình, bà liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, quả nhiên vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Hôm nay thời tiết đẹp đấy...” Đột nhiên Thẩm Xán mở miệng đánh vỡ trầm mặc.

“Ừ, đúng vậy.” Quý Quân Húc đáp.

Bác Tường nhìn về phía bầu trời vẫn đầy tuyết rơi, hiện tại mấy người trẻ tuổi vẫn quan tâm thời tiết có đẹp hay không hả?

“Thích hợp để đi ra ngoài một chút.”

“Ừ, nhớ cẩn thận đường trơn.”

Thẩm Xán dừng đũa nhìn về phía Quý Quân Húc, thấy anh cũng không có ý mời mình đi ra ngoài, cắn răng nói: “Anh hôm nay có hoạt động gì à?”

“Có, hẹn người khác ra ngoài.” Quý Quân Húc lau miệng đứng dậy, “Tôi đi trước, mọi người ăn tiếp đi.” Nói xong liền trở về phòng mặc vào áo khoác đi ra ngoài, không chút nào do dự hay dừng lại, xem ra không giống tự dưng viện cớ.

Thẩm Xán chán nản.

Bác Tường nhìn hai người bỗng đứng lại giống người bình thường trong nhà cùng nhau trao đổi, vốn tâm tình đã khôi phục bình tĩnh lại bắt đầu gợn sóng, bọn họ rốt cuộc trưởng thành, không còn tính khí của trẻ con, phu nhân ở trên trời thấy chắc cũng sẽ vui vẻ.

Thẩm Xán có ảo giác như vừa bị leo cây hậm hực không nói nên lời, gọi điện thoại cho Tuần Hữu hẹn hẳn cùng Hồ Vân Bằng ra ngoài.

“Đi đâu?” Phía bên kia đầu dây giọng Tuần Hữu vẫn mang theo buồn ngủ, thanh âm biếng nhác.

“Chỗ nào cũng được, miễn là ra ngoài.”

“Không...”

“Ai gọi đấy?” Bên kia truyền đến tiếng của một người khác nhưng nghe không rõ ràng.

“Thẩm Xán.”

“Này.” Một trận tạp âm qua đi tiếng của Hồ Văn Bằng truyền đến, “Đi trượt băng ở trường không?”

Thẩm Xán giờ điện thoại từng sột ba giây: “Hồ Văn Bằng?”

Tuần Hữu còn chưa rời giường, Hồ Văn Bằng lại ở bên cạnh cậu, nói cách khác hai người bọn họ ngủ cùng nhau?

“Ừ, có đi không?” Thanh âm Hồ Văn Bằng lại truyền đến.

“Đi.” Thẩm Xán không có hứng thú miệt mài theo đuổi xem quan hệ của bọn họ đến cùng là như thế nào, lập tức đáp ứng.

“Mười giờ gấp.”

“Được.”

Khi Hồ Văn Bằng cùng Tuần Hữu tới sân trượt băng ở trường thì đã chậm hơn nửa giờ, ngoài cửa không thấy bóng dáng Thẩm Xán đâu.

“Đã kêu cậu sớm lại đây hơn chút, Thẩm Xán tức giận bỏ đi rồi.” Hồ Văn Bằng hét lên.

“Trách tôi? Tôi rõ ràng có bảo cậu nhanh lên, chính mình chậm trách ai được?” Tuần Hữu lấy di động ra gọi đến máy của Thẩm Xán, “Nếu cậu ta không có ở đây, cậu cũng không được phép chơi đâu.”

“Làm sao có thể dậy nhanh như vậy được...” Vừa nghe khả năng không thể trượt băng Hồ Văn Bằng liền bắt mãn than thở.

“Này, tụi tôi đến rồi, ông đang ở đâu vậy?”

“Ở bên trong, mấy ông vào luôn đi, vào cửa sẽ thấy.” Thanh âm Thẩm Xán trong điện thoại nghe có vẻ không tốt lắm, chẳng lẽ thật sự tức giận?

Hai người mua vé đi vào, quả nhiên vừa vào cửa liền thấy Thẩm Xán, cậu đang ghé vào vòng bảo hộ bên sân thượng, hai người đi đến bên cạnh mà cậu còn chưa phát hiện.

Tuần Hữu nhìn theo ánh mắt Thẩm Xán hơi nở nụ cười, thành phố G thật đúng là nhỏ bé.

Quý Quân Húc đang kéo tay một nam một nữ ở trên sân vui vẻ trượt băng.

“Hai ông cùng đến à?” Địa điểm là Hồ Vân Bằng chọn, nhất định không có khả năng Thẩm Xán đuổi theo Quý Quân Húc tới được.

“Không phải, vô tình gặp thôi.”

Lúc Thẩm Xán đứng ở cửa đợi người thì xa xa thấy Quý Quân Húc kẹp giữa một nam một nữ đi tới, không biết vì sao cậu lại trốn ở một bên, đợi ba người kia mua vé xong mới vội trộm mua vé theo vào.

Nam sinh thì cậu không biết, nhưng nữ sinh kia Thẩm Xán nhận ra là em họ mình – Thẩm Kiều, Thẩm Kiều đối Quý Quân Húc có thể nói “Nhất kiến chung tình”, từ lần đầu tiên gặp mặt đã theo sau ông anh không rời, còn hay nói sau này lớn lên phải gả cho anh.

Thì ra hôm nay vội vàng đi ra ngoài là để hẹn Kiều Kiều. Áo gió bị leo cây bỗng chốc tiếng hóa thành ảo giác đi bắt gian.

Nhưng nam sinh bên cạnh là ai? Thẩm Xán nhớ tới việc Quý Quân Húc trộm hôn mình, tim đập đột nhiên chìm xuống, chẳng lẽ là bạn trai anh?

“Bên cạnh cậu ta là ai vậy? Hình như chưa thấy bao giờ.”

“Em gái của tôi.”

“Em gái của ông? Thế còn cậu con trai kia?” Tình hình này cho dù Tuần Hữu có một bụng mưu ma chước quỷ cũng nhìn không ra.

“Lần trước ông nói thấy tên đó cùng một nam sinh hôn môi, chính là cậu ta?” Hồ Vân Bằng bỗng nhiên nhớ tới lời Thẩm Xán nói.

“Không phải, sao có thể như thế được!” Thẩm Xán không hề nghĩ ngợi thốt ra, thanh âm vô ý cất cao, mọi người chung quanh cả kinh đồng loạt hướng cậu nhìn ngó. Ý thức được mình phản ứng quá khích, Thẩm Xán hạ giọng giải thích nói: “Không phải cậu ta, ngày đó quá mờ không thấy rõ.”

Những lời này có vấn đề, Tuần Hữu vừa định hỏi liền bị người khác cắt ngang.

“Anh! Anh Xán!”

Thẩm Kiều phát hiện Thẩm Xán đang đứng ngoài sân, hưng phấn mà hướng hẳn phát tay, Quý Quân Húc cũng nhìn về phía hắn.

Áo giác đi bắt gian thẳng cấp thành bắt gian không xong còn bị phản dame. Thẩm Xán xoay qua hướng khác thử học làm đà điều giả vờ như không nhìn thấy bọn họ.

“Anh Xán.” Thẩm Kiều buông tay Quý Quân Húc ra trượt đến trước mặt Thẩm Xán.

Tránh không khỏi chỉ có thể kiên trì chào hỏi: “Thật trùng hợp, em cũng tới đây à.”

“Em với anh Quân Húc đi cùng nhau, ảnh ở kia kìa.” Thẩm Kiều hướng Quý Quân Húc vẫy tay.

Nam sinh cùng Quý Quân Húc trượt băng bỗng nhiên mất trọng tâm, nghiêng mình về phía trước sắp ngã sắp xuống, Quý Quân Húc vội trượt đến phía trước nam sinh đỡ lấy cậu ta, nam sinh cũng thuận thế đem đầu tiến vào trong lòng Quý Quân Húc.

“Có vẻ bọn họ cảm tình khá tốt.” Tuần Hữu nhìn về phía Thẩm Xán nói.

Thẩm Xán không lên tiếng chỉ nhìn chăm chăm hai người kia, chẳng lẽ thật sự là bạn trai anh ấy? Vậy đêm đó anh hôn mình làm cái gì? Biến thái chính là biến thái, có bạn trai còn hôn loạn khắp nơi. Trong lòng ghen một cổ hỏa, không cách nào phát ra được.

“Em với anh tình cảm cũng tốt mà.” Nói xong Thẩm Kiều liền muốn nhào vào trong lòng Thẩm Xán, bị Thẩm Xán nghiêng người né tránh, may mà một bên chính là vòng bảo hộ nên tuyến thủ trượt băng nửa với Thẩm Kiều mới không đến mức ngã sắp xuống.

“Anh, nhiều người như vậy anh cũng cho em chút mặt mũi nào sao?” Thẩm Kiều quệt miệng thể hiện sự bất mãn.

“Chào” Quý Quân Húc cùng nam sinh tay cầm tay nhau trượt đến.

Có lẽ chính Thẩm Xán cũng chưa phát hiện ánh mắt mình gắt gao dính tại bàn tay đang nắm của hai người, cậu mím môi không nói lời nào, cảm giác chán ghét đối Quý Quân Húc lại tràn tới.

“Anh trượt tốt ghê ha, chút nữa chúng ta lên thử đấu vài lần coi sao?” Hồ Vân Bằng xoa tay nóng lòng muốn thử.

“Không cho so, tưởng trượt băng dễ lắm sao, nơi này là chỗ để thi đấu này nọ hả?” Tuần Hữu lạnh lùng nói.

Hồ Vân Bằng nhú mảy trợn mắt, dỗi hừ một tiếng: “Không so thì không so, hung dữ gì chứ.” Nói xong đi đổi giày không hề để ý đến cậu nữa.

“Chúng ta cũng đi đổi giày đi.” Tuần Hữu nói.

Thẩm Xán không đi, thẳng tắp nhìn về phía Quý Quân Húc: “Cậu này là ai vậy? Cũng không giới thiệu một chút.”

“Cậu ta hả.” Quý Quân Húc ôm chầm lấy nam sinh dựa sát lại, vỗ vỗ đầu cậu ta, “Cậu không phát hiện ra điều gì sao?”

“Phát hiện cái gì? Tướng phu thê sao?” Thẩm Xán tức giận nói.

Lời mới nói ra khỏi miệng, ba người đều sững sốt, lập tức Thẩm Kiều cười ha ha: “Anh Xán, ha ha ha ha, thật sự là làm em buồn cười chết mất, vậy anh cũng nghĩ ra được, ha ha.....”

Quý Quân Húc buông nam sinh ra xấu hổ mở miệng: “Đây là em họ tôi Quý Quân Minh.”

Tuần Hữu quay đầu cười trộm.

“Em họ?” Thẩm Xán đột nhiên nghĩ đến người giám hộ chính thức của Quý Quân Húc hình như là bác ruột hần, con trai của bác Quý Quân Húc nhỏ hơn hần thì phải, có lẽ gọi là Quý Quân Minh. Cúi đầu bùm mặt, xấu hổ đến không còn mặt mũi gặp ai.

“Chào anh ạ.” May mà Quý Quân Minh không suy nghĩ gì nhiều, lễ phép chào hỏi Thẩm Xán.

“Chào cậu, vừa rồi đùa mấy cậu chút thôi, đừng để trong lòng.”

“Không đâu.”

Một hồi xấu hổ cuối cùng cũng được hóa giải, Thẩm Xán theo Tuần Hữu đi đổi giày, Thẩm Kiều nói một, vung tay mặc kệ muốn nghỉ ngơi.

Hồ Vân Bằng sớm đổi xong giày một mình vào sân đi bộ, Tuần Hữu không yên lòng về hần nên đổi xong giày cũng đi theo.

“Đi thôi.” Thẩm Xán vươn tay mời Thẩm Kiều.

“Không chơi, nghỉ một lát, mấy anh đi đi.” Thẩm Kiều cũng không muốn động.

“Em cũng muốn nghỉ một lúc các anh đi đi.” Quý Quân Minh nói.

“Hết cách rồi, cậu chỉ có thể mời tôi.” Quý Quân Húc đem tay mình bỏ vào trong tay Thẩm Xán cười nói.

Thẩm Xán cầm tay Quý Quân Húc đem hân kéo: “Đi thôi.”

Thẩm Kiều đứng một bên mang biểu tình giống hệt như bác Tường buổi sáng, anh Xán hôm nay trúng tà à?

“Uống nước đi.” Sau khi mọi người đều đi xa, Quý Quân Minh cầm ra bình giữ ẩm đổ nước đưa cho Thẩm Kiều.

Thẩm Kiều nhìn xung quanh một cái, dựa sát vào: “Anh uy em đi.”

Quý Quân Minh thu tay mình lại, uống luôn.

“Ai cho anh uống, em khát.” Thẩm Kiều chém giết chén trà trong tay Quý Quân Minh lại bị Quý Quân Minh ôm, cúi đầu dán lên.

“Này như vậy hả?” Quý Quân Minh liếm liếm môi buông ra.

“Đáng ghét, có nhiều người nhìn như vậy.” Thẩm Kiều che mặt đang nóng lên, “Anh có thể tôn trọng chức nghiệp lưu manh này một chút không?”

“Được được, lần sau sẽ để em chủ động.” Quý Quân Minh sủng nịch cười cười.

Người trong sân hiển nhiên không chú ý gì đến tình huống bên ngoài sân.

“Cùng trượt không?” Quý Quân Húc đến gần Thẩm Xán bên tai cười khê.

“Hừ, đừng khinh thường người khác.” Thẩm Xán đẩy Quý Quân Húc ra trượt một vòng xinh đẹp trong sân. Động tác lưu sướng, thân thể tuyệt đẹp, trong ngoài sân có không ít người dừng lại vây xem.

“Thế nào?” Thẩm Xán lại trở lại trước mặt Quý Quân Húc đắc ý cười.

“Cũng không tệ lắm, cùng nhau trượt?” Quý Quân Húc đưa tay.

“Cảm ơn, không cần.” Thẩm Xán một bước dẫn đầu trượt đi, Quý Quân Húc đuổi theo.

Hai người ở trên sân đi lại như thoi đưa, sóng vai trượt, dẫn tới quần chúng vây xem càng ngày càng nhiều, thậm chí còn có không ít người cầm di động ra chụp ảnh.

12. Chương 12: Ngoại Truyện: Hồ Bằng Cầu Hữu 2

Tiếng chuông phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

Tuần Hữu vợ lấy điện thoại trên đầu giường, mới tám giờ.

“Alô, chuyện gì?” Người bên gối trở mình nắm lấy chăn trùm kín đầu lại tỏ ra bất mãn, Tuần Hữu vỗ nhẹ người trong ổ chăn dỗ hấn ngủ tiếp.

“Đi chơi chút được không?” nghe giọng Thẩm Xán hình như không mấy vui vẻ.

“Đi đâu?”

“Tùy, tự nhiên muốn ra ngoài.”

“Không.....”

“Ai vậy?” Người trong chăn bị đánh thức, nhô đầu ra ôm lấy Tuần Hữu cọ cọ.

Tuần Hữu che điện thoại nhẹ giọng nói: “Thẩm Xán, hẹn tụi mình đi chơi.”

“Đi chơi?” Người bên cạnh nghe xong lập tức tỉnh cả ngủ vươn cánh tay giật phăng điện thoại, “Đi trượt băng không?”

Giọng nói bên kia đầu dây bỗng nhiên thay đổi khiến Thẩm Xán cạ lời chừng 3 giây: “Hồ Văn Bằng?”

“Ừ, đi không? Oái ~~~” Tuần Hữu vừa nhéo lỗ tai hấn vừa muốn cướp lại điện thoại, một tay Hồ Văn Bằng đem người đè chặt vào trong ngực rồi thúc giục người bên kia đầu dây.

“Đi.”

“Mười giờ gặp.”

“Được.”

“Lại muốn trượt băng, lần trước bị giày trượt cửa còn chưa đủ đau?” Cúp điện thoại, Tuần Hữu tức giận chắt vắn.

Hồ Văn Bằng cười hắc hắc: “Lần trước là không cẩn thận, tôi học trượt rồi, lần này cam đoan sẽ không bị thương.”

Tuần Hữu quay sang chỗ khác không để ý đến hắn.

“Đi nha đi nha, đừng nóng giận, tôi cam đoan còn không được sao?” Hồ Văn Bằng dán lên người Tuần Hữu ôm hắn vào lòng.

Tuần Hữu vẫn không để ý tới hắn.

“Không đi thì thôi, tôi với Thẩm Xán hai đứa đi cũng được.” Mềm dẻo không được Hồ Văn Bằng bắt đầu cứng rắn.

“Hồ Văn Bằng cậu được lắm, còn biết học uy hiếp, tôi ngược lại muốn xem xem hôm nay nếu tôi không gật đầu cậu có dám đi không.” Nói xong Tuần Hữu xốc chân qua dạng chân ngồi lên người Hồ Văn Bằng, cái mông vừa vặn đặt ngay nơi bộ vị nào đó đang muốn khởi động bài thể dục buổi sáng.

Tối qua hoang đàng nguyên đêm, giờ phút này hai người đều khóa thân trăm phần trăm, da thịt chạm vào da thịt khiến con chim đại bàng của Hồ Văn Bằng đang nửa tỉnh nửa mê bỗng nhiên ngóc đầu lên hẳn, phần eo dùng sức vểnh lên trên theo bản năng.

Tuần Hữu phối hợp trở tay nắm chặt chim đại bàng bít giữa hai cánh mông.

“Bỏ vào..... Tôi muốn đi vào.....” Hồ Văn Bằng bóp lấy eo Tuần Hữu muốn tiến, nhưng Tuần Hữu chỉ dẩy đưa bên ngoài không cho vào.

“Về sao không được tự ý quyết định nữa?” Tuần Hữu dè ngón tay lên đỉnh của Hồ Văn Bằng.

“Không.....” Món ăn ngon đặt trước mặt, Hồ Văn Bằng không còn màng đến gì nữa.

“Có nghe lời tôi không?”

“Nghe.”

“Hôm nay đi chơi không cho chạy loạn, phải dính sát bên cạnh tôi.”

“Được.”

“Ngoan ~~~ em bé nghe lời mới có thưởng.” Tuần Hữu đạt được mục đích dễ như ăn cháo, buông tay ra hôn nhẹ vào môi Hồ Vân Bằng rồi nằm sấp xuống vênh mông lên, “Cậu còn không đi vào..... A, nhẹ chút.....”

“Được cho phép Hồ Vân Bằng nâng bờ mông trắng mịn của Tuần Hữu lên mà thăng tiến.

“Aha..... Cậu chậm chút nữa, a, chỗ đó, thích lắm.....”

Hơn một giờ sau.

“Sao cậu còn chưa xong nữa, nhanh lên, a..... chậm, chậm lại.....” Tay chân Tuần Hữu vô lực ôm lấy người còn đang cây cầy hì hục bên trên, quay đầu nhìn đồng hồ thì thấy đã 9:23, thầm nghĩ chắc không đến kịp 10 giờ rồi.

13. Chương 13: Bại Lộ

Thẩm Xán tăng nhanh tốc độ muốn bỏ Quý Quân Húc lại nhưng anh vẫn theo sát, không nhanh không chậm, bảo trì sóng vai.

“Sao anh vẫn đi cùng tui vậy.” Tốc độ Thẩm Xán chậm lại thì anh cũng thả chậm dần.

“Tôi thích.”

Thích cái quờ quờ! Quý Quân Húc bất ngờ “bộc lộ” khiến Thẩm Xán không biết làm gì, cúi đầu không nhìn anh nữa.

“Cẩn thận!”

Thẩm Xán nghe được âm thanh của Quý Quân Húc mới nhận ra có người lao đến, lập tức đổi hướng qua bên cạnh, nhưng cự ly quá gần mà đối phương tốc độ lại nhanh, vẫn bị đụng vào vai gây mất thăng bằng.

Thẩm Xán cố gắng điều chỉnh tư thế để ổn định trọng tâm.

“Thẩm Xán!” Quý Quân Húc định lôi cậu thì bị Thẩm Xán kéo theo cùng té xuống, trong lúc bối rối lại theo bản năng đem Thẩm Xán ôm vào lòng ngực, lấy tay đỡ đầu của cậu.

“Anh không sao chứ?” Thẩm Xán nhanh chóng từ mặt đất đứng dậy xem xét thương thế của Quý Quân Húc.

“Không có việc gì..... Ách.....” Thẩm Xán trong lúc đem Quý Quân Húc nâng dậy lại vô tình đụng tới cánh tay phải đang đau khiến anh không nhịn được phát ra tiếng.

“Có phải đã gãy xương rồi không?” Thẩm Xán không dám đụng chạm, “Anh thử xem có thể cử động được không.”

“Xin lỗi, thực xin lỗi, tôi không chú ý, anh còn có thể cử động được không? Anh có muốn đến bệnh viện không?” Cậu trai thấy bên này gặp chuyện không may lập tức quay lại kiểm tra tình huống, mà phía bên này Tuần Hữu, Hồ Văn Bằng cùng Quý Quân Minh và Thẩm Kiều cũng đều chạy lại đây.

Quý Quân Húc thử giật giật cánh tay trái thấy không có vấn đề, lại giật giật cánh tay phải thì lắc đầu: “Cánh tay phải không động được.”

“Đến bệnh viện đi.” Cậu trai tiến lên muốn đỡ Quý Quân Húc lại bị Thẩm Xán đẩy ra: “Tôi đỡ.”

“Vậy để tôi đi lái xe trước, ở trước cửa sân trượt băng đợi mọi người.” Cậu trai vội vàng chạy ra bên ngoài.

“Tôi cùng Hồ Văn Bằng cũng đi đề phòng cậu ta chạy.” Tuần Hữu kéo Hồ Văn Bằng đuổi kịp cậu trai kia.

“Đang yên đang lành sao lại bị đụng phải?” Thẩm Kiều gấp đến độ ở bên cạnh xoay vòng.

“Bị đụng vào là tui, anh lao lại xem náo nhiệt làm gì, lần này gãy xương tuy nhỏ nhưng không cẩn thận sẽ biến thành tàn phế.” Thẩm Xán miệng lưỡi vẫn không buông tha cho ai.

“Không nghĩ nhiều, cơ thể liền tự hành động rồi.” Quý Quân Húc cười cười, biết cậu quan tâm chính mình, chỉ là luôn độc miệng.

Khuôn mặt tươi cười của Quý Quân Húc khiến Thẩm Xán không nói nên lời, anh ấy thật sự thích mình, vừa nãy ngã sấp xuống trong nháy mắt đã cảm giác được anh đem cậu ôm vào trong lòng, đưa tay bảo vệ cậu. Nói không cảm động là giả, cảm thấy anh không còn đáng ghét như vậy.

Đỡ Quý Quân Húc đi đến cửa thì thấy Tuần Hữu đứng bên cạnh một chiếc xe màu đen hướng cậu vẫy tay.

“Hai người đi về trước đi.” Quý Quân Húc nhìn về phía Quý Quân Minh cùng Thẩm Kiều rồi nói.

“Nhưng mà tay anh.....” Quý Quân Minh không yên lòng.

“Cũng không phải chuyện gì to tát, đợi bác sĩ xem xong anh sẽ gọi cho em, mang Kiều Kiều trở về trước đi.”

“Được rồi, chính anh cũng phải cẩn thận, chú ý đừng lộn xộn.” Quý Quân Minh căn dặn.

“Chăm sóc tốt Kiều Kiều, nhất định phải đưa em ấy về nhà an toàn”

“Yên tâm.”

Đến bệnh viện đa khoa được chẩn đoán xác thật là gãy xương, phải dùng thanh nẹp cố định treo ở trên cổ, nhìn qua như người thương tích nặng. Từ bệnh viện đi ra đã sẩm tối, Hồ Văn Bằng cùng Tuần Hữu tự lái xe rời đi, cậu trai va vào Thẩm Xán thanh toán xong tiền thuốc men còn tốt tính đưa bọn họ về nhà.

“Đây là sao? Đi ra ngoài vẫn còn tốt đẹp trở về sao lại đeo thanh nẹp rồi?” Bác Tường nhìn thấy tay phải treo ở trên cổ Quý Quân Húc liền quan tâm nói.

“Ở sân trượt băng không cẩn thận bị người ta va phải.” Quý Quân Húc nhanh chóng mở miệng trước đoạt lời Thẩm Xán.

“Ai mà không có mắt, trượt băng cũng không chú ý gì cả.” Bác Tường kéo Quý Quân Húc ngồi xuống, nhìn trái phải trên xuống chỉ sợ nơi nào khác cũng bị thương mà không phát hiện.

“Không sao đâu ạ, chỉ là gãy xương thôi, chỗ khác không có việc gì.”

“Đứa nhỏ này nói vậy là sao, gãy xương là việc nhỏ sao?”

“Bác sĩ nói người trẻ tuổi xương cốt liền lại nhanh, phục hồi cũng mau, không có vấn đề gì lớn đâu bác.”

“Thương cần động cốt nhất bách thiên (bị thương gân cốt phải điều dưỡng 100 ngày) mấy ngày này con không nên lộn xộn, có chuyện gì liền gọi bác Tường, bác giúp con làm.”

“Bác cũng đừng bận tâm, anh ta không sao, lại nói anh ta lúc đi học cũng không thể tránh được việc đụng chạm, hoạt động này nọ” Thẩm Xán đem thuốc bỏ vào phòng Quý Quân Húc lúc đi ra thì thấy bác Tường còn đang lôi kéo anh nói liên miên cẩn thận.

“Đúng vậy, đến trường phải làm sao đây?” Bác Tường đột nhiên nhớ tới vấn đề nghiêm trọng này, xem tay Quý Quân Húc lại nhìn Thẩm Xán, bà đứng dậy đi đến trước mặt Thẩm Xán giữ chặt tay cậu, “Tiểu Xán, bác Tường chưa từng cầu con cái gì, lần này tay Tiểu Húc không thể cử động, lỡ như khôi phục không tốt khiến xương cốt mọc sai chỗ, chỉ có con và anh cùng một trường học là có thể giúp đỡ, con khi tan học có thể đến giúp đỡ không, anh.....”

“Khôi phục không tốt? Đến thời điểm ấy cứ đánh gãy một lần nữa rồi sẽ liền lại thôi.” Vốn bác Tường không nói thì Thẩm Xán cũng tính đến trường chăm sóc anh, nhưng chính mình tự nguyện cùng người khác yêu cầu là hai khái niệm khác nhau hoàn toàn, bác Tường còn nói năng khép nép lại dùng cả chiêu tình thân khiến Thẩm Xán nghe được cực kì chói tai.

“Tiểu Xán!” Bác Tường nóng nảy.

“Được rồi, đều nghe lời bác, con sẽ hay đi xem anh ta.” Thẩm Xán cuối cùng vẫn là đồng ý.

“Cám ơn con, bác liền biết Tiểu Xán là đứa trẻ ngoan. Nhanh đến giờ cơm, các con ngồi đây một lát bác đi làm.” Được đến câu trả lời vừa lòng sau bác Tường mới vui vẻ rời đi.

“Sức hấp dẫn của anh sao lại lớn vậy, người nhà tui tất cả đều hướng về anh? Đợi một hồi ba tui trở về thấy anh bị thương cũng không biết sẽ đau lòng thế nào.” Trong giọng Thẩm Xán đều chứa đầy “ghen tị”.

“Là chú Thẩm cùng bác Tường là người tốt, đem tôi coi như người nhà.”

“Ý của anh là tui không đem anh như người nhà, người xấu?” Thẩm Xán nắm đúng trọng điểm.

Quý Quân Húc cúi đầu làm bộ xem thanh nẹp trên cánh tay nên từ chối trả lời vấn đề này.

Anh ta cứ nhiên không trả lời! Anh ta cam chịu! Thẩm Xán nội tâm chuyển hướng nhanh chóng, hừ, chê tui người xấu cũng đừng thích tui!

Buổi tối Thẩm Khang Viên về nhà nhìn thanh nẹp ở tay phải Quý Quân Húc, quả nhiên đau lòng nửa ngày, dặn dò liên tục anh không được hoạt động, phải tịnh dưỡng tốt. Thẩm Xán đứng một bên nghe đến lỗi tai cũng nhanh mọc kén, nhưng không chán ghét như trước chỉ là không thích nghe, ngoáy ngoáy lỗ tai rồi đóng cửa đi ngủ.

Thứ hai đi học, Quý Quân Húc được các bạn nữ trong lớp an ủi. Thẩm Xán tan học đi tìm anh thì nhìn thấy cả đám người vây quanh trước bàn, muốn chen đều chen không đến, quay đầu liền đi, xem ra anh ta cũng không thiếu người quan tâm. Cậu giận dỗi liền giữa trưa ăn cơm cũng không đi gọi.

Nhìn đến Thẩm Xán ở căn tin ăn cơm một mình, Quý Quân Húc đi đến: “Không phải đã nói cùng nhau ăn cơm sao?”

Thẩm Xán ngẩng đầu nhìn anh rồi liếc mắt: “Tui nghĩ anh có người ăn chung rồi.”

“Còn không phải là cậu sao, hôm nay ăn sườn à, tôi thích lắm.” Nói xong liền đưa tay cầm bát Thẩm Xán, bị cậu một tay đập rớt: “Ngồi, tui đi lấy cơm cho anh”

“Đàn anh Quý, em lấy cho anh cơm sườn.” Một bạn nữ rụt rè đem cơm đưa tới trước mặt Quý Quân Húc liền nói, “Cái này, em thấy tay anh không tiện, cho nên.....”

Rầm, Thẩm Xán đem chiếc đĩa buông: “Tôi ăn no rồi, đi.”

Bạn nữ bất ngờ nhìn về phía Thẩm Xán, Thẩm Xán bưng lên cái đĩa liền đi.

“Không có việc gì, cảm ơn, em ăn đi, tôi tự đi lấy là được.” Quý Quân Húc cười cười đem cơm đưa lại cho nữ sinh, lễ phép nói cảm ơn rồi rời đi.

Cơm nước xong Quý Quân Húc không có qua phòng học mà là đến phòng âm nhạc, anh biết Thẩm Xán luôn luôn trốn trên ghế salon chỗ đó ngủ trưa.

Mở cửa ra lại nhìn đến một bóng người xa lạ, có người ngồi xổm trước sofa nhìn Thẩm Xán ngủ, kia tình huống Quý Quân Húc quá quen thuộc, giống như chính mình trước kia vụng trộm xem Thẩm Xán, liền lặng lẽ đến gần, nam sinh lúc này lại nghiêng mình về phía trước muốn hôn người đang ngủ say. Đầu óc lập tức bị thiêu đốt, Quý Quân Húc không để ý cánh tay phải đau đớn lấy xuống dây buộc, cất bước tiến lên một tay che miệng nam sinh một tay kéo áo tha đi ra ngoài.

“Cậu muốn làm gì?” Quý Quân Húc đem người ném tới góc hẻm lánh.

“Không, tôi không nghĩ.....” Nam sinh có mái tóc loà xoà che mặt thêm cặp kính dày cộm thô kệch, Quý Quân Húc không thấy rõ mặt hắn nhưng lại cảm giác âm trầm không nói nên lời.

“Tôi mặc kệ cậu muốn làm gì, tóm lại cách xa em ấy một chút! Nếu khiến tôi phát hiện cậu đối với em ấy có hành động gây rối, tôi sẽ không tha cho cậu.” Quý Quân Húc bóp chặt cổ nam sinh uy hiếp.

Nam sinh mặt đỏ bừng dùng sức tách cánh tay trên cổ nhưng thế nào cũng lấy không ra.

“Có nghe thấy không?”

Nam sinh gật đầu.

Quý Quân Húc buông tay ra: “Cút, đừng để tôi thấy cậu lần nữa.”

Thẩm Xán mở mắt ra liền thấy Quý Quân Húc ngồi bên cạnh sofa nhìn chăm chăm mình, tay đụng lên môi, anh ta sẽ không thừa dịp cậu ngủ mà làm chuyện gì đi?

“Về sau khi ngủ nhớ khóa cửa.”

“Vì sao? Nơi này cũng không có gì để trộm.” Thẩm Xán khó hiểu.

“Vừa rồi có người muốn hôn trộm cậu.” Quý Quân Húc thật sự không muốn nói, nhưng nhìn cậu một điểm ý thức đều không có vẫn là nên nói ra khiến cậu có cảnh giác tương đối vẫn tốt hơn.

Người kia không phải là anh sao? Thẩm Xán thầm nghĩ, nhưng cũng không muốn làm rõ danh giả bộ như không biết: “Con trai hay gái?”

“Có con trai hôn qua cậu?”

Trọng điểm như thế nào sẽ đến việc này? Thẩm Xán khó hiểu nghĩ, anh ta đây là muốn thử nghiệm? Cậu nên nói có vẫn là không có?

Thấy Thẩm Xán không đáp, Quý Quân Húc cho rằng cậu thừa nhận, trong lòng bỗng dưng bùng lên nỗi bức tức vô cớ, đột nhiên áp đảo Thẩm Xán xuống dưới.

“Anh đang làm gì?” Thẩm Xán cố gắng đẩy ra nhưng vẫn chú ý không chạm đến cánh tay phải bị thương.

“Là ai? Cậu với ai hôn?” Ghen tị phần nộ xâm nhập Quý Quân Húc, anh vốn nghĩ rằng Thẩm Xán là thẳng, cũng tính toán nhìn cậu kết hôn sinh con, nhưng đột nhiên biết được cậu còn có thể chấp nhận con trai, hơn nữa còn cùng một người con trai một chỗ, khủng hoảng ghen tị sắp đem anh nuốt hết, là ai? Người con trai đó đến cùng là ai? Vì cái gì người đó có thể? Vì cái gì?

“Điên à!” Thẩm Xán bị cảm xúc bạo ngược dọa đến, từ khi mẹ mình mất vào mùa hè năm kia cũng chưa từng thấy qua Quý Quân Húc như vậy, vẻ mặt như một giây tiếp theo liền cho người khác một đám.

“Anh..... A.....” Quý Quân Húc cúi đầu hôn Thẩm Xán. Anh không muốn môi cậu bị người khác đụng vào, cũng không muốn nhìn cậu cùng người khác yêu đương, nữ không được, nam lại càng không! Suy nghĩ ban đầu quá tốt đẹp, anh cho rằng chính mình có thể lấy thân phận người ngoài cuộc mà nhìn Thẩm Xán quen bạn gái, có thể hào phóng chúc phúc cậu, nhưng một khi tưởng tượng biến thành hiện thực mới phát hiện những thứ kia rất giả dối, không thực tế, anh không làm được! Để anh nhìn Thẩm Xán cùng một người khác nắm tay, hôn môi, thậm chí lên giường, anh không làm được, anh so với trong suy nghĩ càng thương cậu, càng muốn có được cậu.

Quý Quân Húc hôn bất ngờ khiến Thẩm Xán không thể chống đỡ được, anh ta điên rồi, tự dưng có thể trước mặt cậu mà làm ra chuyện như vậy, rốt cuộc anh ta muốn cái gì?

Cánh tay chống đỡ dần dần vô lực, rũ xuống, không phản kháng cũng không thuận theo...

14. Chương 14: Ngầm Đồng Ý

Quý Quân Húc hôn đến mức làm người ta suýt nghẹt thở.

“Sao cậu không phản kháng?” Quý Quân Húc buông Thẩm Xán ra.

“Phản kháng có tác dụng sao?” Lần đầu tiên Thẩm Xán cảm thấy không khí mới đáng quý cỡ nào, “Anh thích tui?” Khóe miệng Thẩm Xán nhướn lên nụ cười rạng rỡ.

“Không!” Quý Quân Húc dù phản bác vẫn không có bất kỳ sức thuyết phục nào.

“Vậy vừa rồi sao phải làm loại chuyện đó?”

“Là tôi... nghe đồn cậu đã hôn môi con trai... Tôi... Tôi không biết...” Chính Quý Quân Húc cũng không biết mình đang nói gì, từ lâu lý trí đã sớm lìa khỏi xác.

“Cứ coi như tui đã từng hôn con trai thì sao nào? Anh đổ ỳ? Ghen?” Thẩm Xán chưa từng Thấy Quý Quân Húc lúng túng như thế bao giờ. Cho tới nay anh vẫn thành thạo điều luyện, luôn bày ra thái độ cứng rắn, chưa bao giờ tỏ vẻ thất kinh vậy.

“Không, tôi không có...” Quý Quân Húc biết Thẩm Xán đã nhận ra, không còn nghi ngờ gì nữa, hành động vừa rồi đã làm bại lộ hết tâm ý chân thực của anh, cậu ta sẽ làm gì? Sẽ coi anh như hồng thủy mãnh thú (*) tránh đi không kịp sao?

(*) Chú thích – Hồng thủy mãnh thú: con mãnh thú và dòng nước lũ, ví với tai họa ghê gớm.

“Tôi có việc đi trước.” Quý Quân Húc không có dũng khí để nói ra miệng, chỉ có thể lựa chọn trốn tránh.

“Đi đâu?” Thẩm Xán nắm lấy tay trái của Quý Quân Húc, “Bây giờ anh đi bệnh viện với tui.”

“Cậu thấy không khỏe chỗ nào?” Quý Quân Húc liền dừng chân, xoay người nhìn Thẩm Xán.

“Không phải tui, là anh.” Thẩm Xán cười trộm trong lòng, người này... đúng thật luôn đặt mình lên trên hết mọi sự, “Giờ học vẫn còn sớm, đến bệnh viện trước.”

“Tại sao? Tôi không bệnh!” Quý Quân Húc bỏ tay Thẩm Xán ra lùi về sau, sắc mặt khủng hoảng, lặp lại, “Tôi không có bệnh.”

Rốt cục phản ứng của Thẩm Xán làm anh ta hiểu lầm gì rồi đây, trong lòng dâng lên nỗi chua xót khó tả, cậu bèn thấp giọng: “Đi bệnh viện cố định lại cái nẹp một chút, không biết hồi nãy có đụng tới không.”

“...Được.”

Hai người lên xe chạy đến bệnh viện bằng bó lán nữa sau đó trở về trường học, không nói gì nhiều trên đường đi.

“Lên lớp chú ý một chút, đừng đụng tới cánh tay coi chừng động vết thương.” Gần đến cổng trường, Thẩm Xán không yên lòng dặn lại.

“Ừ”, Quý Quân Húc không nói nhiều hơn một chữ đó, anh trở về phòng học.

Buổi chiều tan trường, qua lớp cũng không thấy Quý Quân Húc đâu, Thẩm Xán ra ngoài mới phát hiện anh đã lên xe từ lâu.

Dọc đường đi lại là bầu không khí u ám chết chóc, dường như trước kia cũng thế.

Chú Ngô cứ liếc hai người trong kính chiếu hậu, đưa thì chống cằm đưa nhìn ra cửa sổ, có vẻ lúng túng. Mấy ngày trước không phải cảm giác quan hệ đã tiến triển rồi? Hôm nay lại làm sao đây?

Về đến nhà Quý Quân Húc không ăn cơm mà chui tọt vào phòng riêng.

“Tiểu Húc làm sao vậy? Có phải tay bị đau?” Bác Tường quan tâm hỏi.

“Không biết, thứ quái gở.” Thẩm Xán hậm hực, người bị cưỡng hôn rõ ràng là tui đây, tui không nói gì thì thôi, tên kia lại bày ra dáng vẻ của người bị hại, nói chuyện cũng lạnh nhạt, nỗ lực những ngày qua đều là đã tròng xe cát rồi?

“Không được nói như vậy!” Thẩm Khang Viễn lớn tiếng trách cứ.

Thẩm Xán giật nhẹ khóe miệng không tranh luận với ông, tiếp tục ăn cơm.

Đến ba, bốn giờ rạng sáng đi tiểu đêm, Thẩm Xán nghe như có tiếng động ở phòng vệ sinh dưới lầu, cậu lặng lẽ đi xuống.

“Muốn tui giúp không?” Đột nhiên đèn sáng lên làm Quý Quân Húc nhắm mắt lại quay đầu đi.

“Không cần.” Thẩm Xán thấy Quý Quân Húc quay lại kéo quần ngủ lên.

“Hồi tối không ăn uống gì có đói không?”

“Không đói.” Tay trái anh đưa vào vòi nước để rửa qua.

“Anh đúng là thích sạch sẽ, một cái tay cũng không quên rửa.”

Quý Quân Húc không trả lời, xoa tay một chút rồi rời đi.

Thái độ xa cách của anh khiến Thẩm Xán rất khó chịu, trở tay đóng cửa phòng vệ sinh, cậu tựa người lên cửa thấp giọng nói: “Anh có ý gì? Tại sao anh không quan tâm đến tui?”

“Tôi...” Quý Quân Húc quay đầu đi không nhìn cậu.

“Vì chuyện buổi trưa?”

“Tôi sẽ nói chuyện với chú Thẩm xin trọ ở trường, lúc thi đại học cũng sẽ chuyển sang ở chỗ xa.” Quý Quân Húc mở miệng.

“Anh muốn chạy trốn khỏi tui?” Nếu như là trước đây, nghe Quý Quân Húc nói vậy Thẩm Xán nhất định sẽ khinh thường, làm sao có thể trọ ở trường thi xa xôi, nếu là cha thì hẳn ông sẽ tin rằng anh ta tự lập được, có thể một mình bươn chải, còn cậu thì ngoại trừ khinh thường ra phần lớn là cậu muốn phản bác, cậu hoàn toàn phản đối lời đề nghị này, cậu không muốn Quý Quân Húc đi xa. Cậu còn chưa đạt được mục đích, sao để cho rời đi được?

“Ừ, không gặp mặt tôi cậu sẽ không phiền lòng, càng vui vẻ đúng không.”

“Nếu như tui nói là không?”

“Tại sao?”

“Không biết, tui không mong anh sẽ đi.”

“Cậu không tức giận, không cảm thấy ghê tởm?”

Đương nhiên là ghê tởm, tức giận. Lần đầu tiên Thẩm Xán bị Quý Quân Húc bắt ngờ hôn, cậu khiếp sợ nói không nên lời, hận không thể chém anh ta thành muôn mảnh, nhưng cùng lúc đó cậu lại phát hiện Quý Quân Húc thích mình, bởi vì... phần tình cảm này, bao nhiêu bất mãn trước kia đối với Quý Quân Húc dần dần được nguôi ngoai, anh ta xuất sắc như thế lại được nhiều người yêu mến, bây giờ đi thích mình. Cho tới trưa hôm nay bị cưỡng hôn cậu càng không cảm thấy ghê tởm phản cảm, trái lại đặc ý nhiều hơn. Xem đi, anh thích tui, quả nhiên không sai.

“Nếu như tui vẫn nói là không?”

“Tại sao?”

“Nãy giờ sao trắng nhiều quá vậy? Tui không biết, không ghê tởm là không ghê tởm, lẽ nào anh muốn tui nhỏ ra cho anh xem anh mới hài lòng?” Quý Quân Húc truy hỏi làm Thẩm Xán hoảng hốt, sợ bị anh đoán đúng tâm tư.

“Thật sự?” Thẩm Xán nhìn thấy rõ ràng lúc chính miệng cậu nói điều đó, Quý Quân Húc lộ ngay vẻ vui mừng, sắc mặt chuyển biến nhanh như vậy, giống như người bị án tử hình đột nhiên được tuyên bố vô tội thả đi.

“Ừ.”

“Vậy sau này tôi có thể tiếp tục hôn cậu?” Quý Quân Húc sờ lên khuôn mặt Thẩm Xán. Thái độ của Thẩm Xán làm anh cảm thấy kỳ lạ, trực giác nói cho anh biết có gì đó sai sai, nhưng anh không nghĩ nhiều, không muốn suy tính, hay là Thẩm Xán đã thật sự thay đổi, hay là cậu ấy đối với mình cũng có thứ tình cảm như vậy...

“Anh đừng được nước lấn...” Chữ cuối chưa nói xong bị nuốt vào trong họng, Thẩm Xán nắm chặt tay, tim đập dữ dội.

Sáng ra, Quý Quân Húc và Thẩm Xán đều mang trên mặt đôi mắt thâm quầng, bác Tường sợ hãi nói: “Hai đứa tối qua rủ nhau làm chuyện gian tà sao?”

Nghे thể trong đầu hai người cùng hiện lên hình ảnh Thẩm Xán bị Quý Quân Húc đè vào cửa hôn hít, không hẹn mà cùng quay đầu đi, không trả lời.

Bác Tường vốn không ngạc nhiên gì bầu không khí cổ quái giữa hai người, cũng chẳng để ý lắm, rồi kêu mọi người ăn điểm tâm.

Trên đường đến trường vẫn là tử khí âm u tràn ngập, không trao đổi nhau được nửa câu, Thẩm Xán âm trầm không khỏi hoài nghi tất cả những chuyện tối hôm qua phải chăng là tự mình ảo tưởng.

Vào đến cổng mới thấy trong trường không có nhiều học sinh, cậu ngẩng đầu nhìn lên chuông lớn trên tòa nhà thì phát hiện đến sớm, sớm hơn nửa tiếng so với ngày thường.

Lớp Thẩm Xán ở trên lầu, Quý Quân Húc lầu dưới, đi tới cửa cầu thang thì bất thành lình Quý Quân Húc kéo Thẩm Xán vào chỗ ngoặt nhà vệ sinh nam, đóng cửa lại không thể đợi được nữa mà hôn cậu.

Thẩm Xán bị hôn bất ngờ đầu óc liền tê liệt, đưa tay đẩy ra theo bản năng, đẩy lần nữa không được đành xuôi theo anh.

“May là, tối hôm qua không phải nằm mơ.” Quý Quân Húc buông Thẩm Xán ra rồi tựa trán vào vai cậu.

“Anh thường xuyên mơ thấy hôn tui sao?”

“...” Còn mơ thấy chuyện khác bạo hơn nữa cơ. Quý Quân Húc yên lặng nuốt câu này trong bụng.

“Đôi bại.”

Quý Quân Húc không đáp, nghiêng đầu cọ xát vào cổ cậu: “Cuối tuần này chúng ta ra ngoài chơi nhé.”
Lập tức bổ thêm một câu: “Chỉ hai chúng ta thôi.”

Thẩm Xán mỉm cười nhìn vách tường: “Được.”

“Lần sau những loại chuyện đó chúng ta đừng có làm ở nơi như thế này được không?” Quý Quân Húc nhui nhui vào cổ Thẩm Xán làm toàn thân cậu tê dại, vội đẩy người ra.

“Lần sau...” Quý Quân Húc cười khế, “Được thôi.”

Thẩm Xán hận không thể tự đánh mình, nói cái gì mà lần sau, thật có vẻ như mình đang chờ mong lắm.

Nhưng thế giới mộng đẹp cuối tuần của hai người Quý Quân Húc tan thành mây khói.

Thẩm Xán bị thầy gọi vào phòng làm việc, kín đáo đưa cậu một bảng báo danh: “Nửa tháng sau ở thành phố A tổ chức một cuộc thi viết truyện ngắn trong phạm vi toàn quốc, cuối tuần này sẽ tuyển chọn trong nội bộ trường, em về chuẩn bị cẩn thận, với bản lĩnh văn học và trình độ viết lách của em, chuyện giật giải thưởng là không thành vấn đề.”

Thẩm Xán thầm nghĩ đây không phải làm khó người ta sao? Không chịu nói sớm, tự dưng kêu cậu đến trực tiếp báo danh dự thi, hơn nữa đó là tiểu thuyết, so với viết văn chẳng phải căn bản không giống nhau?

Tối về cậu phát hiện Quý Quân Húc quả nhiên cũng nhận được thông báo như vậy, anh lại một điểm tâm tư đều không có, vẫn làm bài tập như thường.

“Tự tin thế, không chuẩn bị chút nào sao?” Một tay Thẩm Xán đỡ lấy đầu nhìn về phía Quý Quân Húc.

“Môn Văn không giống với Lý Hóa, không gấp được, chỉ có thể dựa vào tích lũy thường ngày.” Quý Quân Húc ấn vào nút tạm dừng, xóa đi đoạn Thẩm Xán vừa nói. Vì tay phải không tiện viết chữ, Quý Quân Húc mua bút ghi âm chuyên dụng để thâu lại bài làm sau đó nộp cho thầy cô, kết quả mỗi lần thâu âm xong bài dài lại ngay phải lúc Thẩm Xán có chuyện nói một hai câu lọt vào, làm hại Quý Quân Húc phải thâu lại từ đầu.

“Anh không phải tự tin nữa, mà là ngông cuồng tự đại.”

“Không, cậu hiểu lầm rồi, ý tôi là sáng tác không phải sở trường của tôi, phương diện ngữ văn tôi chỉ là hệ thống lại rồi phân tích, điểm này luôn cản trở trình độ viết, vì lẽ đó không cần thiết phải liều mạng tham gia vào cuộc thi vốn dĩ không hy vọng gì.”

“Anh đúng là nhìn thấu triệt, cái gì cần bỏ là bỏ.”

“Cậu có thể suy xét kỹ, đây là điểm mạnh của cậu, lúc trước cậu đoạt giải văn chương tôi có coi qua, quả thật không tệ, lần này cũng nhất định không thành vấn đề.”

“VẬY Á? Sao tui không biết lúc trước anh còn xem qua tác phẩm tui viết?” Thẩm Xán nhú mày.

“Rành rành trên tập san của trường kìa.”

Anh cứ giả vờ đi, Thẩm Xán cười thâm trong lòng.

Đến lúc thi tuyển nội bộ trong trường vào Chủ Nhật, thật đúng như Quý Quân Húc đã đoán: Thẩm Xán cùng hai nữ sinh khác được chọn, còn Quý Quân Húc bị đánh rớt.

Nhân viên đem danh sách dự thi dán lên bảng thông báo, nói quy tắc thi năm nay có nhiều biến đổi, trước hết đưa ra tư liệu tiểu thuyết cho mọi người có thời gian chuẩn bị là nửa tháng, có thể tìm đọc tham khảo, nhưng không được sao chép, ban giám khảo sẽ căn cứ vào tác phẩm được đưa lên để tiến hành sơ tuyển.

Một tuần lễ sau đó Thẩm Xán đều trong trạng thái bị cuộc thi viết văn làm cho sút đầu mẻ trán.

Lúc trước tình trạng sáng tác cũng khá tốt, dù không nhiều thời gian để suy nghĩ, nhưng bây giờ cho cậu dư thừa thời gian ngược lại không thể nào hạ bút, phải cân nhắc kỹ càng.

Có lúc lên lớp linh quang chợt xẹt đến, cậu liền móc giấy bút ra viết ngay. Nhưng có thể viết được nhiều hơn cả là lúc không phải đi học, tỷ như khi rửa ráy, ăn cơm, bước đi, những thời điểm này dễ dàng nảy sinh ý tưởng, lại tìm không được giấy bút, đợi khi tìm ra rồi thì cảm giác linh mẫn đã theo gió cuốn bay làm Thẩm Xán tức giận hận không thể ôm giấy bút bên mình ăn ngủ luôn.

“Còn đang phiền lòng chuyện viết tiểu thuyết?”

“Đúng vậy.” Thẩm Xán đâm cây bút vào giấy, tại sao lúc chuẩn bị kỹ càng đồ nghề rồi thì một chữ cũng không rặn ra được?

“Cho cậu này.” Quý Quân Húc thấy bút ghi âm vào trong tay Thẩm Xán.

Thẩm Xán biết ý của anh, giấy bút không tiện mang bên người nên không thể viết bất cứ lúc nào, nhưng bút ghi âm thì có thể, ý tưởng nào trong đầu nảy ra trước tiên sẽ thâu lại ngay để sau này nghe viết ra là được: “Đưa tui rồi anh lấy gì làm bài tập?”

“Hai ngày nữa tôi được bung nẹp rồi, nhờ phúc của cậu tôi có thể lười được một chút trong hai ngày.”

“Tui không muốn.” Thẩm Xán trả bút lại cho anh, “Tui có điện thoại, ghi âm cũng được.”

“Trong trường cấm xài điện thoại di động mà, nếu dùng phải lén lút, cậu định trắng trợn lấy ra sao?”

“Tui...”

Một lần nữa Quý Quân Húc lại đưa bút ghi âm đến trước mặt Thẩm Xán: “Nhận lấy đi, lễ Giáng Sinh sắp đến rồi, coi như quà tặng sớm của tôi vậy.”

Thẩm Xán ghét bỏ: “Có người nào lần đầu tặng quà đã tặng hàng xài qua rồi không? Hơn nữa gói quà cũng chẳng có.”

Quý Quân Húc lục tung từng phèo tìm ra một ruy băng màu đỏ, buộc thành nơ con bướm: “Ồ, đẹp rồi đây. Tôi chỉ là người mua, giúp cậu dùng thử mà thôi, không tính hàng đã qua sử dụng.”

“Nói rõ trước, tui không có quà tặng lại anh đâu.” Thẩm Xán nhận lấy bút ghi âm.

“Không sao, đến lúc đó tôi tự đi lấy.” Quý Quân Húc phì cười khiến Thẩm Xán thấy ớn lạnh trong lòng.

15. Chương 15: Cố Nhân

Gần 11 giờ, Quý Quân Húc vỗ vỗ Thẩm Xán đang ghé vào trên bàn ngủ: “Trở về phòng ngủ đi, ngày mai còn phải lên lớp.”

“Không được, còn có hai ngày nữa là deadline rồi, nhưng tui còn chưa viết được một nửa.” Thẩm Xán vỗ vỗ mặt định mở đèn làm thâu đêm.

Quý Quân Húc đoạt giấy bút trong tay cậu, thu thập xong bỏ vào túi sách: “Hôm nay không cho viết nữa, lấy của trình độ của cậu đi thi đấu tuyệt đối không thành vấn đề, đừng đặt cho mình áp lực quá lớn, nhanh đi nghỉ ngơi đi, nói không chừng ngày mai sẽ có ý tưởng mới.” Dem người đẩy ra phòng, cửa quan không tiếp đãi.

Nhìn đồng hồ treo tường, đã 11 giờ, Thẩm Xán gấp một cái nghĩ đến chương trình học ngày mai rồi cuộc buông tay không giãy dựa nữa, trở về phòng ngủ.

Nằm ở trên giường lại làm sao cũng không được ngủ, chán đến chết lật người lại đung đến máy ghi âm trong túi áo áo khoác treo ở đầu giường, cầm tai nghe lên nghe xem anh đã ghi âm những gì.

“Ngày 17 tháng 12, toán học, câu 1 chọn đáp án A”

Kế tiếp.

“Ngày 16 tháng 12, toán học, câu 1 chọn đáp án C”

.....

Liên tục nghe vài đoạn đều là ghi âm đáp án đề lại thêm thanh âm Quý Quân Húc thật đúng là rất dễ nghe, rõ ràng, thanh tuyến hoa lệ, nếu anh đi làm người dẫn chương trình kênh tin tức có lẽ rất nhiều người sẽ yêu thích tin tức phát thanh.

“Ngày 12 tháng 12.....” Trong tiếng đáp đề của Quý Quân Húc, Thẩm Xán dần dần ý thức mơ hồ chìm vào giấc mộng.

“Thẩm Xán, tôi là Quý Quân Húc, tôi...”

Trong lúc ngủ mơ Thẩm Xán trở mình, tai nghe từ trong tai trượt xuống...

Buổi tối trước deadline Thẩm Xán mới rốt cuộc sửa bản thảo, đem bản thảo giao cho thầy giáo.

Ba ngày sau truyền đến tin tức Thẩm Xán và tác phẩm của một nữ sinh khác được lựa chọn vào vòng trong, hai ngày sau hai người sẽ đi A thị tham gia vòng bán kết, đề bài của vòng bán kết sẽ được đưa ra ngay tại trường thi.

“Cũng không phải nhà văn, tiểu thuyết đã viết xong rồi còn tham gia đấu bán kết cái gì, sẽ không đến mức ngay tại trường thi viết một bài khác chứ.” Thẩm Xán oán giận nói.

“Đừng lo lắng, mặc kệ người ta ra đề mục gì cũng sẽ không phải làm khó vào mình cậu, hơn nữa cậu tại trường thi càng phát huy năng lực tốt, càng chiếm ưu thế.” Quý Quân Húc cổ vũ tinh thần.

“Hả? Sao anh biết?” Thẩm Xán nhìn anh mỉm cười.

“Tôi thấy những bài văn chất lượng tốt của cậu cơ bản đều xuất phát từ dự thi, không phải ở trên lớp học luyện viết văn bình thường.” Quý Quân Húc giải thích.

“Anh còn làm chuyên môn công tác thống kê so sánh hả?” Thẩm Xán tươi cười càng sâu.

Đối mặt với đối thủ từng bước ép sát, Quý Quân Húc không thể không tung ra đòn sát thủ, ôm lấy khuôn mặt Thẩm Xán hôn lên.

Không giống nụ hôn tràn ngập tính xâm lược vài lần trước, lần này hôn thực ôn nhu, đầu lưỡi liếm quét qua lợi, nhẹ nhàng khai mở răng nanh đi vào, thăm hỏi lưỡi Thẩm Xán, Thẩm Xán vẫn không quá quen với việc thân mật như vậy, tránh né Quý Quân Húc giao triền, nhưng khoang miệng nhỏ hẹp rất nhanh khiến cho Thẩm Xán không còn chỗ có thể ẩn nấp, bị Quý Quân Húc bắt được, ôn nhu duyên hấp.

“Cổ vũ trước trận đấu.” Trước khi Thẩm Xán phản ứng lại Quý Quân Húc đã rút lui khỏi, ầm ập đột nhiên biến mất khiến Thẩm Xán có chút mất mát.

“Loại cổ vũ này không cần cũng được.” Thẩm Xán chết cũng không thừa nhận.

“Đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải dậy sớm ra sân bay.”

“Đúng rồi, cánh tay anh thế nào, tháo nẹp ra không sao chứ? mấy ngày nay Thẩm Xán đều bận việc thi đấu, không thể cùng Quý Quân Húc đi bệnh viện.

“Không có việc gì, bác sĩ nói thể chất tôi tốt, xương cốt so trước kia còn tốt hơn.”

“Anh còn đặc ý hả, có muốn tui giúp anh đem cánh tay trái cũng đánh gãy một phát luôn không?”

“Cám ơn, vẫn là không cần.”

Thi đấu chính thức chỉ có một ngày, nhưng thêm thời gian đi lại thành ra ba ngày.

Trong ba ngày này Quý Quân Húc mỗi ngày đều trái phải bất an, không biết tình hình thi đấu của Thẩm Xán như thế nào, tuy rằng có tin tưởng đối với thực lực của Thẩm Xán nhưng chung quy anh sợ cậu ấy ngoài ý muốn phát huy thất thường, trong lòng đem từng tình huống đoạt giải với không đoạt giải diễn qua cả ngàn lần, trong đó tình huống đoạt giải lại chia ra giải nhất, giải nhì, giải ba đủ loại tình huống đều tập luyện qua, an ủi cổ vũ còn có khen suy tính không dưới một trăm tám mươi loại.

Trước thi đấu Thẩm Xán có gọi điện thoại về một lần, Thẩm Khang Viễn tiếp điện thoại nói một chút cổ vũ giúp cậu thả lỏng, bình tĩnh, bác Tường cũng cướp mấy trò chuyện nói trước đó vài ngày đã đi chùa thấp hương cầu may việc thi đấu lần này nhất định sẽ ổn, Quý Quân Húc đứng ở một bên khẩn trương đến mức trong lòng bàn tay ra mồ hôi, nhưng bác Tường nói xong liền ngắt điện thoại, Quý Quân Húc mắt

mát quay trở về phòng, anh an ủi mình, người trong nhà luôn biết mình cùng Thẩm Xán bất hòa, không để anh tiếp điện thoại là chuyện bình thường, Thẩm Xán nói không chừng cũng muốn mình nghe điện thoại, nhưng di động vẫn không có động tĩnh.

Thẩm Xán ngắt điện thoại xong nằm trên giường nhà khách tức giận đến gần chết, Quý Quân Húc cứ nhiên không nghe điện thoại! Đến A thị đã nửa ngày, tin nhắn ân cần thăm hỏi của Quý Quân Húc đều không có, Thẩm Xán không nín được cố ý gọi điện về nhà, vốn tưởng rằng Quý Quân Húc sẽ khẩn cấp tới nghe, ai ngờ tận đến lúc treo điện thoại cũng chưa nghe được nửa điểm thanh âm của anh.

Không tiếp điện thoại của tui hả? Tui trở về sẽ không để ý tới anh nữa!

Di động đột nhiên vang lên âm báo tin nhắn, Thẩm Xán lười nhìn, mang theo đầy mình hỏa khí đi vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Tắm xong đi ra lấy di động định xoát weibo mới phát hiện một tin nhắn mới, Quý Quân Húc gửi đến tin nhắn: Ngày mai thi đấu cổ gắng, chúc thành công! ^ _ ^

Khóe miệng không tự giác vẽ ra tươi cười, kể ra anh còn có chút lương tâm.

Cậu trả lời bằng một icon “yeah” rồi đem điện thoại di động ném qua một bên, rốt cuộc có thể ngủ ngon một giấc. Hai người đều thỏa mãn.

Không hổ là toàn thi đấu quốc, cuộc đấu đặt tại trường đại học trọng điểm A tại thành phố A, trải qua đấu vòng loại sau khi sàng lọc số người tham gia thi đấu không quá nhiều nhưng đều là những nhân tố nổi bật tuyển từ các trường trung học. Về cơ sở vật chất, giám thị yêu cầu bên tổ chức đem trường thi lập tại phòng hội nghị lớn nhất đại học A, giám thị và thí sinh tỉ lệ 1:3, khí thế của trận đấu có thể dọa không ít người.

“Chào bạn, xin hỏi phòng hội nghị đại học A ở chỗ nào vậy?” Nam sinh mang theo một bộ kính mắt không gọng, khoác áo lông cừu màu xám quàng khăn ô vuông khăn thoát nhìn hào hoa phong nhã, nồng đậm phong độ của người trí thức.

“Cậu tới tham gia thi đấu hả, vừa vặn chúng tôi cũng vậy, cùng nhau đi thôi.” Nữ đồng học đi cùng Thẩm Xán đưa ra lời mời.

Thẩm Xán tỉnh bơ đem nam sinh đánh giá một phen, khăn quàng cổ ô vuông của cậu ta tựa như giống với cái lần trước Quý Quân Húc đã mang khi tuyết rơi, là thiết kế mùa thu mới của Armani, ba Thẩm đã mua cho hai người mỗi người một màu.

“Khăn quàng cổ của mình có vấn đề gì sao?” Nam sinh thấy Thẩm Xán nhìn chằm chằm khăn quàng cổ của mình không khỏi hoài nghi có phải hay không không đúng chỗ nào.

“À, không, không có, chỉ là... bạn học của tui cũng có một cái tương tự như vậy.” Thẩm Xán nhất thời còn không biết nên xác định mối quan hệ giữa Quý Quân Húc với mình như thế nào.

“Đó thật sự là duyên phận.” Nam sinh lễ phép cười cười, “Các bạn ở tỉnh nào vậy?”

“Thành phố G.”

“Trùng hợp thật, mình cũng vậy, trường trung học phổ thông chuyên thành phố G.”

“Trung học G”

“Học sinh mũi nhọn nha.”

“Quá khen, cậu mới là học sinh mũi nhọn, trường học quý tộc.”

Đến trường thi Thẩm Xán thấy trên tờ khảo thí của nam sinh ngồi ở góc bàn bên phải có viết tên: Úc Vệ Hằng.

Đề mục dự thi được công bố, xung quanh đầy tiếng ai thán, chỉ trong ba giờ phải viết hai ngàn chữ, Thẩm Xán nhìn cả trang ô vuông nhất thời lại không viết nên từ nào, trường thi im lặng truyền đến âm thanh viết chữ sột soạt, nam sinh vừa cùng mình tìm trường thi cũng đang múa bút thành văn. Từ trước tới nay Thẩm Xán lần đầu tiên hoảng hốt, sốt ruột, càng thêm nghĩ không ra nội dung.

“Đây là thể mạnh của cậu, mấy bài đoạt giải của cậu trước kia của cậu tôi cũng xem qua, quả thật khá tốt, lần này cũng nhất định không thành vấn đề.”

“Lấy trình độ của cậu thi đấu tuyệt đối không thành vấn đề, đừng đặt cho mình áp lực quá lớn.”

“Đừng lo lắng, mặc kệ người ra đề mục gì cũng sẽ không là nhắm vào mình cậu, hơn nữa cậu ngay tại trường thi càng phát huy năng lực tốt, càng chiếm ưu thế.”

Lời nói của Quý Quân Húc đột nhiên xuất hiện tại bên tai.

“Cổ vũ trước trận đấu.” Không biết vì sao lại nghĩ tới nụ hôn của Quý Quân Húc trước khi đi, Thẩm Xán mặt đỏ tai hồng, vỗ vỗ mặt, gấp quỳ gấp quỳ, đang êm đẹp nhớ tới anh ta làm cái gì?

Việc cắt ngang dòng suy nghĩ này ngược lại khiến ý tưởng chợt hiện ra, cậu cầm lấy bút, câu từ như chảy ra.

Bởi vì trước đó đã trì hoãn thời gian quá dài, Thẩm Xán mắt thấy sắp hết thời gian, không thể không lược bớt kết cục, tinh giản nội dung, lấy cốt truyện cơ bản để hoàn thành nội dung.

Để đảm bảo việc chấm điểm công bằng trong suốt quá trình, tất cả bản thảo được thống nhất phê chữa ngay tại chỗ, điểm cũng công bố luôn. Trong lúc giám khảo thẩm duyệt bản thảo, thí sinh có thể lựa chọn ở lại để giám sát cũng có thể đi ra ngoài một chút, ba giờ sau công bố kết quả thi đấu lại tập hợp.

Bạn học nữ lần đầu tiên được tới trường đại học trong mơ, hưng phấn đến mức nơi nơi chụp ảnh, Thẩm Xán không có gì hứng thú, đi chung quanh một chút, cuối cùng tại một nhà ăn trông khá ổn ngồi xuống đợi điểm thi.

“Huyền Huyền, buổi tối cùng em đi chỗ đó...” Nam sinh ngồi đối diện cậu nhân viên phục vụ “táy máy tay chân”, thật sự không thèm để ý bên ngoài.

“Không đi.” Cậu nhân viên phục vụ từ chối.

“Còn tức giận sao? Em chỉ là gặp dịp thì chơi, trêu đùa cậu ta một chút, anh lại cho là thật?” Nam sinh vươn tay tính sờ tay cậu phục vụ sinh, lại bị cậu ta một chưởng đánh bay rồi xoay người rời đi, lưu lại nam sinh oán niệm cắn cái chén hận không thể đem cái chén xem như phục vụ sinh một ngụm nuốt.

Đồng tính luyến ái? Định quấy rối?

Từ khi biết được Quý Quân Húc là gay Thẩm Xán gặp được mấy quần thể đồng chí đều xem thêm vài lần.

“Xin chào, xin hỏi quý khách cần gì?” Cậu nhân viên phục vụ vừa bị quấy rối cầm lấy menu đi lại, nam sinh ở bàn bên cạnh ánh mắt như có gắn radar lập tức chuyển qua.

“Lý Huyền?” Nữ sinh đang ngồi một mình thấy cậu nhân viên phục vụ liền vẫy tay vui vẻ chào hỏi.

“Hồ Ngọc?” Hai người hiển nhiên quen biết.

“Cậu sao lại ở trong này làm công?”

“Mình học ở đại học A, lúc không phải lên lớp liền đến đến làm công giúp đỡ một chút.”

Hai người cậu một câu tố một câu trò chuyện đến ăn ý, nam sinh rốt cuộc cũng ngồi không được, cốc thủy tinh trong tay nện âm âm xuống, đi đến bên người cậu nhân viên nửa tựa vào trên người cậu thân mật nói: “Bạn của anh à?”

“Đây là... Bạn của cậu?” Nữ sinh dường như cũng hiểu được nam sinh kia hành động quá mức bất nhã, khề

nhúu mày.

“Chúng ta có phải bạn bè không?” Nam sinh ôm dùng lực ôm chặt vai cậu phục vụ sinh.

“Có vẻ không phải.” Phục vụ sinh không cho cậu ta chút mặt mũi nào.

Nam sinh cũng không tức giận, cười nói: “Đương nhiên không thể coi là bạn bè, bởi vì tôi là... bạn trai của cậu ấy.”

Không chỉ nữ sinh kia mà Thẩm Xán cũng kinh ngạc đến mức sắc mặt ngum đỏ uổng, mặt khác khách khứa trong quán dường như cũng đã sớm thấy nhưng không lấy làm lạ.

Nữ sinh trừng lớn ánh mắt ánh mắt đảo quanh giữa hai người hoài nghi không biết mình có lý giải nhầm chỗ nào không, bạn trai = bạn bè có giới tính nam?

Thấy nữ sinh còn chưa phản ứng lại, nam sinh cầm tay cậu phục vụ sinh thủ đem tới bên miệng hôn hôn, đắc ý nói: “Anh ấy cứ như vậy càng không giấu được, rõ ràng anh ấy đã bảo đừng nói, nhưng mà tôi nhện không được.”

“Ha ha.” Nữ sinh xấu hổ cười cười: “Mình đột nhiên nghĩ ra còn có việc đi trước.”

Sau khi nữ sinh đi, nam sinh toàn thân thoải mái sung sướng, vui vẻ đến mức hận không thể vừa đi đường vừa nhảy nhót, cậu phục vụ sinh bóp trán: “Ông chủ để cậu tới là để mời chào chuyện làm ăn, không phải dọa khách hàng chạy mất.”

“Ai bảo cô ta cứ chớp chớp mắt mà nhìn anh.” Nam sinh không thềm để tâm.

Tui cảm thấy chớp chớp mắt nhìn cậu ấy nhất chính là cậu thì có. Thẩm Xán trong lòng thầm phun nước bọt.

Cậu phục vụ sinh nghe vậy hành động lại hoàn toàn vượt khỏi dự kiến của Thẩm Xán, tiến lên ôm lấy nam sinh: “Thích anh như vậy sao, hận không thể nói cho mọi người em là bạn trai anh?”

“Đúng vậy, em thích anh nhiều như vậy, nên tuyệt đối không thể để người ta cướp đi, em thấy cô ta căn bản chính là liếc mắt đưa tình đối với anh, muốn quyến rũ anh.”

“Đừng nói lung tung, cô ấy bạn trai rồi.”

“Có bạn trai thì sao? Tên con trai nào so được với anh chứ?”

Cậu phục vụ sinh không để ý trong quán có người liền kéo nam sinh qua hôn lên: “Anh thật xác định em yêu chết anh.”

Nam sinh liếm liếm môi: “Thế còn anh? Có thích em yêu chết anh như vậy không?”

Phục vụ sinh lại hôn nam sinh, càng thêm kịch liệt, dùng hôn để thay thế câu trả lời.

Thật là một màn ngược cầu hay, Thẩm Xán thật sự không thể xem tiếp được nữa tính tiền rồi rời đi.

Hai cậu con trai cũng có thể lưỡng tình tương duyệt sao?

Hai người lúc này ảnh hưởng khiến Thẩm Xán không thể không thừa nhận đáp án là có.

Vậy mình và Quý Quân Húc thì sao?

Lập tức lắc đầu xua tan ý tưởng vớ vẩn trong lòng, mình với Quý Quân Húc sao có thể chứ?

Tui đối với anh chẳng qua là vì đánh cuộc diễn trò mà thôi, tui không thích anh, cả đời này đều không có khả năng thích anh!

Tác giả có lời muốn nói: Huyền Huyền cùng Tiểu An Tử lại đến làm khách mời Ta phát hiện ta đối với đôi này thật sự rất thiên vị [^]/

16. Chương 16: Quá Lửa

Tập hợp lần hai là thời khắc hồi hộp nhất, giám khảo trên đài công bố thứ hạng, giải ba có ba người, giải nhì hai người, giải nhất một người.

Bạn nữ cùng đi được giải ba, Thẩm Xán vỗ tay chúc phúc cho bạn mình, đồng thời trong lòng thấp thỏm bất an, giải ba không có mình, chỉ còn lại ba giải thưởng, sẽ có mình sao? Từ nhỏ Thẩm Xán liền đối với thứ hạng đặc biệt cố chấp, bởi vì trong nhà có Quý Quân Húc, cậu muốn hạ thấp anh xuống, muốn ánh mắt ba mẹ dừng lại tại bản thân, muốn đạt được càng nhiều khen ngợi.

“Trùng hợp là giải nhì có hai thí sinh cùng đến từ thành phố G, một em là đến từ trường trung học phổ thông chuyên Úc Vệ Hằng, một em là đến từ trường trọng điểm Thẩm Xán.....”

Nghe được tên chính mình Thẩm Xán không biết là nên buồn bã hay may mắn, giải nhì, không thấp nhưng cũng không cao, nếu Quý Quân Húc biết sẽ thất vọng sao? Sẽ xem thường chính mình, cảm giác chính

mình không đủ năng lực?

Cầm lấy cúp trên tay, Thẩm Xán cũng không sung sướng quá nhiều, nếu không phải lúc thi lãng phí thời gian dài, nếu có thể đem tất cả ý tưởng đều viết ra, có phải hay không liền có thể đạt giải nhất? Như vậy khi cậu nhìn thấy Quý Quân Húc là có thể vênh váo đem cúp ném cho anh: Xem, tui đoạt cúp nè, chuyện nhỏ ấy mà. Như vậy Quý Quân Húc sẽ thế nào? Sẽ vui vẻ? Hay ghen tị? Hay sẽ như lần trước ôm lấy mình rồi hôn?

Sau khi kết thúc trao giải, thầy phụ đạo muốn du ngoạn đó đây rồi mới trở về, liền đem ngày bay chậm lại một buổi, dự định lấy vé máy bay tối thứ ba, kế hoạch hưởng thụ lễ Giáng Sinh liền đi tong, Thẩm Xán nhìn vé máy bay mà hận không thể đổi vé tự bay về.

Sau tiếng chuông đêm Giáng Sinh máy bay mới đáp xuống trễ, trở lại thành phố G đã là rạng sáng 3h.

Thẩm Xán không có hành lý gì nhiều cũng không mua này nọ, hai vai hai túi uể oải từ trên máy bay xuống.

Rạng sáng người ra đón cũng không nhiều, chỉ vài tốp người liếc mắt liền có thể xem hết. Thẩm Xán từ xa liền thấy Quý Quân Húc đứng ở đại sảnh, biểu tình lúc đó nếu cậu tự thấy được nhất định sẽ giật mình, không thể mô tả bằng lời được, tưởng như mưa dầm liên miên lại đột nhiên gặp trời quang mây tạnh, khoảnh khắc ấy sáng bừng lên! Mỗi một lúc ban đầu đều đi bay hết, trong mắt chỉ còn lại một người.

Bước chân không tự chủ được mà nhanh hơn, cuối cùng chạy qua, ôm lấy anh: “Anh sao lại đến?”

Bạn nữ cùng đi và thầy giáo phụ đạo đi ở phía sau hai mặt nhìn nhau, bọn họ lúc nào tình cảm tốt như vậy? Không có nghe nói qua.

“Khụ..... Ba lái xe đưa anh đến.” Thẩm Khang Viễn thanh âm ở phía sau vang lên, “Xem ba lái xe vất vả như vậy, có phải hay không cũng nên cho ba một cái ôm?”

Thẩm Xán ngượng ngùng buông ra Quý Quân Húc, lúc này mới phản ứng lại chính mình quá mức kích động, xấu hổ ôm Thẩm Khang Viễn: “Ba, con rất nhớ ba.” Khi nói chuyện lại nhìn Quý Quân Húc.

“Ba cũng nhớ con.” Thẩm Khang Viễn vỗ vỗ Thẩm Xán, “Đi, về nhà thôi.”

Sau khi cùng thầy và bạn bè tạm biệt, Thẩm Khang Viễn mang theo Thẩm Xán cùng Quý Quân Húc rời đi trước.

Thẩm Khang Viễn tự mình lái xe, không khiến chú Ngô lại đây, Quý Quân Húc như trước ngồi ở ghế sau, Thẩm Xán theo thói quen định mở cửa bên kia, quay đầu lại nhìn thấy Thẩm Khang Viễn đành đóng cửa rồi ngồi vào phó lái.

“Kết quả thi đầu ba đã nghe các thầy nói, hạng nhì, thật sự rất tốt.” Thẩm Khang Viên khen.

“Lẽ ra có thể tốt hơn nhưng thời gian không kịp, nghĩ thêm một đoạn cũng chưa viết kịp.” Hạng nhì không phải thứ hạng Thẩm Xán kỳ vọng.

“Lúc nào có thể nhìn đến bài văn của con?”

“Sau một khoảng thời gian, tập san cuối kì của trường chắc sẽ đăng. Ba sẽ không biết đề thi có bao nhiêu biến thái, trong ba giờ phải viết một đoạn văn hai ngàn từ, kết cục phải cùng mở đầu hoàn toàn trái ngược, còn phải đảm bảo tính logic cùng hoàn chỉnh.”

“Phải không, có vẻ khó, con viết như thế nào?”

“Con.....”

Ba con Thẩm ngồi ở hàng trước tâm sự một đường, đây có thể là lần đầu tiên từ sau khi mẹ qua đời Thẩm Xán cùng Thẩm Khang Viên trò chuyện được vui vẻ mà lâu nhất. Quý Quân Húc ngồi ở phía sau lẳng lặng nhìn hai ba con, nhìn Thẩm Xán tươi cười ánh tận đáy mắt, nghe tiếng hoan hô vui vẻ của cậu, chợt cảm giác rằng nếu có thể cả đời như vậy thật tốt.

“Về đến nhà, nhanh chóng tắm rửa lên giường nghỉ ngơi, cũng đừng lên trường hôm nay, buổi tối chờ ba trở về mở cho con tiệc đón gió tẩy trần, chúc mừng con đoạt giải.” Thẩm Khang Viên đánh vài ngáp rồi vào phòng ngủ bù.

Thẩm Xán tắm xong đi ra cứ tưởng rằng trong phòng sẽ nhiều thêm một người, kết quả lại trống rỗng, cố ý chậm rãi lau tóc, chú ý nghe có người hay không đến mở cửa. Lau tóc muốn rụng mà cửa đều không thấy động tĩnh, Thẩm Xán tức giận ném khăn mặt xuống lầu.

Cửa phòng Quý Quân Húc luôn luôn không khóa, vừa đẩy cửa ra thì thấy anh đang tựa vào đầu giường xem trích dẫn văn học.

“Chăm chỉ vậy, rạng sáng không ngủ còn đọc sách?” Thẩm Xán đi đến bên giường ngồi xuống, cuốn sách trước mắt càng xem càng chướng mắt, đọc sách đọc sách, về sau cùng sách cả đời đi.

Quý Quân Húc buông trích văn xuống giường tìm máy sấy thay cậu thổi tóc: “Đem tóc sấy khô rồi ngủ tiếp, nếu không tỉnh dậy sẽ đau đầu.”

Tức giận rốt cuộc bị thổi tắt một chút, Thẩm Xán ngửa đầu hưởng thụ Quý Quân Húc phục vụ.

“Ngủ không được?” Tóc được sấy khô, Quý Quân Húc sờ vào cảm giác tốt đến nỗi muốn thay cậu vuốt lông.

“Anh một chút đều không nhớ tui?” Thẩm Xán giữ chặt vạt áo của Quý Quân Húc ngẩng đầu nhìn anh.

Vừa tắm xong đi ra, ánh mắt cậu còn mang theo sương mù khiến Quý Quân Húc trong lòng run lên, nâng mặt cậu cúi đầu hôn xuống.

Đầu lưỡi tại miệng đảo quanh, mút nước bọt ngọt lành trong miệng, như thế nào cũng không đủ, luôn muốn càng nhiều.

Tay Thẩm Xán giữ chặt vạt áo Quý Quân Húc dần dần hướng lên trên, ôm chặt cổ anh, nghiêng đầu làm cho nụ hôn càng sâu sắc, lưỡi cũng không hề tránh né, theo Quý Quân Húc quẩn quýt, nước bọt không kịp nuốt xuống chảy dọc theo khóe miệng, trượt xuống cổ.

Thẩm Xán chủ động không thể nghi ngờ lửa cháy thêm dầu, Quý Quân Húc đem cậu đè trên giường, hôn qua khóe miệng, nước bọt chảy xuống đều được liếm láp sạch sẽ.

Áo tắm trước ngực bị phân tán, tay Quý Quân Húc từ áo thò vào, mò lên đầu ngực mềm mại.

“Dừng.....” Bàn tay đang mơ trốn bị đè lại, Quý Quân Húc lúc này mới phát hiện người phía dưới đang sợ hãi.

Im lặng lấy tay rút về, Quý Quân Húc hôn nhẹ bờ môi của cậu, nằm qua một bên.

Thẩm Xán bối rối cài lại áo tắm, cậu chỉ muốn chính miệng Quý Quân Húc thừa nhận thích mình, không có nghĩ tới diễn giả làm thật, liền bản thân đều bồi vào. Vừa nãy đã vượt qua phạm vi hôn môi đơn thuần, cậu chợt nghĩ nếu không phải đúng lúc mình ngăn lại chỉ sợ một phát không thể vãn hồi (ngăn cản).

Thẩm Xán tuy muốn chạy trốn nhưng nếu rời đi bây giờ sẽ khiến tất cả cố gắng lúc trước đều uổng phí, khiến Quý Quân Húc giống như trước tránh né mình, càng không thể mở miệng.

Dường như nhìn rõ hành động muốn rời đi của Thẩm Xán, Quý Quân Húc nghiêng người đem cậu ôm vào trong lòng: “Giáng Sinh vui vẻ.”

“Qua lâu rồi, hiện tại mới nói không quá muộn?” Thẩm Xán hoảng hốt sợ anh tiến thêm một bước nữa.

Nhưng Quý Quân Húc chỉ là ôm cậu: “Trời còn chưa sáng nên không tính.”

Thẩm Xán liền vui vẻ: “Anh chọn múi giờ của nước nào?”

“Nước Mĩ.”

“Mặc kệ có hiệu quả hay không nhưng tui không có quà tặng cho anh.”

“Món quà tôi đã ôm vào ngực.” Quý Quân Húc cọ cọ cổ Thẩm Xán, khiến Thẩm Xán tê dại không chịu nổi, tim đập kịch liệt, người này sao miệng dẻo vậy, nếu mình là con gái sợ đã sớm bị anh ta làm cho điên đảo, xoay người hướng vào Quý Quân Húc nhìn thẳng ánh mắt anh, “Anh thích tui sao?”

Tim đập thành thịch kịch liệt, Thẩm Xán không rõ là tiếng tim đập của mình hay là của Quý Quân Húc, nhìn anh đầy chờ mong.

“Cậu biết rõ.” Quý Quân Húc mỉm cười đem Thẩm Xán ôm sát, “Tôi mệt rồi, ngủ đi, ngày mai còn muốn lên lớp.”

Anh ta cứ luôn vòng vèo không chịu thừa nhận, nói một câu tôi thích cậu sẽ chết sao? Lần sau, lần sau nhất định khiến anh nói thích cậu. Mí mắt càng ngày càng nặng.....

Khi Thẩm Xán mở mắt ra trời đã sáng choang, bố trí căn phòng khác biệt khiến cậu ngớ ra vài giây mới nhớ ra đang ở phòng Quý Quân Húc, cư nhiên bị anh ôm liền ngủ..... Trong phòng đã không còn thấy Quý Quân Húc, chắc anh đến trường rồi.

Lặng lẽ mở cửa phòng, cậu nhô đầu ra ngoài xác định bốn phía vắng lặng mới dám chuồn ra.

“Tiểu Xán.”

Thẩm Xán lên lầu thì bị bác Tường gọi lại: “Còn sớm như vậy liền tỉnh dậy rồi? Con không ngủ thêm một chút?”

Thẩm Xán không thể không xoay người xuống lầu: “Con ngủ không được, liền xuống dưới xem sao.”

“Bữa sáng vẫn còn, bác đi hâm nóng cho con một chút, ăn xong lại ngủ tiếp.”

“Dạ được.”

Ăn xong bữa sáng thì buồn ngủ cũng không còn, ở nhà nhàn rỗi cũng chẳng làm gì, Thẩm Xán dứt khoát chuẩn bị sách vở đến trường.

“Tôi nghĩ cậu hôm nay không đến.” Tuần Hữu thấy Thẩm Xán liền ngạc nhiên.

“Vài ngày không tới lớp tui sợ không theo kịp.”

“Sợ cái gì, nhà cậu đã có giáo sư nổi tiếng dạy rồi.”

“Giáo sư gì?”

“Quý Quân Húc đấy, lúc trước lớp bọn họ không phải tổ chức phụ đạo một kèm một sao? Bạn nữ anh ta phụ đạo lúc đó đột nhiên điểm số tăng vượt bậc từ đếm ngược từ cuối lớp vọt tới trình độ trung bình, toàn lớp đều nổi điên rồi, mặc kệ nam hay nữ một đám đều mơ ước Quý Quân Húc phụ đạo cho.”

Lúc ấy Thẩm Xán đang vội vàng chuẩn bị cuộc thi, căn bản không nghe nói gì về chuyện này, hiện tại nghe vào lại có cảm giác tự hào, tưởng gì, người nhà tui tui tùy tiện phụ đạo như thế nào đều được.

Giờ ra chơi Thẩm Xán đi tìm Quý Quân Húc muốn nói cho anh cậu đã đến đến trường, buổi tối tan học liền cùng nhau trở về. Đi đến trước cửa sổ phòng học, thấy bên trong Quý Quân Húc đang chỉ vào đề bài thi hướng dẫn một bạn nữ, hai người đầu kề sát vai kề vai, thân mật không tả được. Mặt Thẩm Xán lập tức u ám, gõ gõ cửa sổ chỉ vào Quý Quân Húc, để mọi người đem anh gọi ra.

“Đang giảng bài?”

“Ừ, có một bạn nữ trong lớp không hiểu đề bài.”

“Quý giáo sư hiện tại so với thầy giáo còn bận rộn hơn nhỉ, tui đây liền không quấy rầy anh truyền đạo.” Thẩm Xán quay đầu liền đi, Quý Quân Húc lập tức đuổi theo đi giữ chặt cậu: “Làm sao? Tức giận?”

“Tui..... Anh cao giá vậy tui cao hứng còn không kịp.”

“Thật không?” Quý Quân Húc kề sát.

“Anh điên à? Đang ở trường học!” Thẩm Xán mau đẩy ra Quý Quân Húc, nhìn chung quanh, may mà không ai chú ý.

“Không tức giận? Lập tức muốn đến trường là nhưng nhớ tôi sao?”

“Cùng anh có quan hệ gì đâu, tui chỉ sợ mất bài học quá nhiều.”

“Đến muộn như vậy thì trước tiên khiến Quý giáo sư giúp cậu bồi bổ nào”

“Nói anh béo anh còn tức giận.”

17. Chương 17: Anh Trai

Sau khi tan học, nhận được điện thoại của Thẩm Khang Viễn bảo rằng nhân dịp ăn mừng việc Thẩm Xán đoạt giải, ông tổ chức một bữa tiệc lớn bên ngoài, hai người chưa về nhà liền lên xe chú Ngô phóng thẳng đến khách sạn Thẩm Khang Viễn đã đặt tiệc.

Đến nơi mới phát hiện Thẩm Khang Viễn còn gọi thêm gia đình chú của Thẩm Xán cùng với gia đình bác Quý Quân Húc, cũng là hai nhà Thẩm Kiều và Quý Quân Minh.

Hai người tới trễ, các bậc cha mẹ đang ngồi đánh bài với nhau, Thẩm Kiều và Quý Quân Minh cũng ngồi ngay ngắn ở một bên tán gẫu.

“Anh Quân húc ~~~” Thẩm Kiều đang buồn đưa lê khí thế thì nhìn thấy Quý Quân húc xuất hiện, bình thường sẽ nhiệt tình nhào tới, ai ngờ mới vừa cất bước đã bị Quý Quân Minh lén đuổi chân ra làm cô vấp té.

“Em không sao chứ?” Quý Quân Minh nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy Thẩm Kiều.

“Nha đầu này cứ hấp ta hấp tấp, chẳng có ra dáng con gái gì cả.” Chú của Thẩm Xán trách.

Thẩm Kiều hơi trừng mắt nhìn Quý Quân Minh: còn không phải anh hại tôi!

Quý Quân Minh cười cười vô tội: “Con gái như vậy mới đáng yêu, mới được người ta thích.”

Mặt cô đỏ bừng xém ngã oặt vào lòng Quý Quân Minh.

“Tiểu Xán, chúc mừng con đoạt giải!” Chú của Thẩm Xán chúc mừng cậu, cha mẹ Quý Quân Minh cũng thật vui mừng.

“Cám ơn chú ạ.”

Thẩm Khang Viễn lững thững đến muộn, Thẩm Xán thấy giận dữ cha mình.

“Mở tiệc mà tới chậm, xin lỗi mọi người rồi.” Thẩm Khang Viễn bắt chuyện với mọi người rồi vào chỗ.

Thẩm Khang Viễn ngồi ở vị trí chủ tiệc, lần này chủ yếu là vì chúc mừng Thẩm Xán nên cậu ngồi xuống sát bên cạnh Thẩm Khang Viễn, Quý Quân Húc cũng được bố trí ở bên kia ông. Cha mẹ hai nhà phân ra ở cùng phía với chỗ ngồi của Thẩm Xán và Quý Quân Húc, lần này Thẩm Kiều biết ngoan ngoãn không còn tự ý sang chỗ Quý Quân Húc mà dán lên anh nữa, an phận ngồi cạnh Quý Quân Minh.

“Dạo này Kiều Kiều học hành thế nào rồi? Đã sơ tam, sang năm lên cấp ba cần phải cố gắng nhé.” Thẩm Khang Viễn hỏi thăm.

“Rất tốt ạ, đậu vào trường G không thành vấn đề đối với con.” Thẩm Kiều tràn đầy tự tin.

“Đừng nghe nha đầu này quăng bom, kết quả học tập gần đây bê bết thảm hại, chẳng biết có phải do yêu đương sớm không?” Tiểu Thẩm Thẩm chỉ tiếc mài sắt không nên kim.

Thẩm Kiều lén liếc mắt nhìn Quý Quân Minh, ngoài miệng nhanh nhẹn phản bác: “Ai nói kết quả con thảm hại? Điểm thi ngữ văn hơi kém một chút, nhưng không phải môn Anh tiến bộ hơn rất nhiều so với lần trước?”

“Định chờ sang cấp ba sẽ cho con bé đi du học nước ngoài, ngành giáo dục trong nước không ổn.” Chú Thẩm Xán cắt ngang tranh luận của hai mẹ con.

Nghe vậy Quý Quân Minh nhìn Thẩm Kiều, Thẩm Kiều cũng lần đầu tiên nghe chuyện đó bèn nói: “Cha, con không đi!”

“Đừng sinh ngoại quá, không phải cái gì nước ngoài cũng tốt, nền giáo dục trong nước tuy là không ổn nhưng nhìn toàn diện thì vẫn thích hợp, hơn nữa con bé còn nhỏ tuổi, chờ lên đại học rồi xuất ngoại cũng chưa muộn.” Thấy hai người phụ nữ đang chực bùng nổ chiến tranh, Thẩm Khang Viễn vội đứng ra phân giải.

“Chuẩn chuẩn!” Thẩm Kiều liều mạng gật đầu.

Chuyện này không tiếp tục nữa, đề tài về chế độ giáo dục trong nước ngoài nước có tranh cãi cũng thường đi đến ngõ cụt, trình độ văn hóa của cha mẹ Quý Quân Minh không cao nhưng khi nói chuyện khá là khéo léo, một bàn người ngược lại chẳng cảm thấy lúng túng, vừa nói vừa cười, bầu không khí hòa hợp.

“Hôm nay mời mọi người đến đây một là để ăn mừng Tiểu Xán đoạt giải, hai là muốn mượn cơ hội này tụ tập với nhau, ba...” Thẩm Khang Viễn nghiêng đầu quay sang Quý Quân Húc, Thẩm Xán nhìn ra nên trong lòng bồn chồn, có linh cảm không lành.

“Ba là muốn nói cho mọi người dự định nhận Tiểu Húc làm con nuôi, Tiểu Xán, sau này anh thành anh trai con rồi.” Thẩm Khang Viễn cùng nắm lấy tay hai người.

Chuyện này đối với những người được mời hôm nay vốn là trong dự liệu, không có gì kỳ quái, Quý Quân Húc ở nhà Thẩm nhiều năm như vậy, trừ việc ngoài miệng vẫn gọi Thẩm Khang Viễn là “chú Thẩm”, còn lại chẳng khác gì cha con ruột với nhau. Nhưng những gì Thẩm Xán nghe được thì khác lắm, cậu rút tay ra: “Anh trai? Con không nhớ mẹ con có sanh một đứa lớn như vậy! Anh ta vĩnh viễn đừng hòng làm anh trai con!” Cậu giận dữ đẩy ghế ra rồi chỗ, không để ý đến một bàn đầy người gượng gạo, chẳng quan tâm Thẩm Khang Viễn thịnh nộ ngút trời, càng không nhìn đến Quý Quân Húc đang khó xử.

“Con cảm ơn lòng ưu ái của chú Thẩm, nhưng con thấy quan hệ hiện tại đã rất tốt rồi, dù cho chú có nhận con làm con nuôi hay không thì con vẫn xem chú như cha con, con không đòi hỏi gì nhiều, chỉ cần có thể cùng sinh hoạt một nhà như bây giờ.”

“Tiểu Húc...”

Sau khi bắt luận Thẩm Khang Viễn có nói thế nào Quý Quân Húc cũng không chịu đáp ứng, ý tốt bị xem nhẹ khiến Thẩm Khang Viễn tức giận đến mặt mày tái nhợt, một bữa cơm tan rã trong cụt hứng.

Thẩm Xán rời đi từ lâu, Quý Quân Húc ngồi xe của Thẩm Khang Viễn, không nói gì suốt dọc đường.

Đến nhà Thẩm Khang Viễn giận đến mức về thẳng phòng mình, Quý Quân Húc trong phòng nhìn tới 12 giờ đêm, phỏng chừng Thẩm Khang Viễn ngủ rồi mới mò lên lầu.

“Anh vào đây làm gì?” Quý Quân Húc vừa mở cửa, Thẩm Xán đã bị kinh động trên giường, hiển nhiên cũng không ngủ.

“Còn chưa ngủ?” Quý Quân Húc trở tay khóa cửa phòng, rón ra rón rén đi tới bên giường.

“Có ngủ hay không mắc mớ gì đến anh?”

“Vẫn bực mình chuyện ở bữa ăn?”

Thẩm Xán xoay người quay lưng ra ngoài không để ý đến anh.

Quý Quân Húc nhân cơ hội tiến vào trong chăn, ôm lấy người từ sau lưng: “Sao tôi có thể làm anh trai của cậu được.” Lời nói dịu dàng rót vào trái tim Thẩm Xán, ngữ điệu kéo dài đầy tình ý, tràn ngập yêu thương.

“Tôi muốn làm...” Quý Quân Húc kéo dài giọng.

“Làm gì?” Thẩm Xán đã quên tức giận bật thốt lên.

“Làm tướng công của cậu.” Quý Quân Húc cười nói.

“Cút, không biết xấu hổ.” Thẩm Xán vùng lên nắm đấm, Quý Quân Húc đưa tay chặn lại, nắm đấm bị Quý Quân Húc bắt được chơi đùa đặt lên đôi môi mềm mại...

Ánh trăng chiếu tỏa khắp phòng, Thẩm Xán có thể thấy hình dáng mờ ảo của Quý Quân Húc, cậu cảm nhận tay của mình trên môi anh được hôn qua tình tế, giống như đang hết sức cẩn thận nâng niu một thứ

trân bảo quý hiếm, bao nhiêu hậm hực trong lòng được quét sạch sành sanh, chỉ còn lại niềm vui sướng. Coi như dù cho ba có ưu ái Quý Quân Húc như thế nào, người anh ta yêu nhất vẫn là mình đây.

Cậu nghiêng đầu hôn lên môi Quý Quân Húc, rút tay về vỗ vỗ mặt anh, chiếc lưỡi nhẹ nhàng quét qua đôi môi, mát liếm...

Khi đó đại khái Thẩm Xán cũng không hiểu rõ vì sao mình lại giận như vậy lúc nghe ba muốn nhận Quý Quân Húc làm con nuôi, rốt cục là tức việc ba càng lúc càng cưng chiều Quý Quân Húc, vẫn sợ sệt lắm...

Quý Quân Húc nhìn người đã ngủ say trong lồng ngực mình, anh nhẹ nhàng đưa tay kê đầu cậu sát vào lòng. Do Thẩm Xán với anh luôn không hợp nhau, mấy năm qua chú Thẩm vẫn không đề cập đến việc nhận anh làm con nuôi, tại sao bây giờ đột nhiên lại nhắc tới? Là vì gần đây quan hệ giữa anh và Thẩm Xán có nhiều cải thiện, phải chăng ông đã phát hiện ra điều gì rồi bóng gió nhắc nhở anh không nên vượt quá giới hạn?

Người trong ngực bỗng choàng cánh tay qua ôm lấy eo Quý Quân Húc, ngón tay Quý Quân Húc vuốt nhẹ lên gò má cậu, nếu như năm đó chú Thẩm thật sự thu dưỡng anh, giờ bọn họ là anh em trên pháp luật rồi, là đồng tính thôi cũng đã khiến đoạn cảm tình này trở nên gian nan, giả sử lại trở thành anh em với nhau, liệu bản thân anh còn có thể lấy đủ dũng khí theo đuổi Thẩm Xán như hiện tại không? Đỡ được cái là chuyện như vậy không xảy ra, bọn họ không phải anh em, cả đời này cũng không muốn làm anh em!

Sáng hôm sau tỉnh lại, Quý Quân Húc không ở cạnh bên, lẽ nào tối qua đã ngủ thiếp đi trong lòng anh ấy? Thẩm Xán đứng là chưa từng phát hiện mình lại ngủ ngon như thế này.

Kỳ quái, hôm nay sao anh ta không gọi mình rời giường? Thẩm Xán vừa mặc quần áo vừa bồn chồn, nhìn về phía đồng hồ báo thức ở đầu giường thì thấy đúng sáu giờ rưỡi, gần với thời gian thức dậy như mọi hôm, có tiếng bước chân vang lên ngoài cửa, là Quý Quân Húc.

Thẩm Xán mau mau cởi đồng quần áo còn chưa mặc vô xong, chui vào chăn giả bộ tiếp tục ngủ.

Cốc, cốc, cốc. Phong cách gọi cửa không đổi của Quý Quân Húc là ba tiếng gõ, sau ba tiếng không ai trả lời thì anh sẽ đẩy cửa đi vào luôn.

Ba tiếng qua đi, Thẩm Xán cố ý không nói gì, quả nhiên Quý Quân Húc đẩy cửa vào: “Thức dậy nào.”

Thẩm Xán còn chưa để ý, Quý Quân Húc lấy tay bóp mũi cậu rồi dùng môi lấp kín môi cậu.

“Anh định làm tui ngộp chết sao?” Rốt cục Thẩm Xán không giả vờ được nữa bèn đẩy Quý Quân Húc ra.

Quý Quân Húc liếm liếm môi: “Sau này nếu không dậy, ngày nào cũng gọi cậu bằng cách này nhé.”

“Tên quý cuồng hôn.”

“Chính xác.”

“Tui muốn thay đồ, anh đi chỗ khác.”

“Ồ, cũng không phải tôi chưa từng thấy qua.”

“Anh nhìn lên tui thay đồ, cũng nhìn trộm tui tắm đúng không?” Thẩm Xán cảnh giác.

Ánh mắt Quý Quân Húc đảo một vòng trên người Thẩm Xán, khiến Thẩm Xán có ảo giác như anh nhìn xuyên qua được lớp quần áo mình.

“Hồi đó vừa tới ở nhà họ Thẩm, không biết tắm với nhau bao nhiêu lần rồi, bây giờ mới hối hận đã muộn.” Quý Quân Húc cười nói.

“Lúc đó là còn nhỏ, không giống bây giờ!”

“Sao cơ? Không giống chỗ nào? Để tôi đến kiểm nghiệm kiểm nghiệm.” Nói xong liền đi vạch áo Thẩm Xán ra.

“Hai thằng nhỏ còn chưa dậy sao?”

“Tiểu Húc dậy rồi, chắc là đang gọi Tiểu Xán.”

Giọng nói Thẩm Khang Viễn cùng bác Tường truyền đến rõ ràng, Quý Quân Húc bò lên trên người Thẩm Xán, chỉnh chỉnh y phục: “Tôi xuống trước, cậu sửa soạn xong cũng xuống sớm một chút... Đừng quên xin lỗi chú Thẩm.”

“Chú Thẩm, chào chú.”

“Chào.” Thẩm Khang Viễn ngẩng đầu nhìn Quý Quân Húc từ trong phòng Thẩm Xán bước ra như thường ngày chào hỏi, cũng không biểu thị gì đặc biệt.

Chẳng lẽ mình nghĩ nhiều quá rồi, chú Thẩm chỉ đơn giản muốn nhận mình làm con nuôi mà thôi?

“Ba, chào ba.” Động tác Thẩm Xán vội vàng vừa chỉnh đốn vừa xuống lầu.

Thẩm Khang Viễn không ngẩng đầu chẳng muốn để ý đến cậu.

Thẩm Xán ngượng ngùng ngồi xuống trước mặt ông nhận lấy sữa đậu nành do bác Tường bưng lên: “Tối qua... Là con không tốt, con xúc động quá, đã phá hỏng buổi họp mặt... Con xin lỗi.”

Thẩm Khang Viễn kinh ngạc nhìn Thẩm Xán, thằng nhỏ này có thể nói lời xin lỗi, mới qua một đêm mà đã học được cách tự kiểm điểm?

Về mặt không thể tin được của ba khiến Thẩm Xán có chút không dễ chịu, ba chữ “con xin lỗi” thật khó nói ra khỏi miệng, trước đây cũng chẳng buồn giải thích, giờ mọi việc có vẻ khác thường, Quý Quân Húc nhất định đã làm gì đó kỳ quái.

“Quên đi, lần sau chú ý.” Bầu không khí lúng túng đến tột độ, cuối cùng khi Thẩm Khang Viễn rốt cục mở miệng, một hồi phong ba coi như lắng lại.

18. Chương 18: Ngoại Truyện: Minh Minh Và Kiều Kiều

“Về đến nhà rồi sao?” Di động Thẩm Kiều sáng lên, là tin nhắn của Quý Quân Minh.

“Đến rồi đến rồi ^_^, còn anh?”

“Ừ, vừa tới, chuẩn bị tắm một cái rồi đi ngủ.”

“Tắm một cái? Em thêm...()”

“Dừng lại, cô nàng lưu manh.”

“Khà khà.”

“Hôm nay chú nói đến việc muốn em xuất ngoại...”

“Tuyệt đối không thể! Em liều chết không đi!”

“Anh nghĩ, nếu em muốn đi thì đi đi, không cần vì anh mà khó xử, dù sao cơ hội du học không phải ai cũng có được.”

“Anh muốn vứt bỏ em à? (Gương mặt oán phụ, cắn khăn mùi soa)”

“Không phải!”

“Khà khà, vậy thì tốt, có chàng đẹp trai như anh thì ai gia (tiếng thái hậu hoặc hoàng hậu tự xưng mình sau khi chồng mất trong tiểu thuyết, kịch ngày xưa) làm sao cam lòng bỏ anh một mình xuất ngoại?”

“—||| em phải cấp 3 thiết không, tưởng đại học năm 3 chứ!”

“Ghét quá ~~~ người ta còn nhỏ mà ~~~”

“Ngủ sớm một chút, chuẩn bị tinh thần sáng mai lên lớp cho khỏe.”

“Ừ, mục tiêu của hai đứa mình là cùng đậu vào trường G! Cố lên!”

“Cố lên, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon, nhất định ngủ nhanh lên một chút nha, như vậy người ta mới có thể đi vào trong mộng tìm anh.”

“Được (3) ”

“ ”

Quý Quân Minh nhìn di động lộ ra nụ cười ngớ ngẩn, con bé này không hề giống cô nữ sinh nhỏ, gái lưu manh cũng không, chẳng qua bên ngoài thì mạnh mẽ như vậy, bị trêu đùa tí là đỏ hết mặt lên, trong thì ngây thơ như ai thôi. Đáng yêu quá đi mất.

Xóa hết toàn bộ tin nhắn ở sau, Quý Quân Minh mới trả lại điện thoại cho mẹ.

“Bạn gái công khai đây à?” Mẹ hỏi.

“Vâng ạ.” Quý Quân Minh gật gù.

Mẹ kéo Quý Quân Minh ngồi xuống: “Mẹ không phản đối yêu đương sớm, nhưng có hai đề nghị này, mẹ không muốn vì yêu mà xao nhãng chuyện học hành, cũng không muốn con vượt rào với bạn gái, vừa có trách nhiệm với bản thân vừa là nghĩ cho cô bé kia. Con làm được không?”

“Chắc chắn được mẹ à.” Mẹ linh hoạt vậy cốt để Quý Quân Minh cảm động, yêu cầu của mẹ cũng là tâm niệm mấu chốt trong lòng Quý Quân Minh.

Đối với Quý Quân Minh và Thắm Kiều mà nói, tương lai, chuyện cả đời cũng còn quá xa xôi, điều bọn họ có thể làm là lo cho hiện tại, hành động đúng đắn nhằm tạo nền tảng cho sau này.

19. Chương 19: Kết Giao

Tiếp xúc với Quý Quân Húc càng nhiều Thắm Xán càng thấy anh đối với cậu tràn ngập yêu thương không hề che giấu.

Tại sao trước đây chẳng phát hiện điều này?

Thắm Xán không khỏi nhớ tới đủ chuyện khi xưa, cậu chán ghét Quý Quân Húc, đối nghịch với anh mọi lúc mọi nơi, mặc dù Quý Quân Húc phản kháng nhưng chưa bao giờ chủ động tìm phiền phức. Đây cũng là bởi vì anh thích cậu?

Nhưng vì lý do gì anh chưa bao giờ nói với cậu rằng anh thích cậu?

Dù chỉ một lần cũng không!

Trước mắt thời gian ước định hai tháng đã qua hơn phân nửa, Quý Quân Húc đối với Thắm Xán ngày càng mê luyến, dung túng, nhưng cách thành công chỉ kém một bước nữa thôi. Quý Quân Húc chưa bao giờ thừa nhận trực diện anh thích Thắm Xán, tuy rằng đã gần gũi thân thể, qua ngôn hành cử chỉ đều có thể nhìn ra anh yêu Thắm Xán chết được, nhưng có ích lợi gì đâu? Thắm Xán cũng chẳng thể dụ Quý Quân Húc hôn môi sờ soạng cậu rồi thu lại đưa bọn Tuần Hữu xem. Chuyện để cho người khác nhìn thấy bị Quý Quân Húc hôn môi, có đánh chết Thắm Xán cũng không đồng ý.

Chờ chút, thu lại? Nếu không thu lại hình ảnh mà chỉ ghi âm giọng nói Quý Quân Húc cũng được vậy?

Thắm Xán lôi ra bút ghi âm trong bọc sách. Quý Quân Húc đưa cậu từ lúc trước khi thi viết văn, sau đó cậu vẫn mang theo bên người, cuộc tranh tài kết thúc rồi cậu vẫn không để nó ở nhà.

Thắm Xán tận hưởng bút ghi âm trong tay rồi làm ra một quyết định ngu xuẩn nhất trong cuộc đời.

Kế hoạch đã định, không lâu sau cơ hội liền đến.

Thắm Khang Viễn đi công tác, con gái bác Tường sắp thai nên bà xin nghỉ về nhà chăm sóc. Lần nữa trong nhà chỉ còn một mình Quý Quân Húc và Thắm Xán.

“Hôm nay có dưới nhà không?” Thắm Xán mở cửa ra trong nhà không một bóng người, cậu nhìn về phía Quý Quân Húc hỏi.

“Muốn ra ngoài ăn sao?”

“Không phải anh từng nói đồ ở ngoài mất vệ sinh à?”

“Đó là khi cậu bệnh, sức đề kháng kém.”

“Ý anh là bây giờ tôi khỏe mạnh sức đề kháng cao rồi thì tha hồ nạp chất độc vào người đúng không?”

Quý Quân Húc trịnh trọng gật gù.

“Tui mặc kệ, hôm nay tui muốn ăn ở nhà, mì bò! Lần trước anh nói mì bò hay lẩu rất cục chỉ có mì không có bò, lần này bất kể anh nói gì tui cũng muốn ăn bò!” Thẩm Xán chặn ở cửa không cho đi ra.

“Được được được.” Quý Quân Húc thả cặp sách xuống, buộc tạp dề lên rồi tiến vào bếp làm bữa tối cho ông hoàng nhỏ.

Thịt bò trong ngăn đá trước tiên cần phải lấy ra rã đông, để tan tự nhiên cơ bản không thể được, đem vào lò vi sóng cũng cần thời gian, xét thấy ông hoàng nhỏ gào khóc đòi ăn, Quý Quân Húc không đợi nó tan ra hết mà động dao cắt ngay, kỹ thuật xắt thịt của anh vốn cần phải luyện tập thêm, thành quả cũng là có thể tưởng tượng được rồi.

Lúc làm xong hai tô mì bò nóng hổi bung lên bàn, Thẩm Xán đã đói bụng đến mức ngực dán dính vào lưng, cậu ném thử một miếng, mùi vị không tệ lắm, nhưng thế nào cũng không cần nổi miếng thịt bò.

“Quả nhiên cho dù nấu thịt bò ngon đến cỡ nào cũng phụ thuộc vào trình độ xắt thịt của đầu bếp.” Thẩm Xán ghét bỏ đem toàn bộ thịt bò thả qua tô Quý Quân Húc.

Quý Quân Húc gấp miếng thịt lên ném thử một cái: “Hắn là thịt bò của bác Tường không tự chín được.”

“...” Thẩm Xán không còn gì để nói.

Mặc dù bò khó nuốt, nhưng mùi vị coi như không tệ. Thẩm Xán chùi chùi miệng vỗ cái bụng tròn vo ngồi trên salông xem tivi, Quý Quân Húc lau bàn rửa chén chà nồi, tất cả đều ngay ngắn trật tự, không khí êm đềm chẳng khác nào cặp vợ chồng già sống với nhau đã mấy chục năm.

“Không làm bài tập sao?” Quý Quân Húc chùi xong đồng nồi, xoa tay một chút rồi đi ra ngồi xuống bên cạnh Thẩm Xán.

“Mai chủ nhật mà, đêm nay thả lỏng một chút.” Thẩm Xán tự nhiên gối đầu lên đùi Quý Quân Húc.

“Không giống cậu mọi ngày, thường thì cậu làm xong bài mới đi nghỉ.” Quý Quân Húc sờ sờ tóc Thẩm Xán.

“Hôm nay tui mệt không muốn học không được hả?”

“Được, cậu muốn bất cứ thứ gì cũng được.”

“Thật chứ?” Thẩm Xán đột nhiên phần khích ngựa đầu nhìn Quý Quân Húc.

“Thật.”

“Vậy anh nói thích tui đi.”

“ ... ”

Im lặng, trầm mặc một lúc lâu, yên tĩnh đến mức Thẩm Xán muốn lạnh cả người.

Tại sao anh ta không chịu thừa nhận? Hay là ngại ngừng mở miệng? Nhưng so với bày tỏ, chuyện thân mật nào cũng đã làm rồi. Có khi nào anh ấy chỉ vui đùa một chút, không thật sự yêu mình nên mới không nói ra được?

Nghĩ tới đây Thẩm Xán như rơi xuống vực sâu vạn trượng, cậu hỏi bằng chất giọng như người chết: “Anh có thích tui không?”

Quý Quân Húc vẫn xoa tóc Thẩm Xán mà không trả lời.

“Không thích tui thì đừng chạm vào tui!” Thái độ của Quý Quân Húc khiến Thẩm Xán bùng phát triệt để, cậu đẩy Quý Quân Húc ra đứng dậy đi khỏi ghế salông, lại bị người phía sau giữ chặt kéo trở vào lòng: “Ngoan, đừng có nhoi, cậu biết mà.”

Ngã vào lòng Quý Quân Húc, khoe miệng Thẩm Xán không thể kềm lại mà nhếch lên, cậu biết thái độ Quý Quân Húc đang mềm dần, anh ta hẳn là thích mình, xem ra phải hạ một liều thuốc mạnh nhất mới được. Hai tay vòng lấy cổ đối phương, cậu nghiêng đầu dán một nụ hôn lên môi anh: “Tui thích anh, anh có thích tui không?”

Quý Quân Húc kinh hãi nhìn Thẩm Xán, anh chưa từng nghĩ đến việc Thẩm Xán sẽ bày tỏ với anh, dù là nằm mơ cũng chỉ có một mình anh hết lần này đến lần khác thổ lộ tình cảm yêu thương với Thẩm Xán, ôm lấy cậu, nắm chặt tay cậu, hôn lên môi cậu, nhắm – nhắm.

Thẩm Xán được Quý Quân Húc hôn đáp lại nhiệt tình đến tối tăm mặt mày, đầu óc trống rỗng, cảm xúc của toàn bộ cơ thể đều tập trung vào miệng lưỡi hai người đang quấn quýt bên rịt lấy nhau, cậu quên mất

phải nghe câu trả lời, mà theo bản năng đón nhận nụ hôn ấy.

Chẳng biết từ lúc nào Thẩm Xán đã bị đẩy ngã lên sofa, Quý Quân Húc không hề thỏa mãn khi chỉ quần quýt rằng môi với cậu, anh bắt đầu cắn mở khuy áo trước ngực, hôn một đường dọc xuống.

“Đây là dấu răng tôi cắn lúc trước sao?” Đầu lưỡi Quý Quân Húc rà soát trên vai trái Thẩm Xán, anh nhớ mang máng mẹ Thẩm tựa thể vào mùa hạ năm ấy, anh và Thẩm Xán đánh nhau một trận, cắn bả vai cậu bật máu, cũng là mùa hạ năm ấy anh phát hiện ra tình cảm khác thường của mình đối với Thẩm Xán.

“Ừ...” Vậy kết đã khép lại từ lâu, chỉ còn lưu một vết hằn nhàn nhạt, lúc này đây nơi đó đặc biệt mẫn cảm khiến Thẩm Xán không nhận được.

Quý Quân Húc mút mạnh chỗ dấu răng làm ra một vết tím đỏ, muốn cắn một cái nữa, để dấu ấn sắp phai đi sẽ càng sâu sắc thêm, nhưng anh không nỡ. Tay anh mò vào vạt áo, sờ soạng phía sau, vuốt ve tấm lưng mềm mịn của cậu, cứ thế mà thăm dò chậm rãi tiến lên, cuối cùng trượt đến trước ngực lại xoa nắn đầu ti Thẩm Xán.

Lúc này Thẩm Xán mới hết hồn tỉnh lại, vội vàng đẩy người kia ra, nghiêng đầu dựa vào anh: “Anh không trả lời thì tui không cho hôn!”

Vì hôn dữ dội quá nên đôi môi cậu đỏ tươi như muốn chảy máu, Quý Quân Húc nhìn mà không nhận được, tiến lại gần rồi chạm khẽ một cái, hôn nhẹ lên trán cậu: “Tôi thích cậu lắm, thương cậu từ cái nhìn đầu tiên, dù cho cậu ngang ngược hung hăng dữ tợn, tùy hứng, thích gây sự, nhưng tôi vẫn thương cậu, không cách chi kèm chế được.”

Nghe lời thổ lộ mong đợi đã lâu, cậu không biết nên mừng hay nên giận: “Anh đang tỏ tình hay chà đạp tui đó?”

Quý Quân Húc khẽ cười: “Cả hai.”

Cậu không vui, cong miệng lên: “Nếu tui nhiều tính xấu như vậy, anh đừng thích tui làm gì.”

“Không thể được, nếu có thể không thích đã không thích lâu rồi.”

Thẩm Xán lộ ra nụ cười, dặng chân lên đùi Quý Quân Húc, nâng mặt anh mà nói: “Anh nói thương tui đi, tui thích nghe.”

“Tôi thích cậu.”

Thẩm Xán bèn thưởng cho anh một cái hôn lên má bên phải.

“Tôi thương cậu.”

Thẩm Xán lại đề má trái anh ra mà hôn.

“Tôi yêu cậu...”

Thẩm Xán đang xoa xoa hai má Quý Quân Húc, nghe vậy ngậy ngấn hết cả người, yêu so với thích khác xa một trời một vực à, cậu bối rối không biết nên trả lời lại làm sao.

Thấy Thẩm Xán e sợ, Quý Quân Húc bèn nâng mặt cậu hôn tiếp.

“Tôi thích cậu, tôi yêu cậu...” Anh liên tục thổ lộ, từng tiếng yêu thương dần bị răng môi hai người nuốt chửng.

“Tối nay vào phòng tôi.” Không phải câu hỏi mà là câu trần thuật, Quý Quân Húc ôm lấy Thẩm Xán từ salông đi vào phòng.

Thẩm Xán được đặt lên giường liền cảm thấy mối nguy, người hơi rụt lại.

“Đừng sợ, tôi chỉ muốn ôm cậu ngủ chung thôi, sẽ không làm gì khác.” Quý Quân Húc siết chặt Thẩm Xán trong lòng, không cho cậu cơ hội chạy trốn.

“Thật chứ?” Thẩm Xán không sợ chết mà chen vào giữa hai chân Quý Quân Húc cọ cọ, Quý Quân Húc vội kẹp lấy cái chân phiền phức của cậu: “Đừng có châm lửa, bây giờ tôi chưa muốn ăn cậu.”

Hai bộ phận nhô ra dưới thân dán lại với nhau khiến Thẩm Xán không dám lộn xộn nữa, ngoan ngoãn nằm yên.

“Đại học.” Quý Quân Húc nói ra hai chữ bên tai Thẩm Xán.

“Gì cơ?” Thẩm Xán không hiểu.

“Chờ tụi mình sau khi lên đại học thì trao cậu cho tôi được không?” Quý Quân Húc ngậm lấy vành tai Thẩm Xán thở ra hơi nóng hừng hực.

Thẩm Xán đỏ bừng mặt, tim đập âm âm: “Nói... nói gì mê sảng...”

“Tôi yêu cậu, tôi thật lòng muốn cậu.” Quý Quân Húc buông Thẩm Xán ra để cậu đối mặt với anh, “Hiện tại cậu còn chưa thành niên, tôi cho cậu thời gian cân nhắc, nếu như lên đại học chúng ta còn có thể bên

nhau, vậy tôi coi như là lời đồng ý từ cậu, ở bên tôi được không?”

Thẩm Xán nhìn Quý Quân Húc không biết trả lời làm sao, bên nhau ư? Học đại học?

“Nếu tui nói không thì sao?” Thẩm Xán hỏi ngược lại.

“Thế thì tôi liền...” Quý Quân Húc đưa tay xuống dưới.

“Anh dừng tay!” Thẩm Xán đè lại cái tay hạnh kiểm xấu của Quý Quân Húc.

“Có đáp ứng không thì bảo?”

“Rõ ràng anh đang cưỡng bức tui.”

“Nó đó.” Tay không dừng lại tiếp tục mò mẫm phía dưới.

“Được được được, tui chấp nhận là được chứ gì?” Rốt cục Thẩm Xán cũng thỏa hiệp.

“Ngủ ngon... Bạn trai.” Quý Quân Húc hôn nhẹ lên trán Thẩm Xán.

“Chờ chút, bạn trai?”

“Ừ, không phải em đã chịu quen với anh rồi sao?” (kể từ lúc này bọn mình xin đổi xưng hô của Quý Quân Húc đối với Thẩm Xán thành anh-em)

“Anh nói lên đại học mới tính mà?”

“Ừa anh có nói vậy? Em hiểu sai rồi, có điều em đã đáp ứng anh thì đừng hòng đổi ý nhé.”

Mối tình đầu của hai người cứ thế mà chớm nở.

20. Chương 20: Nhung Nhớ

Ánh nhìn đầu tiên khi mở mắt ra thấy được người thương là loại trải nghiệm thế nào?

Quý Quân Húc chỉ biết là chính mình không nở nhắm mắt, toàn bộ buổi sáng tươi đẹp này để nhìn gương mặt say ngủ của cậu đều không cảm giác lãng phí.

Gần bảy giờ sáng, Thẩm Xán trong lúc ngủ mơ xoay người dường như muốn tỉnh lại, Quý Quân Húc vừa thức dậy liền có thể tưởng tượng ra khuôn mặt tươi cười của bản thân cùng hương vị “đêm đầu tiên” của hai người sau một mớ kịch bản dài tối qua còn lưu lại trong phòng bếp, cuối cùng cảm thấy mình trước tiên vẫn nên đi làm bữa sáng. Không phải có câu nói: Muốn bắt lấy trái tim của người đàn ông, liền thông qua con đường dạ dày. Đầu câu cũng không nói rõ chỉ có phụ nữ mới có thể làm.

Vì thế Thẩm Xán tỉnh lại đã ngủ thấymùi khét.... từ phòng ăn.

Xốc chăn lên bước xuống giường, Quý Quân Húc đang tại phòng bếp chiên trứng.

“Tui vừa nằm mơ thấy lửa nên mới tỉnh giấc, kết quả lại không phải mơ, anh tính đốt phòng ăn?” Thẩm Xán dựa trên khung cửa cười nhạo.

“Em đi trước rửa mặt, lập tức sẽ xong đây.”

Thẩm Xán đánh ngáp, đi đến sô pha rồi lại dừng lại quay đầu nhìn Quý Quân Húc đang đại chiến cùng trứng trong phòng bếp, xác định anh không thấy mới khom lưng với vào sofa, lấy ra bút ghi âm giấu kỹ từ tối qua.

Máy ghi âm chất lượng cao cả một đêm vẫn còn pin để chạy.

“Trứng chín rồi, mau rửa mặt.” Thanh âm Quý Quân Húc truyền đến.

Thẩm Xán tim muốn nhảy ra khỏi ngực, sợ tới mức gắt gao cầm máy ghi âm, chậm rãi quay lại. May mắn, anh ta không có đi ra.

Tắt máy ghi âm tắt rồi bỏ vào túi, cậu chậm rãi bình phục tiếng tim đập.

Sau khi lên lầu đem máy cất kỹ, Thẩm Xán mới rửa mặt bước xuống lầu.

Trên bàn cơm chỉ có một phần trứng trắng lấp lánh trong đĩa, bên cạnh là hai chén cháo trắng.

“Chỉ có một?”

“Không đủ trứng.”

Mới đầu Thẩm Xán cho rằng đây chỉ là viện cớ, sau này phát hiện cũng không hẳn, bên trong thùng rác đầy vỏ trứng nói cho cậu biết, quả thật không đủ trứng, bởi vì tất cả đều thất bại.

Trứng trắng muốn thành hình cũng không khó, mấu chốt là phải chú ý kĩ. Thẩm Xán luôn thích trứng trắng hai mặt nhưng bên trong vẫn còn lòng đào, hiển nhiên Quý Quân Húc còn chưa đạt tới kỹ thuật này, bất quá nhìn anh vất vả mới làm ra được thành phẩm, Thẩm Xán vẫn vừa lòng mà chén hết.

“Cũng không tệ lắm.” Thẩm Xán nể tình nói.

“Lần sau nhớ mua thêm trứng để chiên nhiều hơn.”

“Được.”

Ngày đầu tiên hai người chính thức hẹn hò Quý Quân Húc đề nghị: Ở nhà nằm, có thể ôm nhau xem TV, ôm nhau trò chuyện, ôm nhau chơi game..

“Dừng, vì sao tất cả hoạt động đều phải ôm nhau? Hơn nữa hai hoạt động đầu không tính, chơi game như thế nào ôm nhau mà chơi được?”

“Muốn anh chỉ em sao?” Quý Quân Húc vừa nói liền muốn tiến lên làm mẫu.

Thẩm Xán lui về phía sau một bước né tránh: “Nói chuyện đủ rồi đừng đụng chạm tay chân.”

Quý Quân Húc vẫn tiến sát phía trước: “Có ai quen nhau ngày đầu tiên liền lạnh nhạt với bạn trai thế sao?”

“Nếu chúng ta hiện tại mới tính là hẹn hò thì lúc trước tính cái gì?” Thẩm Xán chuyển hướng đề tài.

“Lúc trước có cái gì?”

“Chính là vài chuyện trước đây.”

“Chuyện gì?” Quý Quân Húc giả vờ không hiểu.

“Chính là anh không có việc gì liền vài lần hôn trộm, cưỡng hôn tui!” Thẩm Xán cơ hồ rống lên, giả vờ cái gì mà giả vờ!

“Có thể xem như..... quan hệ bất chính?”

Thẩm Xán mặt tối sầm.

“Yêu đương vụng trộm?”

Tối càng thêm tối.

“Theo đuổi, đó là anh đang theo đuổi em.”

Tối chuyển sang hồng.

“Có ai theo đuổi giống vậy sao?”

“Còn.....”

Nơi cánh cửa truyền đến tiếng chìa khóa tra vào ổ, hai người nhanh chóng tách ra.

“Các con đều ở nhà sao dậy sớm thế?” Thẩm Khang Viễn đẩy cửa đi vào.

“Hôm bữa ba nói thứ hai mới về được mà?” Thẩm Xán đi lên trước, Quý Quân Húc thay Thẩm Khang Viễn tiếp nhận valy.

“Đàm phán xong sớm ba tranh thủ trở về, may mắn vừa kịp ăn sinh nhật bà ngoại ngày mai.”

“Chú Thẩm, một đường vất vả, con buổi sáng nấu cháo, chú muốn ăn một ít lót dạ?”

“Thật sao? Tiểu Húc có thể nấu cháo? Nhất định phải ăn thử rồi.” Thẩm Khang Viễn ngồi vào trước bàn nhanh chóng muốn ăn thử.

“Tui còn có điểm mệt, lên lầu ngủ thêm chút, không được quấy rầy tui.” Thẩm Xán ngáp một cái lên lầu.

Quý Quân Húc kế hoạch cả ngày đều ôm đàn tan biến.

Khóa trái cửa phòng, Thẩm Xán cầm lên tai nghe đem nội dung tối qua nghe lại lần nữa.

“Tui thích anh, anh thích tui sao?”

“Tôi thích cậu, từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu liền thích cậu, cứ việc cậu ngang ngược, tùy hứng, cố tình gây

sự nhưng tôi còn là thích cậu, không thể thoát khỏi.”

“Tôi thích cậu.”

“Tôi thích cậu.”

“Tôi yêu cậu.”

.....

Tất cả đều ở trong đây.

Sau khi lưu nội dung vào máy tính, Thẩm Xán đem đoạn ghi âm cắt đi tập âm cùng đoạn đối thoại không thể khiến người bên ngoài biết được, chỉ lưu lại bộ phận mình muốn, biên tập ra phiên bản Quý Quân Húc đơn phương thổ lộ bỏ lại vào máy ghi âm, đợi đến khi nào đến trường đưa Tuần Hữu cùng Hồ Vân Bằng nghe.

Sau khi biên tập, Thẩm Xán lăn qua lộn lại ngủ không được, so với ngày giao kèo còn một khoảng thời gian, hay trước tiên dừng cho bọn nó nghe, dù sao trong khoảng thời gian này Quý Quân Húc bị chính mình thu phục gắt gao, nói gì nghe nấy, mọi mặt chiều chuộng, so với lạnh nhạt lúc trước sướng hơn bao nhiêu, hưởng thụ một đoạn thời gian tội gì không làm? Cầm ra máy ghi âm trong cặp bỏ vào ngăn kéo.

Chỉ là cho tụi nó nghe một chút để biết Quý Quân Húc thích mình thật lòng, cũng không bịp bợm gì, với lại Tuần Hữu luôn luôn kín miệng chắc cũng không nói gì, không cho Hồ Vân Bằng nghe cũng không sao, lúc đánh cuộc Tuần Hữu thừa nhận nó còn có dám không chịu? Lại từ trên giường xuống đem máy ghi âm trong ngăn kéo đặt vào cặp sách.

Không biết bọn nó nghe được Quý Quân Húc thổ lộ sẽ là biểu cảm gì? Thẩm Xán bất chợt rơi vào tưởng tượng, cũng không thể tưởng tượng nổi, Quý Quân Húc anh ta thích mình, anh ta mà lại thích mình.

Toàn bộ phòng liền nghe thấy Thẩm Xán trốn trong chăn cười quỵ dị.

Ghi âm có nên đợi đến lúc giao kèo rồi mới đưa cho bọn nó, lỡ như không cẩn thận bị Quý Quân Húc biết anh ta nhất định sẽ tức giận, đến lúc đó lại đối với mình nhăn nhó, ai chịu nổi chứ.

Phiền phức!

Kệ, ngủ, chờ gặp bọn nó rồi nói sau.

Thẩm Xán đắp chăn lên ngủ, không hề nghĩ mấy thứ phiền lòng nữa.

Thẩm Xán tỉnh dậy lại đã đến giữa trưa bèn xuống lầu, trong nhà chỉ còn Thẩm Khang Viễn.

“Ba, Quý Quân Húc đâu?”

“Ra ngoài.”

“Đi đâu vậy ba?”

Thẩm Khang Viễn từ máy tính ngẩng đầu liếc Thẩm Xán: “Không rõ, anh cũng chưa nói.”

Hay lại đi cùng Thẩm Kiều?

“Tiểu Xán, con chuẩn bị một chút rồi lát nữa qua nhà bà ngoại.” Trước khi ra khỏi cửa Thẩm Khang Viễn nói.

“Không phải ngày mai sao?”

“Đúng là vậy, nhưng vừa nãy bà ngoại gọi điện kể đã lâu không gặp con, khiến chúng ta qua trước.”

“Dạ được.” Thẩm Xán rất cuộc biết Quý Quân Húc vì sao không ở nhà, đại loại điện thoại của bà bị anh ta nghe được. Đối với cái chết của mẹ, bà ngoại cũng như bản thân lúc đầu giận cá chém thớt, không muốn thấy anh ta, cho nên mỗi lần ba con cậu qua nhà bà ngoại thì Quý Quân Húc đều ở lại nhà.

Bà ngoại nhìn thấy Thẩm Xán liền vui vẻ biết mấy, ôm vào trong lòng gọi “Tâm can”, gọi đến độ Thẩm Xán chỉ biết xấu hổ đáp.

Buổi tối trên bàn ăn, nhóm cô cậu lại bắt đầu “bàn luận” thành tích học tập của con cái.

“Con gái nhà chúng em cũng không trông cậy được nó, có thể thi đậu trường cấp ba em đã cảm ơn ông bà phù hộ.” Cô dâu cả thở dài, em họ bị nói thế chỉ im lặng bưng bát xới cơm.

“Vẫn là Tiểu Xán có tiền đồ, thành tích vẫn đi đầu, anh rể trong nhà lại có tiền, tương lai đậu đại học G là chắc chắn.” Chú cả nâng chén kính Thẩm Khang Viễn, “Đúng rồi, Quý Quân Húc còn sống ở nhà anh đi, anh tương lai cũng dự định để nó vào đại học G?”

“Cho nó vào đại học G phí tiền lớn lắm, có nhiều đây tiền cho nó còn không bằng bồi đắp cho Đồng Đồng nhà chúng em.” Cô dâu út bĩu môi.

Lời cô dâu út nghe vào tai Thẩm Xán cực kỳ phản cảm.

“Cháu nó đã được đại học G tuyển chọn ưu tiên, có học bổng, chỉ là chưa đáp ứng thôi.”

“Có học bổng còn không đáp ứng, không biết còn muốn trò gì.”

Đùng một tiếng, bà ngoại đem đũa tre đập xuống: “Ai ăn cơm thì ăn, không ăn cơm thì ra ngoài.”

Mọi người biết động vào tối kỵ của bà, không thể nói tên của Quý Quân Húc, lập tức đổi chủ đề.

“Nghe nói Đồng Đồng thi piano lần này được giải nhất, giỏi lắm.....”

Thẩm Xán lại không hứng thú nghe mọi người nói chuyện tào lao, lấy cớ còn có bài tập phải làm liền về phòng.

Đóng cửa xong lại bấm một chuỗi dãy số.

“Alo?”

“Là tui.”

“Ừ, anh biết.”

“Trễ vậy mà chưa ăn cơm?”

“Ăn rồi.”

“Một người ăn? Hay ăn bên ngoài?”

“Về nhà nấu mì gói.”

“Mỗi ngày đều mì mì, coi chừng sau này lớn lên giống cọng mì.”

“Yên tâm, anh nhất định sẽ cao to dũng mãnh.”

Thanh âm cười khê truyền qua ống nghe, Thẩm Xán tâm tình dường như cũng thoải mái dần.

“Tui nhớ anh.”

“Anh cũng vậy.....”

21. Chương 21: Biển Giấm Chua

Gặp lại Quý Quân Húc là vào tối chủ nhật.

Ăn xong tiệc mừng thọ, lúc về đến nhà Quý Quân Húc đã ngủ, chờ sau khi Thẩm Khang Viễn vào phòng thì Thẩm Xán mới len lén tìm Quý Quân Húc.

Quý Quân Húc vẫn không khóa cửa, Thẩm Xán dễ dàng đẩy cửa đi vào, Quý Quân Húc tựa hồ đã ngủ say trên giường.

Thẩm Xán ngồi xổm ở đầu giường, trước giờ sao không để ý anh có đôi mắt đẹp dài đến như vậy? Không trách những nữ sinh kia cô nào cũng tìm cách lượn lờ quanh anh. Có điều quyến rũ cũng vô dụng, người này không thích phụ nữ, anh ta là đồng tính luyện ái, chỉ thích tui đây.

“Ngủ ngon.” Thẩm Xán nhẹ giọng, đứng lên định đi khỏi thì bị kéo lại.

“Không hôn ngủ ngon rồi hãy đi?” Hai mắt Quý Quân Húc vẫn nhắm nhưng tay kéo người không buông.

“Anh giả bộ ngủ?”

“Ngủ thật.”

“Ngủ thật còn nói chuyện được?”

“Nói mớ.”

“Còn biết kéo tay người ta?”

“Mộng du.”

“Buông ra.”

“Đừng chống cự, muốn bạn trai hôn nhẹ mới buông.”

Thông thường dưới tình huống này Thẩm Xán sẽ vung tay đẩy người ra, nhưng cậu một mực chiều theo đòi hỏi của Quý Quân Húc, cậu nghiêng người sát lại trán anh rồi hôn nhẹ.

“Ngủ ngon.” Quý Quân Húc buông tay.

“Mai gặp.”

Ngày tháng trải qua sau khi “kết giao” hết sức dễ chịu, bác Tường thoải mái, chú Ngô cũng thoải mái, tuy không biết vì sao hai người đột nhiên lại nghĩ thông suốt hóa giải thù lâu hận lâu năm, nhưng cuối cùng không phải nhìn thấy hai viên đạn tóe lửa nữa, bầu không khí bình an làm cho cả thể xác lẫn tinh thần đều sung sướng.

Thời hạn giao hẹn đã qua lâu rồi, nhưng Tuần Hữu dường như quên mất không đề cập tới chuyện cá cược, hần chẳng nhắc thì Thẩm Xán cũng làm như không nhớ luôn, bút ghi âm giấu trong ngăn cặp sách vẫn không được lấy ra dùng.

“Cuối cùng cũng thi xong, nghỉ đông xả hơi cho khỏe, tối nay tụ tập nhé?” Hồ Văn Bằng khoác vai Tuần Hữu và Thẩm Xán đề nghị.

“Được, dù sao ba người chúng ta đã lâu không đàn đúm với nhau, hôm nay đi thâu đêm nào.” Tuần Hữu tán thành.

“Thâu đêm thì không hay lắm đâu.” Thẩm Xán làm khó dễ.

“Sợ bác không phê duyệt? Bác không phải là người không thấu tình đạt lý như thế, hưởng hồ kỳ nghỉ đã đến.”

“Ngày khác được không?”

“Đừng mà, hiếm lắm hôm nay mới có hứng, chọn ngày không bằng gặp ngày.” Hồ Văn Bằng phấn khích, không muốn thay đổi. (Ý bản nói hứng lên đi chơi bất chợt thì vui hơn là hẹn cố định một ngày khác.)

“Để tôi thay ông gọi điện cho bác xin phép đảng hoàng.” Nói xong Tuần Hữu liền rút di động chuẩn bị gọi.

“Không cần, tui tự nói.” Thẩm Xán tách khỏi hai người, đi qua một bên “xin phép”, có điều người bên kia đầu dây không phải là Thẩm Khang Viễn.

“Alo?”

“Em về chưa? Anh đến ngay.” Giọng Quý Quân Húc vang lên trong điện thoại.

“Không, tui có việc muốn nói với anh một chút.”

“Chuyện gì?”

“Là... Tối nay tui không đi chơi với anh được, bọn Tuần Hữu hẹn tui đi thâu đêm.” Thẩm Xán tự nhiên hạ thấp giọng, sợ Quý Quân Húc giận.

“À, được, chú ý an toàn nhé, ban đêm đừng ra đường một mình.”

Quý Quân Húc ưng thuận quá dễ dàng, thoải mái đến độ Thẩm Xán có chút khó chịu.

“Xin phép xong rồi? Đi ăn trước, sau đó đánh game.” Hồ Văn Bằng nhiệt huyết hùng hực.

Có một quán ăn mới mở trên đường, đông như trẩy hội, Hồ Văn Bằng thấy nhiều người liền đâm đầu vào.

Món này nhiều gia vị, không nói có bao nhiêu khó nuốt, nhưng ít ra không tính ăn quá ngon.

“Chẳng bằng cả món cậu nướng.” Tuần Hữu ghét bỏ vứt miếng thịt sang chén của Hồ Văn Bằng.

Hồ Văn Bằng cười hắc hắc: “Lần sau nướng cho cậu ăn.”

“Được.”

Thẩm Xán không khỏi nhớ tới tài nấu bếp ảm đạm của Quý Quân Húc, so với cái món tệ hại này thì anh ta cũng tiến bộ đấy. Thoạt nhìn dường như anh không chút năng khiếu gì, thử cố gắng học nấu thì được, nhưng mỗi lần nấu xong đều không ra kết quả như ý, có điều đáng về nghiêm túc của anh vẫn làm cho người ta yêu thích.

“Nói mau hôm nay đứa nào chọn quán này?” Hai người đồng loạt nhìn về phía Hồ Văn Bằng.

Hồ Văn Bằng cắn đũa vô tội: “Chẳng phải cậu từng nói khi nào không biết ăn gì thì chọn đại quán nào đông khách, bảo đảm ngon.”

Tuần Hữu hận không thể nhào đến bóp cổ hắn, tên thô lỗ chẳng biết thế nào gọi là linh hoạt, quán người ta mới khai trương, có thể không đông khách sao? Khách mà không đông thì dẹp tiệm đi cho rồi.

Ăn uống chỉ vì sinh tồn, vì nạp năng lượng để có thể high (nguyên văn là chữ high luôn), ba người nuốt xong cục nợ thì thẳng tiến đến phòng chơi game.

“Ai uống gì không? Tui đi mua chút nước?” Thẩm Xán hỏi.

“Hai chai nước khoáng là được.”

Thẩm Xán cầm ví tiền ra trước sảnh mua nước, trên đường trở về thì trông thấy Quý Quân Húc ngồi một mình trước máy game. Thân đơn bóng chiếc, nhớ đến hai người vốn đã hẹn thi xong sẽ đi chơi với nhau, rốt cục bản thân mình lại bay đi mất, trực giác trong lòng thật bồn chồn.

Tối nay về nhà sớm một chút vậy, có thể bù đắp tốt cho anh, nếu anh ta muốn làm chút chuyện thân mật cũng không sao, chỉ cần đừng...

“Cho anh.” Một nam sinh trẻ tuổi lặng lẽ đi đến bên cạnh Quý Quân Húc, đem vật cầm trong tay lạnh như đá kê sát trên má anh, làm Quý Quân Húc suýt chút nữa nhảy dựng lên, nam sinh cười ha ha.

“Mùa đông sao còn mua đá lạnh?” Quý Quân Húc không nhận, xoa xoa mặt.

“Không phải anh nói cơm chiều quá cay sao? Uống đá... sảng khoái nhất nha.” Nam sinh lại đưa Quý Quân Húc vật cầm trong tay, Quý Quân Húc nhận lấy vặn vẹo mở nắp rồi trả lại cho nam sinh, nam sinh cầm lấy chai nước tu một ngụm lớn, “Quá phê!”

Quý Quân Húc lại còn giúp hắn vặn nắp chai? Hắn không có tay sao? Hắn là con gái yếu điệu chắc? Thẩm Xán nổi trận lôi đình, được, tui hủy hẹn anh đáp ứng không chút do dự, thì ra đi với người khác! Còn là một cậu nam sinh đáng yêu!

Sắp chịu không nổi, Thẩm Xán xắn tay áo quyết định đi “bắt gian” thì đột nhiên nhớ tới con quạ đen Quý Quân Minh hôm ấy ở sân băng, trong nháy mắt sát khí tan đi hết, ngộ nhờ người này cũng là em trai anh ta như lần trước?

Sờ túi định gọi điện cho Quý Quân Minh hỏi rõ ràng thì phát hiện mình không mang di động theo, cậu đành phải bước nhanh về chỗ ngồi, ném cho bọn họ chai nước khoáng, lấy điện thoại ra rồi chạy đi.

“Nhìn nó gấp gáp vậy không biết đi đâu nhỉ?” Đầu óc Hồ Vân Bằng mơ hồ.

“Không biết.” Tuần Hữu lắc đầu, chẳng qua lúc mới vào đường như hắn đã nhìn thấy Quý Quân Húc rồi.

Hai người vẫn đang cùng nhau chơi game phía trước.

Chơi thì chơi đi còn đầu mây cuối mắt, vừa nói vừa cười, không sợ bị chém sao?

Thẩm Xán nấp ở một bên bấm số Thẩm Kiều: “Số Quý Quân Minh là bao nhiêu?”

“Số hấn sao em biết được, anh nên hỏi anh Quân Húc mới phải.” Ngữ điệu Thắm Kiều rõ ràng hơi sững sốt, sau đó giả ngu.

“Đừng làm bộ, anh biết tổng hai đứa đang lén lút yêu đương vụng trộm, yên tâm anh sẽ không nói cho chú đâu, anh tìm hấn có việc.” Thắm Xán mềm giọng.

“Anh sẽ không mách thật chứ?”

“Thật.”

“Có chuyện gì anh trực tiếp nói em nghe, chuyện nhà em do em toàn quyền phụ trách.” Tiểu nha đầu vênh váo.

“Anh có chuyện muốn hỏi hấn.” Mặt Thắm Xán đầy vạch đen.

“Anh hỏi em đi, nhà em có chuyện gì em cũng biết hết.” Tiếp tục vênh váo.

Thắm Xán hít một hơi thật sâu kìm chế bức tức: “Vậy em biết Quý Quân Húc có mấy em trai không?”

“Chỉ có một Minh Minh nhà em thôi.”

“Còn mẹ anh ta thì sao? Có không?”

“Không rõ lắm.”

“Không phải em nói cái gì em cũng biết hết à?”

“Đây cũng chẳng phải chuyện của Minh Minh nhà em, anh Quân Húc ở với anh, anh không biết làm sao em biết được.” Tiểu nha đầu oan ức.

“Quên đi, em nhắn cho anh số hấn, anh tự hỏi.”

“Ôi, lại nói anh hỏi hấn có mấy em trai phải...”

Chỉ chốc lát đã có số được nhắn qua, đoạn sau tin nhắn còn là một chuỗi dài bất mãn của cô nàng trách Thắm Xán không chờ cô dứt lời đã vội ngắt điện thoại.

Thắm Xán dựa theo dãy số bấm gọi đi thì mẹ của Quý Quân Minh bắt máy.

“Chào bác, bác khỏe không, cháu là Thẩm Xán.”

“Tiểu Xán à, chào cháu chào cháu, có việc gì không? Chẳng lẽ Quân Húc đã xảy ra chuyện?” Thẩm Xán không gọi qua đây bao giờ, có khi nào Quý Quân Húc gặp vấn đề rồi? Bác gái Quý không khỏi hoảng hồn.

“Không có chuyện gì không có chuyện gì, anh ta chẳng sao cả. Là như vậy, trường cháu đang điều tra về phần gia đình mỗi học sinh, cần phải bổ sung thông tin nộp gấp, bây giờ không có Quý Quân Húc ở đây, điện thoại lại gọi không được, cháu định làm thay anh ấy, nhưng có mấy hạng mục không rõ lắm, nên cháu gọi hỏi một chút ạ.”

“Ồ ồ, không có chuyện gì là tốt rồi, cháu hỏi đi.” Bác gái Quý không nghi ngờ gì cậu.

“Quý Quân Húc có mấy em trai hoặc anh trai?”

“Em trai thì chỉ mỗi Quân Minh, anh trai hình như không có.”

“Còn mẹ anh ấy thì sao?”

“Chắc cũng không có, chỉ nghe nói có một chị gái và một em gái, chưa từng nghe đến anh em trai.”

“Khẳng định không có ạ?”

Bác gái Quý vắt óc suy nghĩ thêm một chút: “Ừ, không có.”

“Dạ, cảm ơn bác, cháu không làm phiền bác nghỉ ngơi nữa, bác ngủ sớm nhé.”

“Ừ được, cháu cũng ngủ sớm một chút.”

Cúp điện thoại xong bác gái Quý mới nhận ra có gì kỳ quái, điều tra gia đình mà hỏi cái này sao? Có điều bà cũng không nghĩ nhiều, đúng giọng nói Thẩm Xán mà, hơn nữa đối phương cũng không đòi địa chỉ nhà, hẳn không phải lừa đảo, chắc trong trường có ích lợi gì đó.

Không anh trai! Không em trai! Quý Quân Húc anh thật là... bày đặt có bồ nhí?!

Bấm số di động của Quý Quân Húc.

“Nhớ anh sao?” Giọng Quý Quân Húc truyền đến.

Nhớ em gái anh đây!

“Ừ, anh đang ở đâu?” Thẩm Xán đề nén biển giấm chua đang ngập trời.

“Ở phòng game.”

“Một mình?”

“Không, vừa lúc gặp lại bạn học cũ.”

Cũng còn tốt, không nói dối.

Cơn tức giận của Thẩm Xán được lắng xuống, xem ra không phải bồ nhí: “Vậy anh chơi đi, tối về sớm chút, tui cũng sẽ về sớm.”

“Ừ, được.”

Thẩm Xán tiếp tục trốn ở một bên quan sát hai người, xác thực chỉ là đang đánh game, cũng không có hành động gì thân mật quá mức, lúc này mới hơi yên lòng một chút mà rời đi.

“Xử lý xong việc rồi hả?” Thấy Thẩm Xán đi lâu mới về, Tuần Hữu liền hỏi.

“Không có chuyện gì.” Thẩm Xán cầm lên bình nước suối, lập tức nghĩ đến Quý Quân Húc giúp nam sinh kia vắn nắp chai, trong lòng lại thấy bất an, “Tối nay chắc không ngủ được, mệt quá, muốn về sớm tí.”

“Được.” Tuần Hữu không hề miễn cưỡng.

Thẩm Xán đi rồi, Tuần Hữu bước đến bên cạnh Hồ Văn Bằng đang chăm chú chơi game mà nói vào tai: “Nó đi rồi, chỉ còn hai đứa mình thôi.”

“Ồ.”

“Vậy tụi mình cũng đi.”

“Đợi chút nữa.” Hồ Văn Bằng đang bận rộn không rảnh để ý đến hắn.

“Chúng ta có thể làm chuyện khác.” Tay lạng lẽ mò tới đùi – căn – phần dưới Hồ Văn Bằng, tay Hồ Văn

Bằng run lên, đứng hình.

“Ngày mai làm tiếp được không?”

“Nhưng nó ngóc lên rồi.”

Hồ Vân Bằng nhìn qua Tuần Hữu rồi lại nhìn máy game, tỏ vẻ rất khó chọn lựa, cuối cùng khẽ cắn răng kéo Tuần Hữu chạy ra ngoài. Tuần Hữu ngó máy game một cách đắc thắng rồi cười nhạo nó, xem đi, vẫn là tao có sức hấp dẫn hơn mày.

22. Chương 22: Khúc Nhạc Đạo

Sau khi về nhà vẫn chưa thấy Quý Quân Húc về, Thẩm Xán đứng ngồi không yên liền gọi điện thoại cho Quý Quân Húc.

“Sao anh còn chưa về?”

“Gặp mặt hàn huyên với mấy bạn học, lát nữa anh về, em ngủ trước đi, không cần chờ anh đâu.”

Càng bảo không chờ thì Thẩm Xán càng không yên lòng, ngồi trong phòng Quý Quân Húc mạnh mẽ xốc lại tinh thần chờ anh.

“Thẩm Xán, Thẩm Xán.....” Quý Quân Húc đánh thức người đang nằm ngủ ở trên giường mình.

“Anh đã về rồi.” Thẩm Xán nhìn nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường đã 0 giờ rồi, dụi dụi mắt: “Bạn học nào vậy? Sao lại về muộn như vậy?”

“Bạn học đó đã chuyển trường từ trước sơ trung rồi, chơi game xong lại hàn huyên thêm một lát.”

“À, không có việc gì thì tui về phòng ngủ đây.” Sau khi trực tiếp được nghe lời giải thích của Quý Quân Húc, Thẩm Xán không hoài nghi nữa, không biết vì sao nhưng cậu tin tưởng Quý Quân Húc sẽ không lừa cậu.

Quý Quân Húc giữ chặt lấy cậu: “Em đợi lâu như thế là để điều này?”

“Đúng vậy.”

Quý Quân Húc đột nhiên cười ra tiếng, lập tức phát hiện thanh âm quá lớn sợ đánh thức người khác liền kìm lại.

“Cười cái gì?” Thẩm Xán khó hiểu.

“Em như vậy cực kỳ thê tử đợi trạng phu đi đêm chưa về.”

“Em gái anh ấy!” Thẩm Xán bật ngón giữa.

“Được được, không đùa em.” Quý Quân Húc cầm tay Thẩm Xán thuận thế kéo cậu vào trong lòng, “Mệt không? Nếu không mệt thì trò chuyện với anh một lát đi.”

“Anh với bạn học còn chưa trò chuyện đủ à?”

“Cơm chiều em ăn sủi cải à? Sao lại có chút vị chua nhỉ?”

Thẩm Xán tránh khỏi cái ôm của Quý Quân Húc muốn đi.

“Được được được, vừa rồi là do anh ngứa miệng, cam đoan là lần cuối cùng.” Lại đem người ôm vào trong lòng.

“Muốn nói chuyện gì?”

“Hôm nay anh mới biết thì ra Trang Hành vẫn luôn yêu thầm một người nào đó.”

“Đồng học của anh ấy hả?”

“Ừ, người cậu ấy thích anh cũng gặp qua vài lần, là một thằng nam không hơn không kém.”

“Thằng nam? Ý của anh là...” Thẩm Xán nhìn về phía Quý Quân Húc đợi anh chứng thực.

Quý Quân Húc gật đầu: “Cậu ấy cũng giống như...chúng ta”

“Không, chúng ta không giống với cậu ấy.” Thẩm Xán thốt lên, danh từ mà Quý Quân Húc chưa nói ra miệng khiến cậu kinh hãi.

“Chỗ nào không giống?”

“Ừm...ý ta là...cậu ta đơn phương thầm mến, chúng ta không phải.” Đồng tính luyến ái? Mình không phải! Mình chỉ là, chỉ là, cùng anh ta gặp dịp thì chơi mà thôi, mình không thích anh ta, mình không phải!

“Ừ, chúng ta không giống cậu ấy, anh thực may mắn.” Quý Quân Húc khẽ hôn lên trán Thẩm Xán.

“Tui hơi mệt, về phòng ngủ trước.” Thẩm Xán rời đi như muốn chạy trốn.

Lần đầu tiên chúng ta tiếp xúc bên ngoài có thể đừng dọa người như vậy được không? Quý Quân Húc cũng phát hiện Thẩm Xán không thích hợp, anh cố ý nhắc tới Trang Hành định thăm dò Thẩm Xán, quả nhiên cậu rất yếu đuối, giống như chim sợ cành cong.

Từ từ tiến tới vậy, con đường này tràn ngập gian khổ, nhưng anh sẽ cùng em đi tiếp.

Thẩm Xán trốn vào trong phòng, những lời nói của Quý Quân Húc vẫn quanh quẩn trong đầu cậu.

Cùng chúng ta giống nhau..... Cùng chúng ta giống nhau..... Cùng chúng ta giống nhau..... Cùng chúng ta giống nhau.....

Không, không giống, mình không phải, mình không phải!

Có phải mình quá hưởng thụ tình yêu của Quý Quân Húc đến mức không thể tự kiềm chế sa vào trong đó không?

Rất nguy hiểm, người đã thu phục được từ lâu, đây là lúc ngưng hẳn loại quan hệ buồn cười này.

Hạ quyết tâm hôm sau sẽ nói chia tay với Quý Quân Húc, Thẩm Xán mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Sáng sớm đã bị thanh âm lộn xộn dưới lầu đánh thức, Thẩm Xán mở ra cửa phòng đi ra thì gặp hai ba người ra ra vào vào trong nhà, Tường tẩu cùng Quý Quân Húc cũng đang hỗ trợ chuyển mấy thứ: “Mọi người định chuyển nhà hả?”

“Sắp hết năm rồi, đang tổng vệ sinh.” Quý Quân Húc ngửa đầu hướng lên trên lầu lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Thẩm Xán bị khuôn mặt tươi cười dào dạt nhiệt tình buổi sáng sớm của anh chói đến lóa mắt, trái tim bang bang đập loạn lên: “Anh đi lên đây giúp tui sửa sang lại một chút.”

“Được.” Quý Quân Húc sáng khoái đáp ứng.

Nói xong Thẩm Xán liền đi đến phòng vệ sinh rửa mặt, nghĩ rằng đợi lát nữa anh đi lên liền đề cập đến

việc chia tay, từ nay đường ai nấy đi, có điều chiều theo sự yêu thích của Quý Quân Húc với mình hẳn là anh sẽ không dễ dàng đồng ý, nói không chừng còn có thể quẩn chặt không tha.

“Tìm anh có việc gì sao?” Quý Quân Húc từ phía sau ôm lấy Thẩm Xán đang đánh răng, tay tiến vào trong vạt áo.

“Này, tay anh lạnh quá.” Thẩm Xán vội vàng đem tay của Quý Quân Húc từ trong quần áo mình lôi ra.

“Chuyển mấy thứ tay rất lạnh.” Quý Quân Húc đem hai tay đông lạnh đến đỏ hồng giờ ra trước mặt Thẩm Xán tỏ vẻ đáng thương.

“Ai bảo anh không mang bao tay, đáng đời.” Tuy nói như vậy nhưng vẫn bắt hai tay lại xát xát tay cho Quý Quân Húc.

“Có em rồi còn cần gì phải mang bao tay?”

Thẩm Xán trừng mắt nhìn anh một cái tiếp tục hà hơi thay anh xát tay.

Mãi cho đến khi Quý Quân Húc bị Tường tẩu gọi xuống hỗ trợ Thẩm Xán cũng chưa nghĩ đến việc đề cập đến việc chia tay. Đợi một lúc khác tìm cơ hội nói vậy.

Bởi vì thuê công ty chuyên làm việc nhà tới hỗ trợ quét tước, đến chạng vạng trong nhà đã sắp xếp thỏa đáng. Nhìn nhà cửa sáng sủa sạch sẽ Tường tẩu không khỏi cảm khái: “Ngày tháng qua đi thật mau, chỉ chớp mắt đã một năm, còn nhớ lúc Tiểu Húc vừa tới mới có mười bốn, chỉ có bé xíu như vậy, mới vài năm trôi qua liền lớn lên cao như vậy, bác cũng già đi, không biết còn có thể ở cùng các cháu được mấy năm nữa.”

“Tường tẩu bác còn trẻ mà, mừng một năm nay ta sẽ không về nhà nữa, ở lại đây cùng mọi người đón năm mới được không?”

Bởi vì sự thù ghét của Thẩm Xán nên trừ năm đầu tiên đến đây ra còn lại hàng năm Quý Quân Húc đều đến kỳ nghỉ đông sẽ sắp xếp đồ đạc về nhà bác, đến trước khai giảng mới trở lại, chưa từng chân chính cùng nhau đón năm mới.

“Năm nay anh sẽ không đi sớm chứ?” Thẩm Xán nhìn về phía Quý Quân Húc hỏi.

“Không đi, cùng mọi người qua đêm trừ tịch và mừng một, đến mừng hai mới trở về.” Quý Quân Húc lặng lẽ cầm tay Thẩm Xán.

Lời chia tay vẫn kìm trong miệng không thể nói ra, thôi, chờ hết năm rồi nói sau.

Đêm ba mươi, Thẩm Khang Viễn gọi hai người đến thư phòng cầm hai hồng bao thật dày: “Tiền mừng tuổi.”

Quý Quân Húc không nhận: “Cám ơn Thẩm thúc, nhưng con đã là người trưởng thành, không thể nhận được đâu ạ.”

“Cầm lấy, trước khi lấy vợ có gia đình thì đều là trẻ con, chờ đến lúc con kết hôn bác sẽ không cho nữa, lúc nào có hài tử thì bác lại phát.” Thẩm Khang Viễn đem hồng bao nhét vào trong túi Quý Quân Húc.

“Cháu thực sự không thể nhận mà.” Quý Quân Húc đem hồng bao đặt lại trên bàn.

“Đứa nhỏ này con cái gì cũng tốt chỉ có điều thực bụng, rất hay cho mình là người ngoài, bác luôn nghĩ tương lai con kết hôn rồi chuyển ra ngoài ở có khi nào coi chúng ta là người lạ luôn không?” Thẩm Khang Viễn thở dài.

“Không đâu, cháu sẽ không... Thẩm thúc bác vĩnh viễn là người thân nhất của con. Con đi xem xem Tường tẩu có cần hỗ trợ gì không, đi ra ngoài trước ạ.” Quý Quân Húc rời khỏi phòng.

Thẩm Xán vẫn lẳng lặng đứng một bên nhìn hai người, không biết suy nghĩ cái gì.

“Con thế nào? Cũng không muốn à?” Thẩm Khang Viễn nhìn về phía Thẩm Xán.

Thẩm Xán đem hồng bao đặt lên trên bàn: “Sang năm con cũng 18 tuổi rồi.”

Thẩm Xán tìm thấy Quý Quân Húc ở trên băng ghế trong hoa viên: “Buổi tối ngồi bên ngoài không lạnh à?”

“Tốt lắm, không lạnh.” Quý Quân Húc vỗ vỗ chỗ bên cạnh ý bảo Thẩm Xán ngồi xuống.

“Anh... Tương lai muốn kết hôn?” Trước kia Thẩm Xán vốn chán ghét cái tên cứ ở lì trong nhà mình không đi, không chỉ một lần hỏi qua Thẩm mục mục đến cùng anh ta lúc nào mới rời đi, Thẩm mục mục nói với Thẩm Xán là chờ anh kết hôn, có gia đình riêng của mình tự nhiên sẽ rời đi, khi đó Thẩm Xán mỗi ngày đều hy vọng Quý Quân Húc nhanh chóng kết hôn, nhanh chóng chuyển ra ngoài.

Nhưng vừa khi nghe phụ thân nhắc tới việc này thì đã sớm không còn tâm tình như ngày trước nữa. Sau này anh sẽ kết hôn sao? Anh sẽ cùng một nữ nhân khác cùng sinh hoạt sao? Sẽ đối xử với nữ nhân kia như cái cách anh đối xử với mình ở hiện tại sao?

Thẩm Xán phát hiện mình không muốn như vậy, cậu muốn giữ hết toàn bộ yêu thương của Quý Quân Húc, Quý Quân Húc chỉ có thể đối tốt với một mình cậu, chia tay... Quý Quân Húc? Không, tuyệt không! Cậu muốn chặt chẽ bắt lấy Quý Quân Húc, khiến anh không thể đi tìm người khác.

“Sẽ không.” Quý Quân Húc không chút do dự nhìn Thẩm Xán, “Anh sẽ không kết hôn, anh thích em thì sẽ không cùng một chỗ với người khác.”

“Anh thề đi.”

“Anh thề.”

Trên lầu Thẩm Khang Viễn lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhả ra một vòng khói, thở dài.

Mùng một đều trải qua ở nhà Thẩm Xán gia, Thẩm Kiều nhìn thấy Quý Quân ở lại Húc cũng rất kích động, vừa nghe anh nói mùng hai muốn về nhà bá phụ liền ồn ào đòi đi cùng, bị tiểu thúc xách trở về nhà.

“Khai giảng gấp lại.”

“Sớm trở về nha.”

Vừa khai giảng trong vườn trường phẳng phất vẫn còn tràn ngập hương vị năm mới, trên mặt mỗi người đều đầy vẻ vui sướng.

Quý Quân Húc đang chuẩn bị cho hoạt động dạ hội mừng học kỳ mới hàng năm, Thẩm Xán giúp anh sửa sang lại nơ, cười nhạo nói: “Loại diễn văn này anh nói qua bao nhiêu lần rồi mà sao còn khấn trương thế hả?”

Quý Quân Húc thanh thanh yết hầu trong lòng bàn tay còn hơi ra mồ hôi: “Không biết, năm nay đặc biệt khấn trương.”

“Đừng lo lắng, chỉ bằng thành tích và biểu hiện bình thường của anh, kể cả có nói sai đi chăng nữa thì bọn họ cũng nghĩ đó là một phát kiến mới.”

“Đâu có khoa trương như em nói đâu.”

“Được rồi, anh chuẩn bị chuẩn bị lên bục đi, tui đến phòng phát radio xem coi sao Tuần Hữu còn chưa đến, cố gắng lên.” Thẩm Xán vỗ vỗ Quý Quân Húc rồi chạy đi.

“Sau đây xin mời một học sinh đại biểu Quý Quân Húc lên đài đọc diễn văn.”

“Kính thưa các vị lãnh đạo thưa các thầy cô giáo cùng các bạn học sinh thân mến...”

“Tôi thích cậu, cậu thích tôi sao?” Đột nhiên một loạt thanh âm đã qua xử lý từ radio trong sân trường

truyền ra, Quý Quân Húc sững sờ đứng tại chỗ quên cả việc tiếp tục diễn thuyết, lãnh đạo giáo viên học sinh đang ngồi quay đầu nhìn về phía bốn phía, nghị luận xôn xao, thanh âm trong radio lại tiếp tục, lần này thanh âm không hề qua xử lý nữa: “Tôi thích cậu, từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu liền thích cậu rồi, bất kể cậu có ngang ngược, tùy hứng, cố tình gây sự nhưng tôi vẫn cứ thích cậu, không thể tự kiềm chế... Tôi thích cậu, tôi thích cậu, tôi yêu cậu...”

Quý Quân Húc ném bản thảo diễn thuyết mặc kệ ánh mắt kinh ngạc soi mói của cả ngàn người dưới đài chạy tới phòng radio. Không, không thể là cậu ấy, cậu ấy sẽ không làm như vậy.....

“Tôi là Quý Quân Húc, tôi....tôi không biết chừng nào cậu mới nghe được đoạn ghi âm này, có lẽ vĩnh viễn cũng không nghe đến, tôi, tôi muốn nói là tôi thích cậu, dù tôi biết chúng ta đều là nam, tôi không nên thích cậu, cũng không thể thích cậu, nhưng tôi vẫn không thể không được cảm tình của mình, mỗi thời mỗi khắc đều nghĩ về cậu, nhìn thấy cậu đi qua trước mặt đều khắc chế không được mà có xúc động muốn ôm cậu, nhìn cậu cùng người khác thân cận đều cảm giác hít thở không thông...Tôi không biết mình đang nói linh tinh cái gì nữa, tôi chỉ muốn nói cho cậu, tôi yêu cậu...”

23. Chương 23: Không Ổn

Đi đến nửa đường Thảm Xán đột nhiên nghe được thanh âm từ radio giật mình vội vàng lao đi, máy ghi âm, ai cầm máy ghi âm của mình?

Chạy đến nơi thì cửa phòng radio lại bị khóa ngoài, cậu nhanh chóng gọi điện thoại cho Tuần Hữu: “Chìa khóa đâu, mau đưa tôi chìa khóa phòng radio.”

“Tôi là Quý Quân Húc, tôi... tôi không biết chừng nào cậu mới có thể nghe được đoạn ghi âm này, có lẽ vĩnh viễn cũng không nghe đến, tôi, tôi muốn nói là tôi thích cậu...” Radio trong phòng vẫn đang truyền phát. Đây là gì? Lời của Quý Quân Húc? Anh ấy ghi âm lúc nào? Vì sao mình chưa từng nghe qua?

Thảm Xán không kịp nghĩ nhiều liều mạng phá cửa... Xong, thực sự xong rồi, nếu chỉ có những lời ghi âm vừa này thôi thì người khác còn có khả năng không nghe ra thanh âm của ai, nhưng hiện tại không thể nghĩ ngờ đã thẳng thắn nói cho toàn bộ giáo viên học sinh ngoài kia biết chủ nhân của đoạn ghi âm này là ai.

Tuần Hữu mang theo chìa khóa vội vàng đuổi tới, trước khi cửa được mở ra thì máy ghi âm của Thảm Xán được đặt trước micro đã hoàn thành xong sứ mệnh của mình.

Thảm Xán xông lên tắt máy ghi âm đi, xoay người kéo áo Tuần Hữu: “Sao ông lại làm như vậy?”

“Ông phát điên cái gì, không phải tôi!” Tuần Hữu cũng không rõ vì sao mình bụng đau đi WC có một chút đã phát sinh sự việc như vậy?

“Vì sao? Cậu thực sự hận tôi đến thế cơ à?” Thanh âm Quý Quân Húc từ cửa truyền đến, mồ hôi ướt đẫm

thở hồng hộc.

Thẩm Xán hoảng hốt, vội vàng buông Tuần Hữu ra: “Không phải tui, anh tin tui đi, thật sự không phải tui, tui cũng chỉ vừa chạy tới, không tin anh hỏi nó đi, nó có thể làm chứng cho tui.”

Quý Quân Húc nhìn về phía Tuần Hữu, Tuần Hữu gật đầu: “Không phải nó đâu, chúng tôi đều nghe được ghi âm rồi mới chạy tới.”

“Anh tin tui đi, thật sự không phải tui mà, tui không biết, hoàn toàn không biết gì hết!” Thẩm Xán cầm tay Quý Quân Húc gấp đến độ sắp khóc.

Quý Quân Húc nhìn bàn tay đang nắm của hai người: “Đoạn đối thoại đó cũng không phải do cậu ghi lại sao?”

“Tui..... Tui.....” Thẩm Xán không thể phản bác, ngay từ đầu lời Quý Quân Húc quả thật do cậu ghi, cũng do cậu cất nỗi biên tập định đưa bọn Tuần Hữu nghe, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tui chỉ là..... Nhưng tui chưa từng nghĩ tới đem nó công bố, tui không biết mọi chuyện sẽ biến thành như vậy.”

“Không nghĩ tới công bố vậy lúc trước cậu ghi âm làm gì?”

“Tui, tui cùng Tuần Hữu cá cược...”

Quý Quân Húc xem như đã hoàn toàn hiểu rõ, hiểu rõ nguyên do thái độ Thẩm Xán chuyển biến, hiểu rõ vì sao Thẩm Xán nhận lời mình, nhưng anh vẫn không muốn tin tưởng rằng hết thấy những điều này là thật sự, tình cảm mấy tháng qua của Thẩm Xán không phải giả, cầm tay Thẩm Xán: “Mọi chuyện quá khứ đều có thể không nói tới, tôi chỉ muốn hỏi cậu, cậu có thích tôi không?”

“Tui...”

“Bên trong có chuyện gì vậy?” Cách đó không xa rất nhiều giáo viên học sinh đuổi tới.

Thẩm Xán tránh khỏi tay Quý Quân Húc, từng bước lui về phía sau: “Tui... Tui không nghĩ tới.....”

“A.” Quý Quân Húc khẽ cười một tiếng, tươi cười đó Thẩm Xán nhìn thấy mà đau lòng, “Xin lỗi, là tự tôi đa tình, cảm ơn cậu giúp tôi thanh tỉnh.” Xoay người chen khỏi đám đông rồi đi.

Thẩm Xán ngốc sững tại chỗ nhìn bóng dáng Quý Quân Húc rời đi vẫn không nhúc nhích.

“Ông không đi đuổi theo?” Tuần Hữu lay lay ống tay áo Thẩm Xán.

Thẩm Xán dường bị ghim lại tại chỗ vẫn không nhúc nhích.

“Đến cùng là có chuyện gì?”. Chủ nhiệm lớp Quý Quân Húc tiến lên hỏi.

“Em cũng không rõ lắm, vào WC một lúc thì nghe thấy tiếng radio, vội vàng trở lại thì phát hiện cửa bị khóa ngoài.”

Chủ nhiệm lớp xua đám người đang vây xem đi lại đem một mình Thẩm Xán giữ lại.

“Tình huống Quý Quân Húc trò có biết không?” Chủ nhiệm lớp lôi ra một cái ghế cho Thẩm Xán ngồi xuống.

“Không... Không biết ạ.” Thẩm Xán bất an nói.

“Tình huống của trò ấy như vậy đã không còn là phạm trù của yêu sớm nữa, thầy hi vọng trò có thể trở về nói với cha trò một chút, bảo cha trò đến trường học một chuyến.”

Thẩm Xán cúi đầu không đáp.

“Trò cũng hoảng sợ phải không, người mình ở cùng một chỗ mỗi ngày vậy mà lại là đồng tính luyện ái, thích nam nhân, nhưng trò cũng không cần lo lắng, trò ấy mới 18 tuổi, loại tình huống này phát hiện sớm thì vẫn có thể trị liệu.”

“Trị liệu? Trị liệu thế nào ạ?” Thẩm Xán rớt cuộc ngẩng đầu.

“Nước ngoài có rất nhiều liệu pháp, tỷ như giặt điện...”

“Thực xin lỗi thầy, em cảm thấy không thoải mái em đi trước ạ.” Thẩm Xán rớt cuộc không nghe nổi nữa đứng dậy né ra.

Dạ tiệc tại sân vận động vẫn đang tiếp tục, thiếu một Quý Quân Húc cũng chẳng sao, dạ tiệc bắt đầu, tiết mục lần lượt diễn, trái đất vẫn cứ quay.

Thẩm Xán tất nhiên không có tâm tư tham gia dạ tiệc nữa sớm trở về nhà, đến thẳng phòng Quý Quân Húc, không có một bóng người.

“Bác Tường, Quý Quân Húc đâu ạ? Anh ấy về nhà chưa?”

“Chưa, không phải buổi tối hôm nay trường học có hoạt động à, sao sớm như vậy đã về rồi?” Bác Tường

lau lau tay từ phòng bếp đi ra, “Bác đang làm sủi cỏ, cháu và Tiểu Húc đều thích ăn tôm hấp bóc vỏ, buổi sáng ngày mai nấu cho mấy đứa ăn.”

“Được...” Thẩm Xán hữu khí vô lực ngồi xuống sofa đợi Quý Quân Húc trở về, trong đầu tất cả đều là những việc vừa phát sinh, mọi thứ tới quá nhanh và đột ngột, rõ ràng một giây trước hai người còn nói nói cười cười tại sao giây sau đã biến thành cục diện như vậy?

Thầy giáo muốn nói chuyện với phụ huynh, nếu cha biết chuyện của Quý Quân Húc sẽ nghĩ như thế nào? Sẽ đem anh đuổi ra ngoài hay sẽ giống như lời thầy nói nói đưa anh đi trị liệu bằng điện giật? Dù là loại nào cũng phải phải kết quả Thẩm Xán muốn, đều khiến Thẩm Xán cực kỳ sợ hãi, cậu không muốn Quý Quân Húc rời đi, cũng không muốn anh phải chịu khổ.

Thực xin lỗi, em không phải cố ý, em chưa từng nghĩ tới muốn công khai trước mặt mọi người.

Kim giờ chỉ mười giờ sau khi Thẩm Khang Viễn về nhà Quý Quân Húc vẫn không thấy đâu.

“Sao còn chưa ngủ?” Thẩm Khang Viễn hỏi.

“Con đợi Quý Quân Húc.”

“Tiểu Húc hả, nó nói hôm nay về nhà bá phụ ở, không trở lại, giọng nó cứ là lạ, các con có phải lại cãi nhau không?”

Thẩm Xán lắc đầu không dám nói với ba sự thật: “Ba, ngủ ngon.”

Trở lại phòng cầm tai nghe lên tìm kiếm trong máy đoạn ghi âm chưa bao giờ nghe qua.

Lướt qua vài đoạn đều là ghi âm tiếng soát đáp án của anh, nhưng Thẩm Xán chỉ có thể ấn tua nhanh để mau qua.

“Thẩm Xán, tôi là Quý Quân Húc, tôi...”. Đột nhiên đoạn độc thoại xen giữa các đáp án đề thi xuất hiện, Thẩm Xán vội vàng đổi thành truyền phát ở tốc độ bình thường, “tôi không biết chừng nào cậu mới nghe được đoạn ghi âm này, có lẽ vĩnh viễn cũng không nghe đến, tôi, tôi muốn nói là tôi thích cậu, dù tôi biết chúng ta đều là nam, tôi không nên thích cậu, cũng không thể thích cậu, nhưng tôi vẫn không thể không được cảm tình của mình, mỗi thời mỗi khắc đều nghĩ về cậu, nhìn thấy cậu đi qua trước mặt đều khắc chế không được mà có xúc động muốn ôm cậu, nhìn cậu cùng người khác thân cận đều cảm giác hít thở không thông...Tôi không biết mình đang nói linh tinh cái gì nữa, tôi chỉ muốn nói cho cậu, tôi yêu cậu...”

“Thời gian cậu sinh bệnh nằm viện kỳ thật là lúc tôi vui vẻ nhất, tôi rất cuộc có thể danh chính ngôn thuận gần bên cậu, chiều cổ cậu, cũng không nghĩ đến trải qua lần đó thái độ của cậu với tôi càng ngày càng thân cận, tôi rất vui vẻ, lại không dám cao hứng, sợ này lại là trò đùa dai mới của cậu, sợ mình hiện tại vui sướng càng lớn tương lai càng bị thương, tôi nghĩ khắc chế mình được không đáp lại cậu, nhưng tôi không

không chế được, sức ảnh hưởng của cậu đối với tôi vượt so với tưởng tượng của tôi, chỉ cần cậu vừa lại gần tôi liền nhịn không được muốn đối xử tốt với cậu, muốn chúng ta trở nên thân thiết hơn.”

“Tôi thử nói với cậu rằng không muốn làm địch nhân muốn làm bạn bè, cậu đồng ý, tôi vui vẻ biết bao nhiêu, nhưng vẫn sợ hãi, sợ hãi cậu chỉ đang đùa dai mà thôi. Nghe người không phủ nhận mình từng cùng nam nhân khác quá phân, người một lòng che chở không dám đụng vào thể mạt bị người khác chiếm cứ, tôi mất đi lý trí... Đúng rồi, nói tới đây vẫn thấy phải nhắc nhở cậu lưu ý người bốn phía nhiều một chút, nam sinh lần đó định trộm thân cậu có vẻ không dừng tay dễ dàng như vậy, cậu phải cẩn thận, tôi cũng sẽ thay cậu lưu ý nhiều một chút, tuyệt không để kẻ đó thương tổn cậu.”

“Tôi không biết mình đang hồ ngôn loạn ngữ cái gì, tôi chỉ là muốn nói cho cậu, tôi yêu cậu. Mặc kệ cậu ôm tâm tình gì để cùng tôi một chỗ thì tôi đều yêu cậu, tôi nguyện ý tin tưởng cậu, tin tưởng chúng ta là lưỡng tình tương duyệt, tin tưởng cậu cũng thật sự thích tôi... Tôi biết con đường này không dễ đi, mặc kệ tương lai người khác đối xử với chúng ta như thế nào, tôi cũng sẽ không dao động, chẳng sợ bị chú Thẩm biết mà đuổi khỏi nhà tôi cũng sẽ không buông tay, trừ phi cậu không hề thích tôi... Con đường gian nan này cậu có thể cùng tôi đi tiếp được không?”

Anh biết, anh vẫn biết mình có lẽ có ý đồ khác nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng, nhưng mình lại dùng hành động đánh thẳng vào mặt anh. Về mặt bị thương của Quý Quân Húc khi rời đi cứ ám ảnh mãi trong đầu Thẩm Xán không xua đi được, hiện giờ anh có lẽ đang trốn ở một bên thương tâm khổ sở.

Xem thời gian ghi âm là ngày 12 tháng 12, trước khi anh đưa máy cho mình liền ghi âm lại. Vì sao mình chưa nghe đến? Nếu nghe được có phải mình sẽ không trộm ghi âm cuộc đối thoại của hai người, nếu nghe được có phải mọi chuyện sẽ không phát sinh?

“Bác Tường, cháu đi ra ngoài một chuyến.” Thẩm Xán rút cuộc nhịn không được, cậu muốn đi tìm Quý Quân Húc, tìm anh giải thích rõ ràng.

“Con đi tìm Tiểu Húc à?” Thẩm Khang Viễn đi ra.

“Con....” Thẩm Xán kinh hoảng nhìn Thẩm Khang Viễn, sợ ba biết được chuyện hôm nay.

“Đi thôi, ba đưa con đi.” Thẩm Khang Viễn lấy chìa khóa xe đi ra ngoài.

Dọc theo đường đi Thẩm Xán cũng không dám nhìn Thẩm Khang Viễn, trong lòng nhớ tới lời của thầy giáo, thầy giáo liệu có trực tiếp gọi điện thoại cho ba không, chuyện lớn như vậy Quý Quân Húc sẽ thế nào đây?

Vừa đến nhà bác của Quý Quân Húc thừa dịp Thẩm Khang Viễn tìm chỗ để xe, Thẩm Xán chạy thẳng lên lầu gỗ của nhà bác Quý.

“Cháu chào bác trai bác gái, cho cháu hỏi Quý Quân Húc có đây không ạ?” Thẩm Xán vào phòng chào hỏi ba mẹ Quý Quân Minh.

“Có đó, nó ở trong phòng, đã ngủ rồi.” Quý bá mẫu mời Thẩm Xán vào nhà.

Quý Quân Minh đang làm bài tập trong phòng, trên giường có một đoàn căng phòng.

“Anh Quân Húc ngủ rồi.” Quý Quân Minh mở miệng nói.

Thẩm Xán đứng bên giường, không biết người trên giường ngủ thật hay vẫn giả bộ ngủ, cậu có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với anh, nhưng chung quanh quá nhiều người khiến cậu không thể mở miệng.

“Thẩm tổng sao cũng đến đây vậy?” Bác trai bác gái Quý nhìn thấy Thẩm Khang Viễn vội vàng ra đón.

“Tôi đến xem Tiểu Húc thế nào.”

“Tiểu Húc đã ngủ rồi, tôi gọi nó dậy.”

“Không cần đâu, để nó ngủ đi.” Thẩm Khang Viễn đi vào phòng hạ giọng, một tay đặt lên vai Thẩm Xán, “Đừng quấy rầy nó ngủ, ngày mai còn phải đến trường, về nhà đi.”

Sau khi hai người rời đi, Quý Quân Minh đóng lại cửa phòng một lần nữa, trên giường người bọc ở trong chăn ngồi dậy, trên mặt có một mảng bầm tím lớn, dường như đã bị đánh.

“Anh Quân Húc, chuyện hôm nay thật sự không nói cho bọn họ sao?” Quý Quân Minh lo lắng nói.

Quý Quân Húc lắc đầu: “Hôm nay đã có quá nhiều chuyện phiền lòng, không cần lại có thêm một chuyện khiến bọn họ ngọt ngào.”

“Đây là thuốc mẹ em vừa mua, để em giúp anh bôi cho đám huyết bị tụ kia tan ra một chút.” Quý Quân Húc từ trong ngăn kéo cầm ra hộp thuốc.

“Cảm ơn.” Quý Quân Húc cởi áo ra, trên người cả mảng xanh tím.

“Anh, về sau anh đừng về đó nữa, ở lại với em và ba mẹ đi, mặc kệ người khác nói như thế nào nhà em đều quý anh.”

Về kiên cường Quý Quân Húc cố khoắc lên giờ phút này trong nháy mắt tan rã, lau khóe mắt nói: “Cảm ơn.”

Thật tốt vì còn mọi người.

24. Chương 24: Ngoại Truyện: Hồ Bằng Cầu Hữu 3

Thầy giáo giải tán mọi người, quay về dự dạ tiệc vì không thể để cấp trên một mình chống đỡ.

Tuần Hữu bị Hồ Văn Bằng nổi giận đùng đùng lôi đi.

“Tại sao cậu phải làm vậy?” Hồ Văn Bằng trợn mắt.

“Làm gì? Tôi đã làm gì cơ chứ?” Tuần Hữu vùng vẫy cổ tay bị kéo đau, đầu ngón tay bấm lún vào thịt, lời người ta khá lắm, xem ra tức giận không nhẹ.

“Tại sao cậu đi phát tán nội dung trong máy ghi âm?” Hồ Văn Bằng tuy không hiểu việc phát ra loa toàn trường là chuyện rất gay go, nhưng hẳn có thể nghe hiểu được người chung quanh bàn tán gì, bọn họ đều rỉ tai nhau Quý Quân Húc là đồ biến thái, loại biến thái thích đàn ông.

So với “thằng ngốc” thì từ “biến thái” càng làm cho Hồ Văn Bằng ghét hơn.

“Không phải tôi làm, lý do gì người nào cũng nghi ngờ tôi hết vậy?” Tuần Hữu cảm thấy mình như gặp trúng vận đen tám đời, chuyện vừa xảy ra thì toàn bộ mũi dùi đều tập trung chia thẳng vào mình. Được rồi, dù bình thường tác phong mình không đứng đắn lắm, hay chòng ghẹo người ta, nhưng có thể nói Quý Quân Húc với mình là đồng bệnh tương lân, làm sao tự sát muối vào vết thương của chính mình được?

“Tôi có đụng gì đến ai, đầu tiên là một buổi trưa bụng đau quần quai, vọt lẹ vào nhà vệ sinh trút bầu tâm sự, rốt cục gặp phải chuyện còn bị người ta nghi ngờ.” Tuần Hữu oan ức, ngồi chồm hổm dưới đất khóc lóc om sòm.

“Nhưng chính mắt tôi thấy cậu cầm máy ghi âm của Thẩm Xán bật lên nghe, hơn nữa nội dung trong máy hoàn toàn giống với những gì được phát tán.” Đầu óc vốn không được vận hành trơn tru lắm của Hồ Văn Bằng lập tức trở nên mơ hồ.

“Lần đó Thẩm Xán đặt túi xách xuống cả hai chúng ta đều có mặt, lúc vô tình phát hiện ra máy ghi âm của hắn thì tôi hơi có ý xấu lấy ra nghe thử, nhưng nghe xong rồi trả lại chỗ cũ ngay, cậu cũng nhìn thấy mà.”

Hồ Văn Bằng ngẫm nghĩ một chút rồi xác thực: “Không phải cậu, vậy là ai?”

Tuần Hữu lại nhận ra sự tình có chỗ kỳ quái, đã trả lại máy ghi âm vào cặp Thẩm Xán, rồi Tuần Hữu gọi điện thoại cho Thẩm Xán, họ cũng không ở nhà nên Tuần Hữu đem cặp sách gửi bảo vệ tiểu khu để Thẩm Xán quay lại lấy sau.

Chẳng lẽ trong quá trình này xảy ra vấn đề? Lần trước ghi âm Tuần Hữu cũng chưa nghe kỹ, chỉ nghe được nửa đoạn trước khi Quý Quân Húc nói yêu, còn phần độc thoại sau đó của anh thì không nghe, chắc hẳn hai đoạn này được thu âm tách biệt, nhưng hôm nay lại bị phát tán cùng một lúc; hơn nữa mình bị tiêu chảy đúng ngay lúc quan trọng, vào nhà vệ sinh một chuyến liền xảy ra chuyện, như thế có người đã biết trước cố ý chờ bên ngoài.

Rốt cục là ai vào đây? Tuần Hữu nghĩ nát óc vẫn không ra: “Bất kể là ai, tôi mà biết được thì thằng đó không có kết cục tốt đẹp đâu.”

“Đúng, nhất định đề nó ra đập cho thừa sống thiếu chết.” Hồ Văn Bằng tức giận bất bình.

“Trước khi đánh chết nó thì xử cậu cái đã.” Tuần Hữu bực bội, “Làm chuyện quá đáng với tôi cũng không biết nhận lỗi.”

“Thực xin lỗi.” Hồ Văn Bằng ngoan ngoãn cúi đầu.

“Còn gì nữa không?” Tuần Hữu đỡ cái mông ngồi xuống ghế trò ăn vạ.

“Bảo đảm lần sau không dám tái phạm.”

“Còn gì nữa?”

“Sau này tất cả đều nghe lời cậu.”

“Vậy còn tạm được.” Tuần Hữu dang hai tay ra, “Tôi muốn cậu cống tôi, đây là hình phạt dành cho cậu.”

“Chút lòng thành.” Hồ Văn Bằng nhếch miệng cười.

“Ghét quá đi, vậy muốn cậu cống suốt 3 ngày.”

“Không thành vấn đề.”

“Cống cả đời.”

“Được. Bụng còn đau không? Tôi đã bảo dắt cậu đi bác sĩ cậu còn không nghe.”

“Cậu hung dữ với tôi? Cậu còn hung dữ với tôi? Phạt cậu kiếp sau cũng phải cống tôi!”

25. Chương 25: Ước Định

Quý Quân Húc trốn thoát khỏi trường học một mình đi lung tung trên đường, như người mất hồn chỉ còn cái xác.

Dù biết Thẩm Xán đột nhiên chuyển biến động cơ hơn phân nửa không đơn thuần, nhưng Quý Quân Húc vẫn tham luyến sự thân cận của cậu, lừa mình dối người, tự nói với mình là cậu thật sự muốn thay đổi, thật sự thích mình. Dem nghi hoặc áp chế, không muốn thừa nhận cũng không nguyện tự hỏi, thầm nghĩ nhận thân mật hiện tại của cậu, nhưng giấc mộng thì mãi chỉ là giấc mộng, rồi cũng sẽ có ngày phải tỉnh lại, bây giờ có một giấc mộng đẹp là đủ, sau này có phải đối mặt hiện thực cũng không sao, chỉ là không nghĩ tới sẽ phải tỉnh dậy bằng phương thức ngoan tuyệt không có đường sống như thế này.

Trèo càng cao ngã càng đau, rơi càng nặng tỉnh càng triệt để.

Thẩm Xán, chúng ta cuối cùng vẫn không thể đi cùng nhau, giấc mộng mấy ngày này đã đủ rồi.

“Này, đây không phải học sinh mũi nhọn của trường ta sao? Lúc này sao không ở trên đài diễn thuyết đề loanh quanh ở chỗ này làm gì vậy?” Một đám học sinh cá biệt đang đứng hút thuốc chặn đường Quý Quân Húc lại.

Quý Quân Húc cũng không biết bọn họ cũng không muốn cùng bọn họ xung đột quay đầu muốn đi lại bị từng đám vây quanh.

“Đừng đi mà, nếu không diễn thuyết trên đài thì ở trong này giảng cho chúng ta được không, hay chú mày không còn mặt mũi nào diễn thuyết diễn thiếc gì nữa? Bài diễn văn của chú em thực đặc sắc, giáo viên đều cảm động tới phát khóc, không nghĩ tới chú mày ăn nói ngon nghề như vậy, thật sự là ha ha ha ha ha ha ha ha.....” Thiếu niên tùy ý cười nhạo.

“Tao hỏi chút thằng cu mà mày tính tố tình kia là ai vậy? Cùng trường chúng ta hả?” Một thiếu niên khác vỗ vỗ vai Quý Quân Húc.

“Nói đủ chưa?” Quý Quân Húc lấy điều thuốc trên tay thiếu niên kia xuống.

“Chẳng lẽ là thằng Thẩm Xán vẫn ở cùng mày hàng ngày hả? Chúng mày đã ngủ..... A —” Thiếu niên che mu bàn tay nhảy ra, “Mày mẹ nó dám lấy tàn thuốc châm tao, chán sống?” Thiếu niên thẹn quá thành giận xông lên.

Mọi bi thương khổ sở của Quý Quân Húc giờ phút này đều hóa thành lửa giận, đưa tay phản kích.

“Mẹ kiếp, đã sớm khó chịu với cái thằng này, không phải ỷ vào được kẻ có tiền thu dưỡng sao cả ngày vênh

vào tự đắc cái gì, còn được một lũ các em vây quanh, kết quả lại là một thằng gay lợ ghê tởm, đập chết con mẹ mày đi, xem về sau mày kiêu ngạo kiêu gì!”

Vốn solo 1-1 biến thành bị hội đồng, Quý Quân Húc dần dần mất đi thể thượng phong, nhưng tựa hồ không còn cảm thấy đau, không phòng thủ được nữa chỉ là đấm đá loạn xạ, một quyền tiếp một quyền tung ra, đối lấy chỉ có càng bị đấm đá dữ hơn.

Trong lúc hỗn chiến có người lấy gậy gỗ đập vào chân Quý Quân Húc, Quý Quân Húc quỳ rạp xuống đất, người bên cạnh nhân cơ hội đập một phát, đánh nhau biến thành đơn phương trút căm phẫn.

“Cảnh sát tới, cảnh sát tới.” Có người kêu to, đám thiếu niên bắt lương đang vây đánh chạy trốn chết.

“Cậu không sao chứ.” Nữ sinh vừa hô to chạy tới nâng Quý Quân Húc dậy.

“Không sao.” Quý Quân Húc vịn tường cố gắng run run rẩy rẩy đứng lên, một gậy đánh đến toàn bộ cơ thể đều đau đớn.

“Tôi đưa cậu đi bệnh viện, cậu bị chảy máu rồi.” Nữ sinh tiến lên muốn đỡ lấy Quý Quân Húc đang xiêu vẹo đi đường không ổn.

“Cám ơn, nhưng không cần đâu.” Quý Quân Húc phát phát tay nói lời từ biệt với nữ sinh khập khiễng rời đi.

Quý Quân Húc không dám về nhà họ Thẩm, sợ bị Thẩm Khang Viễn truy hỏi, cũng không biết nên lấy biểu tình đối mặt với Thẩm Xán, kéo cái chân đau đớn đi hơn một giờ đến nhà bác.

Quý Quân Húc vết thương đầy người đột nhiên xuất hiện khiến bác trai bác gái sợ hãi không nhỏ, truy vấn xem sao lại thành ra thế này anh cũng chỉ nói đánh nhau với người, những thứ khác cũng không nói.

“Bác à, cho cháu mượn di động gọi một cuộc điện thoại nhé.” di động của Quý Quân Húc trong lúc bị đánh đã hỏng mất.

“Cầm đi.” Bác trai Quý đưa điện thoại di động cho Quý Quân Húc.

Quý Quân Húc thuận thực ẩn xuống dây số: “Chú Thẩm, là con đây ạ, hôm nay con ngủ ở nhà bác không về..... Không có việc gì đâu ạ, chú yên tâm đi.....Vâng, được ạ, chào chú.”

Vừa tắm rửa xong đi ra thì thấy tiếng gõ cửa, là Thẩm Xán. Sợ bị thấy vết thương trên mặt, Quý Quân Húc nhanh chóng trốn vào trong phòng Quý Quân Minh giả bộ ngủ.

“Chào bác trai bác gái, cho cháu hỏi Quý Quân Húc có ở đây không ạ?” thanh âm Thẩm Xán từ ngoài cửa truyền đến.

“Có đó, nó đang ở trong phòng, đã ngủ rồi.” Bác gái Quý mời Thẩm Xán vào nhà.

Nghe tiếng bước chân đi vào tim Quý Quân Húc đập nhanh hơn, cậu tới làm cái gì?

Nhưng Thẩm Xán một câu cũng không nói, trong không khí trầm mặc Quý Quân Húc chỉ nghe thấy tiếng tim đập của chính mình.

Thanh âm Thẩm Khang Viễn theo sau truyền đến, thấy Quý Quân Húc đã ngủ liền yên tâm rời đi, mang Thẩm Xán cùng nhau rời đi, lúc này Thẩm Xán vẫn không lên tiếng.

Sau khi hai người đi Quý Quân Húc từ trên giường đứng dậy, nhìn cửa phòng. Thẩm Xán, nếu cậu không thêm để ý đến tôi, cần gì phải đuổi tới tận nơi này đến xem tôi? Không cần lại khiến tôi sinh ra ảo giác.

Ngày hôm sau rời giường chỗ mặt bị đánh sưng rất kinh khủng, Quý Quân Húc nhờ bác thay anh xin phép nghỉ một ngày nghỉ cho giảm sưng rồi mới lên lớp.

Vết sưng đã bớt nhưng chỗ bầm tím trên mặt vẫn còn cực kỳ rõ rệt.

Vừa vào cửa lớp Quý Quân Húc đã nhận được sự chú ý trước này chưa từng có, các học sinh chỉ trở nhưng không ai dám đi lại hỏi han, mấy người bạn bình thường có quan hệ tốt với Quý Quân Húc cũng qua sự kiện radio mà trong lòng sợ hãi không muốn chủ động tìm hắn, trong lúc nhất thời Quý Quân Húc dường như biến thành bệnh dịch, tất cả mọi người đều cách xa anh.

Sớm đã dự kiến được chuyện này, không có gì ghê gớm. Quý Quân Húc an ủi chính mình.

Đối mặt với đám người chung quanh khe khẽ nói nhỏ, trào phúng khinh bỉ ánh mắt đồng tình thương hại, Quý Quân Húc dựng lên sống lưng ngồi thẳng, nghiêm túc nghe giảng bài ghi chép bài, anh không thể nao núng, một khi anh biểu hiện ra một chút đáng vẻ đáng thương bi tình thì những đồn đãi những đùa cợt tùy ý kia sẽ biến thành đao thương đem anh đánh cho thương tích đầy mình.

Quý Quân Húc thấy Thẩm Xán, cậu vẫn có thể hấp dẫn ánh mắt anh, dù là ở giữa đám người cũng có thể liếc mắt là nhìn thấy. Xen lẫn trong đám người trên mặt Thẩm Xán lộ ra biểu tình kinh ngạc, nhưng từ đầu đến cuối không lại hỏi một tiếng, giống hệt như đám quần chúng kia chỉ vây xem.

Quý Quân Húc cúi đầu ánh mắt không truy tìm Thẩm Xán nữa, tự giấu cười: Còn chờ mong cái gì? Tỉnh lại đi, cậu ta không thích mày, hết thấy đều là giả.

Là họa thì tránh không được. Đến ngày thứ ba Thẩm Khang Viễn rốt cuộc bị thầy giáo mời đến trường

học.

“Quý Quân Húc, chủ nhiệm lớp gọi cậu.” Lớp trưởng ở cửa hô to một tiếng, toàn khối đều quay ra nhìn anh. Sau khi Quý Quân Húc đi khỏi phòng, lớp học lập tức như muốn nổ tung.

Trong văn phòng Thẩm Khang Viễn ngồi ngay ngắn, bên cạnh chủ nhiệm lớp ngồi cùng ba bốn thầy giáo khác và vài học sinh.

“Đại khái chính là tình huống như vậy, hi vọng Thẩm tổng trở về có thể nói chuyện với trò ấy.”

“Tiểu Húc, mặt của con sao vậy?” Thẩm Khang Viễn nhìn thấy vết bầm tím trên mặt Quý Quân Húc kinh ngạc nói.

Quý Quân Húc không đáp.

“Có chuyện gì con cứ nói đi, chú nhất định thay con làm chủ.” Thẩm Khang Viễn truy vấn.

“Buổi tối hôm trước cháu thấy cậu ấy bị mấy học sinh cá biệt ban 4 ban 5 vây đánh.” nữ sinh đứng trong văn phòng mở miệng, Quý Quân Húc lúc này mới ý thức được cô chính là nữ sinh buổi tối ngày đó giúp mình giải vây.

“Vây đánh? Về chuyện này, thầy giáo Triệu nhất định phải cho tôi một lời giải thích.” Thẩm Khang Viễn chính thanh nói.

Sau khi hỏi qua nữ sinh kia thì cho cô rời khỏi văn phòng rồi đem gọi mấy học sinh theo như lời tả của cô tiến vào.

“Vì sao mấy cậu lại đánh trò ấy?” Chủ nhiệm lớp dò hỏi.

Mấy thiếu niên nhìn nhau, cuối cùng một cậu gan lớn ngẩng đầu đứng ra: “Nó là đồ đồng tính, thích con trai, biến thái nên đánh.” Nói tới đó cảm xúc lại sục sôi tiến lên túm lấy Quý Quân Húc định vung tay đánh, Quý Quân Húc bắt lấy tay nam sinh nói: “Buông ra.” Hai người giằng co.

Chủ nhiệm lớp chỉ nhìn cũng không lên tiếng ngăn cản, năm thầy giáo đang ngồi không có một ai lên tiếng.

Lúc giằng co quần áo Quý Quân Húc kéo lộ ra vết bầm tím bên hông.

“Tiểu Húc buông tay.” Thẩm Khang Viễn lên tiếng.

Quý Quân Húc liếc mắt nhìn Thẩm Khang Viễn, yên lặng buông ra. Nam sinh thấy Quý Quân Húc yếu thế lập tức vung tay định đâm vào mặt Quý Quân Húc.

“Đánh người là phạm pháp!” Thẩm Khang Viễn cầm chặt cổ tay nam sinh, “Mười ánh mắt đang ngồi đây đều thấy.” Một tay còn lại nhấc lên quần áo Quý Quân Húc lộ ra càng thêm vết thương nghiêm trọng trên người, lập tức cầm lấy điện thoại báo nguy.

Chủ nhiệm lớp lại ngăn cản: “Thẩm tổng, đừng báo cảnh sát, chung quy đây cũng phải chuyện về vang gì, nếu làm lớn ngược lại không tốt cho Quý Quân Húc.”

Thẩm Khang Viễn cười lạnh một tiếng: “Lời này của thầy Triệu tôi không hiểu lắm, con nhà tôi bị thương tôi không thể báo cảnh sát sao?”

“Tình huống của Quý Quân Húc, Thẩm tổng cũng đã biết, mấy đứa nhỏ chưa thấy dạng này bao giờ khó tránh khỏi sẽ phần nộ chút, chúng ta coi như chuyện lớn hóa nhỏ, ha?”

“Triệu lão sư là nghiên cứu sinh phải không.”

“Phải phải.”

“Ngài có chứng chỉ sư phạm chứ.”

“Có có, sao lại có thể không có được.”

“À, phải không đây, tôi thấy ngài một chút gương sáng làm người đều không có. Học sinh bị bắt nạt nhưng lại bao che phạm nhân, thầy đang dung túng tội phạm, nếu lần này việc lớn hóa nhỏ thì bọn nó sẽ nghĩ như thế nào, cảm giác không có việc gì dù sao đánh đồng tính không sai, lần sau tiếp tục đánh, đánh cho càng tàn nhẫn, thậm chí đem người giết vẫn thấy mình có lý!”

Quý Quân Húc ngẩng đầu nhìn Thẩm Khang Viễn, khiếp sợ, cảm động, cắn răng cực lực ức chế xúc động muốn rơi lệ.

“Thẩm tổng nói quá lời.”

“Sợ rằng bằng nghiên cứu sinh của thầy Triệu cũng là do mua được, lúc thầy nói tôi xuất phát từ lễ phép không có ngắt lời, kết quả thầy càng nói càng thái quá. Ngay cả tôi đây chỉ có bằng tốt nghiệp chính quy cũng biết giới y học sớm công bố đồng tính không phải bệnh, thầy lại đề nghị tôi đưa Tiểu Húc đi trị liệu, nếu không phải bệnh sao trị liệu được như thầy nói. Còn nữa, chân tướng sự việc ở phòng radio đến cùng như thế nào hiện tại còn chưa rõ, trước đó quý giáo không phải nên điều tra rõ sự tình chân tướng để trả lại sự công bằng cho người bị hại, ngược lại các vị lại đứng ra đóng sòng cho người bị hại cái kết luận chỉ trích người bị hại đã làm sai, điều này làm cho tôi sinh ra hoài nghi lớn đối với thái độ và phương pháp giáo dục của quý giáo.”

Trong văn phòng lặng ngắt như tờ, chủ nhiệm lớp ứa ra mồ hôi lạnh, chỉ là dạy dỗ một học sinh cho tốt thôi thế nào lại kéo đến tận phương pháp giáo dục của nhà trường vậy.

“Tiểu Húc, con đi lên lớp trước đi, nếu có bất cứ ai đến tìm con gây chuyện thì nói với chú, chú cũng không phải hổ giấy chỉ nói không làm. Còn có thầy Triệu, tôi hi vọng thầy có thể mau chóng điều tra rõ ràng sự việc radio đến cùng là chuyện gì xảy ra, đến cùng là ai trộm phát ghi âm, ghi âm từ nơi nào phát ra, có bị người khác gian lận không. Không được chuyện lớn hóa chuyện nhỏ, bằng không chúng ta ra toà gặp nhau.”

“Được được.” Mồ hôi của chủ nhiệm lớp sắp tẩm ướt quần áo, sao lại có phụ huynh như vậy chứ?

“Chú Thắm!” Quý Quân Húc đuổi theo ra cửa văn phòng giáo vụ.

“Tiểu Húc còn việc gì nữa sao?” Thắm Khang Viễn dừng lại.

Quý Quân Húc tiến lên ôm lấy Thắm Khang Viễn: “Cám ơn, cám ơn, cám ơn, cám ơn.....”

Cám ơn, thật sự cám ơn. Cám ơn chú không giống người khác chán ghét con xem thường con, cám ơn chú nguyện ý đứng ở con, cho cháu sự cổ vũ cùng giúp đỡ, cám ơn chú nguyện ý thay con lên tiếng, thay con tìm về dũng khí.

“Được được, thực giống trẻ con mà, nhanh đi lên lớp đi. Đúng rồi, buổi tối hôm nay nhớ về nhà đó.”

“Qua vài ngày được không ạ? Con...”

“Được.”

Quý Quân Húc còn chưa nghĩ xong lý do, Thắm Khang Viễn đã đồng ý: “Vừa lúc ở bên bác trai bác gái cháu một chút, bọn họ cũng nhớ mong con.”

Ba ngày sau Thắm Khang Viễn lại được mời đến trường học, sự tình được điều tra rõ, sau khi kiểm tra camera theo dõi phát hiện phòng radio do một nam sinh tên là Hà Kim phát, ghi âm cũng là giả, cắt nối biên tập từ những câu nói trước đó và dùng những tiếng cùng âm tần với giọng của Quý Quân Húc mà tạo thành, bởi vì có tư oán đối với Quý Quân Húc, mượn cớ cố ý bôi đen hãm hại anh. Sự tình vốn không khó tra, chỉ là trước đó không ai tra mà thôi.

Nhìn thấy Hà Kim, Quý Quân Húc nháy mắt hiểu ra cậu vì sao lại làm như vậy, cậu ta chính là kẻ đáng khinh lần đó muốn trộm hôn Thắm Xán bị mình bắt lấy, ghi âm hẳn là cậu ta trộm của Thắm Xán, thanh âm của Thắm Xán và tên Thắm Xán cũng là cậu ta giấu đi, định trả thù mình lại không muốn khiến Thắm Xán chịu thương tổn. Đây có lẽ là một loại tình yêu, nhưng tình yêu rất ích kỷ rất ti tiện, cuối cùng hại người hại mình, không đáng đồng cảm.

Công bố quyết định xử phạt: Hà Kim bị đuổi học, nam sinh vây đánh Quý Quân Húc bị kiểm điểm cũng công khai giải thích. Chủ nhiệm lớp lên hướng Quý Quân Húc giải thích.

Sau khi có kết quả điều tra không ít bạn học tiến đến tỏ vẻ hiểu lầm anh, hi vọng anh đừng để ý. Cũng có ít bạn học tỏ vẻ không tin, tràn ngập địch ý đối với anh, nhưng không ai dám tìm anh gây chuyện, hết thấy dường như đã trở về quỹ đạo.

Nhưng là Quý Quân Húc biết mọi chuyện đã không còn như trước.

“Kết quả điều tra là do chú can thiệp sao?” Sau khi tan học Thẩm Khang Viễn trực tiếp đưa Quý Quân Húc từ trường học đi về.

“Đúng.” Thẩm Khang Viễn cũng không phủ nhận.

“Vì sao ạ?”

“Đứa trẻ ngốc này, con cho rằng hiện thực sẽ giống trên TV chỉ bằng vào việc cháu ba hoa chích chòe dăm ba lý do thoái thác thì sẽ có thể thay đổi cái nhìn của mọi người sao? Trong xã hội này sự kỳ thị với đồng tính đã trở nên thâm căn cố đế, muốn tiêu trừ cần một thời gian dài cùng cố gắng, đây là cách tốt nhất, hữu hiệu nhất giúp con thoát khỏi khổ cảnh này.”

Quý Quân Húc không thể phủ nhận lời của Thẩm Khang Viễn, nhưng tiếp tục che lấp trốn tránh như vậy cũng không phải ý ban đầu của Quý Quân Húc: “Nếu chú Thẩm đã sớm tính toán tốt rồi sao lúc trước ở trường học trước mặt thầy giáo và học sinh mặt vì sao còn nói như thế?”

“Đại khái coi như thử ra chút sức của mình, nếu có thể khiến một người nào đó tán thành quan điểm của mình coi như thành công được một bước.”

“Chú Thẩm thấy con rất ghê tởm sao?”

“Không, như chú đã nói chú không coi đồng tính là bệnh, chú sẵn sàng chấp nhận toàn bộ con người con, nhưng.....”

“Những lời chú muốn nói con đã hiểu.” Quý Quân Húc nhìn về phía ngoài cửa sổ, “Thẩm Xán cũng không thích con, tất cả đều là con tình nguyện.”

“Tiểu Húc, tha thứ cho chú, chú cũng chỉ là một người cha ích kỷ...”

Đến cùng thân sơ có khác.

26. Chương 26: Ác Ngữ

Một tuần qua đi Thẩm Xán rốt cuộc lại nhìn thấy Quý Quân Húc.

Vết bầm tím trên mặt anh vẫn chưa tiêu hết, in trên mặt nhìn thấy mà giật mình, nhắc nhở Thẩm Xán mình đối với anh đến cùng đã làm chuyện quá đáng như thế nào.

“Anh có khỏe không?” Thẩm Xán thấp giọng hỏi.

Quý Quân Húc không đáp lại mà nhìn về phía Thẩm Khang Viễn: “Chú Thẩm, con thấy mệt mỏi, còn về phòng ngủ trước ạ.”

“Ừ, nghỉ ngơi cho tốt.”

Thẩm Xán bị lưu lại tại chỗ một mình, nhìn về phía cửa phòng đóng chặt của Quý Quân Húc trong lòng ần ần bất an.

Trời tối người yên, cửa phòng Quý Quân Húc bị đẩy ra.

Nghे tiếng cửa phòng mở Quý Quân Húc từ trên giường ngồi dậy: “Mời cậu đi ra ngoài.”

Thẩm Xán cứ như không nghe thấy ngồi xuống bên giường: “Anh cũng không ngủ được sao?”

“Có chuyện như vậy xảy ra, cậu nghĩ là tôi sẽ thoải mái ngủ say hả?” Quý Quân Húc cười nhạt.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, em thật sự không phải cố ý, anh cũng biết mà, không phải em phát, là Hà Kim không phải em.” Thẩm Xán hạ giọng biện giải.

“Ghi âm thì sao? Chú Thẩm thúc can thiệp kết quả điều tra nói ghi âm đã phát là sản phẩm được cắt nối biên tập khiến người khác tin là thật, cậu cũng sẽ không lừa mình dối người cho là thật đấy chứ?”

“Em....Em chỉ là nhất thời tức giận, em không nghĩ tới sẽ bị cậu ta trộm, cũng không nghĩ tới muốn công bố.”

“Cứ cho là vậy đi, hiện tại mục đích của cậu đã đạt được rồi, vụ cá cược ở trường học kia cậu thắng, tôi thích cậu, tôi không có thuốc nào cứu được thích cậu, cậu vừa lòng chưa? Mời cậu rời khỏi phòng của tôi, tôi không muốn lại trở thành đối tượng bị lường gạt, cũng sẽ không gạt cậu nói muốn làm bạn bè, chúng ta vốn không có khả năng chung sống hòa thuận, về sau chúng ta làm bộ như không biết nhau, không cần

quấy rầy sinh hoạt của nhau, cố chịu đựng đến qua trung học tôi sẽ chuyển ra ngoài.”

“Không, không được.” lời nói đoạn tuyệt quan hệ của Quý Quân Húc khiến Thẩm Xán sợ hãi, dán lên gắt gao ôm lấy anh, “Chúng ta có thể giống như trước được không? Lần này sẽ không có đánh cuộc, sẽ không có ghi âm, đừng đi, đừng rời khỏi em.”

“Cậu thích tôi sao?”

Lại là vấn đề này, Thẩm Xán không biết vì sao Quý Quân Húc nhất định cố chấp với vấn đề này, trước kia để khiến Quý Quân Húc thổ lộ Thẩm Xán có thể lừa anh nói thích, nhưng hiện tại rõ ràng biết chỉ cần mình nói ra hai chữ kia Quý Quân Húc lập tức có thể quay đầu, nhưng Thẩm Xán thế nào cũng không mở miệng được: “Chúng ta giống như trước không tốt sao?”

“Không tốt.” Quý Quân Húc đẩy người nằm ở trước ngực ra, “Tôi đã phát chán cái trò một bên đơn phương tình nguyện, chán ngán lén lút, chán ngán...bị người trêu đùa rồi.”

“Không đâu, em cam đoan sẽ không như thế.”

“Tôi mệt rồi, đi ra ngoài mời đóng cửa lại.” Quý Quân Húc nằm xuống đưa lưng về phía Thẩm Xán ý tứ đuổi khách quá rõ ràng.

“Vì sao nhất định muốn tuyệt tình đến như vậy? Chuyện ghi âm sự là em không đúng, nhưng trong đó không phải có nội dung do chính anh ghi sao? Thứ thực sự bị lộ không phải chính là bản do anh ghi còn gì? Kể cả em không ghi lại đối thoại của chúng ta thì nếu cậu ta vớ được máy vẫn có thể công bố thôi, vì sao anh cứ nhất định muốn đem hết tẩy tội lỗi đều quy lên đầu em?” Thẩm Xán nóng nảy, gấp đến độ nói không biết lựa lời, muốn giải vây cho mình, muốn Quý Quân Húc tiếp nhận mình một lần nữa, nhưng cậu không biết thái độ của cậu chỉ càng đẩy Quý Quân Húc ra xa.

“Đúng, cậu không có sai, đều là tôi sai, là tôi tự làm tự chịu, là tôi đã bị trừng phạt đúng tội, là tôi bị ma quỷ ám ảnh mới có thể nghĩ cho cậu kinh hãi nên đã nói những lời đó với cậu, lỗi lầm như vậy tôi cam đoan sẽ không tái phạm!”

“Anh đừng như vậy, em không có ý này.....”

“Tiểu Xán, cháu ở trong đó sao? Tiểu Húc, các cháu có chuyện gì thì cứ bình tĩnh nói với nhau, đừng tranh cãi.” Nửa đêm bác Tường bị tranh chấp trong phòng Quý Quân Húc làm cho bưng tỉnh, cũng không nghe rõ hai người đang ồn ào cái gì, mặc thêm quần áo nhanh chóng xuống giường đến cửa phòng Quý Quân Húc lại phát hiện cửa bị khóa trái.

“Bác Tường đang bên ngoài, nếu cậu không muốn khiến bác ấy biết chuyện gì xảy ra thì mời cậu nhanh chóng rời đi cho.”

“Quý Quân Húc..... Em.....”

“Đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy cậu, để tôi yên có được không?!” Quý Quân Húc quát.

Ngoài cửa bác Tường sợ tới không nhẹ, càng gõ cửa gấp hơn.

Thẩm Xán không có cách nào chỉ đành trước rời đi.

“Tiểu Xán, các cháu làm sao vậy?” Mở cửa bác Tường sốt ruột hỏi.

“Chút mâu thuẫn nhỏ, không có việc gì lớn, xin lỗi, để bác lo lắng rồi.” Thẩm Xán đi ra khỏi phòng Quý Quân Húc lên lầu, Thẩm Khang Viễn đứng ở cửa cầu thang chờ hắt: “Con theo ba lại đây.”

Thẩm Xán trong lòng đánh trống, nếu Thẩm Khang Viễn đến trường học hơn nữa tạo áp lực khiến trường học sửa kết quả điều tra thì bản ghi âm thật sự hắt đã nói cho ông biết, biết Quý Quân Húc thích mình, nhưng ông không tỏ ra bất cứ điều gì, ông đến cùng có biết mình đối Quý Quân Húc...

“Vụ việc ghi âm làm loạn một lần là đủ rồi, ba không hi vọng xuất hiện lần thứ hai.” Thẩm Khang Viễn đem Thẩm Xán gọi vào thư phòng, “Thừa dịp sự tình chưa đến mức không thể cứu vãn được con hãy nhanh chóng thu tay lại đi, đừng có quá phận.”

“Quá phận?” Thẩm Xán nhìn Thẩm Khang Viễn, “Ba, trước khi nói con quá phận sao không xem lại bản thân mình trước, con vì sao phải làm như vậy? Còn không phải bởi vì ba, bởi vì các người lúc nào cũng hướng về anh ta, trong mắt chỉ có anh ta, cảm giác như con chỗ nào cũng không bằng anh, hiện tại xảy ra chuyện người kia là đồng tính luyến ái còn đối với con trai ruột của ba nảy sinh ý đồ, ba lại không thêm quan tâm chút nào, chỉ là trách cứ con quá đáng? Có phải đợi đến lúc anh ta thật sự đem con lên giường ba cũng cho đó là lỗi của con?”

Ba một tiếng, Thẩm Khang Viễn tát một cái lên mặt Thẩm Xán: “Con mới bao nhiêu tuổi, đừng mấy lời không biết xấu hổ này!”

“Chờ ba biết mấy ngày nay anh ta đã làm gì đối đối với con thì ba mới hiểu thế nào là chân chính không biết xấu hổ, muốn con nói cho ba nghe không? Anh ta.....”

Lại ba một tiếng Thẩm Khang Viễn quăng một cái bạt tai nữa: “Ba không muốn nghe mấy chuyện dơ bẩn của con.”

“Con dơ bẩn? Còn kẻ chỉ thích con trai như anh ta là cao thượng sao?” Thẩm Xán không rõ vì sao tất cả đều đến chỉ trích mình, mình ghi âm là không đúng, nhưng người đem ghi âm phát ra cũng không phải mình, ngay cả ba của mình cũng không đứng về phía mình, chỉ một mực răn dạy mình, càng nói càng tức giận, những lời ác độc không xuất phát từ trong lòng cũng nói ra, “Anh ta là đồ đồng tính luyến ái, lúc không ai anh ta hay thích trộm hôn con, thích.....”

Tay Thẩm Khang Viễn lại giơ lên, nhưng bị người khác ngăn lại: “Chú Thẩm, là con không đúng, là con không nên thích cậu ấy, đừng đánh, con cam đoan về sau không bao giờ như vậy nữa.” Quý Quân Húc chắn trước người Thẩm Xán, bác Tường đứng ở ngoài thư phòng rất cuộc nghe rõ nội dung bọn họ khắc khẩu vụng trộm lau nước mắt.

“Quý Quân Húc.....” Phần nộ ủy khuất của Thẩm Xán ngay lúc nhìn thấy Quý Quân Húc giống như khí cầu bị rút sạch hơi mọi chuyện hoàn toàn bị phơi bày, còn lại chỉ có sợ hãi cùng bối rối, thanh âm run rẩy, “Em vừa, em...em...” Nửa ngày cũng chưa nói ra được một câu giải thích.

“Tôi hiểu, tôi cam đoan về sau không dây dưa với cậu nữa, cậu có thể yên tâm, sáng mai tôi liền chuyển về nhà bác tôi.” Quý Quân Húc kéo Thẩm Xán rời đi.

Nhìn hai người Thẩm Khang Viễn chỉ thở dài, có lẽ Thẩm Xán nói không sai, nó trở nên như bây giờ đều là lỗi của mình, là do mình giáo dục thất bại, do mình đối xử với nó và Quý Quân Húc không có sự cân bằng.

Ngày hôm sau Quý Quân Húc sớm rời đi, Thẩm Xán không gặp được anh vội hỏi bác Tường anh đi đâu, bác Tường nói chắc là đến trường, chạy tới phòng Quý Quân Húc thấy đồ đạc của anh vẫn còn nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, điểm tâm cũng không ăn vội vàng gọi chú Ngô đưa đi học.

Trong trường học Quý Quân Húc cùng bạn bè chung quanh nói nói cười cười một chút cũng không nhìn ra bị thương tối hôm qua, Thẩm Xán trở về phòng học, tâm loạn như ma.

“Sao trông u ám vậy?” Tuần Hữu chụp vai Thẩm Xán.

Thẩm Xán không kiên nhẫn đem tay cậu ta vuốt xuống: “Phiền lòng.”

“Vẫn vì vụ ghi âm à?” Tuần Hữu thấp giọng nói.

“Đừng nói lưu nói vượn.”

“Được được được, không nói, buổi tối tôi đưa ông đi chỗ này hay cực, bảo đảm mọi việc phiền lòng đều quên sạch.” Tuần Hữu thần thần bí bí.

Đến buổi tối Thẩm Xán mới biết được chỗ hay cực trong miệng Tuần Hữu chỗ nào.

Quán bar, gay bar lộn xộn.

“Tôi không vào đây.” Thấy bảng hiệu quán bar Thẩm Xán bắt đầu lùi bước.

Hồ Vân Bằng cũng không đồng ý ngăn ở cửa không cho hai người đi vào.

“Sao cậu được phép đi mà tôi lại không?” Tuần Hữu nhướn mày, đẩy Hồ Văn Bằng ra đem Thẩm Xán kéo vào.

Ba người vừa vào quán bar liền có người đến chào hỏi, nhưng mà đều là tìm Hồ Văn Bằng, vừa nhìn đã biết người quen.

Tuần Hữu tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, vừa vặn có người đến gần cố ý phao mị nhãn trêu chọc, Thẩm Xán chỉ ngồi một bên uống một ly nước sô đa lạnh như băng từ chối mấy người định tiếp cận.

Nhìn Tuần Hữu ngồi giữa ở ba bốn nam nhân, sóng mắt hàm xuân, một bộ dáng hồ ly yêu mị, trong cơn giận dữ Hồ Văn Bằng phát cú lật bàn đem hết đám người đuổi đi.

“Mày còn không đi?” Hồ Văn Bằng nhìn về phía đám con trai đang vây quanh Thẩm Xán mời mọc cậu uống rượu.

Gã sưng sốt sao tên đó hết quán bên kia lại quán bên này vậy? Nhưng thấy đám cơ bắp của Hồ Văn Bằng vẫn thức thời rời đi.

Tuần Hữu lén vui sướng nhưng vẫn là làm bộ như mất hứng cố ý không để ý tới Hồ Văn Bằng nói chuyện phiếm cùng Thẩm Xán: “Cãi nhau với tên đó khiến ông thần thờ như vậy sao? Chẳng lẽ ông thực sự thích cậu ta?”

“Nói vậy, tôi sao có thể thích anh ta, tôi cũng không phải biến thái, tôi không thích con trai!” Thẩm Xán phản ứng kịch liệt thề thốt phủ nhận, hoang mang rối loạn uống một hớp lớn nước sô đa lạnh buốt, trong lòng bất ổn, “Tôi đi WC.”

“Rõ ràng thích, còn vệt chết mạnh miệng.” sau khi Thẩm Xán rời đi Tuần Hữu cười nói.

Hồ Văn Bằng mặt đều đen xì: “Tôi không thích cậu vui đùa như vậy.”

“Cái gì vui đùa cơ?” Tuần Hữu nhìn Hồ Văn Bằng cười đến mị hoặc.

“Giống như vừa lúc này cùng tên đàn ông con trai khác câu kết làm vậy, trên TV nói cái này gọi là không có tự trọng, là Phan Kim Liên.”

Tuần Hữu tức mà không biết nói sao: “Được lắm Hồ Văn Bằng, tôi ăn bao nhiêu dấm chua của cậu, cậu mới ăn chút dấm chua này thì làm sao? Lại còn nói tôi không biết tự trọng, tôi với cậu có quan hệ gì hả, tôi gả cho cậu hay là đã cưới cậu? Chúng ta có giấy đăng ký kết hôn sao sao? Đến nói chuyện yêu đương cũng chưa từng, vậy mà dám nói tôi không biết tự trọng. Tôi không biết tự trọng thì làm sao? Còn không phải do cậu ép? Cậu không đến chỗ này, không câu tam đáp tứ thì tôi có thể nghĩ ra cái chủ ý rách nát này sao?”

Càng mắng càng ủy khuất, muốn khóc. Nhưng thấy mình nói một tràng dài, Hồ Vân Bằng vẫn mang vẻ cau mày cố gắng lý giải lại thấy buồn cười, hấp hấp mũi, khóa ngồi vào trên đùi Hồ Vân Bằng, hai tay ôm chặt cổ anh: “Chỉ cần cậu đồng ý với tôi về sau không đến chỗ này, không cùng người khác vui đùa tôi cũng không tới đây chơi nữa.” Cuối cùng đến gần bên tai Hồ Vân Bằng mang theo cầu xin cùng giọng điệu làm nũng nói: “Được không?”

Tôi không thích tới nơi này, là biểu ca cưỡng ép tha tôi đến, hơn nữa tôi cũng không giống cậu khi này, tôi luôn ngoan ngoãn ngồi một mình. Nhưng lúc này Hồ Vân Bằng nào còn nghĩ được cái gì để giải thích nữa, nghe được giọng điệu làm nũng của Tuần Hữu khiến anh cả người tê dại hận không thể đem cậu áp đảo lập tức đến một phát.

“Mà Thẩm Xán đi WC sao còn chưa trở về?”

27. Chương 27: Buông Tha

Trước bồn rửa mặt Thẩm Xán rửa tay mất mười phút, Quý Quân Húc hỏi mình có thích anh không, cả Tuần Hữu cũng hỏi vấn đề này, đối với chuyện đó Thẩm Xán cũng không biết đáp án chỉ có thể trốn tránh.

Ngẩng đầu bỗng nhiên phát hiện trong gương chiếu ra một bóng người khả nghi, thoáng lắc mình tránh đi: “Là cậu?”

“Học trưởng nhớ rõ em sao?” Hà Kim đánh lén thất bại đột nhiên lộ ra hưng phấn tươi cười.

“Nhớ rõ, cậu trộm máy ghi âm của tôi để phát hại Quý Quân Húc thiếu chút nữa thân bại danh liệt tôi còn chưa tính sổ với cậu thì sao có thể quên được?” Thẩm Xán xiết chặt nắm đấm, là thằng này, đầu sỏ của mọi tội lỗi chính là nó, không phải vì nó thì hết thấy mọi chuyện hiện tại cũng sẽ không phát sinh, đều là nó hại.

“Quý Quân Húc, lại là Quý Quân Húc, học trưởng vì sao không nhìn thấy em? Em thích anh, em cũng thích anh! Vì sao người có thể chấp nhận anh ta lại không thể chấp nhận em?” Vừa nói Hà Kim liền như phát cuồng xông lên ôm lấy Thẩm Xán.

“Buông ra, thằng điên này.” Thẩm Xán thúc khuỷu tay về phía sau, Hà Kim ăn đau nhưng vẫn không buông tay, miệng sát lại gần muốn hôn cậu. Thẩm Xán lông tơ dựng đứng, ghê tởm nói không nên lời, từ trong gương thấy cây cột phía sau liền hung hăng đẩy thẳng về phía sau.

Hà Kim bị đụng đầu vào cột đá rớt cuộc buông lỏng, Thẩm Xán nhân cơ hội thúc khuỷu tay vào vị trí khi này thêm lần nữa rồi thoát ra, tóm lấy đám tóc dài của Hà Kim ấn vào tường: “Mày muốn so với anh ấy? Mày lấy cái gì để so với anh ấy? Đến một đầu ngón tay của anh ấy mày cũng không so nổi!”

“Thằng đó chỉ là được nhà anh thu dưỡng, chung với anh nhiều hơn vài năm sao? Còn lại những mặt khác

có chỗ nào tốt? Chỗ nào hấp dẫn anh? Anh nói em nhất định cũng có thể làm được.” Hà Kim bị ghì trên tường vẫn chưa từ bỏ ý định vươn tay muốn đụng vào Thẩm Xán, bị Thẩm Xán bẻ ngoặt tay ra sau lưng.

“Không cần, mày không phải anh ấy, mày có sửa thể nào cũng không trở thành anh ấy được, đừng có lại gần tao cũng đừng bước tới chỗ anh ấy, mày khiến tao ghê tởm.”

Tranh đấu trong buồng vệ sinh khiến bảo vệ chú ý, nghe tin đuổi tới còn có Tuần Hữu cùng Hồ Vân Bằng, vừa thấy Hà Kim, Hồ Vân Bằng đã vén tay áo lên tiến tới vùng tay đánh thẳng một quyền ngay chính giữa hạ phúc: “Tiệc tối ngày đó có phải mày kê đơn Tuần Hữu khiến cậu ấy bị đau bụng không?”

“Tôi không có.....”

“Còn không thừa nhận.” Lại thêm một quyền, Hồ Vân Bằng cũng không phải Thẩm Xán, một quyền đi xuống đánh cho Hà Kim đứng không vững, ôm bụng khụy xuống.

“Được rồi được rồi, đừng đem người đánh tàn phế cậu cũng sẽ gặp rắc rối đó.” Tuần Hữu nhanh chóng đi lên ngăn Hồ Vân Bằng lại.

“Nhưng nó hại cậu...”

“Không phải không phải.” Tuần Hữu đem Hồ Vân Bằng kéo đến bên người thấp giọng nói, “Sau đó tôi nhớ lại hôm ấy tôi uống trà giảm béo.”

“Cậu uống giảm trà béo làm gì?”

“Còn không phải tại cậu, chê tôi béo.” Nói đến chuyện này Tuần Hữu liền tủi thân, mình tuy không có cơ bắp đầy mình giống Hồ Vân Bằng, nhưng ít ra không có thịt thừa, nhưng ngày đó Hồ Vân Bằng tự dưng sau khi lên giường nhéo ngực mình nói quá lớn, mình là con trai làm gì có ngực, không phải là biện pháp ẩn dụ nói mình béo sao? Mới nhất thời nào rút đi mua trà giảm béo, kết quả cả buổi chiều phải vào WC, nhưng sau đó cảm thấy rất xấu hổ nên không thể mặt dày nói cho Hồ Vân Bằng, không nghĩ tới anh vẫn ghi tạc trong lòng.

“Tôi đâu có chê cậu béo?” Hồ Vân Bằng không hiểu ra sao.

“Không phải là lần đó.....”

Bảo vệ hỏi rõ ràng trạng huống đem Hà Kim đuổi ra ngoài, tiện thể cắt đứt luôn màn ân ái của hai người.

Về nhà thì đã khuya, Thẩm Khang Viễn ngồi ở phòng khách làm việc, sau khi Thẩm Xán trở về ông chỉ nhìn hẩn một cái nói tiếng ngủ sớm đi rồi về phòng.

Thẩm Xán không về phòng mình mà dường như bị dẫn dụ đưa chân đến trước phòng Quý Quân Húc, mở cửa ra, bên trong không có một bóng người, cảm giác bất an dần dần lan rộng, Thẩm Xán đi vào phòng rồi cuộc phát hiện chỗ không đúng: khung ảnh mẹ của Quý Quân Húc không thấy đâu.

Khung ảnh kia Quý Quân Húc đã mang đến ngay từ ngày đầu đến nhà họ Thẩm, vài năm nay vẫn đặt ở trong phòng Quý Quân Húc chưa bao giờ xê dịch, hôm nay lại không thấy.

“Tôi cam đoan về sau sẽ không dây dưa với cậu nữa, cậu có thể yên tâm, sáng mai tôi sẽ chuyển về nhà bác tôi.” thanh âm Quý Quân Húc vang lên bên tai, hẳn thật sự chuyển đi?

Sợ hãi bao phủ, Thẩm Xán xoay người mở cửa chạy đi.

Nghe được tiếng cửa phòng mở Thẩm Khang Viễn từ trong phòng đi ra, Tiểu Xán nó, chẳng lẽ cũng.....

Tiếng cửa bị gõ bang bang rung động đánh vỡ sự yên tĩnh ban đêm.

Bác gái Quý khoác thêm quần áo đi ra từ bên trong mắt mèo thấy Thẩm Xán liền vội mở cửa: “Tiểu Xán muộn như vậy sao lại đến đây?”

“Quý Quân Húc đâu ạ?” Thẩm Xán lập tức hướng phòng Quý Quân Minh đi.

Cửa lại bị khóa trái từ bên trong.

“Quý Quân Húc, Quý Quân Húc, anh đi ra, theo em trở về.” Thẩm Xán vịn tay nắm cửa dù biết không mở được nhưng vẫn không chịu buông tay.

Phía bên trong không có thanh âm nào vang lên.

“Quý Quân Húc anh ra đi, em biết anh ở bên trong anh đi ra đi, theo em trở về, đừng chuyển đi, đừng đi.....” Thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở.

“Cậu đi đi, ngày mai tôi sẽ về đem đồ đạc chuyển ra.” Quý Quân Húc rốt cuộc lên tiếng.

“Đừng, em sai rồi, em có lỗi với anh, em nói không biết suy nghĩ, những lời này không phải thực lòng, em chỉ, chỉ...” Thẩm Xán đột nhiên thất thanh khóc rống, “Đừng chuyển đi, em xin anh, đừng đi.”

“Tiểu Húc, con đi ra cùng Tiểu Xán nói chuyện đàng hoàng đi.” Bác gái Quý khuyên nhủ.

Một lúc lâu sau, bên trong rốt cuộc truyền đến tiếng vang, cửa bị mở ra, Thẩm Xán không để ý có người

bên ngoài ở đây gắt gao ôm lấy anh không chịu buông tay.

“Quân Minh, con sang phòng chúng ta ngủ, để cho bọn họ nói chuyện với nhau.” Bác Quý gọi Quý Quân Minh ra, để hai người một chỗ.

Thẩm Xán ôm lấy Quý Quân Húc thật lâu, Quý Quân Húc vẫn đứng không nhúc nhích tùy ý cậu ôm.

Thấy Quý Quân Húc không phản ứng, Thẩm Xán ôm lắt mặt anh hôn lên.

“Thẩm công tử bị con trai hôn đến nghiện sao? Cậu không sợ tôi đem cậu lên giường hả?” Đột nhiên Quý Quân Húc xoay người đem Thẩm Xán áp đảo trên giường.

Quý Quân Húc rõ ràng cảm giác được động tác Thẩm Xán cứng đờ, hơi hơi phát run, buông cậu ra: “Không có can đảm thì đừng trêu chọc, cậu đi đi, tôi không có hứng thú.”

“Quý Quân Húc.....” Thẩm Xán giữ chặt ống tay áo Quý Quân Húc, “Theo em trở về được không?”

“Không phải cậu vẫn chờ mong tôi rời đi sao?”

“Không phải, em không có.”

Quý Quân Húc đem ống tay áo rút ra: “Cậu không muốn tôi rời đi thì cũng chỉ là do ý muốn khống chế cùng chiếm hữu gây nên thôi, không yêu tôi thì đừng tiếp tục trêu chọc tôi.” Mở ra cửa phòng rồi đi, “Cậu ngủ trong phòng này tôi ngủ phòng khách, buổi sáng ngày mai mời cậu rời đi.”

Sáng sớm không đợi Quý Quân Húc gọi cậu rời giường Thẩm Xán đã rời đi, mang theo khung ảnh mẹ của Quý Quân Húc ly khai.

Qua một chút buổi sáng Quý Quân Húc liền đến lớp học của Thẩm Xán tìm cậu để lấy lại khung ảnh thì được báo cậu không lên lớp, đành phải đợi tan học trở về Thẩm gia.

“Tiểu Húc cháu cuối cùng cũng chịu trở về, Tiểu Xán nhốt mình trong phòng chúa cả ngày không chịu đi ra, không ăn cũng không uống, như thế này là sao?” Nhìn thấy Quý Quân Húc bác Tường như thế nhìn thấy cứu tinh liền kéo anh đến trước cửa phòng, “Tiểu Xán, Tiểu Xán, Tiểu Húc trở lại rồi cháu mở cửa ra đi.”

“Bác gạt cháu, anh ấy không trở về, vì sao không nghe thấy thanh âm của anh ấy?” giọng Thẩm Xán mang theo thanh âm ghen ngào truyền đến.

“Bác không có lừa cháu, cậu ấy thật sự trở lại.” Bác Tường đem Quý Quân Húc đẩy lên phía trước ý bảo anh nói chuyện.

Quý Quân Húc gõ cửa: “Thẩm Xán, là tôi.”

Trong phòng truyền đến tiếng bước chân dồn dập thanh âm Thẩm Xán nháy mắt kéo gần: “Quý Quân Húc anh...”

“Dem khung ảnh mẹ tôi trả lại đây.”

Cửa phòng vừa hé ra một khe nhỏ liền rầm một cái đóng sập lại: “Em không! Anh vẫn muốn đi, anh đáp ứng em không đi em mới trả cho anh!”

“Cậu đừng cố tình gây sự được không?” Quý Quân Húc phá cửa.

“Trước kia em cố tình gây sự, em biết em sai rồi, anh tha thứ cho em, tha thứ cho em được không? Đừng đi, em nhất định sẽ sửa, chỉ cần anh không đi.....” tiếng Thẩm Xán khóc dần dần càng lúc càng nức nở.

“Để làm cái gì chứ? Tôi rời đi đối với tất cả mọi người là chuyện tốt.”

“Không tốt! Một chút cũng không tốt!”

“Nó còn ở bên trong?” thanh âm Thẩm Khang Viễn từ phía sau truyền đến.

“Ba! Ba bảo Quý Quân Húc đừng đi, không muốn để anh ấy đi!” Nghe được thanh âm Thẩm Khang Viễn Thẩm Xán liền hô lên.

“Nó muốn đi cũng là do con ép, mau ra đây, còn ra thể thống gì nữa.” Tối hôm qua Thẩm Khang Viễn còn tự vấn bản thân có phải quá mức nghiêm khắc quá mức hà khắc đối với Thẩm Xán không, nghĩ muốn bù đắp cho cậu, nhưng hôm nay Thẩm Xán lại lần nữa khiêu chiến điểm mấu chốt của ông, càng làm ra mấy chuyện kỳ cục hơn.

“Con không ra, trừ phi anh ấy không đi!” Thẩm Xán dè ép giọng mình xuống.

“Không muốn ra thì đừng ra nữa, ba xem con có thể kiên trì được mấy ngày!” Thẩm Khang Viễn giận dữ, mình đến cùng đối với cậu rất hà khắc hay quá dung túng mới có thể nuôi cậu thành ra như bây giờ vô pháp vô thiên, mang theo thái độ chết cũng không hối cải? Dem bác Tường kéo ra, không cho bà khuyên nữa.

“Tiểu Húc hôm nay con ở lại đi, sắc trời cũng không sớm, trở về bác không yên lòng.”

“Không được đâu ạ, Quân Minh còn ở tiểu khu bên ngoài chờ con.”

“Con... thực sự muốn quan hệ của chúng ta trở nên xa lạ như vậy sao?”

“Là con không tốt, cô phụ sự ưu ái của chú Thắm.”

Thắm Khang Viễn vậy tay: “Không phải do con sai, là chú và Tiểu Xán có lỗi với con, con đi đi, thừa dịp trời còn chưa quá muộn mau đi đi.”

“Chú Thắm giữ gìn sức khỏe ạ.”

Con cái tổn thương chính mình, đau lòng cuối cùng vẫn là cha mẹ. Chạng vạng ngày hôm sau Thắm Khang Viễn rốt cuộc ngồi không được, Thắm Xán vẫn không chịu đi ra, đã ở bên trong không ăn không uống hai ngày hai đêm.

Gọi người tới phá khóa lại phát hiện bên trong bị thứ gì đó chẹn không đẩy ra được, may mắn phòng Quý Quân Húc ở lầu một, cửa đứt chần song đập vỡ thủy tinh từ cửa sổ nhảy vào được.

Thắm Xán té xỉu trên giường Quý Quân Húc, Thắm Khang Viễn sợ hãi không nhẹ, vội vàng ôm lấy Thắm Xán đưa đi bệnh viện.

“Thân thể quá mệt mỏi, thêm mất nước nghiêm trọng khiến cho bệnh nhân tạm thời bị choáng.....” Sau khi bác sĩ chẩn đoán không có gì trở ngại Thắm Khang Viễn mới yên lòng, bảo bác Tường trở về nghỉ ngơi còn mình bồi ở bên giường.

“Ba...” Nửa đêm Thắm Xán tỉnh lại, “Quý Quân Húc đâu?”

“Tiểu Xán.” Thắm Khang Viễn cầm tay Thắm Xán, “Nó hẳn là có cuộc sống riêng của mình, chúng ta buông tha nó có được không?”

Thắm Xán khóc không thành tiếng, vươn tay nhỏ ống tiêm trên mu bàn tay đi: “Con không! Chúng ta nuôi anh ấy nhiều năm như vậy, mẹ con còn vì anh ấy mà chết, anh ấy dựa vào cái gì nói đi là đi? Con không muốn anh ấy sống mà không có con, con không cho phép!”

“Con tỉnh táo lại đi? Nó rời đi hoàn toàn là vì con, con cố gắng ép buộc nó ở lại sẽ chỉ làm nó càng thêm thống khổ, đừng thương tổn nó nữa, nó không nợ chúng ta bất cứ điều gì.” Thắm Khang Viễn bắt lấy Thắm Xán muốn đem cậu lắc tỉnh.

“Ba, con van cầu ba, van cầu ba khuyên anh ấy trở về được không?” Thắm Xán đột nhiên vừa khóc vừa quỳ xuống trước mặt Thắm Khang Viễn “Anh ấy luôn nghe lời ba nói, ba khuyên anh ấy trở về được không? Van cầu ba, cầu xin ba....”

Thắm Xán ôm lấy đùi mình khóc rống cầu xin khiến Thắm Khang Viễn kinh hãi, cậu đối Quý Quân Húc

đã cố chấp tới phát bệnh. Nói yêu, hẳn là không phải, yêu một người tuyệt đối sẽ không nói ra những lời tổn thương như vậy; nói không yêu, vì sao cố tình không rời khỏi anh được?

Tác giả có lời muốn nói: Từ từ truy phu lộ a ~~~~ []

28. Chương 28: Công Khai

“Ba đồng ý với con, nhưng con cũng phải hứa với ba không được quần lấy thằng bé nữa, không được hòa bình ở chung cũng không đối chọi gay gắt, coi như nó chỉ là một khách trọ trong nhà mà thôi.”

“Ba...”

“Đồng ý không?”

“Con hứa với ba, con hứa với ba, chỉ cần ba khiến anh ấy trở về.....”

Ba ngày sau khi Thẩm Xán về nhà quả nhiên nhìn thấy Quý Quân Húc, anh cơm nước xong giúp Tường tẩu thu dọn bát đĩa rồi yên lặng trở về phòng, trong lúc đó không nói một câu nào, cũng chưa từng liếc mắt nhìn Thẩm Xán lấy một cái. Thẩm Xán không biết ba nói với anh cái gì, dùng biện pháp gì khuyên anh trở về, song chút chuyện này không quan trọng, quan trọng là anh trở lại, không rời đi.

Thẩm Xán theo như ước định lúc trước không quần lấy Quý Quân Húc muốn anh tha thứ cho mình nữa, cũng không cố ý tìm anh gây phiền toái. Chỉ là thường thường sau khi Quý Quân Húc ngủ sẽ có tiếng tay nắm cửa chuyển động. Lần đầu tiên Quý Quân Húc bị thanh âm mở cửa đánh thức đã nhìn thấy Thẩm Xán đi vào phòng mình, anh liền lớn tiếng quát kêu cậu rời đi, nhưng Thẩm Xán lại giống như không nghe thấy, chỉ ngồi bên giường thẩn thờ nhìn anh, yên lặng nửa giờ sau liền tự mình rời đi.

Sau này trước khi ngủ Quý Quân Húc đem cửa phòng khóa trái, nhưng mỗi đêm vẫn có thể nghe thấy tiếng tay nắm cửa chuyển động, cậu không mở cửa được liền ở ngoài cửa khóc, sau đó vài lần Quý Quân Húc và Thẩm Khang Viễn phát giác Thẩm Xán không thích hợp, Thẩm Khang Viễn nói bóng nói gió hỏi qua vài lần Thẩm Xán đều không có ấn tượng gì với những chuyện xảy ra vào buổi tối, Thẩm Khang Viễn không thể không dẫn cậu đi bệnh viện, bác sĩ nói là áp lực tâm lý quá lớn tạo thành hiện tượng mộng du, bảo gia đình không cần rất lo lắng, kê đơn thuốc, cũng dặn nên cùng cậu tâm sự nhiều một chút giúp giảm bớt áp lực.

Thẩm Khang Viễn biết áp lực của Thẩm Xán đại khái chỉ có Quý Quân Húc, trong lòng càng thêm lo lắng, may mà theo thời gian trôi qua, một tháng sau Thẩm Xán rốt cuộc không còn mộng du nữa.

Cứ như vậy hai người bình an vô sự trải qua một năm, rất nhanh kết thúc kỳ thi đại học, tiến vào đại học.

Quý Quân Húc không học ở tỉnh khác mà là lựa chọn G đại, Thẩm Xán không ngoài dự liệu thi đậu G đại, vào đại học sau Quý Quân Húc, cậu cũng sửa tác phong kiêu căng hồi cao trung, ngoại trừ không thoải thác được việc đại biểu cho tân sinh viên phát biểu một bài còn các hoạt động khác đều không tham gia, ngay cả thành tích dự thi cũng chỉ duy trì ở mức có thể giành được học bổng.

Có vài người đã được định trước không phải phạm nhân, minh chứng là Quý Quân Húc đã cố gắng thu mình khiêm tốn vẫn bị đẩy đến nơi đầu sóng ngọn gió, chuyện này cũng đem hai năm bình thản mà hai người cố duy trì đánh vỡ, khiến Thẩm Xán lại bùng nổ.

Thẩm Khang Viễn cố ý để Quý Quân Húc vào công ty hỗ trợ, trong kỳ nghỉ hè năm nhất an bài anh và Thẩm Xán cùng nhau đến công ty thực tập, nhưng lại phân cho hai bộ phận khác nhau. Thẩm Xán được sắp xếp thực tập tại phân xưởng phổ thông với sản phẩm và quy trình cơ bản nhất của công ty, Quý Quân Húc được an bài tại bộ phận tài vụ, anh học tài chính chuyên nghiệp cũng coi như cũng phù hợp.

Bị chủ nhiệm phân xưởng ủy thác đến bộ phận tài vụ đưa tư liệu Thẩm Xán vào phòng thì thấy Quý Quân Húc ngồi phía trước, một chàng trai trẻ tuổi đứng phía sau, không biết là vừa sinh viên tốt nghiệp hay là người thực tập cùng. Chàng trai khom lưng di chuột hai người đối diện với máy tính không biết đang thảo luận cái gì, từ góc độ Thẩm Xán xem qua giống như anh ta đem Quý Quân Húc ôm vào trong lòng.

“Tiểu Xán thực tập ở dưới đó thế nào?” Giám đốc tài chính hỏi.

“Cháu đang từ từ học tập, còn có rất nhiều thứ chưa biết cần học hỏi thêm ạ.” Thẩm Xán thu hồi ánh mắt.

“Ừ, từ từ học, tổng giám đốc Thẩm cũng muốn cho cháu trước tiên ở phía dưới rèn luyện.”

“Đây là tư liệu kế toán Ngô muốn, xin hỏi vị nào là kế toán Ngô.” Thẩm Xán giơ lên tư liệu trong tay.

“Một trong hai chàng trai bên kia kia.” Giám đốc chỉ về phía cậu trai đang cùng Quý Quân Húc nói chuyện.

“Bên này.” Ngô Phong thẳng người dậy phát phát tay.

Thẩm Xán đi đến trước mặt Ngô Phong đem tư liệu đưa lên: “Anh xem có phải tư liệu này không, nếu không phải tôi sẽ đem đi đổi.”

Ngô Phong xem qua tư liệu một lần: “Đúng là cái này rồi, cảm ơn.”

“Không có gì.” Thẩm Xán lộ ra mỉm cười, “Mà kế toán Ngô đang dạy Quý Quân Húc cái gì vậy? Thấy hai người thảo luận rất nghiêm túc.”

“Không có gì, chỉ là phương pháp sử dụng một số phần mềm tài chính.” Ngô Phong cười cười.

“Phải không?”

Quý Quân Húc nhìn về phía Thẩm Xán không hiểu đã quyết tâm coi nhau là không khí sao còn hỏi đến nhau làm gì.

“Tôi đi trước đây, không quấy rầy mọi người, bái bai.”

“Bye, có thời gian đến đây ngồi chút.”

Buổi tối tan tầm mãi không thấy bóng dáng Quý Quân Húc, Thẩm Xán kiềm chế không được đi lên tìm anh, đã thấy anh cùng Ngô Phong vừa nói vừa cười từ trong thang máy đi ra, cảm thấy không vui liền đi lên trước: “Đi thôi, cùng nhau trở về.”

Đây là lần đầu tiên trong suốt hai năm Thẩm Xán chủ động tìm mình nói chuyện, Quý Quân Húc vẫn không muốn phản ứng lại, nhưng ngại có ngoại nhân đang ở đây, sợ bị người khác nhìn ra quan hệ ác liệt của hai người đành phải trả lời: “Tôi và kế toán Ngô cùng nhau ăn cơm chiều, buổi tối không quay về nhà ăn cơm.”

“Em cũng phải đi.”

“Thẩm thiếu nể mặt như vậy tôi mừng còn không kịp.” Không đợi Quý Quân Húc trả lời Ngô Phong giành trước nói.

Trong gian phòng ăn riêng Ngô Phong rất ân cần đối với Quý Quân Húc.

“Không nghĩ tới kế toán Ngô là người săn sóc như vậy, cũng mức cho tôi chút canh đi.” Thẩm Xán đem bát đẩy đến trước mặt Ngô Phong.

Ngô Phong cười cười tiếp nhận bát: “Tôi cũng vừa định lấy cho cậu.”

Thẩm Xán cười lạnh một tiếng.

“Tôi đi vệ sinh.” Quý Quân Húc đứng dậy.

“Vừa lúc tôi cũng muốn, đi cùng nhau đi.” Ngô Phong đem canh đưa cho Thẩm Xán đuổi theo Quý Quân Húc.

“Làm như người hầu không bằng lúc nào cũng theo đuôi như vậy, đến đi WC cũng phải đi cùng.” Thẩm Xán nói thâm, lập tức nhớ tới lúc trước ở buồng vệ sinh bị Hà Kim tập kích, không yên lòng cũng đi theo.

“Cậu thích tôi ở điểm nào?” Vừa mới đến phòng vệ sinh đã thấy Quý Quân Húc chống hai tay vào tường đem Ngô Phong giam cầm, đầu Thẩm Xán oanh một cái như bị thiêu cháy, muốn xông lên tách hai người ra.

“Nếu là vì quan hệ với chú Thẩm, tôi nghĩ cậu đánh sai chủ ý rồi, tôi và chú Thẩm không thân chẳng quen, tôi ngay đến con nuôi cũng không phải, chỉ là một kẻ nghèo khó ông thấy đáng thương nên giúp đỡ thôi.” Những lời kế tiếp của Quý Quân Húc đem lý trí Thẩm Xán kéo về, trốn ở một bên.

Hai tay Ngô Phong vòng lên cổ Quý Quân Húc, cười đến câu nhân: “Cậu tự coi nhẹ mình quá rồi, cho dù không có hào quang của Thẩm gia thì tự thân cậu cũng là vật sáng, nếu tôi muốn trèo cao Thẩm gia không bằng trực tiếp đi tìm Thẩm Xán.”

“A.” Quý Quân Húc kéo xuống cánh tay đang ôm lấy mình của Ngô Phong lùi lại, “Những lời này nếu cậu nói sớm hai năm có lẽ tôi sẽ động tâm, đáng tiếc..... Hiện tại tôi đã có người mình thích.”

Người yêu? Quý Quân Húc không phải vẫn thích mình sao? Hai năm nay anh chưa từng kết giao bạn gái hay bạn trai, thậm chí đến gần gũi với người khác cũng rất ít, sao có thể có người yêu được. Thẩm Xán trong lòng nở hoa, anh ấy còn thích mình, nhất định như vậy!

“Nam hay nữ?” Ngô Phong chưa từ bỏ ý định.

“Không liên quan tới cậu.”

“Loại người như chúng ta đã định trước sẽ không thích con gái.”

“Hừm? Cậu xác định tôi với cậu là một loại người?”

“Không xác định thì tôi đã không ra tay với cậu, nếu không phải nữ thì chính là nam, chẳng lẽ.....”

“Đủ, tôi đã nói không liên quan tới cậu.” Quý Quân Húc đánh gãy lời Ngô Phong nói.

“Cậu không chịu nói với tôi, cậu chột dạ, cậu thật sự thích.....”

“Kế toán Ngô uống nhiều rồi, trở về nghỉ ngơi cho tốt.” Quý Quân Húc xoay người rời đi, Thẩm Xán vội vàng chạy về chỗ ngồi.

“Đi thôi.” Quý Quân Húc lấy áo khoác rồi kéo Thẩm Xán rời đi.

“Ngô Phong đâu? Không nói với anh ta một tiếng sao?”

“Không cần.”

Thẩm Xán nhếch môi tùy ý Quý Quân Húc lôi kéo ra khỏi nhà hàng.

Vừa ra khỏi nhà hàng Quý Quân Húc liền đem Thẩm Xán buông ra đi đến ven đường đi ngăn đón xe taxi, đáng tiếc liên tục mấy chiếc xe đi ngang qua đều đã có khách.

“Chúng ta đi bộ về đi, dù sao cách nhà không xa.” Thẩm Xán đề nghị.

Quý Quân Húc cổ quái nhìn cậu một cái nhưng không nói ra lời dị nghị, từ bỏ việc đón xe đi về phía trước, Thẩm Xán vội vàng vắt chân đuổi theo.

Quý Quân Húc đi vừa nhanh vừa vội dường như không muốn ở cùng Thẩm Xán thêm một giây nào, Thẩm Xán cũng không giận, mặc kệ anh đi nhanh như thế nào cũng đều nhịp theo chân anh mà bước.

Lúc vung tay sát qua mu bàn tay Quý Quân Húc, dường như có một luồng điện truyền đến trong lòng Thẩm Xán, Thẩm Xán bất động thanh sắc nhích lại gần bên người Quý Quân Húc, chờ mong anh có thể giống trong TV yên lặng bắt lấy tay mình. Nhưng cậu đã thất vọng, Quý Quân Húc chỉ là hướng sang bên cạnh nhường đường, kéo rộng khoảng cách giữa hai người.

Thẩm Xán cho rằng anh không được tự nhiên, trong lòng vẫn tồn tại khúc mắc vì chuyện trước kia nên nhất thời vẫn không thể nhận sự thân cận của mình. Nhưng mà không sao, chỉ cần anh còn thích mình, mình có thể chậm rãi dây dưa, dây dưa đến khi anh mềm lòng, dây dưa đến khi anh chấp nhận.

Cả một đêm Thẩm Xán đều vì phát hiện trong lúc vô ý của mình mà vui vẻ không thôi.

Ngày tháng dường như trôi qua một cách dễ chịu hơn, nghỉ hè đảo mắt liền chấm dứt, năm hai lặng yên tiến đến.

Năm hai vừa bắt đầu, ở trường đã tung ra một tin tức lớn: nữ thần được công nhận của G đại – Đường Tiêu Vân vốn kiêu ngạo nay đã có người yêu rồi, bạn trai chính là người trước đó cô theo đuổi suốt một năm – Quý Quân Húc.

Tin tức Đường Tiêu Vân cư đồ được Quý Quân Húc cũng không sai, tại buổi tiệc chào tân sinh viên Đường Tiêu Vân coi như trước mặt toàn thể sinh viên giáo viên thổ lộ, sau đó triển khai việc theo đuổi một cách oanh liệt oanh liệt. Chính là chuyện này khiến Quý Quân Húc vốn một lòng muốn thu mình lại trở thành đề tài tâm điểm của mọi người. Mới đầu Thẩm Xán còn lo lắng sợ Quý Quân Húc coi trọng cô, chung quy thường nói nữ theo đuổi nam còn cách một tầng sa. Đáng tiếc tầng sa của Đường Tiêu Vân này là tầng sa bằng sắt, Quý Quân Húc không có phản ứng gì, lúc này Thẩm Xán mới dần dần yên lòng.

Một năm sau, đám con trai theo đuổi Đường Tiêu Vân càng ngày càng nhiều, nữ sinh hướng Quý Quân Húc thổ lộ cũng không thiếu. Thậm chí còn có người đánh cược xem Đường Tiêu Vân cư đồ được Quý

Quân Húc trước hay sẽ bị người khác truy mắt trước. Các học sinh vẫn chăm chú theo dõi nhân vật trung tâm của đề tài tám chuyện này, làm không biết mệt.

Hiện tại hai người đột nhiên cùng nhau show ân ái, có người thở dài không ngừng, có người vui như mở cờ, có người xem trọng cũng có người chê bai, nhưng người khiếp sợ nhất chính là Thẩm Xán. Giống như sét đánh giữa trời quang, đánh đến đến hồn phi phách tán.

Anh cùng Đường Tiêu Vân kết giao? Người anh từng nói thích lúc trước cũng là Đường Tiêu Vân?

Không đâu, đây không phải sự thật!

29. Chương 29: Chân Tâm

Thẩm Xán tìm thấy Quý Quân Húc khi anh đang ngồi cùng Đường Tiêu Vân tại quán cà phê trong trường học, tay anh nắm lấy bàn tay Đường Tiêu Vân.

Bọn họ ngồi cùng nhau, hài hòa như một bức họa, Thẩm Xán không dám đến gần, sợ nghe thấy lời ngon tiếng ngọt của hai người gian; cũng không dám tìm Quý Quân Húc để xác nhận, sợ nghe được câu trả lời là khẳng định.

“Sao lại đứng ở ngoài cửa không đi vào vậy?” Úc Vệ Hằng gặp Thẩm Xán đứng ngoài cửa sổ, theo ánh mắt cậu nhìn tới cửa sổ đối diện thì thấy Quý Quân Húc và Đường Tiêu Vân, “Không phải chú không biết bọn họ thực sự cùng một chỗ đấy chứ, chưa kể các chú ở cùng nhà như vậy mà Quý Quân Húc thực sự một chút tin tức cũng chưa lộ ra?”

Thẩm Xán không đáp chỉ nhìn hai người kia.

“Đi thôi, đi vào, đừng đứng ở ngoài này.” Úc Vệ Hằng đem Thẩm Xán kéo vào quán cà phê, đi đến trước bàn Quý Quân Húc, “Tôi ngồi cùng có phiền không?”

“Không ngại, ngồi đi.” Quý Quân Húc đưa tay mời.

“Náo nhiệt thế, tụ hội cũng không bảo mình?” Hai người vừa ngồi xuống, Phú Phàm liền từ nơi khác kéo ghế dựa chen lại đây.

“Cậu bận rộn như vậy, lại bao nhiêu oanh oanh yến yến vòng quanh chúng mình đâu dám quấy rầy.” Đường Tiêu Vân chỉ chỉ ba bốn nữ sinh bàn bên cạnh.

“Làm gì mà trong lời nói đầy ghen tuông thế hả, quả này không thể được, cậu là bạn gái của anh em tôi,

tôi là người có nguyên tắc nhá.”

“Cho cậu đẹp mặt”

Úc Vệ Hằng không khỏi phát ra một tiếng cười nhạo.

Phú Phàm quay đầu nhìn về phía anh.

“Xin lỗi, nhất thời không nhận được.” Úc Vệ Hằng lễ phép nói xin lỗi, nhưng thái độ lại không có chút áy náy, kêu phục vụ sinh cho mình và Thẩm Xán một ly Latte, sau đó tượng trưng hỏi Phú Phàm: “Cậu thì sao?”

“Uống giống các cậu là được.” Phú Phàm là người rộng lượng, cũng không tức giận.

“Chúc mừng nhé, vừa nghe nói hai người cùng một chỗ.” Úc Vệ Hằng hướng hai người chúc tụng.

“Cám ơn, tin tức truyền đi thật là nhanh.” Quý Quân Húc hào phóng nhận lấy lời chúc phúc của anh.

“Đường Tiêu Vân cũng không dễ dàng, theo đuổi một năm mới rút cuộc cửa đổ được người ta, đối mặt với mỹ nữ như cô ấy mà chú cũng không động tâm, anh đây còn nghĩ đến chú lực căn thanh tịnh lập chí muốn xuất gia đấy.”

“Cứ nói đùa.”

“Mà cậu ta hấp dẫn cậu ở chỗ nào mới được chứ, nếu không phải cậu sớm thổ lộ công khai với cậu ta, tôi còn thật muốn theo đuổi cậu.” Úc Vệ Hằng nhìn về phía Đường Tiêu Vân ai oán nói.

Có thể được người khác yêu mến thì ai cũng vui, huống chi người kia được bình chọn xếp hạng Top 10 nam thần mà nữ sinh trong trường học muốn gả Úc Vệ Hằng, Đường Tiêu Vân cười nói: “Được, nhưng tôi không muốn bị cô bé nào đó đuổi giết đâu, cô ấy bị cậu mê đến thần hồn điên đảo luôn rồi.”

“Là Tống Du sao?” Phú Phàm hỏi.

“Cậu muốn theo đuổi cô nàng hả? Mình không có đồng ý đâu đấy.” Biết rõ bản chất Phú Phàm là tra nam Đường Tiêu Vân không muốn bạn mình rơi vào hố lửa.

“Không có hứng thú.”

“Các người sao lại biết nhau vậy?” Úc Vệ Hằng tựa hồ đối với quá trình hai người kết giao cảm thấy thực

hứng thú.

“Sao đột nhiên cậu lại thấy hứng thú với chuyện của bọn này vậy?” Đường Tiêu Vân cũng nhận ra không quá thích hợp.

Úc Vệ Hằng cười cười, từ trong balo lấy ra Notebook cùng một cây bút: “Bị người của tập san trường bám riết không có cách nào, các cậu cứ đưa ra mấy ý, đáp vài câu để tôi báo cáo kết quả là được.”

“Muốn phỏng vấn tụi mình?”

“Xem như vậy đi.”

“Nói trước nha, mình nhất định sẽ biết gì nói đấy.” Đường Tiêu Vân hào phóng đồng ý.

“Các cậu quen biết nhau thế nào?”

“Kỳ thật từ trung học mình đã bắt đầu thăm mền anh ấy rồi.” Đường Tiêu Vân đỏ mặt tựa hồ có chút thẹn thùng.

Trung học? Thẩm Xán cảm thấy cả kinh, cô ấy học cùng trung học với mình sao? Vì sao mình không có chút ấn tượng nào? Cô ta biết chuyện ở thời trung học của Quý Quân Húc sao?

“Hồi trung học chính cô ấy đã cứu tôi.” Quý Quân Húc bổ sung nói.

“Cứu cậu? Anh đây đã có thể tự nào bỏ ra một đoạn cổ sự tình yêu đầy khúc chiết ly kỳ động nhân rồi đó.”

Quý Quân Húc cười nói: “Không phức tạp như vậy đâu, chỉ là hồi trung học tôi gặp phải một số việc không hay, bị một đám học sinh cá biệt trong trường học bắt vây đánh, may mà Tiêu Vân đi ngang qua vờ hô có cảnh sát dọa đám người đánh tôi chạy mất.”

“Cậu là không biết lần đó mình thấy sợ như thế nào khi gặp anh ấy đâu, năm sáu người đánh một mình anh ấy, bị đánh cho mặt đầy máu, mình còn không dám xác định có đúng là anh ấy không. Sau đó mình nói muốn đưa anh đi bệnh viện, anh ấy còn không cho, dám tự mình khập khiễng đi về nhà.”

“Nào có kinh khủng như em nói chứ.”

“Sao lại không.”

Hai người có qua có lại nói chuyện có vẻ thân thiện mà lại thân mật, Thẩm Xán nghe vào trong lòng cảm

thấy dị thường khó chịu, không chỉ vì sự thân mật của bọn họ còn vì chuyện mà Đường Tiêu Vân kể, lần đó chắc là vụ Quý Quân Húc bị đánh chỉ vì đoạn ghi âm được công khai kia, tuy rằng sau đó thấy trên mặt anh có vết bầm tím nhưng không nghĩ tới anh bị đánh thảm như vậy, khi đó mình đã ở đâu? Làm những gì?

“Cô ấy cứu chú sau đó hai người có tiến triển sao?” Úc Vệ Hằng tiếp tục vấn đề.

“Không có.” Quý Quân Húc lắc đầu, “Khi đó bởi vì tới gần thi đại học không có thời gian nghĩ đến chuyện khác, sau khi lên đại học lần đầu tiên cô ấy thổ lộ với tôi lúc ấy tôi còn phản ứng hồi lâu mới nhớ ra cô ấy.”

“Đây là chú không được rồi, Đường đại mỹ nhân mà chú cũng quên.” Phú Phàm thay Đường Tiêu Vân bắt bình.

“Không phải cố ý, là thật sự không nghĩ ra.”

“Tha cho anh lần này, về sau phải bồi thường em thật tốt.” Đường Tiêu Vân lời kéo Quý Quân Húc làm nũng.

“Được được được.”

“Sau khi nhớ ra cô ấy thì sao? Tại sao không đồng ý?” Úc Vệ Hằng khó hiểu.

“Bởi vì.....”

“Bởi vì trong lòng mỗi người đều có mối tình đầu khó quên.” Đường Tiêu Vân cướp lời đáp, Thẩm Xán không biết có phải mình bị ảo giác không mà lại thấy khi nói chuyện ánh mắt Đường Tiêu Vân như có như không quét về phía mình.

“Mối tình đầu thế nào mà lại khiến nam thần G đại của chúng ta khó quên như vậy?”

Tim Thẩm Xán âm âm nhảy loạn, người Quý Quân Húc kết giao qua chỉ có mình, anh sẽ nói cho bọn họ sao? Tình cảm mà anh đối với mình hiện tại đến cùng là gì?

“Một người không hiểu được thế nào là quý trọng thứ mình có, nhưng nếu có thể gặp được người đó mình thật sự muốn cảm ơn người đó, cảm ơn người đó đem Quân Húc đẩy ra, mình mới có cơ hội có được anh.”

“Vậy hiện tại thế nào? Cậu ta đồng ý với cậu có phải chứng tỏ đã không còn vương vấn với mối tình đầu?”

“Phải, quá khứ đã qua đi, nắm lấy hiện tại mới là lựa chọn chính xác.” Quý Quân Húc cầm tay Đường Tiêu Vân, hai người bốn mắt nhìn nhau, như muốn tóe lửa hoa.

Thẩm Xán tim như bị đao cắt, anh buông tay, anh triệt để buông tay mình, lựa chọn người khác. Vì sao lại khó chịu đến không chịu nổi như vậy?

“Cũng có vẻ đủ rồi đó, những bí mật thâm sâu khác hai người giữ lại chia sẻ với nhau là được rồi.” Úc Vệ Hằng khép lại notebook, nhìn qua giờ một chút.

“Ổn rồi hả?”

“Ừ, xong rồi.”

Đường Tiêu Vân lập tức dựa vào người Quý Quân Húc ôm lấy cánh tay anh: “ Cho cậu một bức ảnh chụp chung miễn phí.”

“Vậy tôi đây liền lấy nhé.” Úc Vệ Hằng lấy di động chụp ảnh.

Thẩm Xán rút cuộc ngồi không được đứng dậy rồi đi.

Trở lại hội học sinh tính toán sửa sang lại một chút nội dung phỏng vấn Úc Vệ Hằng đẩy cửa ra liền nghe thấy một trận nức nở cố nén, đến gần liền thấy Thẩm Xán nằm trên bàn hai vai khẽ run: “Chú làm sao vậy?”

“Đi ra ngoài đi, tôi muốn ngồi một mình chút.” thanh âm khàn khàn của Thẩm Xán truyền đến.

“Xảy ra chuyện gì? Vừa rồi còn tốt đẹp.” Úc Vệ Hằng cầm lấy hộp giấy trên bàn đi đến bên người cậu ngồi xổm xuống.

Thẩm Xán quay đầu đi, đem mặt vùi vào cánh tay: “Tôi khó chịu.....”

“Nơi nào khó chịu anh đưa chú đến phòng y tế.”

“Không cần.”

“Thân thể không thoải mái hay là trong lòng khó chịu?”

“Trong lòng khó chịu.....”

“Chú thích Đường Tiêu Vân?” Không hiểu sao một ý niệm cổ quái toát ra trong đầu Úc Vệ Hằng.

“Không thích.”

“Vậy chú.... thích Quý Quân Húc?” Úc Vệ Hằng thử hỏi.

Tiếng khóc của Thẩm Xán dần dần kìm chế không được: “Tôi không biết, tôi thật sự không biết.”

Úc Vệ Hằng rút cuộc xác định, Thẩm Xán thích Quý Quân Húc. Không thích thì trả lời là không thích chứ sẽ không nói không biết, nào có cái gì không biết, chỉ là không chịu thừa nhận mà thôi.

“Thích con trai không phải cái gì đáng xấu hổ.” Úc Vệ Hằng an ủi nói.

Thẩm Xán lắc đầu: “Anh ấy cùng Đường Tiêu Vân một chỗ.....”

Cái này Úc Vệ Hằng thật sự không nghĩ ra cái gì để an ủi, cũng không thể kêu cậu đi chen vào tiểu tam được: “Buông một cái cây chú còn cả rừng rộng.”

“Tôi không cần, tôi chỉ muốn anh ấy thôi.”

Đến giờ phút này Thẩm Xán mới không thể không thừa nhận mình thích Quý Quân Húc, đại khái đã thích thật lâu thật lâu.

Từ khi Quý Quân Húc xuất hiện tới giờ, trong mắt Thẩm Xán chỉ có anh, ánh mắt cậu bị anh nắm chặt, cảm xúc bị anh thao túng, mặc kệ là ghen tị hay thích, trong mắt chỉ có anh, không có người thứ hai có thể đi vào. Nhưng hai mắt lại bị ghen tị và oán hận che giấu, khắp nơi nhằm vào anh, khi biết được Quý Quân Húc thích mình trong lòng nhảy nhót cũng chỉ cho là do phát hiện bí mật không thể cho ai biết của Quý Quân Húc, vì thế cậu giăng lưới chờ Quý Quân Húc rơi vào, không nghĩ tới người bị vây lại là mình, người nọ tiêu sái toàn thân trở ra, chỉ có mình giãy dụa trong lưới, càng giãy dụa càng cuốn chặt.....

Sau khi sự tình bại lộ Thẩm Xán liền bắt đầu rơi vào ma chướng, luôn ở trong mộng mơ thấy Quý Quân Húc, mơ thấy hai người cùng nhau hôn môi, mơ thấy Quý Quân Húc nói thích mình. Nội dung của giấc mơ khiến Thẩm Xán hoảng hốt, cậu dần dần phát hiện mình càng ngày càng thích Quý Quân Húc, càng ngày càng ý lại anh, phân không rõ là diễn trò hay chân tâm, nhưng cậu không muốn thừa nhận cũng không dám thừa nhận. Thừa nhận thì sẽ phát hiện ban đầu mình có bao nhiêu ngu xuẩn đem anh tự tay đẩy ra, thừa nhận liền chứng minh đang đi trên con đường phủ đầy bụi gai, hơn nữa không bao giờ có thể quay đầu lại được.

Quý Quân Húc và Đường Tiêu Vân hẹn hò, trong lúc đó Quý Quân Húc sẽ có bao nhiêu ôn nhu săn sóc Thẩm Xán thực sự rất rõ ràng, anh đối với mình lời ngon tiếng ngọt, đối với mình hôn môi ôm ấp và bao nhiêu việc còn chưa làm được, hiện tại đều thuộc về Đường Tiêu Vân, thậm chí cô ấy còn có thể có được nhiều hơn so với mình, trong lòng buồn khổ khó chịu, không chỗ phát tiết.

Cậu từng ý vào Quý Quân Húc nói thích mình, không kiêng nể gì tùy hứng, không biết lòng người sẽ thay

đổi, bị cậu đổi đãi như vậy Quý Quân Húc sao còn có thể thích cậu, sao còn có thể đem viên chân tâm lấy ra để cho cậu giẫm lên lần nữa.

Hối hận, biết vậy chẳng làm, nếu có thể trở lại quá khứ thì tốt biết mấy, nếu có thể bắt đầu sửa lại lỗi lầm một lần nữa thì tốt biết mấy. Minh nhất định sẽ đổi đãi với anh thật tốt, dùng chân tâm đáp lại chân tâm của anh.

Thế nhưng, trên đời không có thuốc hối hận, thời gian cũng vô pháp quay lại, hết thấy đều đã muộn.

30. Chương 30: Tiểu Ngoại Truyện: Nhóm Chat 520

Edit: Dương Vũ

Không biết từ bao giờ, ngày 20 tháng 5 đã bắt đầu trở thành ngày tàn sát – cầu độc thân của các đôi tình nhân.

Thẩm Xán như mọi khi mở weibo, thông tin về ngày 520 tràn ngập trời đất, lướt trang toàn bộ là ảnh các cặp đôi tình tình ý ý, xem đến mức khiến người ta tức giận đập bàn gào thét, bản thân còn cố ý giống như tên trộm mà nháp vào trang weibo của Đường Tiêu Vân, bị một đồng hoa hồng lấp lánh làm mù con mắt, phía trên đám hoa hồng còn phối thêm dòng chữ: Hâm mộ đi, mi dù có hâm mộ cũng không được ^-^

Dòng cap dường như cố ý cười nhạo Thẩm Xán, mà cậu ta dù bức đến phát điên cũng không có nơi phát tiết.

Tự mình đánh mất người kia, có thể trách ai đây?

Ô tin nhắn đột nhiên lách tách vang lên tiếng nhắc nhở báo có thư thoại mới.

Tuần Hữu: Tôi chỉ đăng tin chứ không có nói gì, dòng cap là do Hồ Vân Bằng đưa cho 520 tệ tiền lì xì.

Úc Vệ Hằng: Vậy tôi chỉ có thể để các người tự cảm thụ rồi, đăng cap là 52000 tệ, ghi thêm lời nói: Tôi yêu cậu là gấp một trăm lần của bọn họ!

Tuần Hữu: Khoe của là có ý gì đây, đối phương là ai đều không biết, cũng không biết có phải là tự bản thân cậu tiểu hào biến đại hào [móc mũi]

Phú Phạm: Vậy tôi chỉ có thể biết điều một chút. Post ảnh 5.20 tệ tiền lì xì, nhưng tổng cộng 10 tấm ảnh, tên người trong ảnh không lặp lại, toàn bộ đều là mỹ nữ.

Phú Phàm: Còn có mấy chục tấm sẽ không đăng từng cái một, mấy người tùy ý cảm thụ là được.

Úc Vệ Hằng: Hả hê [khinh thường]

Quý Quân Minh lặng lẽ post một tấm ảnh chấm dứt câu chuyện.

Đường Tiêu Vân: Kiều Kiều V5

Tuần Hữu: Kiều tỷ thô bạo!

Úc Vệ Hằng: Em ấy rõ ràng nhỏ tuổi hơn cậu.

Phú Phàm: @Đường Tiêu Vân mau nhìn mà học tập.

Quý Quân Húc: Không cần cướp đoạt lạc thú của tôi, cái gì tôi thích sẽ tự mình lấy.

Đường Tiêu Vân: [thẹn thùng] [thẹn thùng] [thẹn thùng]

Thẩm Xán cảm thấy cả thế giới dường như đang đối nghịch lại mình, bọn họ đều có đôi, chỉ có mình cô đơn một mình, là ai mở cái nhóm chat này??? Tại sao còn cùng lúc thêm mình với Quý Quân Húc, còn có Đường Tiêu Vân vào nhóm?

Sau khi đóng lại khung chat, thế giới cuối cùng cũng được yên tĩnh.

Ra khỏi phòng, xuống dưới nhà liền thấy Quý Quân Húc đang ngồi trước bàn ăn, một tay cầm di động, miệng cười đến hài lòng.

“Khi ăn cơm không được nghịch điện thoại, đây là quy định anh không biết hay sao?” Thẩm Xán kéo ghế ngồi xuống.

Quý Quân Húc giống như không nghe thấy gì, cũng không buồn ngẩng đầu nhìn, tự mình xem trò vui của mình.

Điện thoại di động bỗng phát ra âm thanh báo tin nhắn, mở ra là tin Thẩm Xán phát tiền lì xì.

Quý Quân Húc ăn xong liền đứng dậy đem bát đĩa bỏ vào nhà bếp, để Thẩm Xán ngồi một mình trước bàn ăn nhìn chằm chằm vào điện thoại đến xuất thần.

Thì ra trong cái thế giới này, so với việc không ai phát lì xì cho bạn, thì việc bạn tặng lì xì cho người khác mà người đó ngay cả nhận lấy cũng không đồng ý còn đau khổ hơn gấp vạn lần.

Một ngày sau khi tiền lì xì bị trả lại: 520 tệ của Thẩm Xán được hoàn trả nguyên xi.

Hoàn ngoại truyện.

31. Chương 31: Đủ Loại

“Tiểu Xán, Tiểu Xán...” Thẩm Khang Viễn đánh thức Thẩm Xán còn đang nức nở trong cơn mơ ngủ.

“Ba.” Thẩm Xán mở mắt mờ mịt nhìn xung quanh, sau khi Quý Quân Húc rời đi, cậu ngồi ghế phó lái chẳng biết ngủ thiếp từ lúc nào. Cây thông Noel đặt trước gara nhắc nhở cậu thời gian hiện tại, vốn dĩ vẫn là lễ Giáng Sinh, Đường Tiêu Vân về trường, chân tâm của mình bị cự tuyệt một lần nữa, tại sao hết thấy đều không như mơ, nếu tỉnh lại sau giấc ngủ có thể trở về lớp 11 năm xưa thì tốt biết bao.

“Con làm sao vậy?” Thẩm Khang Viễn rút ra hai miếng khăn giấy trong xe đưa Thẩm Xán.

Lúc này Thẩm Xán mới chú ý mình đã thật sự khóc: “Con gặp ác mộng rất dài, không có chuyện gì đâu ba, về nhà thôi, con buồn ngủ.”

“Tiểu...” Thẩm Khang Viễn muốn gọi Thẩm Xán lại định nói chuyện nhưng cuối cùng không mở miệng được. Từ nhỏ Tiểu Xán cũng không phải là cậu bé đáng yêu, sau khi vợ bất ngờ qua đời, Thẩm Xán ít khóc hơn, nhưng từ khi sự kiện lớp 11 kia xảy ra, Thẩm Xán cứ hay khóc, tuy ban ngày nhìn không ra nhưng hôm sau hai mắt sưng nước như bán đứng cậu.

Thẩm Khang Viễn không xác định biểu hiện của Thẩm Xán có phải là cậu cũng thích Quý Quân Húc hay không, nhưng ông chắc chắn nếu Thẩm Xán còn nói ác ngữ đối với Quý Quân Húc như lúc này thì mãi mãi bọn họ sẽ không có một ngày hòa giải được.

Thẩm Khang Viễn càng lúc càng phân vân không biết quyết định khi xưa lưu lại Quý Quân Húc là đúng hay sai.

Cũng tại Thẩm Xán cố chấp đến vô lý, vì không đành lòng nhìn Thẩm Xán cầu xin khổ sở, Thẩm Khang Viễn tìm đến Quý Quân Húc, khuyên anh ở lại. Nhưng ông không hy vọng Thẩm Xán bước chân vào con đường đồng tính không lối về này, không hy vọng dập tắt vô số giấc mơ trước kia cùng cháu nội mình đùa chơi, mặc dù biết Thẩm Xán đau khổ đến tột cùng, mặc dù biết không công bằng với Quý Quân Húc, Thẩm Khang Viễn vẫn giữ Quý Quân Húc lại đồng thời ám chỉ anh rằng ông không muốn anh mang cậu đi theo con đường đó.

“Thẩm Xán không thích con.” Đây là một câu Quý Quân Húc nói được nhiều nhất khi trao đổi lần đó.

Thẩm Khang Viễn không biết vì sao tình cảnh hai người đến nông nỗi này, thế nào Quý Quân Húc lại thích phải Thẩm Xán? Thích đến một quãng thời gian dài, được rồi, dù bây giờ Thẩm Khang Viễn không nhận được suy nghĩ rằng: Giả sử lúc trước không đem Quý Quân Húc về nhà nuôi...

Thẩm Khang Viễn biết mình là người cha ích kỷ, rõ ràng sự cố kia từ đầu đến cuối đều là lỗi ở Thẩm Xán, trong lòng ông lại thầm trách Quý Quân Húc không chỉ một lần, trách anh nổi lên ý đồ không an phận với con trai ông. Tuy không nói rõ, nhưng Quý Quân Húc đại khái có thể cảm nhận được, nên sau này anh mới càng lúc càng khách khí, xa lánh.

Bản thân mình cũng là một người cha dễ hèn, vừa không mong Quý Quân Húc thích Thẩm Xán, một mặt lại hy vọng tình yêu của Quý Quân Húc sẽ trợ giúp cho tương lai Thẩm Xán đứng vững trong công ty, ngoài miệng thì nói với Thẩm Xán rằng Quý Quân Húc không nợ nhà họ Thẩm điều gì, kỳ thực sâu trong lòng vẫn mong thằng bé có thể xem việc thu dưỡng cứu mạng năm xưa như một ân tình. Từ nhỏ Quý Quân Húc đã ưu việt trên mọi mặt, thông minh nhất vẫn là lĩnh vực kinh doanh. Trong học tập lần thi cử nào cũng đều xếp trên Thẩm Xán, giao tiếp mọi người thì khôn khéo sành sỏi, không như Thẩm Xán yêu ghét thế nào đều hiện rõ lên mặt. Quan trọng nhất là thằng bé không giành giật, không hề có tâm tư tranh danh đoạt lợi, lại tri ân báo đáp, thằng bé... thích Thẩm Xán sẽ tận tâm tận lực trợ giúp nó. Lúc trước đồng ý lưu lại Quý Quân Húc chủ yếu cũng xuất phát từ việc suy tính đến phương diện này.

Nhưng là, Thẩm Khang Viễn quên suy xét đến cảm nhận của Quý Quân Húc, biết rõ Quý Quân Húc thích Thẩm Xán, biết rõ Thẩm Xán làm tổn thương thằng bé, nhưng vẫn quyết tâm giữ thằng bé lại bên mình hy vọng tương lai có thể trợ giúp sự nghiệp của Thẩm Xán, đồng thời ngăn cấm tình yêu hai đứa.

Đại khái, bây giờ coi như mình không cần thì thằng bé cũng sẽ không thích Thẩm Xán. Thẩm Khang Viễn thầm nghĩ rồi tự giễu.

Nhưng sự cố chấp của Thẩm Xán đối với Quý Quân Húc đã vượt xa so với tưởng tượng của Thẩm Khang Viễn.

Vốn không ôm hy vọng Thẩm Xán sẽ tuân thủ ước định lúc trước không dây dưa với Quý Quân Húc, ai dè sau khi Quý Quân Húc công khai quen bạn gái, bệnh cũ Thẩm Xán lại tái phát, tìm Quý Quân Húc xúi quẩy mọi nơi.

Cậu muốn hòa hảo với Quý Quân Húc nhưng cứ dùng sai phương cách. Thẩm Khang Viễn định nhắc nhở Thẩm Xán rằng Quý Quân Húc thích mềm không thích cứng, rồi lại không dám, sợ chuyện mình lo lắng cuối cùng sẽ xảy ra. Ông lựa chọn dung túng, mặc kệ, thỉnh thoảng trách cứ vài câu nhưng đều không quan trọng.

Quý Quân Húc càng trở nên lạnh lùng thêm, làm hết phận sự của mình sắm vai nhân vật “trợ thủ cho sự nghiệp” đúng như kỳ vọng, không để lẫn lộn bất cứ tình cảm nào khác. Thẩm Khang Viễn không biết thằng bé là vì lời của mình mà cố ý che giấu hay quả thật đã hết hy vọng với Thẩm Xán, nhưng ông biết Quý Quân Húc trở nên như hiện tại không tránh khỏi một phần do ông.

Thằng bé từng thật sự là người nhà của mình, coi mình như cha ruột, mình lại không quan tâm đến nỗi khổ thằng bé mà đưa ra yêu cầu vô lý, dù là ai cũng sẽ đau đớn. Nếu như nói khi Thẩm Xán cắt một đao trên người Quý Quân Húc, thì chính ông lại đi xát muối lên vết thương ấy.

“Ôi...” Thẩm Khang Viễn bước đến ghé dài trong hoa viên dưới lầu ngồi xuống nhìn bầu trời sao, “Tĩnh Thu, nếu còn sống em sẽ làm thế nào đây?”

Thẩm Xán dừng lại trước cửa phòng Quý Quân Húc, giơ tay lên định gõ nhưng dừng giữa chừng, nói gì đây? Có thể nói gì? Sau khi xác định tình cảm, Thẩm Xán thổ lộ không chỉ một lần, nhưng lần nào Quý Quân Húc cũng lạnh lùng như vậy, không chấp nhận, anh có bạn gái rồi, anh không yêu mình...

Cánh tay vô lực buông xuống, Thẩm Xán bước lên cầu thang.

Bên trong, Quý Quân Húc ngồi dựa vào cửa phòng nghe động tĩnh ngoài cửa, từng tiếng bước chân đều giẫm lên trái tim anh. Thẩm Xán, cậu đừng chơi đùa với tôi nữa, tôi...

“Anh đến nhà rồi?” Di động có âm báo tin nhắn, là Đường Tiêu Vân.

“Ừ, vừa tới ^_^”

“Em đã tắm xong còn siêng năng đi giặt quần áo, nhanh, khen em đi.”

“Khen em, ngoan lắm.”

“ hừ hừ bất mãn hừ, anh khen cho có lệ một chút được không?”

“Em ngoan.”

“ tốt anh nói được đấy.”

“Cám ơn em đã khích lệ.”

“Em muốn ngủ mộng đẹp, bye bye.”

“Ngủ ngon, mộng đẹp.”

“ZZZ”

Đặt điện thoại xuống, Đường Tiêu Vân nằm trên giường nhìn trần nhà trước sau không cách nào ngủ được.

Thẩm Xán lại đi quyến rũ, tình cảm Quý Quân Húc rất thâm trầm, tuy cố gắng hết sức che giấu nhưng có thể cảm giác ra được anh đang suy sụp.

Ban đầu là mình quần lấy anh muốn kết giao, mình đã lợi dụng điểm yếu của anh để trói chặt anh. Vốn dĩ quyết tâm làm cho anh yêu mình trong thời gian quen nhau, nhưng hiện tại xem ra... Càng tới gần càng đau lòng, thoát nhìn bề ngoài anh kiên cường rộng lượng, không ngờ tâm đã chết, một đường đến ngõ cụt.

“Tối đó sau khi rời văn phòng, cảm ơn em đã giải vây giúp anh.” Quý Quân Húc nhìn nữ sinh trước mặt nói rõ.

“Anh cảm ơn có ích gì, không định lấy thân báo đáp sao?” Đường Tiêu Vân vừa làm bộ vô tình đùa giỡn vừa dần lại trái tim sắp nhảy ra khỏi ngực, thần kinh căng thẳng.

“Em ở trường chắc biết nguyên nhân anh bị vây đánh lần đó.”

“Là giả không phải sao? Có người cố ý cắt nối biên tập âm tần.”

“Em thật sự tin thế?”

“...”

Quý Quân Húc nhìn cô gái trước mắt vì lời của mình mà sắc mặt tái nhợt trong thoáng chốc, lòng thở dài, suốt từ cấp ba đến đại học lấy dũng khí nói rõ trước toàn trường, bảo không cảm động là giả, cũng bởi đang cảm động mới đem sự thật nói cho cô ấy biết, làm cô ấy hoàn toàn hết hy vọng. Tuy đau đấy, nhưng dễ chịu hơn ôm ấp hy vọng rồi bị lừa dối.

“Bây giờ anh còn thích người đó?” Nước mắt Đường Tiêu Vân đảo quanh vành mắt, khi đó cô còn không biết người đang nói đến là Thẩm Xán.

“Có lẽ là không thích, lòng người rồi sẽ thay đổi.”

“Quen với em đi.” Đường Tiêu Vân quệt khóe mắt ngăn nước rồi nắm chặt hai tay Quý Quân Húc, “Như anh nói lòng người rồi sẽ thay đổi, quen với em, em sẽ giúp anh quên người đó hoàn toàn.”

Quý Quân Húc nhớ mãi ánh mắt Đường Tiêu Vân khi ấy quật cường lại kiên định biết bao.

“Em nghe không hiểu, để anh nói cho rõ một lần, anh thích con trai, đã từng rất thích một người con trai, anh nguyện ý vì cậu ấy mà vứt bỏ người thân, nguyện ý vì cậu ấy mà nhận hết lời đồn đãi chửi bới, chỉ

cần có thể bên cạnh cậu ấy, những người yêu anh tha thiết biết vậy đều buông tay cả, tình cảm nói thay đổi liên thay đổi, anh không tốt như em nghĩ đâu. Từ bỏ anh đi, em xứng đáng có được người tốt hơn, tìm đến ai toàn tâm toàn ý yêu em.”

“Không, anh bảo em từ bỏ anh, anh nói cho em biết sự thật, đều chứng minh rằng anh là người tốt, tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của em.” Có lẽ ai từng yêu đều bị tình cảm che mờ đi lý trí.

Đường Tiêu Vân khẳng định như vậy, nhưng Quý Quân Húc vẫn từ chối, anh biết rõ tình cảm của bản thân mình, anh không muốn hại cô.

Nhưng Đường Tiêu Vân không bỏ cuộc, dốc hết tâm trí theo đuổi anh một năm trời.

Trước khai giảng học kỳ năm hai, Đường Tiêu Vân lần thứ N đứng trước mặt Quý Quân Húc bày tỏ.

“Anh không thể đáp ứng em khẳng định anh còn thích người đó?” Đường Tiêu Vân hỏi.

“Em biết rõ người đó là ai?”

Đường Tiêu Vân lắc đầu.

“Thẩm Xán.”

Thẩm Xán? Đường Tiêu Vân biết Thẩm Xán, nghe nói Quý Quân Húc được gia đình hỗ trợ học hành, hơn nữa sau này còn ở nhờ nhà họ. Nghĩ vậy không khó lý giải nguyên nhân vì sao Quý Quân Húc phải lòng Thẩm Xán, con trai của ân nhân, sớm chiều chung đụng đối tượng, khó tránh khỏi động tâm. Nhưng từ cấp ba hai người không hợp nhau nữa, Thẩm Xán nhằm vào anh mọi lúc mọi nơi, ở trường học đã sớm không phải bí mật gì, chỉ là sau lớp 12 hai người bắt đầu chiến tranh lạnh, không thèm nhìn mặt nhau... Không đúng, lớp 11 có giai đoạn bọn họ dường như rất thân thiết, chẳng lẽ...?

“Các anh đã qua lại với nhau?” Đường Tiêu Vân không tin được, rõ ràng mọi người nhìn vào đều cảm thấy bọn họ là tử thù, vậy mà đã từng là một cặp?

“Không tính, luôn là anh đơn phương cậu ấy thôi.” Nhắc tới kỷ niệm bên nhau thời gian đó, vết thương Quý Quân Húc như bị xé ra lần nữa, đau âm ỉ...

Đường Tiêu Vân biết trong lúc nghỉ hè nhất định đã xảy ra chuyện gì, không thì Quý Quân Húc sẽ không đột nhiên tự khai chuyện qua lại này.

“Đừng thích anh, em sẽ đau khổ như anh mất.”

Từ cấp ba đến đại học, ba năm thầm yêu, một năm công khai yêu, hết bốn năm đơn phương của cô, nếu có thể từ bỏ đã sớm buông tay rồi. Đường Tiêu Vân là người thông minh, cô ấy sẽ đoán ra đầu đuôi sự tình rất nhanh, biết rằng đề cập đoạn tình cũ này với mình, Quý Quân Húc nhất định sẽ áp lực đến không chịu được, cô liền tiến lên dặt tay anh: “Quen với em, em giúp anh thoát khỏi hần, quên hần, như vậy anh không đau khổ nữa, cả em cũng không đau khổ.”

“Trong lòng anh có người khác, em không để ý sao? Dù người đó là con trai?”

“Đây cũng chính là cố gắng của em không phải sao? Nếu anh liên tục tự cắt đi cơ hội đến với người khác như vậy, làm sao có thể quên được hần? Không bắt đầu một tình cảm mới, mối tình đầu này mãi không thể trở thành quá khứ được.”

“Anh thích con trai.”

“Ngoài Thẩm Xán ra anh có thích người khác không? Anh động tâm với người con trai khác?”

Quý Quân Húc lắc đầu.

“Cho nên anh không thích con trai, anh chỉ thích Thẩm Xán, trước giờ cuộc sống anh chỉ xoay quanh hần, anh chỉ tiếp nhận duy nhất mình hần, hiện tại không giống lúc trước, anh còn có em, chỉ cần anh thử đến với em, anh có ghét em không?”

“Không, nhưng anh...”

Đường Tiêu Vân ngắt lời Quý Quân Húc sắp sửa mở miệng: “Anh không ghét em vậy chúng ta thử xem, nếu quả thật không thích hợp thì chia tay cũng không muộn.”

Quý Quân Húc cuối cùng buông lỏng, Đường Tiêu Vân hứa cho anh một kỳ vọng, kỳ vọng ấy có thể khiến đời sống tình cảm của anh sau này không còn bóng dáng Thẩm Xán nữa: “Anh bằng lòng đến với em.”

“Nếu tới khi tốt nghiệp đại học anh vẫn không thể yêu em, chúng ta sẽ chia tay, trong thời gian này nếu em yêu người khác thì cũng nói anh biết, trong lúc quen nhau anh sẽ chung thủy với em, anh có khả năng đối xử tốt hết sức với em, làm một người bạn trai xứng đáng, nhưng anh không vượt giới hạn, không chạm vào em, trừ phi anh thật sự yêu em.”

Đường Tiêu Vân bật khóc, khóc trong hạnh phúc, cô không biết phương châm bẻ thẳng cong nam này rốt cục đúng hay sai, nhưng cô biết rằng mình đang thành công, bước đầu tiên đã thành công, Quý Quân Húc cuối cùng đã bằng lòng đến với cô, từ không mở lòng đến chấp nhận, sau đó cũng sẽ từ không thích đến thích. Cô kích động ôm chặt lấy anh: “Em sẽ cố gắng, thật cố gắng khiến anh yêu em... Có thể ôm anh được không?” Đường Tiêu Vân bất chợt nhớ ra, ngừng đầu hỏi Quý Quân Húc.

Quý Quân Húc bật cười: “Được chứ... Anh cũng sẽ cố gắng.”

Nhưng có một số việc không phải cứ cố gắng là sẽ thành công.

Quý Quân Húc ngồi dậy từ dưới đất nằm lên giường, suy cho cùng khi đó vẫn là mình lợi dụng Đường Tiêu Vân, muốn mượn cô ấy thoát khỏi thảm cảnh, nhưng vì Thẩm Xán tựa như vũng bùn, càng giầy dụa lại càng bị hãm sâu.

Hoa tuyết ngoài cửa sổ lặng lẽ rơi xuống, bầu bạn cùng những người chưa thể chớp mắt được đêm nay.

32. Chương 32: Phần Khởi

Hôm sau hai mắt Thẩm Xán lại sưng húp sưng nước xuất hiện tại hội sinh viên, Úc Vệ Hằng thầm lắc đầu trong lòng, cần gì phải thế, đêm nào cũng trốn đi lén lút khóc, nếu chú khóc trước mặt Quý Quân Húc biết đâu hắn sẽ mềm lòng ra. Hắn lấy trùm mắt đưa cho cậu: “Che lại, ngủ một hồi.” Giọng nói bất ngờ khàn khàn khi mở miệng.

Thẩm Xán nhận lấy trùm mắt: “Cổ họng ông bị làm sao?”

Mặt Úc Vệ Hằng đỏ ửng quỳnh dị, hắn cất giọng lần nữa nhưng tiếng vẫn khàn: “Cảm lạnh.”

“Thật không? Nghe thế nào giống như...” Nghĩ đến dấu vết “bạo lực gia đình” thường thấy của hắn, Thẩm Xán hiển nhiên không tin.

“Không có, không phải như chú nghĩ!” Úc Vệ Hằng vội giải thích.

“Nghĩ cái gì? Tôi chỉ định hỏi ông có phải ông gào to tiếng quá không?”

“Hự... Giống vậy, giống vậy... Tụi bây tối hôm qua lại cãi nhau rồi ư?” Úc Vệ Hằng chuyển hướng tập trung đem đề tài xảo diệu dời đi.

Thẩm Xán vẽ mặt uể oải: “Tôi thổ lộ với anh ấy, anh nói không muốn vấp ngã hai lần cùng một nơi.”

Có thể tưởng tượng kết quả, Úc Vệ Hằng không thể không ra dáng giáo sư tâm lý học mà chỉ dạy: “Anh bảo chú này, bây giờ hắn đang có bạn gái, chú thổ lộ với hắn là muốn hắn trả lời làm sao? Quảng Đường Tiêu Vân đi để đến với chú à? Có khả năng không? Hắn là hạng người như vậy sao?”

“Tôi biết làm vậy không đúng, nhưng ông bảo tôi làm sao bây giờ? Chờ đợi? Đợi đến khi hai người bọn họ chia tay, hay đợi tới lúc họ kết hôn sinh con? Tôi không có cách nào!” Quý Quân Húc nói sau khi tốt nghiệp sẽ cầu hôn khiến Thẩm Xán hoảng loạn, cậu không thể trở mắt nhìn anh lấy vợ, có gia đình rồi tất cả đều thật sự kết thúc, theo tính cách của Quý Quân Húc, anh chắc chắn sẽ không làm ra chuyện cưới rồi

mới xuất quỹ, anh sẽ bảo bọc chu toàn cho vợ con mình.

“Rồi sau đó thì sao? Sau khi hấn từ chối á? Chú cứ trốn một mình trong phòng lén khóc, sau đó trốn vào hội sinh viên, khi gặp hấn nữa lại tiếp tục nói ác ngữ, chờ quan hệ giữa hấn với Đường Tiêu Vân tiến thêm bước nữa chú chạy đi thổ lộ tiếp?” Vòng luẩn quẩn ác nghiệt của Thẩm Xán, Úc Vệ Hằng nhìn thấy mà sốt ruột thay cậu.

“Anh ấy từ chối tôi, tôi còn có thể làm sao? Nhìn anh ấy bên cạnh Đường Tiêu Vân, tôi không chịu được, tôi không muốn cố ý khiêu khích nhằm vào anh ấy, nhưng không nhịn được, miệng tôi chẳng thể tự kiểm soát.”

Đôi khi thói quen thật sự là điều đáng sợ, thói quen của Thẩm Xán đối với Quý Quân Húc là nói lời ác độc, thói quen tìm cớ gây sự chú ý của anh, vô cùng giống học sinh tiểu học vụng về, có ý với ai thì đùa cợt người đó.

“Nếu chú thật sự thích hấn nhất định phải nhịn xuống, Đường Tiêu Vân theo đuổi ròng rã một năm trời mới đoạt được Quý Quân Húc về tay, chú lại thừa nước đục thả câu, rồi độc mồm độc miệng, Quý Quân Húc là chuẩn M mới có thể đi thích chú.” Úc Vệ Hằng đã chán an ủi, nên nói thẳng trúng tim đen.

“Tôi...”

“Tôi tôi cái củ cải, chú còn muốn đoạt người về tay thì làm theo lời anh, liều chết dính chặt, lấy nhu làm cương, lúc trước Đường Tiêu Vân cửa cấm thể nào, chú phải làm hơn thế nữa, cảm động hấn, cảm động đến khi hấn phát khóc mới thôi.”

“Trước đây ông đâu có nói vậy.”

“Trước đây là anh nói hàm súc, chắc chú ngơ ra nghe không hiểu, hoặc hoàn toàn không lọt tai.” Úc Vệ Hằng chỉ tiếc mài sắt không nên kim.

“Cảm ơn.”

“Đúng rồi, tối qua ăn với Quý Quân Húc còn có một nam sinh là ai? Chú biết không?” Úc Vệ Hằng bất chợt thay đổi đề tài, Thẩm Xán còn đang chìm đắm trong suy nghĩ làm sao đoạt Quý Quân Húc trở về nên không theo kịp tốc độ chuyển đổi của hấn, Úc Vệ Hằng đành phải lặp lại lần nữa.

“Chưa thấy qua.” Thẩm Xán không có ấn tượng, ăn cơm cũng chỉ cố nhìn Quý Quân Húc với Đường Tiêu Vân để phòng họ nảy sinh hành vi thân mật.

“Tối qua nghe tụi nó gọi hấn là Trang Hành, cái tên này chú không có một chút ấn tượng nào sao? Hình như là bạn học chung cấp hai của Quý Quân Húc.” Úc Vệ Hằng chưa từ bỏ ý định, xác nhận với Thẩm Xán.

“Trang Hành?” Lúc này Thẩm Xán mới nhớ ra cái tên hình như Quý Quân Húc có nhắc qua, “Chắc có chút ấn tượng, nhưng không nhớ ra được.”

“Chú ráng nghĩ cẩn thận coi, anh nghe nói Quý Quân Húc là bạn học của Phú Phàm trước khi chuyển trường, nam sinh kia là bạn cấp hai của Phú Phàm nên Quý Quân Húc cũng biết.” Úc Vệ Hằng truy hỏi.

“Ông quan tâm thằng nam sinh đó làm gì?”

“Anh, anh đang thay chú thăm dò tình địch đấy, lỡ hắn cũng yêu Quý Quân Húc thì sao? Không phải chú lại có nhiều hơn một tình địch.”

Nghe Úc Vệ Hằng nói vậy, Thẩm Xán nhớ ra nam sinh kia là ai, mấy năm trước, mình từng ở phòng chơi game gặp Quý Quân Húc đang cùng nam sinh đánh game, lúc ấy đã từng nghi ngờ Quý Quân Húc có tư tình với hắn, sau đó Quý Quân Húc bảo là bạn học chung cấp hai, hình như gọi tên Trang Hành, còn nói hắn đã có đối tượng, người nọ là thằng nam, cũng biết Quý Quân Húc.

“Tôi thấy ông thăm dò cho ông thì có.”

“Nói... nói vậy.” Úc Vệ Hằng vốn luôn trấn định lại căng thẳng đến cả lăm, Thẩm Xán càng thêm chắc chắn suy đoán trong lòng.

“Hôm nay ông bị khàn giọng cũng là vì hắn?”

“Không biết chú đang nói gì, anh còn có khóa học, đi.” Úc Vệ Hằng cầm lấy sách giáo khoa chuẩn bị rời đi thì tay chân luống cuống đụng phải góc bàn làm rớt một xấp giấy tờ, vội cúi người nhặt.

Thẩm Xán ngồi xuống giúp hắn: “Đây đều là đơn xin làm cán bộ bổ sung?”

“Ừ.”

“Phú Phàm đã năm 3 đại học làm sao còn muốn vào hội sinh viên?” Thẩm Xán phát hiện trong xấp hồ sơ có ảnh của Phú Phàm, rút ra nhìn thì quả nhiên là hắn, “Hắn có hứng thú với hội sinh viên từ lúc nào?”

“Không biết, dù sao loại người này cũng không vào được.” Úc Vệ Hằng thu dọn lại giấy tờ rơi rớt sau đó sắp xếp ngay ngắn đặt trên bàn, còn tờ đơn của Phú Phàm trong tay Thẩm Xán thì hắn giật lấy vò lại rồi ném thùng rác.

“Tại sao vứt?”

“Thế nào cũng sẽ bị loại, vứt sớm vứt muộn đều giống nhau. Anh lên lớp, chú ngủ một chút.” Úc Vệ Hằng

lấy sách rời đi.

Nhìn tờ đơn trong thùng rác, Thẩm Xán đầy bụng nghi hoặc, lẽ nào mình đã đoán sai?

Úc Vệ Hằng đi rồi văn phòng trở nên yên tĩnh, đôi mắt đau nhức vô cùng, Thẩm Xán lấy tròng mắt ra đeo muốn ngủ một lát, nhưng cứ nhắm mắt là hình ảnh Quý Quân Húc lại tràn ngập trong đầu.

“Nếu chú thật sự thích hẳn nhất định phải nhịn xuống, Đường Tiêu Vân theo đuổi ròng rã một năm trời mới đoạt được Quý Quân Húc về tay, chú lại thừa nước đục thả câu, rồi độc mồm độc miệng, Quý Quân Húc là chuẩn M mới có thể đi thích chú.” Lời nói của Úc Vệ Hằng văng vẳng bên tai, có tác dụng thật sao? Quý Quân Húc còn có thể tha thứ, chấp nhận mình?

Trong phòng bất chợt có tiếng bước chân, Thẩm Xán tưởng Úc Vệ Hằng đi mà quay lại: “Ông không lên lớp à?”

“Học trưởng, là em.” Thanh âm xa lạ vang lên.

Thẩm Xán kéo tròng mắt xuống: “Là cậu?” Người tới chính là Hà Khải Nhuệ, người ngày hôm qua đã đưa khăn mặt cho mình, hẳn tự nhiên đi vào, Thẩm Xán không vui nhú mày, “Trước khi vào phòng phải gõ cửa, là quy củ không hiểu sao?”

“Xin lỗi, em nghỉ trong phòng không có ai, định để đồ lại rồi đi ngay.” Hà Khải Nhuệ đưa lên một hộp giấy trong tay, “Tháng trước em đi du lịch nước ngoài mang về tròng mắt hơi nước, học trưởng cầm xoa đi, tốt cho mắt lắm.”

“Cám ơn, nhưng không cần.” Thẩm Xán lịch sự từ chối, đối với người trước mắt này hai lần tự tiện xâm phạm lãnh địa của mình nên nảy sinh địch ý theo bản năng.

“Cầm đi, xem như em bồi thường cho lần trước không hiểu quy củ.” Hà Khải Nhuệ nói rồi thả tròng mắt lên bàn xong quay đi mất không cho Thẩm Xán cơ hội cự tuyệt.

Thẩm Xán cầm lấy chiếc hộp nhìn thoáng qua rồi liệng lên bàn Úc Vệ Hằng.

Môn học tự chọn vào buổi chiều là chung với Quý Quân Húc, trùng hợp như vậy cũng không phải ngẫu nhiên, do Thẩm Xán trăm phương nghìn kế dò la được lịch học của Quý Quân Húc nên cố ý chọn chương trình giống nhau, cố ý sắp xếp lịch trùng hợp.

Từ năm thứ nhất đại học có thông báo được chọn giờ học, Thẩm Xán liền nghĩ ra ý đồ xấu, có điều khi đó chọn môn ít, tổng cộng chỉ hai môn, Thẩm Xán cũng sợ phô trương quá nên chỉ chọn một môn trùng hợp, nên khi Quý Quân Húc lần đầu đang chọn môn trên lớp gặp phải Thẩm Xán cũng không hề để ý. Qua năm hai, Quý Quân Húc công khai có bạn gái cho Thẩm Xán một đòn trí mạng, cậu không cố che giấu ý đồ nữa, hận không thể bấm dính bên người Quý Quân Húc 24 giờ trong ngày, muốn tách đôi nam nữ ra.

Nhưng sự lạnh lùng của Quý Quân Húc khiến Thẩm Xán cảm giác như tự nói tự nghe, tự biên tự diễn, cậu không biết làm sao chỉ có thể bằng cách nói lời ác độc cay nghiệt để thu hút sự chú ý của Quý Quân Húc.

Có thể nhân cơ hội đối xử tốt với anh ấy một chút được không? Khiến anh ấy thấy mình thay đổi cũng như tấm lòng thành của mình. Thẩm Xán ngẫm nghĩ.

Trên lớp bình thường hai người Quý Quân Húc và Đường Tiêu Vân không ngồi cùng nhau, mà bạn bè ai nấy ngồi. Hôm nay ba nam sinh hay ngồi chung với Quý Quân Húc hình như rủ nhau trốn học tập thể, một mình Quý Quân Húc ngồi ở hàng cuối cùng giữa lớp. Định bắt đầu thay đổi, cố gắng đối xử tốt với anh, từ lúc Thẩm Xán bước vào phòng học thì ánh mắt cậu vẫn tự động khóa chặt lấy Quý Quân Húc, đại não đứng hình, cùng tay cùng chân đi tới, nhắm ngay bên cạnh Quý Quân Húc ngồi xuống, mắt trừng thẳng phía trước, hồi hộp đến vô cùng.

Quý Quân Húc quái dị liếc nhìn Thẩm Xán không biết cậu lại giở trò quỷ gì, vốn định đi chỗ khác nhưng ngại giáo sư đã đứng lớp nên không thể không ngồi tại chỗ.

“Thẩm Xán, Thẩm Xán... Sách của cậu.” Sách vượt qua Quý Quân Húc được đẩy lên trước mặt Thẩm Xán, lúc này Thẩm Xán mới phát hiện Tôn Trạch ở cùng ký túc xá đang ngồi bên trái Quý Quân Húc, luôn luôn là bọn họ giúp mang sách về ký túc xá, lúc lên lớp lại cùng nhau mang tới, nhưng hôm nay Thẩm Xán chỉ muốn thân thiện với Quý Quân Húc, muốn theo đuổi anh bám dính anh quán lấy anh, bước vào cửa trong mắt cũng chỉ có Quý Quân Húc, tất cả những thứ khác đều quên sạch không còn cái gì.

“Cám ơn.” Thẩm Xán nhận sách xấu hổ cười cười.

“Không có chi.” Nhìn Tôn Trạch ngồi cạnh Quý Quân Húc còn không cố ý tìm cớ, Thẩm Xán thấy quỷ dị thế nào, không được tự nhiên làm sao.

Xong một bài giảng, Thẩm Xán không biết mình nghe vào chữ nào không, chỉ lo ngấm trộm Quý Quân Húc.

Giải lao giữa giờ, Quý Quân Húc cầm sách vở đứng dậy, Thẩm Xán dè quỵển sách trên tay anh xuống một phát: “Anh định đi đâu?”

“Đổi chỗ.”

“Anh cứ vậy không muốn ở chung một chỗ với em?” Biết rõ sự thực, bất luận trải qua bao nhiêu lần đều khiến lòng người tan nát, nhưng vì là sự thực nên mới đặc biệt hại người.

“Ừ.”

Thẩm Xán buông tay ra để Quý Quân Húc đi khỏi, Quý Quân Húc từ hàng cuối cùng chuyển hẳn lên phía trước.

Mười phút sau, Thẩm xán ngồi vào bên cạnh Quý Quân Húc một lần nữa.

“Này.”

“Cậu...”

Tiếng chuông vào học vang lên.

Lần này em sẽ không bao giờ buông anh ra, lần này nhất định kiên trì đến cùng. Bất kể là một năm, hai năm, hay mười năm, hai mươi năm đều nhất định kiên trì.

33. Chương 33: Lựa Chọn

Tan học xong Quý Quân Húc chờ Đường Tiêu Vân cùng ăn cơm, Thẩm Xán bám theo sát nút.

Cánh tay Đường Tiêu Vân ôm lấy Quý Quân Húc, cô tiến sát lại bên tai anh nói gì đó, Quý Quân Húc gạt gù rời đi trước, Thẩm Xán vừa đuổi theo thì bị Đường Tiêu Vân và Tống Du ngăn lại: “Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Giữa chúng ta ngoại trừ Quý Quân Húc lẽ nào còn có đề tài chung gì khác sao?”

Ba người đến một tiệm ăn ế ẩm bên ngoài cổng trường, đặt một phòng riêng.

“Xin cậu đừng đến gần quán lấy anh ấy nữa.” Đường Tiêu Vân vào thẳng vấn đề.

“Không...”

“Nghe tôi nói xong đã.” Đường Tiêu Vân ngắt lời Thẩm Xán định phản bác, “Cậu có biết mấy năm nay anh ấy đã vượt qua thế nào không? Có thể trước mặt cậu, anh ấy tỏ ra kiên cường lạnh lùng, song tất cả chỉ là giả tạo, bị cậu chơi đùa, bị cậu đặt cược tình cảm, đối với anh ấy mà nói, anh đã dốc hết tâm can ra yêu cậu, dù cho vết thương có lành cũng khó khép lại được.”

“Khó khăn lắm anh ấy mới dần bình tâm, rồi cậu lại đi đùa bỡn quyến rũ anh ấy, thổ lộ thích anh ấy, nhưng mỗi lần châm ngòi xong liền rút lui, cậu có hay anh ấy thích cậu biết bao nhiêu không? Dù bị cậu tổn thương hết lần này đến lần khác, anh ấy vẫn không buông bỏ cậu được, vì cậu thổ lộ vì cậu không dứt khoát làm anh ấy ảo tưởng, không khống chế được tình cảm, rồi tự nhốt mình mà uống đến say khướt.

Trước đây anh ấy không rượu không thuốc lá, bây giờ bắt đầu tập tành đều là vì cậu, mỗi khi tôi thấy anh ấy phà khói hút hết điếu này đến điếu khác tôi biết ngay cậu lại đi bông đùa anh, anh ấy không đủ mạnh mẽ đâu, còn lâu anh mới bạc tình như cậu, nhất cử nhất động của cậu đã từng làm anh ấy động tâm, bây giờ vất vả lắm anh mới nhận ra, người anh ấy muốn đi cùng là tôi đây, rồi cậu lại xuất hiện giở trò cũ, tại sao cậu không buông tha anh ấy, để cho anh tự lo cuộc đời mình?”

Đường Tiêu Vân nói rất nhiều, từng lời từng chữ đập thẳng vào trái tim Thẩm Xán, cậu không biết Quý Quân Húc đã trải qua thời gian suy sụp như thế nào, trước mặt cậu anh như bày ra một tấm lá chắn, tựa hồ hết thấy bên ngoài đều bị ngăn chặn không gì có thể xâm nhập vào trong tâm anh được, không ai có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của anh. Ai dè đó chỉ là anh tự tạo một lớp vỏ bọc bảo vệ mình, anh xây quanh mình một đạo tường thành, tưởng như không gì phá nổi kỳ thực lại vô cùng yếu đuối.

“Xin lỗi...” Đường Tiêu Vân nhận ra đây là lần đầu tiên nghe thấy lời xin lỗi từ Thẩm Xán.

“Không cần.” Thẩm Xán càng xin lỗi càng làm Đường Tiêu Vân tức giận, gã này ích kỷ cao ngạo, khẩu thị tâm phi, hay khó chịu cố tình gây sự, trừ gia thế khủng ra chẳng có điểm nào ăn tiền, nhưng vì sao Quý Quân Húc cứ khăng khăng yêu thương hắn, yêu đến mức không cách nào kềm chế được? Có câu trai không xấu gái không yêu, lẽ nào cũng áp dụng lên phái nam? Trai không xấu trai không yêu?

“Nhưng yêu cầu của cô tôi không thể đáp ứng, theo như lời cô nói thì Quý Quân Húc còn thích tôi, dù anh ấy chẳng thể tha thứ tôi cũng cam nguyện chịu trừng phạt, lần này tôi quyết không từ bỏ, chần chẫn sẽ không rời đi. Xin lỗi, tôi thật tâm cảm thấy có lỗi với cô.”

Thẩm Xán đứng dậy bước đi.

“Mình cứ nghĩ cậu gặp hắn để đánh dấu chủ quyền, đâu ngờ lại vô tình giúp hắn.” Tống Du vẫn im lặng đến khi Thẩm Xán đi khỏi mới mở miệng nói, “Cậu vừa thông não cho hắn biết Quý Quân Húc quan tâm hắn dữ dội cỡ nào, nghe vậy hắn lại càng không thể buông tay.”

“Du Du, chắc tôi qua tắm rửa làm sao mà vắng nước vô đầu nên mới lỡ lời kiểu đó.” Đường Tiêu Vân gục xuống bàn uể oải.

“Lý do gì cậu phải nói cho hắn biết những chuyện đó? Bộ cậu không muốn làm người yêu của Quý Quân Húc sao?”

“Muốn mà không muốn, hai năm quen nhau mình vừa thỏa mãn vừa mệt mỏi, thật sự như anh ấy nói anh đã làm hết chức trách của một người bạn trai, dù những phương diện khác đều không chê vào đâu được nhưng có một điều anh vĩnh viễn không cách nào đạt yêu cầu, anh ấy không yêu mình, vĩnh viễn không thể là một người bạn trai đích thực.”

“Cậu có trách anh ấy không?”

“Ai cơ? Quý Quân Húc à? Từ lúc bắt đầu mình đã biết trong lòng anh ấy luôn có một người hiện diện, là

mình bảo sẽ giúp anh quên đi sự mê hoặc của Thẩm Xán bằng cách trở thành người yêu của anh, là mình để anh ấy cho mình một cơ hội, cũng chính miệng mình nói sẽ không để ý, anh ấy cố gắng rất nhiều cũng như giữ vững cam kết trước giờ, nhưng vẫn không cách nào yêu mình, chuyện tình cảm không phải thứ người ta có thể kiểm soát, mình có tư cách gì để oán trách anh ấy đây?”

“Sao cậu không trách Thẩm Xán tuy biết rõ cậu đang quen Quý Quân Húc còn quần lấy anh ấy không tha?”

Đường Tiêu Vân vẫn lắc đầu: “Mình không thích hắn thật, nhưng lý do mình chán ghét hắn đều bắt nguồn từ việc hắn tổn thương đến Quý Quân Húc, mình cũng chẳng có tư cách oán trách hắn, đoạn tình cảm này xưa nay vốn không có chỗ cho mình chen chân vào, là mình quá cố chấp rồi. Nếu mình không xuất hiện, không chừng Quý Quân Húc đã tha thứ cho Thẩm Xán và tiếp nhận hắn lần nữa. Nói ra có lẽ cậu không tin nhưng giả sử Thẩm Xán đáp ứng yêu cầu của mình chấp nhận buông tay Quý Quân Húc, có thể mình sẽ nổi trận lôi đình mà đập hắn tại chỗ, Du Du à, mình chính thức từ bỏ... Thời gian ở bên Quý Quân Húc mình đã rõ ràng tình cảm của anh ấy sâu sắc biết bao nhiêu, người có thể cứu anh ấy không phải là mình, mình hy vọng và muốn thấy anh ấy được hạnh phúc.”

“Nhưng mình mắc ghét quá đi, nhìn hắn không ưa nổi, đây là cướp giật bạn trai của người ta!” Tống Du bắt công dùm cho tổn thương của Đường Tiêu Vân.

“Ha ha.” Đường Tiêu Vân vỗ vai Tống Du, “Chị em tốt đây mà, vậy cậu cứ tiếp tục ghét hắn, tuy hắn không biết chân tướng chuyện quen nhau giữa mình với Quý Quân Húc, nhưng hắn cũng không tử tế gì, chán ghét hắn đi, đừng ngại, hắn nên chịu trách nhiệm hành vi của chính mình.”

“Cậu còn cười, mình sắp bị cậu chọc tức chết đây, đồ ba phải mà.”

Đường Tiêu Vân cười đến chảy cả nước mắt: “Du Du, mình định đi du học vài năm...”

“Chúng ta chia tay đi.” Cùng lúc đó Quý Quân Húc nhận được tin nhắn của Đường Tiêu Vân.

Ba ngày sau tin tức Đường Tiêu Vân chuẩn bị xuất ngoại lan truyền khắp toàn trường, Thẩm Xán tìm đến Quý Quân Húc lúc anh đang thu dọn quần áo, cậu tiến lên một bước bắt lấy cánh tay Quý Quân Húc mà ngăn cản: “Anh đi với cô ta?”

Quý Quân Húc nhìn Thẩm Xán một chút, hất tay cậu ra: “Cuộc đời tôi đã sớm được định đoạt, tốt nghiệp xong tôi sẽ vào làm trong công ty, cậu cảm thấy tôi có khả năng đi sao?”

“Anh có muốn đi với cô ta không? Không, anh đừng nói gì, em không muốn biết.”

“Tôi muốn nói cậu biết, là, tôi muốn ra đi, ngay cả nằm mơ tôi cũng muốn rời khỏi nơi này! Đến chỗ nào không có cậu, không ai biết, nơi chưa từng đặt chân đến rồi bắt đầu lại từ đầu. Nhưng tôi không thể, không phải cái gì tôi cũng quyết định được.” Quý Quân Húc đột nhiên không kìm chế được cảm xúc mà ném phẳng chồng quần áo xuống đất.

“Bây giờ vất vả lắm anh mới nhận ra, người anh ấy muốn đi cùng là tôi đây.” Lời nói của Đường Tiêu Vân chợt văng vẳng bên tai Thẩm Xán, anh ta thật sự thích Đường Tiêu Vân rồi sao? Thích đến mức muốn từ bỏ tất cả cùng cô ấy xuất ngoại? Thái độ vẫn được nguyên trạng bằng vẻ bình tĩnh thông dong hoàn mỹ nhưng chỉ vì Đường Tiêu Vân sắp rời đi mà bị sụp đổ. Nỗi sợ hãi lần nữa lại ủa về, như lớp 11 năm ấy Quý Quân Húc cũng nói muốn dọn đi, cậu bèn lao đến ôm chặt lấy anh từ sau lưng:

“Đừng đi, em van xin anh đừng đi, trước giờ là lỗi của em hết, em toàn khẩu thị tâm phi, rõ ràng em yêu anh nhưng giận anh không để ý đến em, em đã cố tình nói lời tổn thương để kích thích anh, là em sai, em sẽ thay đổi nhất định thay đổi.” (Khẩu thị tâm phi: miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo; suy nghĩ và lời nói không ăn khớp nhau)

Quý Quân Húc gỡ từng ngón tay của Thẩm Xán đang bấu chặt vào anh, vẫn cứng như móc sắt, mười ngón trắng bệch không chút nào buông lỏng: “Buông tay ra, đừng chơi đùa tôi nữa.”

“Em thay đổi mà, em sẽ sửa sai lại toàn bộ...” Thẩm Xán quyết không tha, miệng không ngừng lặp đi lặp lại câu này.

“Cậu có biết quãng thời gian vừa rồi tôi đã trải qua những gì không?” Quý Quân Húc không giãy dụa nữa, đứng thẳng để mặc cậu ôm lấy, “Bạn bè xung quanh rời bỏ tôi, bọn người trên phố thì tụ lại đánh hội đồng, thầy giáo nhìn tôi cũng lắc đầu thở dài mà rằng đáng tiếc là đồng tính luyến ái. Tôi làm gì được đây? Không một ai xem tôi như người bình thường, người nào đánh tôi tôi đều đánh trả, thầy giáo lạnh nhạt thì tôi nỗ lực học hành, những cố gắng này bọn họ đều không nhìn thấy, họ chỉ quan tâm tôi có phải đồng tính không, có thích đàn ông không!”

Thẩm Xán im lặng ôm Quý Quân Húc lắng nghe, vì đứng sau lưng nên cậu không cảm thấy tiếng tim đập của Quý Quân Húc, không nhìn ra vẻ mặt anh, nhưng cậu vẫn có thể tưởng tượng thời gian đó Quý Quân Húc bất lực, yếu đuối thế nào, khi ấy rốt cục mình đã làm được gì cho anh? Tại sao lại càng xát muối vào vết thương anh, lỗi lầm thêm chồng chất?

“Tôi định nói cho họ biết rằng đúng là tôi thích con trai đấy, người tôi thích chính là cậu, có làm sao đâu, tôi vẫn là tôi không thay đổi, thế nhưng tôi không dám, tôi quá hèn nhát, ngay cả bản thân cũng không dám thừa nhận mình thích con trai, bọn họ chê cười tôi chỉ có thể làm bộ không để ý đến hoặc dùng vũ lực đánh trả, nhưng đâu ai biết trong lòng tôi đang phát run, cầu xin họ đừng nói đừng nói... Sau đó chú Thẩm đứng ra giúp giải quyết chuyện này, tôi thật hài lòng, rốt cục thở phào nhẹ nhõm, nhưng thâm tâm lại căm ghét khủng khiếp cuộc sống dối trá này, dám làm không dám chịu... Vì lẽ đó đừng đến đây dựa vào tôi, cũng đừng chơi đùa tôi nữa, để tôi sống một cuộc đời bình yên, tôi chỉ muốn như vậy.”

“Xin lỗi, xin lỗi...” Thẩm Xán ôm lấy Quý Quân Húc ngồi phịch xuống đất luôn mồm nói xin lỗi, cứ lặp đi lặp lại không ngừng hết lần này đến lần khác... Cậu chưa từng nghĩ sự kiện kia ảnh hưởng lớn đến Quý Quân Húc như vậy, vốn tưởng rằng sau đó cuộc sống của anh có thể khôi phục lại như trước, nhìn anh một mặt lạnh lùng, đáng vẻ thờ ơ với bất cứ chuyện gì, cậu cứ cho rằng anh thực sự không bị tổn thương, sẽ không khổ sở, chưa bao giờ nghĩ tới trong lòng anh đau đớn biết bao nhiêu. Anh ấy muốn một cuộc sống yên bình, mình có thể trả lại cho anh không?

Bây giờ nếu mình sửa sai, nếu theo đuổi Quý Quân Húc quyết tâm hơn, không chừng lại tổn thương anh ấy một lần nữa?

34. Chương 34: Tiểu Ngoại Truyện: Quốc Tế Thiếu Nhi

Lần đầu Quý Quân Húc bước chân vào nhà họ Thẩm là ngày quốc tế thiếu nhi.

Khi đó Quý Quân Húc vẫn chưa vượt qua nỗi ám ảnh mẹ mất, vẫn là nói không đến hai câu liền khóc rầm rức.

“Đừng khóc, cho anh viên thạch trái cây này.” Thẩm Xán đưa tới trước mặt Quý Quân Húc một viên thạch trái cây đã bị xé ra chuẩn bị liếm.

Quý Quân Húc quệt mũi, giọt nước mắt lớn chùng hạt đậu lăn xuống má: “Tôi không muốn ăn, trước đây mẹ tôi cũng không cho phép ăn...” Càng nói càng nức nở đến nghẹn ngào.

“Ăn đi mà, cái này ngọt ăn rất ngon, ăn xong thì buồn phiền gì cũng bay đi mất.” Thẩm Xán đem viên thạch giơ lên bên mép Quý Quân Húc, ngón tay không chú ý thoáng dùng sức ép chảy xuống ít nước, Thẩm Xán không hề nghĩ ngợi đưa đầu tới hút.

Tiếng va chạm “cộp” một cái nảy đầu Quý Quân Húc ra, làm Quý Quân Húc lui lại vài bước ngã xuống ghế salông.

Thẩm Xán thấy thế nhịn không được bắt đầu cười ha hả, Quý Quân Húc khóc càng to hơn, tiếng thét xả thẳng ra khỏi cổ họng.

“Được rồi được rồi, thực xin lỗi, tui không cố ý, cho anh này.” Thẩm Xán tách thạch trái cây ra khỏi vỏ, bóc một miếng nhỏ nhét vào miệng Quý Quân Húc.

Quý Quân Húc đang khóc bù lu bù loa thì bị sặc, cố sức khạc ho đến đỏ cả mặt. Thẩm Xán sợ hãi ở phía sau kéo Quý Quân Húc đứng lên, ôm lấy ngực dùng sức siết lại.

“Đau, buông ra...” Quý Quân Húc đánh cánh tay Thẩm Xán.

“Mấy ngày trước tôi xem TV có nói, bị hóc làm vậy mới hết.” Nói rồi Thẩm Xán lại cố siết chặt thêm.

“Tôi không sao.”

“Coi chừng miếng thạch còn chưa ra.”

“Chắc lọt vào bên trong lỗ mũi rồi, thả tôi ra để tôi hắt xì.”

Thẩm Xán vội buông Quý Quân Húc chạy tới lấy khăn giấy. Miếng thạch quả nhiên theo đường hắt xì văng đi mất, lúc này Thẩm Xán mới yên lòng may mà không gây rắc rối, lập tức đặc ý nói: “Xem đi, nhờ tôi coi TV học được hai chiêu đấy.”

“.....” Quý Quân Húc không muốn vạch trần cậu học nghệ không tinh.

Trải qua trò nháo như vậy Quý Quân Húc cũng không khóc, ngồi trên salông buồn bực uất ức.

“Cho anh.” Thẩm Xán lần nữa đưa cho Quý Quân Húc miếng thạch vừa ăn qua.

Quý Quân Húc không lấy.

“Ăn đi, chẳng lẽ còn muốn tui dứt anh?” Nói xong Thẩm Xán ngồi xích lại chuẩn bị nhét.

Quý Quân Húc vội quay đầu đi, cất giọng trầm hờn dỗi: “Cậu liếm qua rồi...”

“Hồi nãy anh cũng đã cắn không phải sao?”

“Là cậu cưỡng ép nhét vào miệng tôi.”

“Không ăn tui ăn.” Thẩm Xán cầm miếng thạch đưa vào miệng mình.

“Ôi ôi, cậu đừng, miếng đó tôi ăn rồi...” Quý Quân Húc đưa tay định giạt nhưng dùng sức quá mạnh nên đem Thẩm Xán đặt dưới thân, miếng thạch bị đánh bay, môi Quý Quân Húc ịn lên môi Thẩm Xán, bốn mắt nhìn nhau.

“Anh...” Thẩm Xán muốn đẩy Quý Quân Húc đứng lên, há mồm lại đem cánh môi Quý Quân Húc ngậm vào trong miệng.

Quý Quân Húc chấn kinh vội đứng bật dậy che miệng chạy vào phòng tự nhốt mình, bên ngoài Thẩm Xán cũng ngơ ngác sững sờ, đôi môi Quý Quân Húc thật mềm mại, cảm xúc dường như vẫn còn lưu lại, cậu thấy là lạ trong lòng.

Thẩm Xán sờ lên môi mình rơi vào hồi ức, bất kể lúc vô tình hôn môi năm 13 tuổi hay khi bị Quý Quân Húc hôn trộm năm 17 tuổi, cậu đều giấu vào nơi sâu thẳm trong lòng, trở thành một hồi ức đẹp vô cùng.

Ngày quốc tế thiếu nhi năm nay, Thẩm Xán đã qua tuổi ăn mừng từ lâu, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng, cậu thấy trên trang đầu weibo cả đám người chuyển quốc tế thiếu nhi thành lễ tình nhân.

Weibo Thẩm Kiều: Tôi không thấy gì hết. [Khinh thường]

Phía dưới có người nhắn hỏi, Thẩm Kiều trả lời rằng hôm qua đi tìm ai đó, vừa lúc ai đó đang xem di động, gặp cô bước tới thì vội vàng cất điện thoại đi, có tạt giạt mình.

Quý Quân Minh – người được cho là “ai đó” trả lời tiếp theo: ngoan, định tặng quà một tháng sáu cho em, ngạc nhiên nhò nè, anh đang ở dưới lầu, em xuống đi.

Mười phút sau Thẩm Kiều up lên weibo một tấm ảnh: hai bé con cùng nhau ăn lễ [hài lòng], trên ảnh là em bé bự với một chiếc máy bay điều khiển từ xa. Xem ra cô nàng cũng mua quà cho Quý Quân Minh.

Đồ trẻ con. Thẩm Xán bình luận ngắn gọn súc tích.

Weibo Tuần Hữu: sau này anh 80 tuổi em cũng muốn cùng ăn lễ một tháng sáu với anh [yêu thương] @ Hồ Vân Bằng

Hồ Vân Bằng post: Anh sẽ tổ chức lễ một tháng sáu với em cả đời, nếu có quên anh cũng sẽ bù đắp. [Yêu thương]

Chắc chắn Hồ Vân Bằng không thể nói ra được lời buồn nôn như thế, nhất định là Tuần Hữu đăng nhập vào tài khoản của Hồ Vân Bằng tự sướng. Thẩm Xán không bình luận, yên lặng like một cái.

Quý Quân Húc và Đường Tiêu Vân cũng không có động tĩnh gì, tính ra weibo của Quý Quân Húc chẳng thấy cập nhật suốt một tuần nay, bình thường thì Thẩm Xán vẫn túc trực dòm ngó weibo anh liên tục, nhưng hôm nay cậu sợ anh đột nhiên post lên cái gì với Đường Tiêu Vân, trải qua sự kiện 520 đau lòng kia cậu không muốn tái diễn lần nữa.

May là cả ngày cũng không thấy Quý Quân Húc rục rịch, có điều trong trường anh phải nhận lấy rất nhiều món quà nhỏ muốn từ chối cũng không được.

Tối đến Quý Quân Húc về nhà mang toàn bộ quà đưa bác Tường đem cho cháu ngoại chơi, lại bị một chiếc hộp thú vị trông rất trẻ con thu hút: “Cái này con giữ lại đi.”

“Bác cứ lấy toàn bộ ạ, tặng cho cháu ngoại bác.”

“Đừng, bác giữ cái này thì lãng phí lắm, không bằng đưa cho người thích hợp giữ.”

Cầm lên lắc lắc chỉ nghe tiếng hộp giấy va chạm với một vật gì đó, Quý Quân Húc mở quà ra, bên trong là một viên thạch trái cây, giống như đúc với viên anh đã từng ăn năm 14 tuổi.

Có một số thứ hai người mãi không bao giờ quên được.

Ngoại truyện hoàn.

Tác giả có lời muốn nói: một tháng sáu chúc tất cả các em bé ngày lễ thật vui vẻ. (?)

35. Chương 35: Hôn Lễ

Tuần Hữu: Cuối tuần tôi kết hôn, nhất định phải tới đó.

Hộp thư nhảy ra tin nhắn của Tuần Hữu nhắc nhở cậu. Sau khi tốt nghiệp trung học Tuần Hữu cùng Hồ Vân Bằng đăng ký đại học ngoài tỉnh. Đối với hai người quan hệ Thẩm Xán mơ hồ biết một ít nhưng không nghĩ nhiều, lúc mọi người họp mặt sau lễ tốt nghiệp, Tuần Hữu kéo Hồ Vân Bằng hôn nồng nhiệt xem như công khai quan hệ triệt để. Lúc ấy, Thẩm Xán tuy không giật mình với quan hệ hai người, chỉ bất ngờ rằng bọn họ sẽ can đảm công khai. Sau khi vào đại học ba người vẫn duy trì liên lạc, hai người kia từng có những thử thách khó khăn nhưng đều vượt qua để đi đến quyết định kết hôn

Thẩm Xán: Nhất định, cung hỉ cung hỉ.

Tuần Hữu: Hoan nghênh ông mang người nhà.

Tuần Hữu: Các ông còn chưa làm lạnh sao?

Thẩm Xán: Anh ấy muốn tui buông tay, anh ấy muốn sinh hoạt như người bình thường, nhìn dáng vẻ anh thống khổ như vậy tui cũng không rõ kiên trì lâu như vậy với anh ấy suy cho cùng là tốt hay xấu.

Tuần Hữu: Ông nghĩ sao? Cậu cảm giác tốt hay xấu?

Thẩm Xán: Tui không biết.....

Tuần Hữu: Ông biết rõ, ông chỉ là đang trốn tránh, hãy suy nghĩ kỹ vào, anh ta muốn ông buông tay hay kiên trì?

Tuần Hữu: Hy vọng thứ bảy mọi người có thể đến được, chúng ta cũng lâu rồi không tụ họp.

Thẩm Xán: Ừ.

Tuần Hữu: Tôi muốn đi tìm cô dâu tương lai xác nhận lại chi tiết hôn lễ [âm hiểm] bb.

Thẩm Xán: bb.

Thẩm Xán không thể không thừa nhận bản thân hâm mộ hai người tình đầu ý hợp, hâm mộ hai người tình cảm song phương, nếu như mình cùng Quý Quân Húc có thể giống bọn họ thì tốt biết mấy. Kỳ thật có khả năng ấy xảy ra, nhưng mình đã phá hủy tình cảm Quý Quân Húc, phá hủy sinh hoạt của hai người, còn có cơ hội cứu vãn sao? Còn có thể cứu vãn sao?

Thẩm Xán không đủ dũng khí mở miệng mời Quý Quân Húc cùng tham gia hôn lễ của Tuần Hữu, chỉ dám nói mình muốn tham dự hôn lễ bạn học nên muốn Quý Quân Húc chở cậu. Quý Quân Húc làm tài xế quen, cũng không từ chối, cầm lấy chìa khóa treo trên tường liền đi ra gara lấy xe.

Thấy Quý Quân Húc càng ngày càng đem bản thân định vị tại chức danh luôn nhẫn nhục chịu đựng như “Tài xế”, “Quản gia”, Thẩm Xán đau lòng, lúc ấy cậu đã làm cái gì, mới khiến anh trở thành bộ dáng hiện tại?

“Hôn lễ không phải vào ngày mai sao?” Thẩm Khang Viễn nhìn Thẩm Xán.

“Đúng vậy nhưng con qua sớm để tự tập một chút.”

“Ba nghĩ con biết lái xe.”

“Vẫn không lái tốt lắm, con không dám đi đường cao tốc”, Thẩm Xán chột dạ không dám nhìn Thẩm Khang Viễn.

“Trên đường con nhớ chú ý an toàn.” Thật lâu sau Thẩm Khang Viễn nói.

Xe dừng ở ngoài cửa, Thẩm Xán đi đến phó ghế điều khiển phía bên phải, từ sau Giáng Sinh đưa Đường Tiêu Vân về trường học, Thẩm Xán không bao giờ ngồi ghế sau bên phải, cố chấp ngồi ở phó ghế.

Địa điểm hôn lễ tại thành phố A nơi Tuần Hữu cùng Hồ Văn Bằng đến trường, cách thành phố G một đoạn khoảng sáu bảy giờ chạy xe mới có thể đến, lúc trước Thẩm Xán tham gia giải văn học đến đây bằng máy bay, nhưng lần này vì để Quý Quân Húc cùng đi không thể không lấy có được.

Hành trình dài khiến Thẩm Xán lo lắng thân thể Quý Quân Húc, thừa dịp ghé vào trạm nghỉ ngơi liền chen vào ghế điều khiển thay thế anh chạy một đoạn cao tốc rồi mới giao lại cho Quân Húc.

Đến thành phố A thì trời đã tối, nơi hẹn gặp tại khách sạn tổ chức hôn lễ “Chinh đồ”. Ngoài khách sạn, Tuần Hữu cùng Hồ Văn Bằng nhận được điện thoại đã sớm đứng đợi, nhìn thấy xe Thẩm Xán nhanh chóng tiến lên tiếp đón, Thẩm Xán xuống xe còn Quý Quân Húc đi xuống hầm gửi xe.

“Ông cuối cùng cũng mang anh ta đến đây.” Tuần Hữu vỗ vai Thẩm Xán biểu lộ vui mừng.

“Bị tui mang đến, tui không dám nói thẳng.”

“Cũng biết dùng mưu mô, không tồi. Lên trước đi, tôi giúp các ông lấy phòng.”

Thời khắc mở ra cửa phòng đó Thẩm Xán trong đầu thầm nghĩ đến ba chữ: Thần trợ giúp!

Phòng tuần trăng mật, giường đôi rộng rãi dành cho tình nhân!

“Ông cũng quá trắng trợn đấy.” Nhìn cánh hoa hồng được rải đầy đất, mắt Thẩm Xán giật giật.

“Cơ hội ngàn năm có một, ông cần phải nắm chắc.” Tuần Hữu nhướn mày cười xấu xa.

“Anh ấy nhất định sẽ tự thuê một phòng riêng.” Thẩm Xán ủ rũ.

“Anh ta có thể thử xem.”

“Thiếu gia khách sạn này quen thân với tui tôi, tôi đã sai Hồ Văn Bằng dặn dò trước, anh ta tuyệt đối không thuê được phòng.” Tuần Hữu bổ sung. Hồ Văn Bằng gật đầu.

“Trong ngăn kéo đầu giường không thiếu đồ tốt, nhất định phải dùng.” Tuần Hữu đến gần Thẩm Xán bên tai “chỉ điểm”.

Cái gọi là đồ tốt cũng không khó đoán, Thẩm Xán nhìn xung quanh ra vẻ không hiểu.

Quý Quân Húc bước vào thấy đầy phòng là cánh hoa hồng, ngọn đèn nhu hòa, trong không khí tựa hồ còn phiêu tán hương vị kích tình còn cho rằng đây là phòng tân hôn của Tuần Hữu cùng Hồ Văn Bằng.

“Lái xe cả ngày các ông cũng đã mệt mỏi nên sớm nghỉ ngơi, buổi tối đói bụng liền gọi phục vụ khách sạn, cứ lấy tên của tôi.” Hồ Văn Bằng thúc giục Tuần Hữu rời đi.

“Tui tôi đi trước, các ông nghỉ ngơi tốt.” Trước khi đi Tuần Hữu lại đến gần bên tai Thẩm Xán dặn dò cậu nắm chắc cơ hội.

Hai người kia đi sau phòng trong chỉ còn lại hai người, Quý Quân Húc có phản ứng chậm chạp thể nào cũng minh bạch bọn họ ý tứ, nhìn một vòng chung quanh: “Tôi ngủ lắm là được, cậu ngủ giường đi.”

Thẩm Xán ảo não: Khách sạn sao lại trải thảm dày như vậy?

Thẩm Xán tắm rửa trước sau đó Quý Quân Húc mới đi vào, nghe được tiếng nước trong phòng tắm, lời nói Tuần Hữu yêu cầu bắt lấy cơ hội vang vọng bên tai Thẩm Xán.

Bọn họ nhọc lòng chuẩn bị vậy cậu có nên làm chút gì?

Cuối cùng Thẩm Xán vẫn là không làm gì cả, nằm trên giường tựa hồ ngủ.

Quý Quân Húc từ phòng tắm đi ra thấy Thẩm Xán nằm trên giường, đi đến thảm dưới giường ngồi xuống.

“Đi lên đi, anh vừa tắm rửa xong nằm dưới đất bẩn lắm.” Thẩm Xán vẫn nhắm hai mắt xích qua một phía, chừa ra khoảng trống bên cạnh, “Yên tâm, giường lớn em sẽ không chạm đến anh.”

Quý Quân Húc xem chiếc giường siêu xa hoa có thể cho ít nhất tám người ngủ, cùng với Thẩm Xán lui ở bên giường cách mình xa xa, đứng lên nằm vào bên giường, giữa hai người khoảng cách thật lớn, cũng giống khoảng cách hai người như trong hiện thực.

“Ngủ ngon.” Thẩm Xán tắt đèn.

“Ngủ ngon.” Tiếng Quý Quân Húc trong bóng đêm truyền đến.

Hai chữ ngủ ngon làm Thẩm Xán ê ẩm, chậm rãi tới gần, dán sát vào lưng Quý Quân Húc: “Đừng đi, em chỉ muốn dựa một chút, một chút được rồi.”

Buông tay hay kiên trì căn bản không phải vấn đề, hành động đã sớm thay trái tim trả lời.

Cảm giác ấm áp ở sau lưng, Quý Quân Húc cả người căng thẳng nhưng không động đậy, tùy ý để nước mắt ấm nóng thấm ướt áo ngủ.

Không biết qua bao lâu phía sau lại không động tĩnh, Quý Quân Húc chậm rãi xoay người đem Thẩm Xán kéo vào trong lòng.

Vì sao vẫn chưa từ bỏ? Vì sao đột nhiên trở nên dịu dàng chăm sóc? Lần này cậu là nghiêm túc sao? Hay vẫn như lần trước chỉ là cậu cùng người khác đánh cược? Nếu chỉ là trò chơi thì thời gian có quá lâu hay không? Tôi có thể lại tin tưởng cậu sao?

Sáng sớm tỉnh dậy Quý Quân Húc đã không còn trên giường, Thẩm Xán tìm không thấy bóng dáng anh chung quanh, bối rối sợ anh nhân tối hôm qua mình xúc động rời đi, quần áo cũng không thay, bật cửa phòng lão đạo chạy ra hành lang.

“Thẩm Xán!” Hồ Văn Bằng gọi lại Thẩm Xán, “Ông đi đâu?”

Thẩm Xán quay đầu thấy Quý Quân Húc đang đứng bên cạnh Hồ Văn Bằng nhìn cậu nghi ngờ, không quản ánh mắt người khác trong hành lang chạy tới ôm chặt anh: “Anh không đi, quá tốt, quá tốt rồi!”

“Tôi dẫn anh ta đi mặc tây trang thôi mà ông kích động vậy sao?” Hồ Văn Bằng khó hiểu.

Thẩm Xán buông Quý Quân Húc xấu hổ cười cười: “Ha ha, em mới tỉnh nên còn mơ màng.”

“Thế nào, chồng tôi chọn lễ phục cũng không tệ lắm đúng không.” Hồ Văn Bằng vênh váo, người qua đường đợi trước cửa thang máy bất ngờ, chồng? Cậu trai vạm vỡ này vừa gọi chồng? Đó là người con trai tục tũn hơn thế nào nữa? Tưởng tượng hình ảnh hai người đứng chung một chỗ đều cảm giác kì dị.....

Thẩm Xán hoàn toàn không để ý lời nói của Hồ Văn Bằng, ánh mắt đều tập trung đến Quý Quân Húc đang mặc tây trang, nếu có thể cậu sẽ thét chói tai mất, sao lại đẹp trai đến như vậy chứ?!

Ngắm mãi xong thì lại thay anh đau lòng, anh chỉ nghĩ đảm nhiệm chức vụ lái xe cho nên căn bản không mang quần áo.

“Đợi một chút nhớ tới dự cùng nhau.” Hồ Văn Bằng không quên Tuần Hữu nhắc nhở.

“Được, tui nhất định dắt anh ấy tới!” Không đợi Quý Quân Húc trả lời Thẩm Xán đã đáp ứng.

Đàn anh đã cố ý mang bản thân đi thay quần áo mà mình lại từ chối thì không biết lễ nghĩa, Quý Quân Húc đành đợi Thẩm Xán thay đổi xong cùng tham dự hôn lễ.

Hôn lễ tổ chức tại tầng cao nhất khách sạn, cũng không bao nhiêu khách khứa. Quý Quân Húc cùng Thẩm Xán, thiếu gia khách sạn Đông Mạnh Chính cùng bạn trai An Hạo Minh, cùng với sáu người bạn Thẩm Xán không biết. Hồ Văn Bằng cha mẹ cùng họ hàng đều có mặt, nhưng Tuần Hữu bên này chỉ có mẹ và cô.

Hôn lễ cũng không khác biệt so với hôn lễ bình thường, chỉ là nhân vật chính đổi thành hai người đàn ông.

Sau khi cắt bánh ngọt cùng uống Champagne, nghi thức hôn lễ xem như chính thức chấm dứt.

Tuần Hữu mang ly rượu tìm Thẩm Xán đang từng bước phía sau Quý Quân Húc.

“Tối hôm qua ngủ ngon không?” Tuần Hữu nhướn mày hỏi.

“Rất tốt.” Thẩm Xán nhanh nhẹn ngăn lại Tuần Hữu, ánh mắt liếc trộm Quý Quân Húc sợ bị anh nghe ra,

nói sang chuyện khác, “Ông mua nhẫn nữ cho Hồ Vân Bằng?” Viên kim cương trên mặt nhẫn đậm chói mắt Thẩm Xán.

“Đúng vậy, quyền chủ động cầu hôn đương nhiên là tôi đây.” Tuần Hữu lắc lắc ly rượu cười gian xảo.

“Ông chưa tốt nghiệp đại học mà sao tổ chức hôn lễ gấp vậy?” Thẩm Xán vẫn khó hiểu, người khác kết hôn khi học đại học đều do trong bụng đứa bé đợi không kịp, nhưng Tuần Hữu thì không lo lắng như vậy.

“Anh ấy sang năm tốt nghiệp, còn có nửa học kỳ, tôi mà không nắm chặt anh ấy vạn nhất chạy sao được?” Vừa nhắc tới Tuần Hữu liền đau đầu, “Ông đừng nhìn anh ấy như vậy, ở đại học cũng không ít nữ sinh thích, nói anh ấy tuy ngốc nhưng lại dễ thương, hơn nữa là con trai viện trưởng bệnh viện gia thế tốt, tính cách lại thành thật, bộ dạng cũng không kém, dáng người càng tuyệt vời, cơ ngực cùng cơ bụng chắc chắn, kĩ thuật trên giường thì..... Sặc, tôi muốn nói anh ấy rất được yêu thích.”

Trừ kỹ thuật trên giường Thẩm Xán không biết cũng không muốn hiểu rõ, ngốc ngốc lại dễ thương cũng không đúng lắm, còn lại quan điểm của Tuần Hữu coi như cũng đúng trọng tâm.

“Ba ông vẫn.....” Thẩm Xán sớm được nghe kể Tuần Hữu bởi vì Hồ Vân Bằng mà phản kháng với gia đình, hôm nay ba anh ấy vẫn không tới dự, xem ra náo loạn không nhẹ.

“Từ từ đi, một ngày nào đó sẽ chấp nhận thôi, mẹ tôi ngay từ đầu còn lấy cái chết để phản đối, hiện tại đã chấp nhận còn tới tham dự hôn lễ, tôi đã rất hạnh phúc.” Tuần Hữu cười mỉm khi nhìn về phía mẹ mình đang gạt nước mắt cùng Hồ Vân Bằng vây quanh bên mẹ vàng vọt dạ dạ. Mọi người đều nói anh ấy ngốc, anh ấy đầu óc không tốt lại là con trai, nhưng điều này có sao đâu? Anh ấy so với ai đều vô tư, đơn thuần, nghiêm túc đối với tình cảm, em yêu anh anh yêu em, vậy là đủ rồi.

“Đừng chỉ chúc mừng tôi, chính ông cũng phải cố gắng.” Ánh mắt hai người đều tự động chuyển hướng đến Quý Quân Húc.

36. Chương 36: Ngọt (chương Này 16+ Nha)

Sau đám cưới An Hạo Minh đề nghị tiếp tục đi tăng hai, hôm nay không say không về, Tuần Hữu mời Thẩm Xán và Quý Quân Húc ở lại để tối cùng đi.

“Không được, ngày mai còn có lớp, hôm nay muốn về sớm một chút.” Thẩm Xán khéo léo từ chối.

“Đại học mà không cúp cua thì không được, ăn nhậu lâu lắm mới có một lần, coi như xin nghỉ một buổi du lịch thả lỏng đi.” Tuần Hữu khuyên.

Thẩm Xán nhìn Quý Quân Húc.

“Hôm nay tôi mệt, muốn về sớm nghỉ ngơi, các cậu cứ đi đi, chú ý an toàn, ngày mai gặp.” Quý Quân Húc không tham gia thứ nhất là vì không quen bọn hắn, thứ hai bây giờ tình cảm giữa mình và Thẩm Xán còn đang gượng gạo không muốn bị người khác sẫm soi quá nhiều, nhưng anh có thể thấy Thẩm Xán muốn đi.

“Vậy tui cũng không đi.”

“Đừng mà, anh ta không đi, ông cũng không đi chẳng phải phụ ý tốt của hắn sao?” Tuần Hữu đùn đẩy lời Thẩm Xán đi.

Bọn họ dường như chơi rất trễ, Quý Quân Húc tắm xong rồi xem tivi một lúc, sau đó nhìn điện thoại đi động, mới chín giờ, anh mặc quần áo vào đi đến phòng tập gym của khách sạn chạy bộ một canh giờ mới trở về ngủ.

“Tôi thích cậu lắm, thương cậu từ cái nhìn đầu tiên, dù cho cậu ngang ngược hung hăng dữ tợn, tùy hứng, thích gây sự, nhưng tôi vẫn thương cậu, không cách chi kềm chế được... Tôi thích cậu, tôi thích cậu, tôi yêu cậu.”

.....

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tui chỉ là..... Nhưng tui chưa từng nghĩ tới đem nó công bố, tui không biết mọi chuyện sẽ biến thành như vậy.”

“Không nghĩ tới công bố vậy lúc trước cậu ghi âm làm gì?”

“Tui, tui cùng Tuần Hữu cá cược...”

.....

“Như chú đã nói chú không coi đồng tính là bệnh, chú sẵn sàng chấp nhận toàn bộ con người con, nhưng.....”

“Con muốn nói rõ ràng với chú, Thẩm Xán không thích con, tất cả đều là con tình nguyện.”

“Tiểu Húc, tha thứ cho chú, chú cũng chỉ là một người cha ích kỷ...”

“Em thích anh, em thật sự yêu anh, hãy tin tưởng em, tin em một lần...”

Quý Quân Húc bị ép không thở nổi choàng tỉnh khỏi giấc mộng, phát hiện thủ phạm làm mình nghẹt thở đang nằm đè lên lồng ngực đã bị mở phanh áo.

“Cậu làm gì thế?” Quý Quân Húc ngồi dậy.

“Làm... tình á á.” Thẩm Xán bị đẩy ra chép chép miệng lại nhào tới định gặm đôi môi Quý Quân Húc.

Miệng cậu đầy mùi rượu xộc thẳng vào mặt Quý Quân Húc làm anh choáng váng đẩy cậu ra: “Rất cực tối qua cậu uống bao nhiêu thế?”

“Năm bình!” Thẩm Xán duỗi nguyên bàn tay, “Không phải, sáu, bảy bình.”

“Đi tắm.” Quý Quân Húc vác con ma men vào buồng tắm điều chỉnh nước nóng rồi nhét vòi hoa sen vào tay cậu, “Cầm lấy, tự tắm đi.”

Thẩm Xán gật gật lập tức lại lắc đầu, đột nhiên nhào tới đu chặt lên người Quý Quân Húc: “Anh giúp em tắm.”

“Cầm mau, tắm xong rồi ra.” Không biết say thật hay giả đây, Quý Quân Húc lấy vòi hoa sen treo lại trên giá đỡ rồi đẩy Thẩm Xán đứng bên dưới, dòng nước được mở ào ào xối xuống người Thẩm Xán làm cậu như tỉnh lại sững sờ ra, Quý Quân Húc nhân cơ hội rời đi đóng cửa lại rồi về giường ngủ.

Tiếng nước xả trong phòng tắm đột nhiên im bật, Quý Quân Húc vừa định xuống xem chuyện gì xảy ra thì thấy Thẩm Xán trần – truồng – nguyên – con bước đến, bò – lên – giường.

“Mặc quần áo vào đàng hoàng.” Quý Quân Húc ném chăn qua người Thẩm Xán, Thẩm Xán từ trong chăn chui đầu ra, kéo xệch một bên: “Không muốn, em nóng, nóng...”

“Tôi giúp cậu lấy áo ngủ.” Quý Quân Húc bước xuống giường.

“Không, anh đừng đi.” Thẩm Xán vươn tay kéo quần Quý Quân Húc, Quý Quân Húc vội xoay người cứu nguy nhưng vẫn chậm một bước, vốn chiếc quần – rộng – thùng – thình cùng với cả quần – xì bị Thẩm Xán lôi tuột xuống, đại bảo bối giữa hai chân anh cứ như vậy đột nhiên xuất hiện không hề phòng bị.

Quý Quân Húc lúng túng đưa tay kéo quần lên, Thẩm Xán vẫn một mực giữ khư khư lấy, cậu cúi người đem bảo – bối – chưa – thức – tỉnh ngậm cả vào trong miệng.

“Ừ....” Quý Quân Húc hít một hơi lạnh, “Dừng lại, cậu có biết cậu đang làm gì không?”

Câu trả lời của Thẩm Xán là ngậm – càng – sâu – thêm.

Quý Quân Húc nắm tóc Thẩm Xán không cho cậu tiếp tục: “Cậu sẽ hối hận đấy.”

“A...” Yết hầu Thẩm Xán chợt nghẹn ngào rên lên một tiếng, lại – đem – bảo – bối – nuốt – sâu – vào.

“Buông ra...” Quý Quân Húc kiên trì.

Thẩm Xán nghe lời nhả ra, ngẩng đầu lên mắt ngấn nước mông lung nhìn Quý Quân Húc: “Tên lừa đảo, Tuần Hữu gạt em, rõ ràng nó nói chiêu này rất hữu hiệu, nó nói Hồ Vân Bằng thích nó làm thế, tại sao anh không thích? Nó lừa người, rõ ràng anh không thích...”

Nước mắt đảo quanh trên mi làm người ta động tâm muốn thương yêu.

Quý Quân Húc nâng mặt Thẩm Xán lên nói ra lời tự dối lòng: “Tôi không thích, đừng làm vậy nữa.”

Thẩm Xán rốt cục khóc thành tiếng, nằm trên chăn ướt nước.

Quý Quân Húc chỉnh sửa lại xiêm y rồi tìm quần áo ngủ ném qua cho Thẩm Xán: “Thay đồ, ngủ ngon.” Anh nằm xuống một bên cách Thẩm Xán thật xa.

Thẩm Xán bất chợt phát điên quăng quần áo ngủ xuống đất cả, rồi leo lên ngồi trên hông Quý Quân Húc vạch quần anh ra: “Tuần Hữu nói chiêu này đàn ông ai cũng thích, không ai là không thích.” Bờ mông cậu đè trên hông Quý Quân Húc cựa quậy, chọc cho cự long đang chực thức tỉnh thành ra góc lên hẳn, đâm vào đùi Thẩm Xán.

Hiển nhiên Thẩm Xán cũng nhận thấy được sự biến đổi của anh, cậu hài lòng trượt tới trượt lui vui vẻ: “Anh thích, em biết anh thích mà.”

Thẩm Xán cọ xát một trận thật vui sướng nhưng Quý Quân Húc bên dưới lại khổ không thể tả, kích thích loạn xạ kiểu đó chỉ có thể châm ngòi, lửa bị nhen nhúm vĩnh viễn không cách chi bùng phát được.

“Chớ lộn xộn, để cho tôi tới.” Cuối cùng Quý Quân Húc cũng thỏa hiệp vươn mình ôm lấy Thẩm Xán đè xuống, móc bảo bối to bự ra ấn lên cậu nhỏ của Thẩm Xán, nắm lấy tay cậu cùng giúp nhau quay – tay.

“Ừ... Tại sao ngay cả em cũng... A...”

“Sau này không cho nhậu một mình nữa.”

“A...”

“Có nghe không?” Quý Quân Húc ngừng lại động tác quay tay, mặt dán lên mặt Thẩm Xán.

“Dạ nghe...” Thẩm Xán vươn hai tay ôm lấy cổ Quý Quân Húc, như sợ anh đẩy ra vì khó chịu khoảng cách mặt quá gần, “Em nghe, tất cả đều nghe lời anh, cái gì cũng nghe...” Lời nói lải nhải bị răng môi nuốt chửng.

Sáng sớm Thẩm Xán từ trong lồng ngực Quý Quân Húc thức dậy, quần áo trên người ngay ngắn, tối qua sau khi phát – tiết, Quý Quân Húc giúp lau mình sạch sẽ rồi thay quần áo cho cậu, lúc tỉnh lại một thân nhẹ nhàng khoan khoái. Nghĩ đến việc tối qua mình phóng đảng thế nào, miệng Thẩm Xán nhếch lên cười đến tận mang tai, Thẩm Xán uống không ít nhưng vẫn không say, chỉ là rượu mạnh khiến người ta can đảm, mượn rượu khóc lóc om sòm mà thôi, vốn cậu đã chuẩn bị tinh thần anh sẽ cự tuyệt cậu lần nữa, ai dè Quý Quân Húc tiếp nhận, lại còn đảo khách làm chủ.

Thẩm Xán nhìn ngấm gương mặt Quý Quân Húc say ngủ, trong lòng chộn rộn anh ấy chấp nhận mình, anh không từ chối, mình còn cơ hội, vẫn còn cơ hội!

Đang ngủ cánh tay Quý Quân Húc giật giật như muốn tỉnh lại. Chưa liệu được bước tiếp theo nên làm gì đối với anh, Thẩm Xán sợ bị nhìn ra nên cuống quýt lăn một vòng về phía bên kia giường cách xa anh một chút, không ngờ khoảng cách giữa hai người trên giường so với tưởng tượng lại gần như thế, cậu vươn mình trực tiếp nhảy ào khỏi giường.

Cũng may dưới đất có trải thảm nên té không đau lắm, có điều một tiếng động chói văng đánh thức Quý Quân Húc hoàn toàn, anh ngồi dậy trên giường mờ mịt nhìn bốn phía.

Thẩm Xán vịn thành giường bò dậy từ dưới đất chỉnh chỉnh áo ngủ, cố gắng làm ra bộ dáng thật tự nhiên: “Anh tỉnh rồi ạ, ăn sáng xong tui mình đi nhanh lên thôi.” Vừa nói vừa lết tới phòng tắm kết quả không chú ý lại văng lên một âm thanh kinh động và đập vào cửa kính, Quý Quân Húc không nhận được bật cười thành tiếng. Thẩm Xán chui thật nhanh vào phòng tắm đóng cửa lại trốn tránh thực tại.

Cậu ấy hình như dễ thương thật.

Quý Quân Húc lắc đầu, trốn cái gì mà trốn không biết?

Ăn sáng xong, hai người chào hỏi Hồ Văn Bằng và Tuần Hữu rồi cùng nhau lên xe đi khỏi.

Quý Quân Húc phát hiện Thẩm Xán ngồi ở vị trí phó lái thỉnh thoảng liếc trộm mình, chờ mình quay sang nhìn cậu ấy thì lại làm bộ ra vẻ nhìn chăm chăm thẳng phía trước không chớp mắt, quá giả, kỹ năng diễn xuất quá kém.

Tối qua đại để Quý Quân Húc có thể phần nhiều đoán được rằng cậu giả say nhưng vẫn khắc chế không thuận theo cậu, nhìn cậu khổ sở cứu vãn, nhìn dáng vẻ gào khóc thê thảm của cậu mà anh không nỡ nổi đau lòng, không nỡ để cậu một mình, đành phải chiều cậu.

Nên lúc đưa ra quyết định, vô luận là đối với chú Thẩm thì Thẩm Xán hoặc anh đều nên khai báo rõ ràng, tiếp tục như vậy chung quy không phải biện pháp.

Quý Quân Húc khiến Thẩm Xán buông tay, nhưng chính bản thân anh lại không thực sự từ bỏ được?

“Anh mệt không? Anh muốn nghỉ một lát để em lái không?” Thẩm Xán hỏi.

“Được, đến khu phục vụ sẽ cho cậu lái.”

“Dạ.”

Tác giả có lời muốn nói: Tuy ít, nhưng vẫn có thịt ngọt nha ()

37. Chương 37: Bị “ăn”

Về nhà, Thẩm Xán chợt dạ sợ Thẩm Khang Viễn biết bí mật hai người tối hôm qua, lấy cớ đường xá mệt nhọc về phòng nghỉ ngơi. Quý Quân Húc dặn bác Tường làm chút bánh mì sữa đem đến phòng Thẩm Xán, sợ cậu đói.

Thẩm Xán nằm trong phòng bụng đói cồn cào nghe được tiếng đập cửa tưởng rằng ba mình sợ tới mức nhanh chóng giả bộ ngủ.

“Tiểu Xán, là bác.” Giọng bác Tường từ ngoài truyền vào.

Thẩm Xán đứng dậy mở cửa để bác Tường tiến vào.

“Cơm tối con chưa ăn, bác làm chút sandwich cho con để hờ buổi tối đói còn có cái ăn.”

Đã lỡ phóng lao phải theo lao, Thẩm Xán chịu đựng cơn đói đành từ chối: “Không cần, bác cất vào đi, con không muốn ăn.”

“Giữ đi, Tiểu Húc nói một ngày nay con cũng chưa ăn gì nhiều.”

“Quý Quân Húc nói?” Thẩm Xán nghe xong ánh mắt lập tức sáng lên.

“Đúng vậy.”

“Cũng là anh ấy khiến bác làm cho con?”

“Ừ.”

“Bác để đó đi, con sẽ ăn!” Thắm Xán tiếp nhận khay từ bác Tường, đặt xuống bàn.

Thắm Xán thay đổi rõ ràng làm bác Tường cảm thấy nghi ngờ, nhưng cũng không nghĩ gì nhiều.

“Cám ơn anh.” Thắm Xán gửi tin nhắn cho Quý Quân Húc.

“Sao?” Quý Quân Húc ở dưới lầu đang lấy quần áo chuẩn bị tắm rửa nghe được âm tin nhắn, thấy người gửi là Thắm Xán liền trả lời.

“ Bữa tối tình yêu.” Hình minh hoạ là bánh sandwich cùng sữa.

“Ừ, là tình yêu của bác Tường.”

“Đều là yêu ^ _ ^”

Quý Quân Húc không trả lời lại, Thắm Xán đành hỏi tiếp: “Đang làm gì vậy?”

“Tắm rửa.”

Trong đầu Thắm Xán lập tức hiện ra hình ảnh ướt át: Quý Quân Húc đứng dưới vòi sen, nước từ đỉnh đầu chậm rãi thấm ướt tóc, lướt qua cơ ngực cùng cơ bụng, chảy giữa hai chân, theo đôi chân thon dài rần rần chảy xuống, cuối cùng từ gạch dưới chân chảy vào chỗ thoát nước..... Ước gì có thể trở thành dòng nước xoa dịu cơ thể Quý Quân Húc.

Quý Quân Húc vừa vào phòng tắm cởi quần áo chợt nổi da gà, vẩy nước nóng hơn.

Nửa đêm cửa phòng Quý Quân Húc bị mở ra, Thắm Xán rón ra rón rén đi vào, xốc lên chăn ngủ bên cạnh anh, không động đậy chỉ dán sát vào anh lắng lắng ngủ, gần ba giờ sáng lại rời đi.

Không bao lâu đã tới tháng thi đại học, hai người đều bận rộn ôn tập, tuy mặt ngoài cùng lúc trước không thay đổi nhưng hai người đều cảm giác rõ rệt có điều gì đang lặng lẽ biến chuyển.

Thi xong Quý Quân Húc như thường lệ thu thập đồ vật cùng bác ruột về nhà chuẩn bị tất niên.

Trong ba ngày Quý Quân Húc đi, Thắm Xán cả ngày đứng ngồi không yên, vắng vẻ cô quạnh. Ngày thứ tư rốt cuộc kiểm chế không được, vụng trộm đi nhà bác tìm Quý Quân Húc, lại bị báo rằng anh cùng Quý Quân Minh về thăm quê nhà, trực tiếp gọi điện thoại xin Thắm Khang Viễn cho đi du lịch cùng Úc Vệ

Hằng, hót hải chạy tới nhà ga mua vé xe gần nhất đến quê nhà Quý Quân Húc.

“Sao cậu lại tới đây?” Quý Quân Minh thấy Thẩm Xán thái độ cũng không thân thiện.

“Đây là bạn con? Mặt mũi cũng khôì ngô.” Cô Quý hỏi thăm.

“Không phải, hỏi đường mà thôi.” Quý Quân Minh đem Thẩm Xán kéo đến xa xa, “Cậu tới đây làm gì?”

“Tôi đến tìm Quý Quân Húc.” Thẩm Xán biết bởi vì chuyện lúc trước mà Quý Quân Minh có địch ý với mình.

“Anh ấy không ở đây.”

“Tôi biết chuyện lần đó là sai lầm của tôi, tôi chỉ muốn bù lại, sửa chữa, đối tốt với anh ấy.”

“Cậu đi đi, anh ấy thật sự không ở đây.” Quý Quân Minh căn bản không tin lời cậu.

Thẩm Xán nài nỉ một lúc cũng đều không thấy cậu ta nhượng bộ, rơi vào đường cùng đành phải rời đi.

“Xin lỗi, xin hỏi bác có biết rõ nhà của Quý Quân Húc ở đâu không ạ?” Quý Quân Minh không nói cho cậu Quý Quân Húc ở đâu thì Thẩm Xán đành đi xa một chút hỏi hàng xóm.

“Cậu ấy à, nhà phía trước kia kia.” Dân làng chỉ hướng nơi ở của Quý Quân Minh.

“Cháu vừa đi, anh ấy không ở đó.”

“Có thể không trở về, cũng có thể có việc đi chỗ khác đi.”

Thẩm Xán muốn tạo cho Quý Quân Húc niềm vui bất ngờ kiên trì không gọi điện thoại cho anh, một người không biết liên hỏi người thứ hai, liên tục hỏi ba bốn hàng xóm rốt cuộc có người đưa ra đáp án khả thi.

“Con đường phía trước rồi rẽ trái, tuy nhiên từ khi mẹ cậu ta mất xong, cậu ta cũng không trở về nhà, chỉ tết mới đến thăm một lần.” Hàng xóm chỉ vào căn nhà ngói nhỏ cách nhà Quý Quân Minh không xa.

“Cám ơn bác, cám ơn.” Thẩm Xán kích động cảm ơn xong lập tức chạy tới nhà ngói.

Căn nhà rất nhỏ cũng thực cũ, bởi vì không ai cư trụ thời gian dài nên khóa cửa đã bị rỉ sét, Thẩm Xán đẩy ra cánh cửa không khóa bước vào.

“Cậu không cần đến giúp tôi, tôi đã quét tước sạch sẽ rồi.” Quý Quân Húc đang quay lưng với Thẩm Xán lau vật dụng trong nhà, chậu nước bên chân đã đen sì.

Quý Quân Húc không nghe tiếng trả lời liền quay đầu, phát hiện Thẩm Xán đang đứng trước cánh cửa: “Sao cậu lại tới đây?”

“Em..... Em đến giúp anh dọn dẹp vệ sinh.....”

“Thật sao?” Quý Quân Húc sững sốt vài giây lập tức phản ứng, “Vậy đem đổ nước dơ trong chậu, rồi đến cạnh giếng lấy nước sạch đi.”

“Hả?”

“Cậu nói đến giúp tôi dọn dẹp còn gì?”

“A, đúng rồi.” Thẩm Xán xắn ống tay áo, bưng lên chậu nước, “Nước đổ ở đâu?”

“Đổ phía bên trái trên mảnh ruộng, còn phía bên phải là giếng.”

Thẩm Xán đổ xong nước, nhìn chung quanh mới thấy nắp giếng gần đó bị một đồng cây khô che đậy.

“Thôi, để tôi lấy nước được rồi.” Quý Quân Húc ngăn Thẩm Xán.

“Em lấy cũng được.”

“Không cần, tôi sợ cậu ngã xuống, mùa đông trơn trượt dễ ngã như chơi.” Quý Quân Húc đẩy ra nắp giếng, xoay vài vòng dây thùng rồi bỏ xuống thùng nước.

Thẩm Xán nghe mà lòng ấm áp: “Em đây giúp anh chà vật dụng.”

“Được.” Quý Quân Húc đem nước đổ vào chậu, tìm khăn lau cho cậu.

Việc lau gia cụ cũng không dễ làm, nhất là vào mùa đông, nước lạnh. Mặc dù nước giếng ấm áp hơn nước máy nhưng gần không được giá lạnh xung quanh. Lau một lúc tay Thẩm Xán đông lạnh, hà hơi cũng không giúp ích, nhưng nhìn thấy Quý Quân Húc còn đang chịu khó làm việc đành phải cắn răng kiên trì.

“Anh không lạnh sao?” Thẩm Xán hỏi.

“Quen rồi.” Quý Quân Húc nhúng khăn lau qua chậu nước, bắt đầu chà cạnh bàn ghế. Tay đông lạnh còn đỏ hồng hơn so với mình, trách không được mỗi lần anh ấy trở về đều bị nứt da, hóa ra là do vậy.

“Chỗ này đều là anh dọn dẹp?”

“Ừ.”

“Anh cũng quét những cành cây khô bên cạnh giếng?”

“Đúng, đã lâu không người ở, cành cây đã phủ kín mặt đường, quét dọn thì ăn tết mới thoải mái.”

Thẩm Xán đột nhiên cảm thấy mũi nghẹn ngào.

“Cậu lạnh thì để đó đi, cũng không còn nhiều.”

“Em không lạnh.” Thẩm Xán động tác nhanh hơn ra sức chà, quá khứ em không thể tham dự, về sau em sẽ sẻ chia cùng anh.

Dọn dẹp xong trời đã nhá nhem tối, Quý Quân Minh đến gọi Quý Quân Húc ăn cơm chiều thấy Thẩm Xán bên cạnh chỉ tiếc mài sắt không nên kim trũng mắt nhìn Quý Quân Húc, nói câu cùng đến liền rời đi.

“Cháu không phải bé con hỏi đường ban ngày sao?” Cô Quý nhìn thấy Thẩm Xán thì kinh ngạc.

“Đây là Thẩm Xán, đây là cô, chú và bà ngoại tôi.”

“Hóa ra cháu là Thẩm Xán à, Tiểu Húc mấy năm nay nhờ có nhà cháu chăm sóc, đến đây, mau ngồi xuống.” Cô Quý nhanh chóng kéo Thẩm Xán vào chỗ khách quý, chú thì muốn đem bình rượu quý giá nhường nhiều năm cho Thẩm Xán nếm thử

“Dạ không, cô chú quá khách sáo rồi, con ngồi bên cạnh Quý Quân Húc là được.” Thẩm Xán lôi kéo Quý Quân Húc ngồi xuống.

Chú nhiệt tình rót rượu cho Thẩm Xán cùng Quý Quân Húc: “Nếm thử nào, tuy kém hàng trăm ngàn loại ngon trên thành phố lớn các con, nhưng rượu nhà mình ủ đủ tinh khiết và hương vị.”

Thẩm Xán nhìn Quý Quân Húc.

“Cậu ấy không uống được nhiều rượu, tấm lòng chú chúng con nhận nhưng uống một ly đủ rồi ạ”. Quý Quân Húc chia rượu đến bát của chú.

“Đến, uống nào.”

Trong bữa tiệc cô chú thịnh tình thiết đãi Thẩm Xán, không ngừng gấp đồ ăn vào bát cậu, khuyên Quý Quân Húc gấp đồ ăn cho cậu nhiều vào, chỉ sợ tiếp đón không chu toàn khiến Thẩm Xán vừa mừng vừa lo sợ.

Sau bữa ăn Quý Quân Húc thì hỗ trợ rửa bát đĩa, Thẩm Xán cũng quét dọn lau bàn, người nhà Quý đều cậu ngoan ngoãn hiểu chuyện.

“Cháu dẫn cậu ấy về trước.” Quý Quân Húc mở đèn pin chuẩn bị về nhà.

“Hôm nay cháu cùng Thẩm Xán ở bên này đi, chỗ bên kia lạnh lại không có ai ở, cô với chú qua đó trông.” Cô cô khuyên nhủ.

“Cám ơn nhưng không cần đâu ạ, cháu cùng Quý Quân Húc trở về được rồi, người trẻ tuổi nhiệt độ cơ thể cao nên không sợ lạnh.”

“Không sao đâu ạ, trong phòng cháu còn hai chăn bông cô mới làm nên không lạnh”

“Vậy các cháu đi cẩn thận một chút, buổi tối ngủ cũng vậy, chú ý an toàn, sắp tới tết trong xóm cũng loạn lắm.”

“Dạ được, cô yên tâm.”

Trong nhà Quý Quân Húc điện nước đều cắt bởi không người ở, Quý Quân Húc từ nhà bà ngoại đem về hai bình nước ấm cùng một ngọn nến.

Châm nến lên, ngọn lửa tuy yếu ớt nhưng đủ để chiếu sáng lên cả căn phòng.

Quý Quân Húc dọn sẵn giường, đề phòng Thẩm Xán lạnh lại chuẩn bị thêm một cái chăn.

“Nước và ly ở trên bàn, nếu khát cậu tự đi lấy, nên tôi sẽ tắt, buổi tối để lửa cũng không an toàn, cậu không thấy đường thì gọi tôi.”

“Được.”

Thẩm Xán nằm xuống run run cả người, ổ chăn vừa lạnh lẽo lại không có lò sưởi hay điều hòa, cả túi chườm nóng đều không, Quý Quân Húc dọn dẹp xong thối tắt ngọn nến lên giường, Thẩm Xán lập tức ôm anh: “Lạnh.”

Quý Quân Húc nhắm mắt lại: “Đợi chút sẽ ấm.”

Trong bóng đêm hai người đều mang tâm sự.

“Khi bé anh đều qua mùa đông như vậy sao?” Thẩm Xán mở miệng đánh vỡ yên tĩnh.

“Đúng.”

“Từ nay về sau, mỗi mùa đông em đều thay anh làm ấm giường được không?”

Quý Quân Húc không đáp mà hỏi ngược lại: “Hôm nay sao cậu tới đây?”

“Em nhớ anh”

Im lặng thật lâu.....

Quý Quân Húc bất ngờ xoay người đè lên Thẩm Xán: “Tôi cho cậu một cơ hội, lần này nếu cậu lại lừa tôi, tôi mãi mãi sẽ không tha thứ cậu!”

“Sẽ không có lần thứ hai, em yêu anh, thật sự yêu anh.” Thẩm Xán ôm Quý Quân Húc dâng lên lời thề.

Khi Quý Quân Húc rút cuộc tiến vào cơ thể Thẩm Xán, Thẩm Xán không thể nén được tiếng khóc.

“Rất đau sao?” Quý Quân Húc dừng lại động tác, hôn má cậu.

Thẩm Xán lắc đầu: “Không đau.”

“Hay không thoải mái? Có lẽ đừng nên làm.” Tuy “tên mới lên đây” nhưng nhìn cậu khóc làm Quý Quân Húc hoảng hốt muốn rút khỏi.

“Đừng đi, em muốn anh, muốn anh lấp đầy em, muốn mỗi một nơi trên người em đều nhiễm hương vị của anh.” Thẩm Xán ôm Quý Quân Húc cổ vũ anh tiếp tục, “Em khóc là vì hạnh phúc.”

Lời nói Thẩm Xán khiến nơi đó lại to hơn, anh hôn hai má cậu an ủi: “Nhấn nạy một chút, nghe nói lần đầu sẽ khá đau.”

“Ừ.” Thẩm Xán nghiêng đầu nghênh đón Quý Quân Húc, gấn bó hòa quyện, “Ừ.....”

“A.....” Quý Quân Húc chuyển động khiến Thẩm Xán nhin không được rên rĩ, không thể chuyên tâm đáp lại nụ hôn của anh, “Chỗ đó, đứng rồi..... Ừm, nhẹ thôi.....”

“A.....”

Đêm vừa mới bắt đầu.....

38. Chương 38: Ăn Sạch Sẽ

“Bữa sáng xong rồi cô đi gọi Tiểu Húc đến ăn.” Cô Quý vừa mở tạp dề vừa đi ra từ phòng bếp.

“Khoan đã!” Quý Quân Minh vội kêu cô Quý lại.

“Sao vậy?”

“Để cháu đi gọi ạ.” Chưa dứt lời Quý Quân Minh đã nhanh như chớp chạy mất. Tối qua hai người bọn họ cô nam quả nam ở chung một phòng, lại cùng giường cùng gối, ngộ nhờ có làm chút gì bị cô Quý bắt gặp sẽ dọa cô ngất xỉu mất.

Đến trước nhà Quý Quân Húc, Quý Quân Minh khẽ sát lỗ tai vào cửa lắng nghe, có vẻ như không thấy động tĩnh gì, có phải hiệu quả cách âm quá tốt hay không, vừa định gõ lại do dự, lẽ hai người đang vận động buổi sáng mà kêu cửa chắc là xấu hổ lắm? Hắn lưỡng lự buông tay xuống, chân chừ không quyết định, tóm lại gõ hay không gõ?

Trong phòng.

Thẩm Xán nằm trên ngực Quý Quân Húc nhìn ngắm anh đắm đuối không chớp mắt.

“Nhìn gì?” Quý Quân Húc nhắm mắt cười nói, tay vuốt ve tấm lưng trần nhẵn bóng của Thẩm Xán.

“Sao anh biết em nhìn anh?” Thẩm Xán thẳng thừng nép vào lồng ngực Quý Quân Húc hưởng thụ anh sờ mó.

“Ánh mắt của em như bắn điện.”

“Anh nói bậy.” Thẩm Xán cắn cơ ngực Quý Quân Húc một phát.

“Oái...” Quý Quân Húc xoa xoa đầu Thẩm Xán, “Cẩn ngực chi bằng cẩn chỗ khác đi.”

“Chỗ khác là ở đâu? Nơi này?” Thẩm Xán rúc vào trong chăn hôn lên cơ bụng của anh.

“Dưới nữa.”

“Chỗ này?” Cậu hôn lần xuống bên dưới rốn.

“Xuống dưới chút nữa.”

“Chỗ này?” Thẩm Xán hôn bên trong – đùi của Quý Quân Húc.

“Phần trên.”

Lưỡi Thẩm Xán chậm rãi di chuyển, quét lên bảo bối Quý Quân Húc.

“Ừ... Ngậm vào, ngậm vào hết nào.”

Quý Quân Húc thở dốc làm cả người Thẩm Xán cũng bắt đầu nóng ran, nghe lời anh ngậm toàn bộ bảo bối vào sâu trong miệng, mút – nhả – lên xuống.

Quý Quân Húc cong người nhìn tấm chăn nhấp nhô phía trước, dường như có thể thấy được xuyên qua chăn Thẩm Xán đang đỏ mặt ngón lấy côn thịt bảo bối, không chịu nổi nữa anh lôi Thẩm Xán ra khỏi chăn.

“Em chưa làm xong mà.” Môi Thẩm Xán tươi hồng ửng át, trên mặt ửng đỏ vì thiếu không khí.

“Lần sau.” Quý Quân Húc ngăn Thẩm Xán đang cầm cái của anh nhét vào.

“A... Từ từ thôi em...”

Tiếng gõ cửa cộc cộc đập tắt một phòng cảnh xuân: “Anh Quân Húc...”

Chần chừ nửa giờ, Quý Quân Minh sợ cô Quý chờ lâu quá không thấy ai nên đích thân đi tìm, rốt cục quyết định gõ cửa.

“Là em trai anh... Nhanh... A ha.” Thẩm Xán luống cuống tay chân bị Quý Quân Húc thúc mạnh vào một phát làm Thẩm Xán bật ra tiếng rên, “Sao anh lại... A ha... Đứng... Ừ ư...”

Quý Quân Húc chẳng những không dừng còn tăng tốc độ tiến công, Thẩm Xán không thể không ngừng giấy dựa, hậu huyết vận xoắn càng nghiêng chặt hơn...

Đột nhiên trong phòng vang lên một âm thanh rên rỉ cao vút, Quý Quân Minh nghe được mặt đen lại, dù chỉ có một tiếng nhưng đủ chứng minh suy đoán trong lòng hắn vẫn là trúng phóc, hắn yên lặng lùi ra ven đường chân vẽ vẽ vòng tròn.

Đại khái nửa giờ sau cửa được mở ra, Thẩm Xán bước đi với dáng vẻ thỏa mãn quá độ, Quý Quân Minh vội lên trước: “Anh Quân Húc đâu?”

Thẩm Xán quỷ quyết chặn hắn ngoài cửa: “Anh ấy đang thu dọn chiến trường, xong rồi ra ngay.” Những lời này chưa nói dứt thì sắc mặt của Quý Quân Minh càng không tự nhiên, hắn quay đầu đi một nước không muốn để ý đến bộ dáng bọn họ nữa.

Âm thanh chụp ảnh truyền đến hai tiếng kèn kẹt.

“Làm gì đó?” Quý Quân Minh nhìn về phía Thẩm Xán bỗng dừng lời di động ra chụp hắn, tỏ vẻ khó hiểu.

“Không có gì, cảm thấy cậu cũng đẹp trai thật đấy.” Thẩm Xán không để ý lắm, thuận tay chụp hắn thêm hai tấm chính diện nữa.

“Tôi không thích con trai.” Quý Quân Minh nhìn cậu với vẻ mặt cổ quái.

“Nhân tiện, tôi cũng đâu thích cậu.”

“Đang nói chuyện gì đấy?” Quý Quân Húc bước ra.

“Không có gì.” Thẩm Xán ấn nút gửi đi rồi bỏ điện thoại lại vào túi.

“Cô gọi mấy người đi ăn cơm.” Rồi mặt đầy trách móc bỏ thêm một câu, “Cách đây một tiếng.”

“Đi thôi, vừa lúc anh cũng đói bụng.” Quý Quân Húc khóa cửa cùng hai người rời đi.

Trong túi có tiếng chuông báo tin nhắn, Thẩm Xán cầm ra xem thì thấy của Thẩm Kiều.

Thẩm Kiều: là Minh Minh kia! Minh Minh nhà em bắt lượn chụp sau lưng hay chính diện đều đẹp trai như vậy chảy nước miếng

Thẩm Xán: nhận được hồi lộ rồi đấy, về sau không cho phép quần lấy Quân Quân nhà anh nữa.

Thẩm Kiều: khinh thường cắt, thành nhà anh hồi nào hả?

Thẩm Xán kéo Quý Quân Húc đang bước đi phía trước lại ngoác miệng cười tự chụp một tấm ảnh chung rồi gửi sang điện thoại Thẩm Kiều.

Thẩm Kiều: a a a a a a!!!! Là Minh Minh!!! Minh Minh nhà em!!!

Thẩm Xán phóng to bức ảnh chăm chú nhìn một hồi lâu mới thấy ở góc khung hình có nửa gương mặt Quý Quân Minh đang quay đầu lại: em bắt sai trọng điểm rồi.

Thẩm Kiều: trọng điểm chính là em đã bắt được Minh Minh.

Thẩm Kiều: anh nói sao Minh Minh ở cùng chỗ các anh được? Nơi đó là đâu? Trông không giống thành phố G.

“Thẩm Kiều?” Quý Quân Húc nhìn ảnh thể thân trên màn hình mới hỏi.

“Dạ.”

“Kiều Kiều?” Quý Quân Minh ở trước nghe nhắc Thẩm Kiều lập tức chạy như bay lại, “Cô ấy nói gì với cậu?”

“Không có gì, khen cậu đẹp trai đấy.” Thẩm Xán cắt lại điện thoại.

Tâm trạng Quý Quân Minh rõ ràng sa sút: “Cô ấy... có khỏe không?”

“Rất tốt, vô tâm vô phế như thường, ăn được ngủ được, có điều ngày nào cũng lăm lăm nhắc ai đó, nói muốn học xong thật nhanh để trở về.”

Quý Quân Minh không hỏi lại, im lặng một hồi.

Bữa ăn sáng đơn giản gồm bánh màn thầu và cháo, vì có Thẩm Xán đến nên cô Quý đặc biệt thêm món mặn vào khẩu phần.

“Cơm canh đạm bạc, đừng chê nhé.”

“Cô khách sáo quá ạ, ăn rất ngon.” Thẩm Xán nâng chén cháo lên húp sạch trơn, cảm giác so với món bác Tường nấu hàng ngày còn ngon hơn, ăn hết một chén lại thêm chén khác. Nếu bác Tường biết trong lòng cậu nghĩ gì nhất định khóc ngất ở nhà vệ sinh mất.

Trong lúc ăn điện thoại di động vẫn reo liên tục, không cần nhìn cũng biết là Thẩm Kiều.

Thẩm Xán lấy di động ra, hay thật, không mở điện thoại chỉ một lúc đã có mấy chục tin nhắn chưa đọc.

Thẩm Xán: Anh đang ở dưới quê Quý Quân Húc.

Thẩm Kiều: Anh lại chạy đi quyến rũ anh Quân Húc.

Thẩm Xán: Đừng nói khó nghe như vậy được chứ.

Thẩm Kiều: Kia gọi là ngàn dặm truy phu?

Thẩm Xán: -_-|||

Thẩm Kiều: Dù sao anh Quân Húc đã tha thứ, vậy em cũng bỏ qua cho anh, lần sau gặp không chọc tức anh nữa. Anh phải đối xử với anh ấy thật tốt, nếu như giống lần trước em sẽ là người đầu tiên không tha cho anh!

Thẩm Xán: Yên tâm, sẽ không.

Thẩm Kiều: Ôi... Anh đang hạnh phúc cùng anh Quân Húc rồi, chừng nào em mới học xong trở về đây?

Thẩm Xán: Nếu quyến luyến như thế, trước đây sao còn chấp nhận chia ly?

Sau khi tốt nghiệp sơ trung, Thẩm Kiều vẫn không thể kháng cự lại quyết định của chú đưa cô đi du học, quan hệ giữa cô và Quý Quân Minh cũng theo đó mà đứt gánh, tuy nhiên Thẩm Xán có thể nhìn ra không chỉ con bé Thẩm Kiều kia không từ bỏ được, mà Quý Quân Minh cũng chẳng thể buông tay, nếu không sẽ không có phản ứng như vậy, đến bây giờ tâm trạng cả hai vẫn suy sụp.

Thẩm Kiều: Đúng là anh nói không sai, hai đứa tụi em bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, có điều cứ miễn cưỡng duy trì tình cảm gây áp lực cùng gánh nặng cho nhau chẳng bằng cứ chia tay trước sẽ nhẹ nhõm phần nào. Bây giờ em chỉ muốn học xong cấp ba thật nhanh rồi lên đại học, đến khi em có khả năng tự lập sẽ về nước ngay, như vậy em có thể ở bên Minh Minh lâu dài, ba em cũng chẳng xen vào được.

Thẩm Xán: Em không sợ hấn giữa chừng sẽ tìm bạn gái khác?

Thẩm Kiều: Em dễ thương như vậy, quen được một cô bạn gái vừa thông minh đáng yêu vừa xinh đẹp như em đây sao có thể để ý người khác?

Thắm Kiều: À này... Anh giúp em giám sát anh ấy, nếu có gì bất thường thì báo cho em biết, em về giết ngay!

Thắm Xán lắc đầu cười không dứt: Yên tâm đi, em thông minh mỹ lệ trí tuệ như vậy hẳn sẽ không thả thính người khác đâu.

Thắm Kiều: Vậy nhé.

Ăn sáng xong, cô cô để Quý Quân Húc dẫn Thắm Xán đi dạo một vòng, mặc dù không thể so với thành phố hiện đại phồn hoa nhưng nơi này non xanh nước biếc, xem như nghỉ ngơi thư giãn.

Quý Quân Húc tìm hai cần câu, bỏ mồi vào trong thùng nước định đưa Thắm Xán đi câu cá.

“Đợi đã, nhớ đem ghế con theo.” Cô Quý gọi hai người lại, “Minh Minh cũng đi với họ đi, một mình cô làm việc được rồi.”

“Không muốn, hai người đi đi.” Quý Quân Minh rất tức thời không làm kỳ đà cản mũi.

“Vậy bọn cháu đi trước đây.”

“Chú ý an toàn!”

Hai người đến một bờ sông nhỏ tựa hồ vắng vẻ không một bóng người, tuy là mùa đông nhưng mặt nước không đóng băng, hai người ra giữa cầu tìm một vị trí đẹp thả mồi xuống.

Thả xong mồi Thắm Xán liền đến gần Quý Quân Húc chán ngán:

“Anh nói mùa đông này sẽ có cá sao?”

“Em lạnh không, ngồi xích lại một chút cho ấm.” Thắm Xán lập tức kéo ghế con nhích đến sát bên người Quý Quân Húc, cậu tháo khăn quàng cổ ra rồi vòng một nửa choàng qua cổ Quý Quân Húc, hai người dựa vào nhau đầu kề bên đầu.

“Anh có nhớ hồi tuyết rơi lớp 11 năm ấy?”

Quý Quân Húc không trả lời.

“Lần đó bỗng nhiên anh mang khăn quàng vòng qua cổ em, tuy bề ngoài em không nói gì nhưng trong lòng em quặn thắt, muốn kiềm chế nhưng không kiềm chế nổi, tựa như giờ đây, tuy động tác này đối thành em

làm nhưng lòng em vẫn rung động lắm.” Thẩm Xán kéo bàn tay Quý Quân Húc chen vào bên trong áo khoác mình áp lên ngực.

“Trái tim em bây giờ đập mạnh y chang như lúc trước.”

“Em chắc là chỗ này không có ai khác chứ?”

“Em không...” Lời chưa dứt, môi miệng Thẩm Xán đã được lấp kín.

Thẩm Xán ngậm lấy môi dưới của Quý Quân Húc mà nhấm nháp, cậu quết lưỡi nhẹ nhẹ, Quý Quân Húc phối hợp mở miệng ra để Thẩm Xán đưa lưỡi vào, đợi sau khi cậu tiến vào rồi anh mới quăn lấy lưỡi Thẩm Xán đổi khách làm chủ.

“A...” Thẩm Xán mất đi quyền chủ đạo chỉ có thể nuốt nước miếng liên tục, ôm chặt Quý Quân Húc khát cầu càng nhiều...

“Em... cứng rồi.” Quý Quân Húc buông Thẩm Xán ra nhìn xuống bên dưới cậu.

Thẩm Xán cúi đầu, quả nhiên dù mùa đông mặc quần dày cộm vẫn thấy rõ một chỗ phồng to ra, cậu liền bụm lại: “Anh chậm ngòi thì anh phải chịu trách nhiệm.”

Quý Quân Húc kề sát bên tai Thẩm Xán: “Tối qua và sáng nay chịu trách nhiệm còn chưa đủ sao?”

“Không đủ, muốn anh phụ trách cả một đời.”

39. Chương 39: Tai Nạn Giao Thông

Cá dưới sông cũng bị màn ân ái của hai người trên cầu làm chói mù con mắt, không thềm cắn câu.

Vào giờ cơm, hai người như dự đoán mang theo thùng nước trống rỗng trở về, Quý Quân Minh nhìn thùng nước liền hiểu tất cả, cô Quý an ủi: “Cá vốn khó câu vào mùa đông, không có việc gì.”

Ba ngày sau ba mẹ Quý Quân Minh từ thành phố G chạy về quê chuẩn bị lễ tết, thấy Thẩm Xán đã bắt ngò: “Ngày hôm trước bác mới gặp tổng giám đốc Thẩm, ngài nói cháu cùng bạn học đi du lịch, không nghĩ tới cháu chạy tới đây tìm Tiểu Húc.”

Thẩm Xán ngượng ngùng cười: “Anh ấy cũng là bạn học của cháu.”

Bác trai, bác gái Quý liếc nhau, không tỏ rõ ý kiến.

Ngày hôm sau Thẩm Xán xin tạm biệt về nhà, Quý Quân Húc đưa cậu đi nhà ga.

“Sau khi trở về, em sẽ cùng ba ngả bài.” Thẩm Xán ôm Quý Quân Húc quyến luyến không rời.

“Đừng, chờ qua năm mới đi, sau khi anh trở về chúng ta cùng nhau nói, anh không muốn để em một mình gánh vác.”

“Quý Quân Húc.....” Mũi Thẩm Xán nghẹn ngào kèm theo tiếng khóc nức nở.

“Sao lại khóc rồi?” Quý Quân Húc nâng mặt cậu, dịu dàng hỏi.

“Anh tốt như vậy em biết làm sao bây giờ?” Thẩm Xán khịt khịt.

Quý Quân Húc cười ôm Thẩm Xán vào trong lòng: “Anh biết rồi, được rồi, đừng khóc, anh phát hiện chỉ cần gặp anh là em sẽ dễ dàng khóc, người ngoài không biết còn tưởng rằng anh hành hạ em.”

Thẩm Xán bật cười: “Anh đang hành hạ còn gì, biết rõ em một giây cũng không muốn rời xa, anh cũng nhẫn tâm đưa em đi.”

“Ngoan nào, năm nay về nhà trước, sang năm sẽ cùng nhau ăn tết.”

“Năm sau và năm sau nữa đều phải cùng nhau!”

“Ừ, nhất định.”

Khi về đến nhà đã gần 10 giờ đêm, Thẩm Xán bước xuống xe taxi vừa vặn gặp được Thẩm Khang Viễn mới về nhà.

“Ba.”

Chú Ngô đỡ ba xuống dưới: “Thẩm tổng bị mời rất nhiều rượu tại buổi họp hằng năm của công ty, may mắn cháu đã về rồi.”

“Cám ơn chú Ngô, cháu chăm sóc ba được rồi, chú trở về trước đi.” Thẩm Xán tiến lên đỡ lấy Thẩm Khang Viễn.

“Ừ, vậy chú đi trước.”

“Chú đi đường cẩn thận.”

“Ba tự mình có thể đi vào, không đến mức như chú ấy nói.” Thẩm Khang Viễn lắc lư đi vào trong nhà.

Thẩm Xán nhanh chóng mở cửa cho ba.

“Bác Tường đâu ba?” Trong nhà đều tối om.

“Nhà con gái bác ấy có chuyện nên trở về vài ngày.” Thẩm Khang Viễn tựa vào sofa, “Tiểu Xán về lúc nào?”

“Vừa mới về ạ.” Thẩm Xán Thẩm đổ ly nước ấm đặt tới trên bàn trà trước mặt Thẩm Khang Viễn, lục lọi trong ngăn kéo, “Ba, thuốc giải rượu Quý Quân Húc mua để đâu vậy?”

“Ngăn kéo thứ hai.”

Thẩm Xán tìm ra thuốc tỉnh rượu đem cho Thẩm Khang Viễn uống.

“Tiểu Xán không mang hành lý?” Thẩm Khang Viễn nhìn khắp mọi nơi, không thấy vali hành lý linh tinh gì đó.

“Tụi con đi chơi đã bàn bạc đem đồ đạc gọn gàng, cũng không mang vali gì cả.”

“Con đi du lịch lần này vui không?”

“Dạ vui ạ.”

“Đi đâu vậy?”

“Thành phố Z ạ, phong cảnh rất đẹp.” Thẩm Xán thuận miệng đáp.

“Thật không? Tại sao địa chỉ bưu thiếp Tiểu Úc gửi tới lại là thành phố F? Các con không phải đi cùng nhau sau?” Thẩm Khang Viễn rút ra tấm bưu thiếp.

Thẩm Xán nhìn trên tấm bưu thiếp thì quả thật là thành phố F, chữ viết cũng là của Úc Vệ Hằng, cậu ta thật sự đi ra ngoài du lịch? Với ai? Biết vậy đã gọi điện thoại dặn dò trước.

“Con đi tìm Tiểu Húc đúng không.” Thẩm Khang Viễn nhìn về phía Thẩm Xán.

“Dạ.” Nếu đã bị vạch trần Thẩm Xán cũng không muốn giấu diếm.

“Các con đã làm lành?”

“Dạ.”

“Ba đã quan sát Con cùng Tiểu Húc từ nhỏ, tính cách hai con ba cũng biết rõ, Tiểu Húc làm việc nghiêm túc chỉ cần quyết định một việc nhất định làm được, con thì kém xa, không bền lòng cũng không nghị lực lại thêm tật xấu được nuông chiều..... Có lẽ lúc trước do thái độ của ba mới làm con căm hận với Tiểu Húc, nhưng ba không nghĩ tới Tiểu Húc lại thích con, càng không ngờ tới có một ngày con cũng sẽ thích phải nó.....”

“Ba..... Những việc lúc trước tất cả là lỗi của con, nhưng lần này con thật sự nghiêm túc, con thích anh ấy, con muốn cùng một chỗ với anh.”

“Cho dù ba không đồng ý?”

“Cho dù ba không đồng ý.”

“Vậy sao.” Thẩm Khang Viễn cười khổ, “Con cái lớn rồi, có ý định của chính mình.”

“Ba, con xin lỗi, con không muốn ngõ nghịch với người, con chỉ muốn cho ba thấy quyết tâm của con, Quý Quân Húc thì ba đã quan sát từ nhỏ đến lớn, ba hẳn là biết anh ấy tốt hơn bất cứ người nào, trừ việc chúng con đều là nam, con nghĩ ba cũng không có lý do phản đối nào khác.”

“Con cũng đã nói, các con đều là nam.....”

“Ba, con với anh trừ không thể sinh con thì cũng không khác người bình thường, hơn nữa tình cảm nam nữ cũng chưa chắc đã có con.”

Thẩm Khang Viễn khoát tay ra hiệu Thẩm Xán không cần nói tiếp: “Ba uống nhiều rồi, muốn nghỉ ngơi bây giờ, có chuyện nói sau.” Bước lên lầu lại bỏ thêm một câu, “Nói với Tiểu Húc, sau tết nó trực tiếp đến trường, ba cho nó ở ký túc xá.”

“Ba!” Thẩm Xán hoảng, ba làm như vậy coi như đã tuyên bố không cho Quý Quân Húc quay về đây.

“Ba muốn yên tĩnh!” Thẩm Khang Viễn lạnh lùng.

Thẩm Xán cũng chưa kể chuyện này cho Quý Quân Húc chỉ đơn giản báo an toàn.

Mặc kệ chuyện như thế nào, ngày qua ngày lặng lẽ trôi, thời gian cũng không vì ước muốn của bản thân mà chậm lại.

Sau tết Quý Quân Húc gọi điện thoại báo đã lên xe, cô Quý còn gửi theo rất nhiều hàng tết, còn kể với cậu Quân Minh cùng bác trai bác gái vài ngày nữa mới trở về, anh nhớ cậu nên mới về trước.

Thẩm Xán đang đau đầu làm sao để kể với Quý Quân Húc chuyện ba đã biết, một dãy số lạ gọi tới.

“Alo?”

“Xin chào, cậu là Thẩm Xán sao?” Một giọng nữ nhẹ nhàng truyền sang.

“Đúng vậy, có chuyện gì?” Đinh ninh là bán hàng hoặc cho vay, Thẩm Xán không kiên nhẫn định cúp điện thoại.

“Đây là là bệnh viện xx, bạn của cậu Quý Quân Húc đã xảy ra tai nạn giao thông trên đường.....”

Thẩm Xán lập tức tay chân lạnh lẽo, hai chân mềm nhũn ngã ngồi, di động từ lầu hai rơi xuống lầu một.

Thẩm Khang Viễn ngồi ở lầu một xem TV thấy Thẩm Xán đột nhiên té ngã, bộ dáng mất hồn nhanh chóng chạy tới.

“Quý Quân Húc, điện thoại từ bệnh viện nói anh ấy xảy ra tai nạn giao thông.....” Thẩm Xán đỡ lan can đứng lên, lao đảo chạy ra ngoài cửa.

Cái chết của mẹ lại hiện lên trong đầu, sợ hãi chiếm cứ làm Thẩm Xán không thể hô hấp. Quý Quân Húc, Quý Quân Húc, anh không thể có chuyện gì, anh không thể có chuyện!

Thẩm Khang Viễn đuổi theo ngăn Thẩm Xán: “Chúng ta gọi taxi, con bây giờ cảm xúc không ổn định không thể lái xe.”

“Muốn gọi taxi cũng phải đi tới đầu khu, còn phải đợi xe, con đợi không được, một giây cũng không thể đợi.” Thẩm Xán quát, cầm chìa khóa xe để khởi động.

Thẩm Khang Viễn mở cửa xe dứt khoát nhét Thẩm Xán vào ghế sau: “Ba lái xe.”

Xe phóng nhanh trên đường.

“Lỡ như Tiểu Húc nó.....” Đèn xanh chuyển sang đỏ, Thẩm Khang Viễn dừng lại nhìn Thẩm Xá trong kính chiếu hậu.

“Không đâu! Anh ấy sẽ không có việc gì! Không, sẽ không” Thẩm Xán nhìn chăm chăm số giây đèn đỏ lăm lăm một lần lại một lần, trong lòng cũng không ngừng cầu nguyện.

Trong nhà, điện thoại bị bỏ quên trên mặt đất không ngừng vang, y tá cầm điện thoại nhú mày: Bây giờ sao cả đám người ai cũng sốt sắng vậy, nghe người khác nói xong sẽ chết sao.

“Điện thoại vẫn không gọi lại được?” Sau khi được khử trùng dán băng urgo, Quý Quân Húc bước ra phòng khám.

“Đúng vậy, vẫn không ai nhận.” Nhìn Quý Quân Húc, trái tim của y tá lại bắt đầu loạn nhịp, cúi đầu muốn nhìn lại không dám nhìn anh.

“Vậy được rồi, cảm ơn chị.” Quý Quân Húc tươi cười cảm tạ vị y tá.

“Không, không có gì. Tôi, tôi còn có chuyện.” Y tá bị điện giật mạnh, vợ hai thanh nhiệt kể tùy ý chạy đi.

Quý Quân Húc vừa đi đến cổng lớn bệnh viện chỉ kịp thấy Thẩm Xán chạy vọt vào như một trận gió đến quây tiếp tân: “Xin hỏi, Quý Quân Húc ở nơi nào? Người vừa mới gặp tai nạn giao thông.”

“Thẩm Xán.” Quý Quân Húc đi lên vỗ vai Thẩm Xán.

“Anh..... Anh.....” Thẩm Xán quay đầu thấy Quý Quân Húc mừng đến nỗi không biết nói gì, chỉ gất gao ôm lấy anh bật khóc.

“Làm sao? Lại khóc à, anh là Long Vương sao? Gặp anh thì lại mưa rơi.” Quý Quân Húc vỗ nhẹ lưng Thẩm Xán thay cậu thuận khí, “Được rồi được rồi, không khóc.”

“Con không có việc gì là tốt rồi.” Thẩm Khang Viễn gửi xe xong vừa tiến đến đã thấy hai người ôm nhau, trong lòng gánh nặng rốt cuộc hạ xuống, đồng thời lại ỉn ỉn cảm giác khó chịu.

“Chú Thẩm.” Quý Quân Húc đẩy đẩy Thẩm Xán bảo cậu buông ra, nhưng Thẩm Xán ôm chặt anh không buông.

“Tiểu Xán nghe điện thoại từ bệnh viện nói người gặp tai nạn giao thông, sợ hãi suốt dọc đường, con cứ để nó vậy đi.” Tuy khó chịu nhưng Thẩm Khang Viễn vẫn phải cứng chế.

“Xin lỗi mọi người, con không nghĩ sẽ hiểu lầm lớn vậy, sau khi xe taxi cùng người đi đường va chạm, con

cũng lại đây xem tình huống thế nào, di động lại để trên xe taxi, muốn gọi điện báo chú cùng Thẩm Xán đừng lo lắng, không ngờ lại khiến mọi người càng lo lắng.”

“Không có việc gì là tốt rồi, những người còn lại thì thế nào?”

“Chỉ bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại.”

“Đồ đạc của con đâu?”

“Chắc bị đem đi cùng với xe taxi, đợi một lát rồi con đi lấy.”

“Vậy là tốt rồi, chúng ta cùng đi.”

Quý Quân Húc vỗ vỗ Thẩm Xán: “Đi thôi, lấy vài thứ sau đó về nhà.” Thẩm Xán đành gạt lệ giống như cô vợ nhỏ nhận hết ủy khuất, giữ chặt tay Quý Quân Húc cùng anh rời đi.

Thẩm Khang Viễn ngồi ghế điều khiển nhìn từ kính chiếu hậu Thẩm Xán dọc theo đường đi đều ôm cánh tay lấy Quý Quân Húc sợ anh đột nhiên biến mất đành thở dài, mới một câu liền bị dọa tới vậy, nếu thật sự làm cho bọn nhỏ tách ra cũng không biết sẽ sống chết thành cái dạng gì. Thẩm Khang Viễn nhớ tới vào năm trung học Quý Quân Húc muốn rời đi, Thẩm Xán nhốt mình trong phòng Quý Quân Húc hai ngày hai đêm còn hôn mê, haiz, đứa nhỏ này tính tình thật không biết giống ai.....

Về tới nhà Thẩm Xán vẫn gắt gao dán Quý Quân Húc, kéo cữ nào cũng không ra.

“Em ấy chắc còn chưa phục hồi tinh thần, con hãy chậm rãi an ủi nó.” Thẩm Khang Viễn đành an ủi.

Quý Quân Húc xấu hổ cười.

40. Chương 40: Chấp Nhận

Mãi đến tận khi ăn cơm Thẩm Xán mới buông Quý Quân Húc ra, gấp rau liên tục cho anh, hận không thể nuốt anh ăn luôn, Thẩm Khang Viễn ngồi một bên nhíu chặt mày: tiểu Xán nó cố ý, cố ý làm cho mình xem đây mà, muốn thể hiện cho mình nó yêu Quý Quân Húc cỡ nào, cũng như chứng minh nó sẽ thay đổi, không giống trước đây làm khó dễ Quý Quân Húc mọi lúc mọi nơi, tụi nó có thể chung sống hòa thuận, thậm chí tương thân tương ái, nó nguyện ý vì Quý Quân Húc mà thay đổi, trả giá.

Cũng may Thẩm Xán còn biết chừng mực, ngoan ngoãn trở về phòng ngủ mình ở lầu hai, lúc này mới khiến Thẩm Khang Viễn đang ấn nhẫn không đến nổi bùng nổ.

Trong phòng Thẩm Khang Viễn nâng lấy di ảnh của vợ lau lau chùi chùi, than thở, ông không biết nên vui hay nên buồn, Thẩm Xán tìm được một người nguyện ý bao dung che chở cho nó, mà nó cũng nguyện ý vì người kia nỗ lực trở thành người tốt, là sự kiện đáng vui mừng, nhưng người kia lại là con trai... Thẩm Khang Viễn tự thấy mình không phải là người bảo thủ phong kiến, mức độ chấp nhận của ông đối với quan niệm mới khá cao. Giả sử cấp dưới hoặc đối tác kinh doanh của ông là gay, chắc chắn ông sẽ giương cao ngọn cờ “Bảo vệ người đồng tính, chống kỳ thị”, thay mặt họ giành quyền lợi. Lùi một vạn bước mà nói nếu người Quý Quân Húc thích là một thằng khác thì mình cũng có thể đứng ra cổ vũ, bảo vệ, nhưng đây cổ tình lại là Thẩm Xán, con trai ông, điều này làm Thẩm Khang Viễn không cách chi thích ứng.

Cha mẹ không thể nào chấp nhận con cái mình là đồng tính luyến ái ngoại trừ vì thành kiến xã hội, còn vì nguyên nhân trọng yếu ở quan niệm thâm căn cố đế về việc nối dõi tông đường. Thẩm Khang Viễn là người có ý thức dòng tộc hết sức mạnh mẽ, quen bạn gái ở đại học rồi kết hôn, lại sinh ra Thẩm Xán, vẫn an ổn bình bình thuận thuận. Thời Thẩm Xán còn quần tã, hai vợ chồng đều mơ đến một tương lai Thẩm Xán cũng sẽ sinh con đẻ cái, hai người bọn họ liền về hưu ở nhà giúp cậu chăm cháu, giống như chăm Thẩm Xán bây giờ, tốt nhất là sinh một trai một gái hợp lại thành chữ “hảo”, như thế họ sẽ dắt cháu trai cháu gái đi vườn thú giải trí, đến bờ sông ngắm ánh mặt trời chiều... Giấc mơ tuyệt đẹp vì sự qua đời đột ngột của vợ ông mà không toàn vẹn, giờ đây còn vì Thẩm Xán xuất quỷ mà sụp đổ tan tành.

“Tình Thu, tương lai chúng ta đã từng mơ đến, đại khái không cách nào thực hiện được, em có thấy tiếc nuối không?” Người vợ trong bức di ảnh không thể đáp lời Thẩm Khang Viễn, chỉ quay về phía ông mỉm cười, vẫn luôn mỉm cười.

Sau khi vợ mất, không ít người giúp ông nối lại dây tơ hồng muốn ông tái giá, cũng không ít phụ nữ công khai ám chỉ quyến rũ trên chộc, nhưng Thẩm Khang Viễn đều không để mắt đến, không phải cố ý cự tuyệt, nhưng lòng ông như nước chảy mây trôi, tựa hồ muốn cùng đi theo vợ, đàn bà đẹp đến đâu cũng chỉ để thưởng thức, không hề có chút ham muốn nào.

Có lẽ Thẩm Xán mang bản tính này còn nặng hơn ông, tuyệt đối, trong lòng đã nhận định một người sẽ không để bất cứ ai khác đi vào. Trước đây lúc Thẩm Xán có thái độ ác liệt đối với Quý Quân Húc, ông còn tự gạt rằng tụi nó không hợp nhau; lúc Thẩm Xán có quan hệ mờ ám với Quý Quân Húc, ông tự gạt tụi nó sẽ không lâu dài, rồi giả câm giả điếc; thế nhưng hiện tại Thẩm Xán công khai cho thấy quyết tâm mãnh liệt của nó, ông còn có thể tự lừa gạt mình sao?

Bên ngoài đột nhiên nghe tiếng đóng cửa rất nhẹ, Thẩm Khang Viễn đặt khung ảnh xuống rồi đi đến trước cửa phòng mở một khe hở nhìn ra ngoài, quả nhiên là Thẩm Xán, cậu đang xuống cầu thang từng bước một, rẽ vào phòng Quý Quân Húc ở lầu dưới, đóng cửa phòng lại...

Tay Thẩm Khang Viễn siết chặt nắm cửa, ngay cả lúc mộng du cũng vẫn miệt mài theo đuổi trong vô thức, cuối cùng đều là vì Quý Quân Húc đã khắc quá sâu trong lòng nó, mà thôi, chiều theo nó thôi, dù cho cần được thân, có thể ngăn được tâm nó sao? Tiểu Húc là thằng bé ngoan, nó sẽ đối tốt với Tiểu Xán, so với chăm người thì Tiểu Xán chắc phù hợp được người chăm hơn, bọn nhỏ vui vẻ là tốt, cứ thuận theo tụi nó, con cháu tự có phúc của con cháu, chuyện của tụi nó cứ để tụi nó lo. Xã hội này đối với bọn nhỏ đã quá nhiều thù nghịch rồi, bản thân làm cha mẹ vì sao còn đặt thêm gánh nặng lên vai chúng? Có thể che chắn cho con cái được chút nào hay chút đó, đây mới là việc người cha người mẹ phải làm.

Đóng cửa phòng, Thẩm Khang Viễn cảm thấy tâm tình thư thái chưa từng có trước nay, có thể bọn trẻ trưởng thành không đi theo con đường như mình kỳ vọng, nhưng tụi nó thủy chung vẫn là con của mình,

chỉ cần bọn trẻ hạnh phúc đã là thỏa mãn rồi.

Thẩm Xán như thường ngày vén chăn lên chui vào nằm nép sát bên người Quý Quân Húc.

Quý Quân Húc vốn đang quay lưng về phía cậu đột nhiên xoay lại ôm người trọn vào trong lòng: “Thật ra không phải em bị mộng du đâu nhỉ.”

Thẩm Xán không nói lời nào.

Trong bóng đêm, Quý Quân Húc nâng mặt Thẩm Xán hôn lên tinh tế, tay anh chậm rãi cởi nút áo ngủ cậu ra, lần mò vào bên trong an ủi xoa nắn... Anh hôn từ cổ cậu hạ xuống xương quai xanh lưu luyến – liếm – nhấm nháp, tìm đến dấu răng kỷ niệm ở vai trái, lưỡi anh nhẹ nhàng vẽ thành vòng tròn miêu tả hình dáng của vết sẹo...

“A...” Thẩm Xán không nén nổi rên rỉ – thở dốc.

Ngón tay Quý Quân Húc khiêu khích đầu nhũ cậu, tay khác đỡ lấy đầu cười xấu xa: “Còn giả vờ.”

Không giả vờ nữa, Thẩm Xán thẳng thắn rúc vào lồng ngực Quý Quân Húc: “Anh phát hiện ra từ bao giờ?”

“Trước đây là anh nghi ngờ rồi, từ lúc về quê thì chắc chắn luôn.”

“Tại sao?”

“Vì lần mộng du này so với hồi cấp ba cảm giác không giống nhau, với lại... Lúc dưới quê mấy người kia không thấy em mộng du đêm nào.”

“Đó là vì có anh bên cạnh.”

“Vậy ư? Chứ không phải tại anh làm em mệt đến kiệt sức à?”

“Vâng...” Thẩm Xán nói nhỏ đến mức không thể nghe thấy, trong đêm tối âm thanh lại càng thêm dụ hoặc, “Anh thử làm em mệt hơn đi...”

Nếu không có sức tự chủ mãnh liệt, nếu Thẩm Khang Viên không ở ngay lầu trên, nếu không phải lo lắng đến quan hệ của cha con nhà họ Thẩm, Quý Quân Húc thật muốn cậu ngay lập tức, làm cậu đến phát khóc... Nhưng Quý Quân Húc vẫn khắc chế xung động trong lòng, ngăn lại bàn tay đang xoa xoa ngực mình của Thẩm Xán, nâng đầu cậu lên: “Chú Thẩm biết rồi à.”

“Vâng.” Nhắc tới Thẩm Khang Viễn làm tâm trạng của Thẩm Xán cũng trở nên nặng nề.

“Em ổn chứ?”

Thẩm Xán ôm chặt Quý Quân Húc: “Em không sao, em lo cho anh, anh luôn kính trọng ba em nhất, ngộ nhỡ...”

“Sẽ không.” Quý Quân Húc cắt đứt suy đoán của Thẩm Xán, “Anh yêu em, nếu đã quyết định quen em thì chuẩn bị phá phủ trầm châu thôi, ân tình của chú Thẩm anh chắc chắn sẽ báo đáp, nhưng không phải bằng cách từ bỏ em, anh yêu em, muốn mãi mãi bên cạnh em.” (Phá phủ trầm châu: đập nồi dìm thuyền; quyết đánh đến cùng, dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì dìm hết thuyền, đập vỡ nồi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

“Quý Quân Húc... Em muốn nói anh biết một bí mật.”

“Gì cơ?”

“Lần đầu tiên hai đứa mình gặp nhau, lúc em bị đứa kia vãi dất vào mắt rồi anh giúp em rửa sạch ấy, khi em mở mắt ra, nụ cười thoáng qua của anh đã khiến em hoàn toàn chịu trôi, dù cho mười mấy năm trôi qua cũng không phai nhạt, gặp được anh em đã hạnh phúc biết bao nhiêu, nhưng sau đó... em xin lỗi...”

“Đó là số kiếp chúng ta nhất định phải nếm trải, qua được là tốt rồi.” Quý Quân Húc rút một tay ra xoa đầu Thẩm Xán, “Anh nói này, em còn nhỏ không lo học lo yêu sớm thế.”

“Chỉ trách khi đó anh quá mê người.”

“Cái miệng nhỏ thật ngọt, lại đây anh nếm thử nào.”

Thẩm Xán liền chu miệng tiến sát tới.

Bốn giờ sáng, Quý Quân Húc đẩy đẩy người đang ngủ say bên cạnh để cậu về phòng mình ngủ, Thẩm Xán lim dim mắt ôm sột lấy cánh tay Quý Quân Húc: “Nhớ lúc ở quê anh được ngủ thẳng giấc không biết trời trăng luôn.”

Quân Húc vuốt mặt Thẩm Xán: “Sau này còn nhiều cơ hội mà, nghe lời anh về phòng trước, chờ trời sáng hẳn anh với em cùng đi tìm chú Thẩm.”

“Dạ.” Lúc này Thẩm Xán mới loạng choạng từ giường bước ra.

Vì thấy bác Tường không ở nhà, Quý Quân Húc thức dậy rất sớm, làm xong việc nhà thì đi mua bữa sáng.

Thẩm Khang Viễn vừa mở cửa phòng đã nghe vị thơm bay tới từ dưới lầu, ông tưởng bác Tường trở về, nhìn xuống chỉ thấy bóng Quý Quân Húc qua lại, cảm giác tình thân gia đình chưa bao giờ mãnh liệt hơn, ông bước xuống lầu: “Sao Tiểu Húc không ngủ nhiều một chút.”

“Con ngủ không được nên làm việc lật vật ạ.” Quý Quân Húc dọn dẹp xong chén đĩa.

“Đừng vội, ngồi xuống ăn sáng với chú.”

“Dạ.” Quý Quân Húc kéo ghế ngồi xuống.

“Tiểu Húc có giận chú không?” Thẩm Khang Viễn chột mở miệng hỏi.

“Sao chú Thẩm lại hỏi như vậy? Chú đối với con mà nói chỉ có ân không có oán.”

“Chú biết con là thằng bé ngoan, vẫn luôn là vậy, tại chú Thẩm quá ích kỷ, muốn dùng ân tình trói chặt con lợi dụng con, lại không nhìn ra nỗi khổ tâm của con.”

“Chú Thẩm nói quá rồi, tất cả đều là con tự nguyện.”

“Tiểu Xán nó... Nói cho chú biết, các con đang bên nhau?”

“Vâng ạ.” Ánh mắt Quý Quân Húc kiên định nhìn Thẩm Khang Viễn, “Con rất xin lỗi đã không thực hiện được cam kết với chú, nhưng con không muốn từ bỏ em ấy, con từng thử nhưng thất bại.”

“Có câu nói này của con thì chú yên tâm.” Thẩm Khang Viễn buông chén đĩa xuống, đi đến bên khay trà cầm lấy một xâu chìa khóa đưa cho Quý Quân Húc, “Vốn chuẩn bị cho con, bây giờ... Bắt đầu học kỳ sau hai đứa tụi con ở chung ký túc xá đi, chủ nhật về thăm chú là được.”

“Chú Thẩm.....” Quý Quân Húc không ngờ ông dễ dàng chấp thuận như vậy nên kinh ngạc đến quên nhận lấy chìa khóa.

“Cầm đi.” Thẩm Khang Viễn nhét chìa khóa vào tay Quý Quân Húc, “Trong giai đoạn còn học, chú có thể hỗ trợ tụi con chuẩn bị ký túc xá, nhưng sau khi tốt nghiệp các con muốn dọn ra ngoài ở thì phải tự kiếm tiền thuê nhà.”

“Nhất định.”

“Ba, anh Quân Húc.” Giọng Thẩm Xán từ trên lầu vang đến.

“Chào.”

“Chào.”

Hai người cùng ngẩng đầu nhìn Thẩm Xán lộ ra nụ cười.

41. Chương 41: Khởi Đầu Mới (hoàn Chính Văn)

Vừa khai giảng thì bùng nổ một tin tức siêu hot: Hội trưởng đại nhân ở chung phòng ký túc xá với Quý Quân Húc!!!

Trước kia hai người không ai trọ lại, bây giờ lên đại học năm 3, người khác chuyển ra ngoài, bọn họ lại dọn vào ở, điều này đã cực khó hiểu, hơn nữa quan hệ đối chọi giữa Thẩm Xán và Quý Quân Húc toàn trường đều biết, bây giờ lại chung sống với nhau, quần chúng đều hoang mang, không biết rốt cục hai người muốn làm gì. Tiếc rằng chuyện Đường Tiêu Vân sắp đi du học đã quyết định, cô rất ít có mặt ở trường, không thì còn có trò hay để xem, quần chúng hóng chuyện tỏ ra thật thất vọng.

Là một trong số ít người biết rõ nội tình, Tống Du thấy hai người “ở chung” thì chạy thẳng đến trước mặt Thẩm Xán trừng mắt nhìn cậu mười phút mới đi khỏi, Thẩm Xán chứng hứng không hiểu ra sao.

Sau khi tin tức “ở chung” được lan truyền, đêm trước ngày khai giảng Thẩm Xán hưng phấn lôi kéo Quý Quân Húc đến phòng cưới, à không, phòng cô dâu, à không, ký túc xá!

Thẩm Khang Viễn không hộ tống bọn trẻ vào ký túc xá cũng không cho bác Tường theo, hai người chỉ thu thập vài nhu yếu phẩm rồi đến trường.

Vừa vào phòng Thẩm Xán liền thò tay khóa cửa lại rồi nhào tới từ sau lưng ôm chặt Quý Quân Húc: “Rốt cục chỉ còn hai người chúng ta.”

“Cho nên?” Quý Quân Húc cười nói.

“Cho nên chúng ta có thể……” Tay mò xuống phía dưới sờ soạng.

Quý Quân Húc vội dè lại bàn tay Thẩm Xán không để cậu đốt lửa: “Anh thấy hay là chúng mình nên thu dọn một ít trước, không thì lát nữa nằm dưới sàn chứ không có giường nằm đâu.”

“Làm dưới sàn có vẻ cũng không sai.” Thẩm Xán cười hắc hắc, nhưng vẫn ngoan ngoãn rút tay lại giúp anh sửa soạn các thứ.

Dọn đồ xong đã hơn tám giờ, Quý Quân Húc không cho Thẩm Xán cơ hội ăn đậu hủ nào mà trực tiếp lấy khăn vào phòng tắm.

Bên ngoài phòng tắm, Thẩm Xán nghe tiếng nước chảy mà trong lòng thầm tính toán nên dùng lý do gì để xông vào, tìm đập bình bịch, hay cứ thế mà nude đi vào rồi nói cùng nhau tắm?

“Thẩm Xán, anh quên lấy áo, em lấy dùm anh nhé.” Đang rối rắm thì Quý Quân Húc đem đến một cái có hoàn hảo.

“Dạ được!” Thẩm Xán đứng lên cái vèo, đến tủ quần áo tìm đồ cho Quý Quân Húc, vừa tìm vừa chuẩn bị đưa anh thì có tiếng gõ cửa vang lên.

Thẩm Xán định đi rình trộm, à không, đi đưa quần áo cho Quý Quân Húc, thì lại có người gõ cửa quá đúng lúc, cậu cảm tức cầm quần áo ra mở: “Xin hỏi cậu tìm ai?”

“Đàn anh khỏe chứ, là em Hà Khải Nhuệ.” Mặt đàn em đứng ngoài cửa đầy đau khổ, sao đàn anh không nhớ ra mình.

“Có chuyện gì?” Thẩm Xán rất cục nhớ ra cậu ta là ai, bốn chữ âm hồn không tan(bám dai như đỉa) hiện ra trong đầu.

“Nghe nói đàn anh dọn đến ký túc xá, vừa vặn ở ngay cách vách với tụi em, nên em qua chào hỏi.” Hà Khải Nhuệ không che giấu được hưng phấn, “Lúc mới nhìn thấy đàn anh, em muốn hoảng hồn, còn tưởng em nhìn lầm, không nghĩ tới.....”

Thẩm Xán làm điệu bộ xem xem đồng hồ trên tay, gấp một cái: “Xin lỗi, tôi hơi buồn ngủ, nếu không có chuyện gì nữa thì mai gặp.”

“Xin lỗi xin lỗi, em vui quá quên mất giờ giấc, làm phiền đàn anh nghỉ ngơi rồi, vậy em.....”

“Thẩm Xán.” Giọng nói Quý Quân Húc từ phòng tắm truyền đến ngắt ngang lời Hà Khải Nhuệ.

“Em tới ngay!” Thẩm Xán hô.

Lúc này Hà Khải Nhuệ mới chú ý tới tiếng nước vẫn đang chảy trong phòng tắm, đột nhiên hiểu ra vì sao học trưởng lại cầm quần áo trên tay, thò đầu vào định hỏi thì bị Thẩm Xán sập cửa chặn ở bên ngoài. Người trong kia là Quý Quân Húc sao? Nghe đồn bọn họ đang bắt hòa cơ mà? Vì sao xem ra không giống như lời đồn?

“Vừa nãy là ai?” Quý Quân Húc hỏi.

Rốt cục Thẩm Xán có được cái cơ quang minh chính đại, cậu ôm tay dựa vào tường: “Người phòng bên cạnh sang đây chào hỏi một tiếng.” Dáng người Quý Quân Húc rất ngon lành, cơ ngực cơ bụng bắp tay đầy đủ nhưng không quá lực lưỡng, cái hông cũng vênh, quan trọng nhất là thứ kia đang yên tĩnh buông xuống phía trước có kích cỡ kinh hồn, chẳng trách hai lần đó..... Nghĩ lại hai má Thẩm Xán chột nóng ran lên, đều do hai lần kia tối lửa tắt đèn lại cách chắn nên không thấy rõ.

Quý Quân Húc gọi đầu xong mở mắt ra liền chú ý đến ánh mắt nóng bỏng của Thẩm Xán: “Em muốn tắm chung không?”

“Dạ chắc thôi.” Tuy ngoài miệng nói không được, nhưng động tác trên tay lại cực nhanh chóng, tự cởi hai nút áo sơ mi rồi tiếp đến lột luôn cả áo len trên người, đồng thời tuột cả quần ngoài nhưng khi đến quần lót thì do dự, cậu len lén liếc mắt đến bộ phận kinh người của Quý Quân Húc, “Hay anh tắm trước đi.” Cậu cầm quần áo định bước ra ngoài thì bị Quý Quân Húc kéo vào một phen, lôi đến dưới vòi hoa sen, quần áo rơi cả xuống đất.

“Đồ ướt rồi.”

“Không sao, dù sao ngày mai cũng giặt.” Quý Quân Húc ôm lấy tay Thẩm Xán đi đến mép quần lót, “Sao quần áo thì cởi mà cái này thì không?”

Thẩm Xán nắm chặt tay Quý Quân Húc ngượng ngùng không trả lời.

Ngón tay móc nhẹ quần lót đã trượt xuống, bảo bối của Thẩm Xán bật ra, Quý Quân Húc đưa tay cầm lấy: “Hình như nó thích anh, rất muốn ra gặp anh.”

Mặt Thẩm Xán nóng đến đỏ bừng, quay đầu vùi vào cổ Quý Quân Húc: “Ừm, thích.”

Quý Quân Húc khẽ hôn lên trán cậu, động tác trên tay không hề dừng lại, kể từ khi chính thức đến với nhau, tuy rằng ngoài mặt cậu trưng ra một bộ dáng hấp tấp không nhận nổi mà khiêu khích người khác mọi nơi, nhưng lúc “làm” thì lại ngây thơ hơn ai hết.

Chuyện kích – tình trong phòng tắm còn đang tiếp tục, càng làm càng hăng, ngoài phòng ký túc xá Tôn Trạch và Dương Đào đem sách vở tới cho Thẩm Xán đập cửa rầm rầm cũng chưa có người nào đáp lại.

“Quái lạ, không phải nó bảo tụi mình mang sách đến cho nó sao không đưa nào ở nhà? Gọi điện thoại cũng không ai bắt.” Tôn Trạch hậm hực.

“Càng lạ hơn nữa, nếu nó quyết định ở ký túc sao không ở ký túc xá cùng tụi mình mà lại một mình chuyển ra ở cùng Quý Quân Húc?” Dương Đào buồn bực.

Gõ cả buổi trời Thẩm Xán cũng không mở cửa, nhưng cửa phòng bên cạnh lại mở ra.

“Các cậu tìm đàn anh” Hà Khải Nhuệ hỏi.

“Ừ, chắc nó không có nhà, ngày mai tụi tôi lại đến.”

“Có lẽ anh ấy có việc ra ngoài rồi, các cậu đến đưa sách cho anh ấy?” Hà Khải Nhuệ thấy trên tay Tôn Trạch bưng một đồng sách vở.

“Ừ.”

“Đưa tôi đi, chờ anh ấy về tôi đưa giúp mấy cậu, đem tới đem lui như vậy nặng lắm.”

“Được, cảm ơn cậu.”

“Không có gì đâu.”

Hai người rời đi rồi thì Hà Khải Nhuệ ngẩn người nhìn chằm chằm vào cửa phòng Thẩm Xán, chắc anh ấy không ra ngoài đâu, vừa rồi còn nói mệt muốn ngủ, nhưng nếu ngủ sao lại không nghe tiếng động lớn như vậy... Tiếng gọi của Quý Quân Húc từ trong phòng tắm lại xuất hiện trong đầu Hà Khải Nhuệ khiến cậu linh cảm không lành.

Sáng sớm Thẩm Xán tuy đã tỉnh nhưng vẫn bám dính trong lòng Quý Quân Húc không chịu rời giường, tâm tình đang tốt đẹp lại lần nữa bị tiếng gõ cửa quấy rối. Sợ đánh thức Quý Quân Húc, cậu vén chăn lên rón rén đi mở cửa.

“Chào đàn anh.”

Lại là Hà Khải Nhuệ, lần này rốt cục Thẩm Xán nhớ rõ tên cậu, nhưng vừa thấy bản mặt liên đầu đầu, nhỏ giọng hỏi: “Chuyện gì?”

“Tối hôm qua bạn học của anh lại đây đưa sách vở, anh không có trong phòng, em nhận thay cho anh.” Hà Khải Nhuệ gơ đồng sách lên.

“Vậy à, cảm ơn cậu, đưa tôi.” Thẩm Xán thò tay lấy, Hà Khải Nhuệ đưa cậu hai quyển sách rồi mang một túi lớn định chen vào, “Để em cầm giúp...” Chưa dứt lời đã thấy Quý Quân Húc trên giường làm cậu im bật.

Họ, họ chỉ có duy nhất một cái giường, Quý Quân Húc một tay đỡ đầu nhìn mình, nửa người trên trần – trụi, nửa – người – dưới được chăn bông phủ lên, nhưng vài vết đỏ trên cổ hết sức chói mắt, vừa xem là hiểu ngay tối hôm qua xảy ra chuyện gì.

Thẩm Xán thấy Quý Quân Húc “lơ – lơ” vội vàng phủ thêm quần áo lên người anh, sợ bị người khác nhìn,

rồi quay sang Hà Khải Nhuệ lạnh lùng nói:

“Phiền cậu đi đi.”

Hà Khải Nhuệ như không nghe thấy chôn chân tại chỗ nhìn chăm chăm Quý Quân Húc, Thẩm Xán thấy ánh mắt trần trụi của cậu- tức giận trực tiếp đem người đuổi ra ngoài sập cửa, trở về ôm lấy Quý Quân Húc không ngừng oán giận: “Sao anh không mặc quần áo vào, bị nó thấy hết rồi, xem ánh mắt thèm nhỏ dãi của nó nhìn chăm chăm anh làm em muốn băm vằm nó quá, ai cho phép nó nhìn, trừ em ra không cho bất cứ ai khác nhìn...” Thẩm Xán lắc nhai oán giận cả buổi trời, Quý Quân Húc đành phải dùng môi ngăn miệng cậu lại.

“Chắc nó phát hiện chuyện chúng ta rồi.” Rốt cục Thẩm Xán cũng yên lặng, Quý Quân Húc buông cậu ra rồi nói.

“VẬY À.”

“Em không sợ nó sẽ nói ra chuyện chúng ta?”

“Nói thì cứ nói, ngược lại em cũng không muốn giấu, càng nhiều người biết mới tốt, đỡ phải một đồng con gái vây quanh anh.”

“Nếu come out như vậy thì sau này vây quanh anh thành con trai hết sao?”

“Ồ há?” Mặt Thẩm Xán đầy vẻ lo lắng, cậu cau mày.

Quý Quân Húc đột nhiên bật cười, ôm chăm lấy cậu: “Gạt em thôi, làm gì có nhiều người để ý anh như vậy, muốn thích cũng là thích em đó.” Người vừa rồi thích Thẩm Xán, nên anh mới cố tình xốc chần lên cho cậu ta biết khó mà lui, không ngờ Thẩm Xán lại hiểu lầm rồi ghen.

“Em không cần ai thích hết, em chỉ muốn một mình anh.”

“Gần đây sao biết ăn nói vậy?”

“Bởi vì em muốn bù đắp lại khoảng thời gian trước đây nói năng rất ngu ngốc, cứ nghĩ một đằng nói một nẻo.” Sau khi làm hòa với Quý Quân Húc, Thẩm Xán đã nghiệm ra phương pháp theo đuổi lúc trước của mình sai quá sai, Quý Quân Húc chỉ thích dịu dàng, cậu mạnh bạo cũng vô dụng, cậu đối với anh càng tốt anh cũng sẽ đối xử tốt với cậu, bây giờ hối hận sao không nghĩ sớm một chút thì không bỏ lỡ đến mấy năm trời, có điều bây giờ vẫn chưa muộn, sau này cậu nhất định sẽ cưng anh tận trời, đem tất cả thời gian đánh mất đều cứu vãn lại.

May trải qua chuyện lần đó, có lẽ Hà Khải Nhuệ biết khó mà lui đúng như Quý Quân Húc mong muốn,

không thường xuất hiện xung quanh Thẩm Xán nữa, nếu tình cờ gặp cũng đều ngập ngừng, chào hỏi rồi đi ngay. Về quan hệ của hai người tuy bị lan truyền toàn trường, không biết có do cậu ta đi nhiều chuyện không, nhưng tin đồn này không ai dám tìm họ xác thực, thật ra nếu chứng thực được thì sao, ai quan tâm?

Từ lâu Quý Quân Húc đã không còn là người bị tình yêu gạt bỏ không dám đối mặt với lời đồn, Thẩm Xán cũng không còn là người trốn tránh tình cảm, không dám đối mặt với bản thân, hai người vì yêu mà kiên định, vì yêu mà dũng cảm, dù ngày đó phải come out chẳng nữa, họ cũng có thể đứng vững trước tất cả mọi người, mỉm cười hướng đến tương lai.

Chính văn hoàn.

Lời tác giả muốn nói: còn có mấy ngoại truyện ngọt lắm, mong được tiếp tục ủng hộ.

42. Chương 42: Ngoại Truyện: Hồ Bằng Cầu Hữu 4

Hồi còn bé Hồ Văn Bằng do bị ngã từ trên lầu xuống đất nên đầu va chạm hỏng mắt, dẫn đến sau này đầu óc không được ổn lắm. Bảo hấn ngốc cũng không phải là ngốc, thân trai trắng lừng hùm vai gấu cao một mét tám tuy không biết nhiều nhưng tinh thần vẫn khỏe mạnh, có thể tự đảm đương sinh hoạt, việc giao tiếp giữa người với người trên cơ bản vẫn hiểu đạo lý kính già yêu trẻ không thành vấn đề, nhưng không xử lý được những chuyện phức tạp, thành thử kết quả học tập hần nát bét cả, có thể học lên được trung học hoàn toàn do người nhà rộng rãi vùng tiền ra, đây cũng là nguyên nhân hần lên được lớp mười.

Tuần Hữu thì ngược lại với Hồ Văn Bằng, thông minh lanh lợi, từ nhỏ đã khôn khéo, nhưng quá thông minh cũng chẳng tốt, kết quả học tập thuộc loại thượng hạng nhưng với phần IQ thừa ra lại dùng để phát sinh ý đồ xấu — đối với người khác.

Tuần Hữu giỏi nhất chính là giả dạng làm tiểu bạch thỏ ngây thơ vô tội mà sau lưng lại làm chuyện đại hôi lang, ban đầu người ta có thể bị sự giả tạo của cậu che mắt, sau đó dần tiếp xúc mới thấy lòi ra bao nhiêu thói hư tật xấu nên từ từ tránh xa cả, vì vậy có thể nói phương diện kết giao bạn bè của Tuần Hữu thất bại hoàn toàn, có điều cậu cũng chẳng quan tâm, cứ tiêu điều tự tại sống như một người bình thường, mãi đến khi lên lớp mười gặp lại Hồ Văn Bằng.

Tuần Hữu với bộ não to dùng luôn vận hành hết công suất vừa trông thấy Hồ Văn Bằng đã biết ngay người này ngốc thứ thiệt, xung quanh còn có một đám hồ bằng cầu hữu, nên Tuần Hữu muốn trêu đùa hần một chút, lừa hần nói giáo viên chủ nhiệm gọi vào văn phòng sau khi tan học, Hồ Văn Bằng tin thật, đứng chờ suốt một tiếng đồng hồ ở văn phòng cũng không thấy ai đến, cuối cùng thầy khác gọi điện thoại cho giáo viên chủ nhiệm xác định không có mới để cho hần về.

Theo lý thuyết thì khi trải qua chuyện này người bình thường đều sẽ biết Tuần Hữu có ý chơi hần, nhưng Hồ Văn Bằng lại không phải người bình thường nên ngờ ngác tưởng rằng thầy giáo đã quên, còn tỏ ra thân thiện với Tuần Hữu. Tuần Hữu cười thầm: đúng là tên ngu ngốc. Sau lần đó Tuần Hữu càng thích đùa cợt hần, trời đổ tuyết rất dày lại hẹn hần ra bãi đất trống trong tiểu khu để trượt tuyết, cuối cùng lại bị Hồ Văn Bằng đụng cho bầm dập mặt mũi; biết rõ thời tiết không đẹp còn hẹn hần đi đánh bóng rổ kết quả hai

người ướt sũng như chuột lột; trời nắng gắt thì hện hấn ra ngoài chạy bộ, rốt cục bản thân mình thể chất kém bị say nắng đến hôn mê bất tỉnh...

Nói tóm lại, càng âm mưu thì đứa gặp nhiều xui xẻo nhất lại là mình, Tuần Hữu hậm hực; nhưng điều khiến Tuần Hữu khó chịu hơn cả là nhìn thấy Hồ Văn Bằng bên cạnh đám hồ bằng cầu hữu kia, bị chúng dùng danh nghĩa bè bạn để sai việc vặt, dùng tiền của hắn để ăn xài, Tuần Hữu chứng kiến hết nên trong bụng nổi giận đùng đùng, người kia chỉ có thể bị mình bắt nạt, kẻ khác đừng hòng ức hiếp.

Tuần Hữu càng lúc càng chú ý đến nhất cử nhất động của Hồ Văn Bằng, thấy hắn kè kè với đứa khác thì muốn chặn ngang một cước ngay. Mỗi lần tụ tập đến khi trả tiền thì giả vờ đau đầu nhờ Hồ Văn Bằng đưa đến bệnh viện, rồi một đi không trở lại; nếu có đứa nào sai Hồ Văn Bằng mua đồ, cậu liền ném tiền cho hắn bảo mua thứ khác ở chỗ xa hơn; có ai hỏi mượn đồ của Hồ Văn Bằng dạng có mượn nhưng không có trả, cậu liền làm ra vẻ mặt áy náy nói mấy ngày trước đã mượn mất đồng thời không cẩn thận làm hỏng rồi..... Dần dần bạn bè xung quanh không ai muốn chơi với Hồ Văn Bằng nữa, bên cạnh hắn chỉ còn lại Tuần Hữu, lần này thì Tuần Hữu tỏ ra vô cùng đắc ý.

Nghỉ hè năm lớp mười, Tuần Hữu gọi điện thoại hẹn Hồ Văn Bằng ra ngoài chơi, Hồ Văn Bằng bảo bạn học bù không chịu đi. Hai chữ học bù được nói ra từ miệng Hồ Văn Bằng quả thực là thiên phước dạ đàm (chuyện không thể nào), Tuần Hữu kiên quyết không tin rằng Hồ Văn Bằng vì chán ghét cậu không muốn lui tới cùng cậu, lập tức cậu liền vọt qua nhà Hồ Văn Bằng, rốt cục phát hiện đúng là hắn đang thật sự ghé trên bàn vui đùa vào sách ngữ say sưa, miệng còn chảy nước miếng, cậu bèn đi lên trước gõ gõ vào bàn học.

Bị đánh thức Hồ Văn Bằng ngồi bật dậy, nâng sách lên: “Tôi không ngủ! Tôi đang đọc!”

Tuần Hữu không vui vẻ nổi: “Làm gì còn xem sách giáo khoa cấp hai?”

Hồ Văn Bằng vừa thấy đó là Tuần Hữu thì trở lại bộ dáng ban đầu nằm sõng soài trên bàn sách, cả người như ỉu xiu: “Thầy chủ nhiệm nói kết quả học tập quá kém, học kỳ sau tiếp tục ở lại lớp mười, cha tôi định mời gia sư về kèm học bù, gia sư bảo mất căn bản trầm trọng phải bắt đầu học lại từ cấp hai.”

“Gia sư cậu đâu?”

“Tan học về nhà rồi.”

“Nói cha cậu cho gia sư nghỉ đi, tôi kèm cậu học.”

Theo lý thuyết thì người bình thường sẽ không đồng ý, rành rành là giảng viên đại học y tài cao Hồ ba ba cũng không phải người bình thường, quả thực nghe lời Tuần Hữu cho gia sư nghỉ việc thật, sau lần đó ngày nào Tuần Hữu cũng chạy qua nhà dạy kèm Hồ Văn Bằng, chín giờ sáng đi năm giờ chiều về, gió mặc gió, mưa mặc mưa, nhưng thành tích học tập của Hồ Văn Bằng không hề có chút tiến bộ!!! Không phải Tuần Hữu dạy không được, mà là năng lực phân tích của Hồ Văn Bằng thực sự có hạn, không thể xoay chuyển.

Vì thế mẹ Hồ đặc biệt tìm riêng Tuần Hữu nói chuyện, kể cho cậu vụ nào bộ Hồ Văn Bằng bị thương tổn

trước đây ra sao: “Đây cũng là nguyên nhân vì sao cha nó phải sa thải gia sư, không có người nào như cháu chấp nhận phiền phức dạy nó học, từ nhỏ đến lớn cô chú đã tìm vô số gia sư rồi, đa số toàn kèm cặp qua loa cho xong, dạy đủ thời gian rồi về, không thì lựa lúc cô chú không có nhà mà mắng chửi nó ngốc, làm nó càng sợ học hành thêm, cô biết năng lực nó có hạn, cũng không yêu cầu nó phải giỏi mặt nào, chỉ cần có thể biết một kỹ năng nào đó để làm nghề kiếm cơm tự nuôi sống bản thân là đủ rồi.”

“Vậy tại sao còn muốn cháu giúp hần học bù ạ?” Tuần Hữu không rõ.

“Cô chú không mong nó vì khuyết điểm thân thể mà từ bỏ nỗ lực, ngơ ngác ngác cả một đời, thành tích học tập không tốt không sao cả, chí ít nếu là cháu, thế nào cũng sẽ gặt hái được gì đó.” Mẹ Hồ lau nước mắt, Tuần Hữu bỗng cảm thấy vui vì Hồ Văn Bằng có được bậc cha mẹ tâm lý như vậy.

Quay về phòng, Hồ Văn Bằng vội vội vàng vàng đóng ngăn kéo làm bộ ngồi ngay ngắn lại.

“Cậu giấu gì thế?” Tuần Hữu đến gần.

“Không, không có.” Hồ Văn Bằng nói dối nên cà lăm.

Tuần Hữu không nói lời nào kéo học bản ra, bên trong là quyển manga đang mở, Tuần Hữu thả dài tịch thu cuốn truyện: “Chép phạt mười lần bài Xích Bích phú xong mới cho phép xem.”

“A?” Về mặt Hồ Văn Bằng như đưa đám.

Sau khi trở về, Tuần Hữu ra một quyết định khiến ngay cả chính mình cũng bất ngờ: thuyết phục cha cho mình lưu ban. Bảo rằng lớp mười học không tốt, hy vọng có thể bắt đầu lại từ đầu, nếu không qua lớp mười hai sẽ muộn.

Tuần Hữu biết rõ tâm lý mong đợi thành tích thi cử của các bậc phụ huynh, không muốn tự gây khó khăn cho mình, vì lẽ đó mỗi đợt thi cậu cơ bản đều duy trì trình độ trung bình, thành tích nói tốt không tốt nói xấu không xấu, lần này thấy con em đột nhiên hạ quyết tâm nỗ lực học tập, có phụ huynh nào là không đồng ý, tất nhiên tự mình đi tìm hiệu trưởng ngay để chủ động yêu cầu được ở lại lớp.

Lúc học lại lớp mười, thấy trên danh sách mình và Hồ Văn Bằng được phân cùng lớp, lòng Tuần Hữu bỗng nhiên được thả lỏng, cũng còn tốt ba Hồ nghe lời mình, tìm người đem Hồ Văn Bằng và mình phân vào chung một lớp. Mặc dù biết không thể lưu ban cùng hần liên tục nhưng học chung được năm nào hay năm này vậy.

Ở lại lớp mười, Hồ Văn Bằng gặp lại Tuần Hữu thì vui sướng ra mặt lao đến cho cậu một cái ôm thắm thiết: “Sao cậu ở lại lớp thế? Quá tốt rồi! Còn có người quen, tôi vui quá!”

Được Hồ Văn Bằng ôm siết vào trong lòng, tim Tuần Hữu rầm rầm nhảy lên, trên mặt rạng rỡ nụ cười, cậu ý thức được bản thân mình coi như hồngбет rồi, càng chạy càng lệch khỏi quỹ đạo đúng đắn.

Lần thứ ba học lại lớp mười, Hồ Văn Bằng đã 19 tuổi, già nhất so với đám bạn cùng lớp, phát dục cũng càng chín muồi. Thể dục là tiết Hồ Văn Bằng thích nhất trong chương trình học, nhưng lại là môn Tuần Hữu ghét nhất, nguyên nhân không gì khác chính vì Hồ Văn Bằng một lời không hợp liền cởi quần áo, làn da màu đồng cổ ứng với tầng cơ bắp nảy nở, con trai nhìn vào ganh tị ao ước, con gái nhìn vào mặt đỏ tìm đập, đặc biệt lúc chơi bóng rổ hắn còn thường xuyên bận quần đùi, đánh bóng hăng hái mà bộ phận phía dưới cũng hăng hái, vốn đã rất to còn được kích thích căng phồng bên dưới lớp quần mỏng bó sát, đội cổ động viên gần đó không muốn nhìn cũng phải nhìn.

Đối với mọi việc của Hồ Văn Bằng, Tuần Hữu can thiệp từ chuyện bạn bè đến học hành, dần dần thâm nhập qua cả vấn đề ăn mặc, từ khi lên lớp mười không có một bộ y phục nào của Hồ Văn Bằng được mua về mà không thông qua Tuần Hữu phê duyệt trước. Loại quần áo nào làm nổi bật đường cong cơ bắp thì không cho mua! Quá thời thượng quá chói mắt, ăn mặc như ngôi sao màn bạc cũng không được mua! Nếu khó coi quá, lạc hậu quá thì Tuần Hữu lại không nhìn nổi, cuối cùng không thể không nới lỏng quy định, tìm mua loại quần áo vừa mắt đúng quy củ, có điều phải là mình đồng ý xem qua mới được. Lần này thì cha mẹ nhà họ Hồ tỏ vẻ con trai lớn rồi không cần cùng đi mua quần áo nữa, cho nên rất vui mừng, Hồ Văn Bằng cũng thật hài lòng vì có người lựa chọn quần áo giúp không phải bận tâm nữa.

Lại nghỉ hè năm lớp mười, Hồ Văn Bằng phần khởi gọi điện nói với Tuần Hữu rốt cục mình đã lên được lớp 11, Tuần Hữu kích động kêu to bên kia đầu dây: “Quá tốt rồi, chúng ta lại có thể ở bên nhau!”

Để ăn mừng Hồ Văn Bằng vào lớp 11, Tuần Hữu hẹn hắn cùng đi du lịch, ba Hồ mẹ Hồ vẫn luôn muốn bồi dưỡng năng lực độc lập của Hồ Văn Bằng, hơn nữa lại có Tuần Hữu sát bên, nên vui vẻ đáp ứng, cha mẹ nhà họ Tuần thì bận rộn công việc, đối với Tuần Hữu vẫn nuôi thả tự nhiên nên cũng không phản đối.

Hai người chuẩn bị xách ba lô lên nói đi là đi, đến bờ biển!

Trên bãi cát, hết bộ bikini này đến bộ bikini khác lượn qua lượn lại trước mặt Hồ Văn Bằng và Tuần Hữu, Hồ Văn Bằng dán con mắt lên dứt không ra được, Tuần Hữu ném mũ che nắng vào mặt hắn: “Đội vào, nắng đấy.”

Tuy Hồ Văn Bằng ngốc nhưng vẫn nhận biết được cảm xúc người khác, tỷ như giờ khắc này tâm tình Tuần Hữu hình như không tốt, hắn nghe lời đội mũ vào quay đầu nhìn cậu: “Làm sao vậy?”

“Không có gì, nắng quá, tôi về khách sạn.” Tuần Hữu hờn dỗi, thấy Hồ Văn Bằng nhìn chằm chằm các cô gái kia nên nổi giận.

“Ồ, chờ chút, tôi đi với cậu.” Hồ Văn Bằng đuổi theo, tâm trạng Tuần Hữu nhất thời trời quang mây tạnh không ít.

Trở về phòng khách sạn, Tuần Hữu đi vào tắm trước, sau đó Hồ Văn Bằng thoát y – dăng hoàng đi tới, tự nhiên cứ thế bước đến dưới vòi hoa sen cùng tắm chung.

“Cậu vào đây làm gì?” Tuần Hữu nắm lấy khăn che khuất thân dưới.

“Tắm rửa.”

“Chờ tôi tắm xong cậu hãy vào chứ.”

“Có sao đâu, coi như nhà tắm công cộng đi, với lại chỗ này cũng lớn, hai người tắm không chật chội.”

Đang khi nói chuyện, ánh mắt Tuần Hữu không tự chủ được phóng về phía bộ phận bên dưới của Hồ Văn Bằng, giật mình không ổn, vội trùm khăn tắm mà trốn ra ngoài, để lại Hồ Văn Bằng đứng đó với vẻ mặt bối rối.

Hai người không ra ngoài nữa mà ở khách sạn ngủ một giấc, hai người, hai chiếc giường.

Tuần Hữu chờ khi Hồ Văn Bằng ngủ rồi mới lúi vào buồng tắm, dội nước lạnh thẳng xuống đầu, nhưng không dập tắt nổi ngọn lửa đã được đốt lên trong lòng.

Thật sự không xong, hoàn toàn sa ngã mất rồi.

Hồ Văn Bằng bị tiếng nói chuyện đánh thức, mở mắt ra thì thấy Tuần Hữu đẩy một chiếc bánh ngọt thật lớn đi vào: “Hôm nay sinh nhật cậu?”

“Ừ, qua hôm nay tôi chính thức là người trưởng thành.” Tuần Hữu kéo Hồ Văn Bằng ngồi xuống bên bàn.

“Sinh nhật vui vẻ, cậu nên nói sớm hơn, tôi không chuẩn bị quà rồi.” Hồ Văn Bằng ảo não.

“Bây giờ chuẩn bị cũng không muộn.”

“Chuẩn bị làm sao?”

Tuần Hữu nghiêng mặt kề sát bên má: “Cậu hôn tôi một miếng đi.”

“Hôn cậu?” Hồ Văn Bằng không hiểu ý tứ của Tuần Hữu, chẳng phải đó là chuyện chỉ một trai một gái mới làm được thôi sao?

“Một chút thôi.” Giọng nói Tuần Hữu đang run rẩy.

“Nhưng là.....” Hồ Văn Bằng còn do dự, Tuần Hữu đã nâng gương mặt Hồ Văn Bằng rồi trực tiếp hôn lên, hai bờ môi chạm vào nhau.

Hồ Văn Bằng trợn to mắt không biết nên phản ứng thế nào.

Tuần Hữu buông hấn ra, thấy dáng vẻ sững sờ của hấn thì nở nụ cười: “Ngán người làm gì? Ở nước ngoài biểu thị tình bạn người ta đều làm vậy.”

“Thật không?”

“Thật.”

Nói xong Tuần Hữu lại ôm lấy Hồ Văn Bằng lần nữa hôn lên đôi môi hấn.

43. Chương 43: Ngoại Truyện: Hồ Bằng Cầu Hữu 5

Cái gì có một lần thì sẽ có lần thứ hai, Tuần Hữu đã khơi mào thì cũng không ngại ngừng gì cả, trong lúc bên nhau thường tìm cơ hội thực hiện hành vi biểu thị “tình bạn” kiểu người nước ngoài với Hồ Văn Bằng.

Lộ trình chuyến du lịch thời hạn một tuần rất nhanh kết thúc, Tuần Hữu lưu luyến không nỡ tách khỏi Hồ Văn Bằng, trước khi chia tay đương nhiên là muốn hôn tạm biệt.

Hồ Văn Bằng đối với tình trạng bỗng nhiên nóng lòng giao lưu tình bạn kiểu nước ngoài của Tuần Hữu cũng không chán ghét, thậm chí còn thấy thích thích, dù vậy hấn không hiểu lắm tại sao Tuần Hữu luôn với đầu lưỡi vào trong khoang miệng mình.

Sau khi hôn sâu cuồng nhiệt, Tuần Hữu thở hổn hển ôm ấp Hồ Văn Bằng không nỡ rời xa: “Về nhà phải nhớ tôi đây.”

“Tội mình ai về chỗ nấy thôi, có phải dọn nhà đâu.”

“Tôi mặc kệ, bảo cậu nhớ thì cậu phải nhớ.”

“Được được được.”

“Còn nữa cậu không được nói cho người khác biết cách chào hỏi của người nước ngoài mà tôi đã dạy cậu, càng không cho phép thử với bất cứ ai.” Tuần Hữu dặn dò.

“Tại sao?”

“Vì là tôi dạy cậu, những gì tôi dạy cậu chỉ cho phép thử với tôi.”

“Được.”

“Ngoan, nghe lời là tốt.”

Tuần Hữu vỗ vỗ gương mặt Hồ Văn Bằng rồi thưởng một nụ hôn, Hồ Văn Bằng ôm lấy Tuần Hữu chủ động dò đầu lưỡi cạy hàm răng cậu ra, đối khách làm chủ, Tuần Hữu được hôn đến thiếu đường khí trên đại não, tên khờ này cái gì khác thì không học, chỉ có học hôn môi là nhanh hơn cả.

Hai tuần trước khai giảng vừa lúc kỷ niệm mười năm kết hôn của ba Hồ mẹ Hồ, hai người bàn nhau quyết định ném con trai đi hưởng tuần trăng mật lần nữa, nhưng lại không yên lòng khi để một mình thằng bé ở nhà, liền gọi điện thoại nhờ Tuần Hữu nếu có thời gian thì qua trông coi giúp Hồ Văn Bằng.

“Ôi, được ạ!” Tuần Hữu tất nhiên đáp ứng một tiếng, “Chú với cô yên tâm nhé, hai người cứ chơi thoải mái.” Cúp điện thoại xong cậu thẳng tiến ngay đến nhà Hồ Văn Bằng.

Ấn chuông cả buổi trời dưới lầu Hồ Văn Bằng mới đi ra mở cửa.

“Đang làm gì mà lâu vậy mới mở?” Tuần Hữu thấy Hồ Văn Bằng lăm la lăm lét thì biết hẳn có chuyện không đúng đắn.

Hồ Văn Bằng kéo Tuần Hữu vào, đến phòng mình rõ ràng không ai ở nhà vẫn khóa chặt cửa phòng lại, thần thần bí bí.

Hồ Văn Bằng bước tới trước bàn học bấm mở máy vi tính lên, Tuần Hữu nghe thấy tiếng một cô gái rên rỉ thở dốc ư ư a a mà tâm trạng cả kinh: “Cậu.....”

“Suyt, anh họ vừa gửi cho tôi, dặn không nói ai biết.” Hồ Văn Bằng kéo Tuần Hữu ngồi xuống.

Trong lòng Tuần Hữu thầm mắng tay anh họ chưa gặp mặt này của Hồ Văn Bằng đến cầu huyết lâm đầu, tuy tuổi sinh lý của Hồ Văn Bằng đã 19, nhưng tuổi tâm lý mới 9 thôi, tay anh họ làm loại chuyện này, không sợ vậy bản trái tim thuần khiết của hắn sao?

Trên màn hình đôi trai gái từ động tác “biểu thị tình bạn” Tuần Hữu đã dạy Hồ Văn Bằng bắt đầu chuyển qua lột – quần áo – khóa thân – vật lộn nhau. Hồ Văn Bằng say sưa nhìn chăm chăm vào màn hình, không chớp mắt xem đoạn xôi thịt ngon lành, khu vực giữa quần đùi nhẹ nhàng phồng lên một túp lều nhỏ.

Tuần Hữu thấy Hồ Văn Bằng mê mẩn như vậy thì trong lòng nổi lên một ý nghĩ tà ác, bàn tay lạng lẽ đưa đến đặt lên túp lều của Hồ Văn Bằng, tim đập như nổi trống.

“Cậu.....” Hồ Văn Bằng kinh sợ, lấy lại tinh thần nhìn về phía Tuấn Hữu.

“Khó chịu sao? Tôi giúp cậu.” Tay Tuấn Hữu lần mò theo ống quần rộng tiến vào nắm chặt lấy chú chim đại bàng đã thức tỉnh phân nửa, cậu nghe thấy âm thanh nuốt nước miếng rất rõ của bản thân mình, không phải thèm nhỏ dãi, là căng thẳng.

Hồ Văn Bằng chưa bao giờ được an ủi như vậy nên khoan khoái hừ ra một tiếng, đoạn clip đang phát cũng không xem nữa, chỉ nhìn chăm chăm vào bàn tay Tuấn Hữu đang hoạt động bên trong quần mình. Tuấn Hữu bị ánh mắt trần trụi của hắn nhìn chăm chú khiến cảm xúc dâng trào, đồng thời một luồng cảm giác tội lỗi vĩ đại tự nhiên sinh ra, hắn không hiểu gì cả, hắn không khác chi một đứa trẻ, nhưng vì dục vọng của chính mình khiến cho hắn ra thế này, hắn đã 19 tuổi, đã bắt đầu nảy sinh xúc động tình dục, nếu sau này để phụ nữ dạy dỗ hắn thà là bây giờ mình hướng dẫn trước, hắn cái gì cũng không hiểu, như một tờ giấy trắng, tương lai của hắn, tất cả lần đầu tiên của hắn đều một tay mình dạy, hết thảy đều là mình dẫn dắt.

Hồ hấp Hồ Văn Bằng dần nặng hơn, Tuấn Hữu vừa tăng tốc động tác trên tay vừa áp lại gần hôn lên đôi môi hắn. Hồ Văn Bằng thật dẻo dai so với trong tưởng tượng, Tuấn Hữu cũng là lần đầu tiên giúp người làm chuyện như vậy, tay tê rần mà Hồ Văn Bằng vẫn chưa phát tiết, không thể không đổi tay kia để tiếp tục, cậu vừa đổi vừa kéo bàn tay Hồ Văn Bằng đặt lên hạ thân của mình: “Cậu cũng giúp tôi một chút.”

“A.....” Tay Hồ Văn Bằng vừa chạm vào Tuấn Hữu, Tuấn Hữu liền nhẹn không được phát ra một tiếng rên, cảnh tượng chỉ có thể xuất hiện trong mộng vậy mà thật sự thực hiện rồi, khiến cậu hưng phấn như trước nay chưa từng có.

“Nó biến đổi – cứng ngắc.” Hồ Văn Bằng nói.

Tuấn Hữu vùi mặt vào cổ Hồ Văn Bằng khẽ cắn lên vành tai hắn: “Ừ, giống của cậu.”

Hai người phát ra tiếng thở dốc ồ ồ lẫn át cả tiếng rên rỉ của cô gái trong video, không ai lưu ý nội dung gì bên trong, chỉ chú tâm vào lẫn nhau, trong mắt người này chỉ có người kia.

Hồ Văn Bằng rút cục xuất trong tay Tuấn Hữu, Tuấn Hữu cảm nhận được lòng bàn tay nóng ướt cũng không không chế được mà bắn ra.

Tuấn Hữu vội lấy khăn giấy lau tay cho Hồ Văn Bằng, hắn giơ lên trước mũi ngửi một cái, sau đó thè lưỡi ra liếm rồi cau mày: “Không ngon.” Trong đầu Tuấn Hữu như bị thiêu đốt, hắn hắn hắn ném cả thứ kia của chính mình..... Cậu nhỏ vừa mới phát tiết lại trở nên phấn chấn, cậu bắt chấp tất cả đẩy hắn đè xuống giường.

“Cậu làm gì thế?” Hồ Văn Bằng ngẩng đầu nhìn Tuấn Hữu đang lột quần áo mình, động tác trùng khớp với diễn viên trong video.

Giọng nói Hồ Văn Bằng đem lý trí của Tuấn Hữu thoáng kéo trở về, cậu đến gần hôn môi hắn: “Tôi dạy cậu làm chuyện trong video có được không?”

“Nhưng, đó là một nam một nữ làm, cậu với cô ấy nhìn không giống nhau chút nào.” Câu nói của Hồ Văn Bằng khiến tâm trạng Tuần Hữu trầm xuống, hấn vậy mà không dễ lừa gạt, hấn là trai thẳng, xem phim cấp ba sẽ có dục vọng, hấn biết loại chuyện đó thường thì nam nữ mới làm với nhau, mà mình lại là con trai.

Sự thực càng rõ ràng làm Tuần Hữu càng thêm khổ sở, hấn thích con gái, hấn muốn làm với người con gái khác, hấn sẽ khiến cô ấy mang thai, rồi cô ta sinh em bé, bọn họ sẽ kết hôn, tạo thành một gia đình hạnh phúc, không thể, hấn là của tôi, hấn chỉ có thể là của tôi.

“Chính vì thế tôi mới dạy cậu nè, hai người con trai cũng làm được, hơn nữa càng thoải mái.” Tuần Hữu tự mình cởi bỏ y phục rồi nằm xuống, kéo tay Hồ Văn Bằng lướt khắp thân thể mình, “Sờ tôi đi, cậu có chán ghét như vậy không?”

Hồ Văn Bằng lắc đầu, dường như Tuần Hữu được cổ vũ mạnh mẽ hơn, cậu dạng rộng chân ra, dẫn đưa bàn tay hấn xuống phía dưới: “Chỗ này, chỗ này cũng có thể đi vào, giống trong video ấy.”

“Nhỏ vậy cũng vào được sao?” Huyết khẩu đóng chặt làm Hồ Văn Bằng nửa tin nửa ngờ.

“Cậu thử xem sẽ biết ngay.” Tuần Hữu xoay người lại, nửa thân ghé vào trên giường, tự mân mê miệng huyết, ngón tay đã được ngậm ướt từ từ tiến vào khuếch trương rộng ra.

Hồ Văn Bằng chưa từng thấy Tuần Hữu như vậy, ánh mắt quyến rũ như tơ, sắc mặt ửng hồng, toàn thân nhiễm một tầng sắc đỏ mê người, cậu bảo tiểu huyết đang phun nuốt chính ngón tay cậu kia có thể đi vào y như trong video, Hồ Văn Bằng chợt thấy bên dưới căng trướng đến phát đau.

“A..... Sao lại, sao lại bất thành linh tiến đến, tôi còn chưa, chưa chuẩn bị tốt..... A.....” Vật cứng rắn đột nhiên xông vào làm tâm Tuần Hữu nóng lên, cậu rút ngón tay mình ra, cố gắng thả lỏng cơ thể tiếp nhận hấn, nhưng cái của Hồ Văn Bằng thực sự quá to, lỗ huyết chưa từng tiếp thu dị vật, ngay cả ngón tay cũng là lần đầu tiên, nhất thời khó có thể nuốt vào, Hồ Văn Bằng bị nghẹn đến khó chịu muốn rút ra ngoài.

“Dừng.” Tuần Hữu vội trở tay đè Hồ Văn Bằng lại, cậu biết nếu lần này hấn ném không thấy ngon ngọt lần sau muốn lừa hấn đi vào sẽ rất khó khăn, tay cậu chạm lên bộ vị kết nối giữa hai người, “Không sao đâu, cậu tiến vào, tiếp tục.”

“Không vào được.”

“Cậu dùng lực một chút, đừng ngại tôi đau.”

Hồ Văn Bằng theo lời thoáng dùng sức quả nhiên nhích vào được mấy phần, Tuần Hữu đau đến cắn cả gối.

Trạng thái nửa bên ngoài nửa ở trong rất không dễ chịu, Hồ Văn Bằng thấy Tuần Hữu vẫn giục già cổ vũ, hấn dùng sức dưới phần eo, đẩy mạnh lút cán.

“A —” Tuần Hữu đau điếng rơi nước mắt.

“Cậu khó chịu?” Hồ Văn Bằng cúi người dùng ngón tay giúp quệt đi giọt nước trên mắt Tuần Hữu.

“Không đau.” Tuần Hữu lắc đầu, “Cậu hôn tôi, tôi sẽ hết đau ngay.”

Hồ Văn Bằng nghe lời hôn nhẹ vào má Tuần Hữu.

“Tôi có thể động được chưa?” Hồ Văn Bằng nhìn sang máy tính lại nhìn về phía Tuần Hữu hỏi, trên màn hình đôi nam nữ đang đối tư thế tiếp tục vận động.

“Được, nhưng chậm chút nhé, đừng quá nhanh.”

“Ừ.” Hồ Văn Bằng được cho phép nên vui vẻ giơ cao eo bắt đầu chuyển động.

“Đừng, từ từ thôi.....”

Hồ Văn Bằng theo lời thả chậm tốc độ, nhưng cảm giác rút ra cắm vào thực sự quá tuyệt vời, bất giác lại tăng nhanh va chạm.

“A..... Aha.....” Cảm giác khác thường pha lẫn đau đớn, “Chỗ đó, ừ, đúng chỗ này, a.....”

Bộ phận dưới thân Tuần Hữu dần dần ngóc đầu.....

Xong một hiệp Hồ Văn Bằng nằm nhoài lên người Tuần Hữu thở dốc: “Thật sướng khoái.”

“Ừ.” Tuần Hữu bật cười nhưng khí lực đều không có.

“Tôi muốn tới thêm lần nữa được không?” Mặc dù dùng câu nghi vấn nhưng Hồ Văn Bằng không đợi Tuần Hữu trả lời, hấn bóp lấy eo cậu tiếp tục ra vào.

“A ừ..... Nhẹ chút, đừng thúc..... Nơi đó không chịu nổi..... Ha.....”

Lại bắt đầu một vòng hỗn chiến.....

Tuần Hữu không biết cả hai đã làm bao nhiêu hiệp, chỉ thấy toàn thân vô lực, trước mắt biến thành màu đen, Hồ Văn Bằng ở phía sau vẫn tràn đầy sung sức, muốn mở miệng bảo hấn nghỉ một lát không tiếp tục nữa, nhưng làm sao cũng không nói ra được, cuối cùng mắt tối sầm lại hôn mê bất tỉnh.

Hồ Văn Bằng rút cục kết thúc, hài lòng trèo xuống từ trên người Tuần Hữu, ôm lấy cậu phần khích nói xưa nay chưa bao giờ mình được khoan khoái như vậy, nhưng Tuần Hữu không trả lời.

“Cậu ngủ rồi?” Hồ Văn Bằng hơi bị đả kích, rõ ràng mình hưng phấn như thế, sao cậu ấy có thể ngủ được? Lẽ nào cậu ấy không thích làm chuyện này với mình? Hắn đành mang theo bi thương nho nhỏ mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau Hồ Văn Bằng bị tiếng chuông di động của mình đánh thức.

“A lô?”

“Bằng Bằng tỉnh chưa?” Mẹ Hồ vui vẻ hỏi.

“Dạ chưa ạ.” Hồ Văn Bằng bất mãn trở mình, đặt tay lên người nằm bên cạnh.

“Mặt trời đốt khét mông rồi cũng chưa dậy sao.”

“Con buồn ngủ quá, hôm qua ngủ rất muộn.”

“Hôm qua làm gì, sao ngủ trễ thế?”

“Hôm qua con..... A!” Hồ Văn Bằng chợt quát to một tiếng, mẹ Hồ bên kia đầu dây sợ đến hãi hùng khiếp vía: “Bằng Bằng làm sao vậy?”

“Nóng quá.” Hồ Văn Bằng sờ sờ thân thể Tuần Hữu.

“Bị phỏng?” Mẹ Hồ hỏi.

“Dạ không, là Tuần Hữu, người cậu ấy nóng quá?” Hồ Văn Bằng lo lắng.

“Tiểu Hữu ở đó? Tối qua hai đứa ngủ chung à?”

“Dạ, người cậu ấy nóng bừng làm sao bây giờ? Gọi cậu ấy cũng không tỉnh.”

“Đừng vội đừng vội, có thể lên cơn sốt thôi. Để mẹ gọi điện thoại cho chú Tiền đến nhà giúp xem qua hần coi sao, đừng có gấp.”

“Vâng, mẹ nhanh dìu con nhé.”

Lúc Tiền Tiến vào đến nhà viện trưởng, mở cửa phòng ra thì hoàn toàn bối rối, con trai của viện trưởng đang nằm trên giường cạnh một chàng trai khác, trong phòng nồng nặc hương vị tình dục, nhìn dấu vết trên người chàng trai kia không khó đoán ra bọn họ đã làm chuyện gì. Con trai viện trưởng là gay? Chưa từng nghe nói đấy, hơn nữa không phải đầu óc tên nhóc có vấn đề sao?

Dù trong đầu có hàng loạt nghi vấn nhưng Tiền Tiến vẫn quyết định trước tiên chữa bệnh đã, để Hồ Văn Bằng giúp cậu mặc quần áo đàng hoàng sau đó dẫn người đến bệnh viện, y tá kiểm tra, mở thuốc, treo nước biển, một loạt công tác thủ tục làm xong Tiền Tiến lại không thể không đối mặt với một vấn đề nan giải khác: có định báo cho viện trưởng biết không?

Viện trưởng gọi đến hỏi dò tình huống, Tiền Tiến đành thật thà thuật lại đúng bệnh trạng.

“Tôi biết rồi, vất vả cho cậu, hẹn gặp sau.” Hồ Khánh Sinh cúp điện thoại, suýt chút nữa ngã nhào dưới chân, cũng may vợ ông đỡ lấy đúng lúc.

“Nứt – hậu – môn.” “Trong cơ thể lưu lại một lượng lớn tinh dịch.” Lời nói của Tiền Tiến cứ ong ong trong đầu Hồ Khánh Sinh, ông không phải làm bác sĩ ngày đầu tiên, ông biết rõ hàm nghĩa của những câu nói này, nhưng là ai làm? Con trai mình sao?

“Đi, mua vé máy bay trở về.”

44. Chương 44: Ngoại Truyện: Hồ Bằng Cầu Hữu 6 (end)

Hồ Khánh Sinh mang theo vợ đi suốt đêm về thành phố G, trong bệnh viện Tuần Hữu trên giường vẫn chưa tỉnh, Hồ Văn Bằng nằm nhoài bên cạnh. Tiền Tiến đến nói đơn giản bệnh trạng cho ông hay Tuần Hữu không có gì đáng lo, lúc này đang ngủ, Hồ Khánh Sinh gật gù xem như hiểu rõ, sau khi nói cảm ơn ông bảo Tiền Tiến rời đi trước, còn mình thì kéo Hồ Văn Bằng vào văn phòng.

“Có chuyện gì thì bình tĩnh nói, đừng nóng nảy với con trai, nó không hiểu chuyện.” Trương Tú Anh khuyên nhủ chồng trước khi đi.

“Còn bảo không hiểu chuyện, cũng vì quá hiểu chuyện mới làm ra việc thất đức đến thế, cái gì tốt thì không học lại tập tành chơi trai, còn đem người ta làm thành như vậy!” Hồ Khánh Sinh tức giận, hất tay vợ ra rồi lôi con trai đi.

Tâm trí của Hồ Văn Bằng không được nguyên vẹn, từ nhỏ Hồ Khánh Sinh đặc biệt cưng chiều yêu thương hẳn, chưa từng nói nặng đến nửa câu, ông không mong tương lai Hồ Văn Bằng có tiền đồ nổi bật như người khác, chỉ cầu hắn được bình an, sống vui vẻ qua hết đời, có thể tự chăm sóc bản thân sau khi ông và vợ nhắm mắt, nhưng bây giờ hắn đã làm gì? Chơi – con trai? Còn khiến cậu kia nứt cả hậu môn, hôn mê bất tỉnh, sao có thể không dạy hắn một bài học đau đớn, nhốt Hồ Văn Bằng vào phòng mà đấm đá túi bụi một trận.

Trương Tú Anh so với chồng có tâm nhân hơn, theo tính cách của con trai mình thì sẽ không làm chuyện thương tổn đến người khác, huống chi là cưỡng bức một chàng trai, chắc chắn hơn phân nửa phải có ả tình.

Bị tiếng nói chuyện đánh thức, Tuần Hữu mở mắt ra thì thấy mẹ Hồ ngồi ở đầu giường lau nước mắt, nhìn xung quanh đại khái đoán ra được Hồ Văn Bằng lần đầu không biết tiết chế mà làm quá đà, đến mức khiến mình phải nhập viện, trong lòng không khỏi cảm thán: lần này muốn giấu diếm cũng không được nữa. Cậu cựa quậy trở mình muốn ngồi dậy, Trương Tú Anh thấy cậu tỉnh thì vội đến dìu lấy, kê một chiếc gối sau lưng cậu: “Cháu tỉnh rồi.”

“Hồ Văn Bằng đâu ạ?” Tuần Hữu nhìn quanh không thấy Hồ Văn Bằng không khỏi lo lắng.

Vừa nhắc đến Hồ Văn Bằng, Trương Tú Anh lại bắt đầu lau khôé mắt: “Bị ba nó lôi đi rồi, là Bằng Bằng có lỗi với cháu, chờ thương thế cháu khỏi hẳn muốn đánh muốn giết thế nào tùy cháu, coi như báo cảnh sát cô chú cũng tuyệt không nữa lời oán hận, là nó bậy bạ làm chuyện có lỗi với cháu, bậc cha mẹ như cô chú đã không giáo dục tốt.....”

“Không phải, thưa cô, cô đừng khóc, không phải lỗi của hẳn.” Tuần Hữu vội giải thích sợ họ hiểu lầm Hồ Văn Bằng.

“Cháu yên tâm, cô chú không phải loại cha mẹ không biết điều, cháu có gì oan ức cứ việc nói, cô chú chắc chắn sẽ không dung túng nuông chiều nó.” Trương Tú Anh vừa nghe thì càng khẳng định suy đoán trong lòng, “Sáng mai cô bảo ba nó cho nó thôi học, không để nó tiếp tục gieo vạ cho cháu nữa.”

“Thưa cô, cô hiểu lầm rồi ạ, là cháu tự nguyện, cháu – câu – dẫn hẳn, muốn trách thì trách cháu đi, là cháu có lỗi với cô chú, cố ý câu – dẫn hẳn trên giường, cô đừng trách hẳn, chuyện thật sự không liên quan đến hẳn.” Tuần Hữu sốt ruột nói, cậu không thể để Hồ Văn Bằng vì mình mà bị cha mẹ trách cứ, là chính mình đã dẫn dụ hẳn, hết thấy đều là mình gây ra.

“Cháu thích thằng bé sao?” Trương Tú Anh hỏi.

Tuần Hữu gật đầu, cậu không biết mẹ Hồ đối xử với mình như thế nào, nhưng giờ khắc này việc cậu có thể làm chỉ có thẳng thắn thừa nhận tình yêu của mình, họ không hiểu cũng tốt, kỳ thị cũng được, chỉ cần họ không trách tội Hồ Văn Bằng.

“Ôi.....” Trương Tú Anh thở dài ngăn lại câu nói của Tuần Hữu: “Tình trạng thằng bé thế nào hẳn cháu cũng đã biết, nó không hiểu cái gì là tình cái gì là yêu, nó chỉ biết cháu đối tốt với nó thì nó sẽ đối tốt lại với cháu, nếu thích nó người chịu khổ nhất định sẽ là cháu.”

“Cháu không sợ ạ, lúc nhận ra mình yêu thích hẳn, cháu đã chuẩn bị tâm lý rồi, hẳn không hiểu tình yêu cháu có thể dạy, dạy không được cũng chẳng sao, cháu sẽ đối xử tốt với hẳn, hơn bất cứ ai khác trên đời này, chỉ cần được ở bên cạnh hẳn cái gì cháu cũng chấp nhận hết.”

Trương Tú Anh không ngờ Tuần Hữu có thể thành khăn trắng thẩn với tình yêu của cậu đến thế, càng không ngờ cậu cố chấp như vậy với Hồ Văn Bằng, trong lòng không khỏi xúc động: “Bằng Bằng có thể được cháu yêu thích như vậy quả là phúc phận của nó, nhưng các cháu vẫn còn đi học dù đã thành niên, có một số việc nên tiết chế chút.”

Gương mặt Tuần Hữu như bị thiêu đốt, cậu không thể nói cái ấy của con trai cô quá to và làm quá lâu mới khiến mình ngất xỉu như vậy, cậu đỏ mặt gật gù: “Tụi cháu sẽ chú ý ạ.” Kỳ thực Tuần Hữu cũng từng nghĩ tới việc lừa gạt Hồ Văn Bằng lên giường rồi thương hắn, nhưng luôn cảm thấy không thể vượt qua được lần ranh kia trong lòng, cũng e sẽ làm đau làm bị thương hắn để rồi hắn sinh hoảng sợ, sau khi tỉnh lại trong bệnh viện, Tuần Hữu không khỏi vui mừng thật may mình là người nằm dưới, cũng còn tốt người bị thương không phải là hắn.

“Cậu đã tỉnh?” Giọng nói vui sướng của Hồ Văn Bằng truyền đến, hắn bước nhanh tiến lại ôm Tuần Hữu vào lòng, “Cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi, làm tôi sợ muốn chết.”

Hồ Khánh Sinh nhìn thấy thằng con trai “sắc tâm không thay đổi” của mình thì lại muốn tiến lên nhưng bị vợ ngăn cản lôi ra khỏi phòng bệnh.

“Chú đánh cậu sao?” Tuần Hữu nâng mặt Hồ Văn Bằng lên đau lòng quá thể.

“Ừ, hơi đau.” Hồ Văn Bằng kéo quần áo cho cậu xem vết thương trên người.

“Tôi thổi cho cậu, thổi một chút sẽ hết đau ngay.”

Hồ Văn Bằng ngăn lại Tuần Hữu đang khom lưng định thổi vết thương cho mình, đem người ôm chặt vào lòng: “Mặc dù lần này bị đánh nhưng tôi một chút cũng không tránh né.”

“Cậu khờ quá sao lại không né?”

“Vì ba tôi nói không sai, là tôi làm cậu tổn thương, tôi nên chịu trừng phạt, bảo đảm sau này không bao giờ làm cậu đau, sau này không tiếp tục làm chuyện đó nữa.” Hồ Văn Bằng nói xong còn muốn dùng tay ra hiệu thề thốt nhưng Tuần Hữu vội vàng ngăn lại. Hai câu trước còn rất cảm động, câu tiếp theo hoàn toàn không phải là kết quả mình mong muốn, kềm chế quá cũng không tốt, vật cùng tất phản, lần sau không biết lấy cớ gì để gần gũi hắn đây.

“Em kéo anh làm gì?” Hồ Khánh Sinh bỏ tay vợ ra.

“Tình trạng bọn trẻ thế nào anh còn không nhìn ra sao?” Ba Hồ chính là loại quan tâm tất loạn.

“Em bảo rằng.....” Nghe lời vợ nói Hồ Khánh Sinh tĩnh lặng lại rồi cực phát hiện rất nhiều điểm đáng ngờ, “Hai đứa tụi nó đang yêu nhau?”

Trương Tú Anh không biết con trai mình như vậy có tính là đang yêu không, nhưng thằng bé thích Tuấn Hữu, tình cảm đối với Tuấn Hữu khẳng định không bình thường.

“Bây bạ, đầu óc nó hồ đồ em cũng hồ đồ theo luôn.” Nói xong Hồ Khánh Sinh lần nữa tức tốc đi tìm hai đứa, nhưng bị vợ cản lại: “Tình trạng con trai mình thế nào anh không phải không biết, tương lai liệu có cô gái nào chịu nó không? Là thật tâm chấp nhận nó ấy, hay chỉ hướng tới cha nó là viện trưởng bệnh viện, vợ chồng mình càng ngày càng già đi có thể bảo hộ nó đến khi nào? Thằng bé Tuấn Hữu kia tuy là con trai, nhưng thật lòng yêu đứa nhỏ nhà mình. Mục tiêu của anh là gì? Chẳng phải là sau này mình già đi sẽ có người bầu bạn với con trai mình sao?”

“Em bảo đảm thằng bé thật lòng với con mình?” Hồ Khánh Sinh động lòng khi nghe lời tâm tình của vợ.

“Gia thế nhà họ Tuấn anh còn không rõ sao, là nhà cung cấp thiết bị y tế lớn nhất thành phố G, nguồn mạch tài sản bao la, coi như muốn làm ăn cùng bệnh viện chúng ta cũng chưa phải dùng tới con trai họ làm lợi thế, thằng bé có thể mưu đồ gì cơ chứ? Nếu không phải thật lòng, ai lại đi quan tâm chu toàn đến một đứa ngốc, còn hiến dâng cả thân thể của mình?”

“Nhưng nó là con trai, hai thằng con trai có thành được không?” Hồ Khánh Sinh nói lên nỗi khó xử trong lòng.

“Mệt anh quá, uống công anh là người đọc rộng hiểu nhiều, học ngành y, đảm đương chức viện trưởng nhiều năm như vậy, tư tưởng lại thông thái rôm, đồng tính luyến ái thì sao? Y học đã sớm thừa nhận không phải là bệnh, thích thì cứ thích thôi, ai quan tâm trai hay gái, nếu anh lo lắng việc nối dõi tông đường, hiện tại y học phát triển như thế, tui nhỏ có thể tìm mang thai hộ hoặc trực tiếp nhận con nuôi, nói không chừng tương lai nam nam sinh tử vẫn được.” Trương Tú Anh nói đến câu sau không nhịn được bật cười ra tiếng.

“Tầm bậy.” Mặc dù trách cứ ngoài miệng nhưng Trương Tú Anh nghe ra giọng điệu của chồng dụ đi không ít, xem bộ dạng đã được thuyết phục rồi.

Lúc quay lại phòng bệnh thì Hồ Văn Bằng đang ngồi ở đầu giường, Tuấn Hữu tựa vào vai hắn hai đứa cùng ngủ, Hồ Khánh Sinh nặng nề thở dài, dắt vợ ra ngoài. Bọn trẻ nếu thật sự yêu nhau thì cứ thuận theo chúng đi, Bằng Bằng tìm được người yêu nó thật lòng cũng không dễ dàng gì.

Sáng sớm hôm sau Trương Tú Anh mang bữa sáng đến: “Cô với chú đã thương lượng qua, cảm thấy Bằng Bằng cũng 20 rồi, đã đến lúc phải sống tự lập, cô chú định tìm phòng ở ngoài trường để nó ở riêng, cháu có thể ở cạnh săn sóc nó được không?”

“Cháu nguyện ý ạ!”

Tuấn Hữu xúc động đến phát khóc, cha mẹ Hồ Văn Bằng lại ngậm bật đèn xanh, bọn họ dĩ nhiên không phản đối.

Hai người cứ như vậy được sự cho phép cùng hỗ trợ của các bậc phụ huynh mà dọn về chung sống với nhau

không chút ngại ngùng.

Sau khi thi đại học kết thúc, Hồ Văn Bằng không đậu đại học chính quy mà vào cao đẳng, học đầu bếp, người trong nhà nghĩ đến rõ ràng, tiếp tục vật lộn bốn năm đại học không bằng cứ kiếm cho mình một cái nghề, chí ít trong tương lai còn có kỹ năng phòng thân, cũng may Hồ Văn Bằng có năng khiếu, món ăn nấu ra không tệ.

Tuần Hữu hoang mang đã lâu, không yên lòng hẩn học khác trường với mình sợ bị hồ ly tinh câu đi mất, nhưng không thể cùng hẩn học chung cao đẳng được, vì để cuộc sống tương lai được thoải mái thì bằng cấp rất quan trọng. Sau đó cậu đành cắn răng nghĩ ra một biện pháp cân bằng, bảo với Hồ Văn Bằng rằng cậu sẽ vào đại học y khoa gần chỗ ở trong thành phố, tuy không phải trường lý tưởng của mình nhưng sau này có thể thi lên được, chờ mình học nghiên cứu thì Hồ Văn Bằng cũng đã tốt nghiệp, đến lúc đó có thể tìm việc làm trong thành phố ở gần trường mình học nghiên cứu, cùng chung sống với nhau.

Trong lớp cao đẳng của Hồ Văn Bằng có một nữ sinh cứ lượn lờ quanh hẩn, Tuần Hữu biết được nhiều lần ân cần dạy bảo hẩn không được tiếp xúc với cô gái ấy, Tuần Hữu vừa nói một tiếng thì Hồ Văn Bằng lập tức tránh xa cô kia, thế là từ lúc đó trở đi, tư tưởng quyết tâm “cưới Hồ Văn Bằng vào nhà” dần dần hình thành trong đầu Tuần Hữu.

Trước khai giảng đại học năm 3, Tuần Hữu xuất quỹ với toàn bộ người nhà, đương nhiên một trận bão tố nổi lên, suýt chút nữa bị cấm cửa không cho đi học, di ruột của cậu sau khi biết chuyện mới cất lực khuyên bảo nên Tuần Hữu nhờ đó được thả tiếp tục đi học, có điều nguồn trợ cấp sinh hoạt bị gia đình cắt hoàn toàn.

Sinh hoạt phí không phải là vấn đề, ba Hồ mẹ Hồ từ lâu đã xem Tuần Hữu như “con dâu” làm sao có thể để cậu bị đói, thành thử luôn nghĩ trăm phương ngàn kế đưa tiền cho cậu, kể cả sinh hoạt phí của Hồ Văn Bằng cũng kín đáo giao cậu bảo quản, Tuần Hữu khéo léo xoay sở bất quá đó là ý tốt của ba mẹ họ Hồ muốn tiết kiệm giúp Hồ Văn Bằng, bản thân mình đồng thời cũng viết này viết nọ kiếm chút thu nhập.

Trước kỳ nghỉ đông đại học năm 3, Tuần Hữu đập bể con heo đựng tiền – gồm tiền mừng tuổi hằng năm trước giờ cùng khoản tiết kiệm từ sinh hoạt phí, mua cho Hồ Văn Bằng một chiếc nhẫn kim cương thật bự chói mù con mắt đưa trước mặt hẩn mà cầu hôn, Hồ Văn Bằng đầu gối nào gối bị Tuần Hữu khiến cho không thể từ chối được lập tức đáp ứng không nói tiếng thứ hai.

Lễ cưới là do ba mẹ nhà họ Hồ an bài, hai vị từng nhiều lần qua nhà Tuần Hữu làm công tác tư tưởng, mẹ Tuần Hữu dần dần buông lỏng cuối cùng đến tham dự lễ cưới, cha Tuần Hữu vẫn chưa chịu tha thứ.

Lễ cưới qua đi, mẹ kéo Tuần Hữu qua một bên căn dặn cậu phải tự chăm sóc bản thân thật tốt, còn nhét một tấm thẻ vào tay cậu, bảo là của ba cậu cho, mặc dù không nói rõ những cũng thấy trong lòng không còn phản đối như lúc trước nữa, bà còn dặn trước tết nhớ dắt Hồ Văn Bằng về nhà, mềm mỏng nhận sai với ba.

“Dạ, được.” Tuần Hữu cố nén nước mắt tạm biệt mẹ.

Từ sân bay nhìn ra xa xa cậu trông thấy Hồ Văn Bằng đứng cạnh xe vẫy tay cười ngây ngô với mình, một khắc ấy Tuần Hữu cảm thấy hết thấy đều đáng giá.

Có lẽ anh ấy ngốc thật, rất ngốc, anh không hiểu cái gì gọi là tình yêu, nhưng anh đối tốt với mình thật tâm thật lòng, tình yêu của anh ấy hết sức thuần khiết không chút vấy bẩn.

Em yêu anh, anh yêu em, là đủ rồi.

Tình yêu, muốn thông minh như vậy để làm gì?

Toàn ngoại truyện Hồ Bằng Cầu Hữu hoàn.

Dự án “Tác tử” đến đây hoàn toàn kết thúc *tung bông tung bông*, cảm ơn mọi người đã ủng hộ trong thời gian qua.”>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tac-tu-tim-duong-chet>